

50.898

BETTY ZANE

REGÉNY

ÍRTA

ZANE GREY

FORDITOTTA

ZIGÁNY ÁRPÁD

PALLADIS RT. KIADÁSA BUDAPEST

OSZK

Orszékos Széchenyi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BETTY ZANE

REGÉNY

ÍRTA

ZANE GREY

FORDITOTTA

ZIGÁNY ÁRPÁD

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PALLADIS RT. KIADASA BUDAPEST

BETTY ZANE

*Az angol eredetiből fordított
egyedül jogosított magyar kiadás.*

AZ ANGOL KÖNYV EREDETI CIME
BETTY ZANE

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

50.898

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B 1184/2000
LELTARI SZÁM

PALLAS RT. NYOMDÁJA, BUDAPEST, V., HONVÉD-UTCA 10.
FELELŐS VEZETŐ: TIRINGER KÁROLY MŰSZAKI IGAZGATÓ.

I. FEJEZET.

A Zane-család nevezetes nemzetség volt valamikor és egyes tagjai szerepet is játszottak Észak-Amerikának korai történetében.

Az első Zane, akiről adataink vannak, dán arisztokrata-családból származott és, kivándorolván hazájából, William Penn-nel jött át Amerikába. Több éven át vezető állása volt Penn új gyarmatában (Pennsylvániában) és nevét ma is őrzi a Zane Street Philadelphiában. Mivel büszke és önérzetes férfi volt, a quaker-testvérek hamar meggyűlöltek. Emiatt Zane faképnél hagyta őket és kivándorolt Virginiába és a Potomac folyó mentén telepedett le, az akkor Berkeley-grófságnak nevezett területen. Itt született öt fia és egyetlen leánya, — ennek a regénynek a hősnője.

Ebenezer Zane, a legidősebb, 1747 október 7-ikén született és a Potomac völgyében érte el férfikorát. Itt vette nőül Elizabethet, a McColloch-leányt, a két McColloch testvér hugát, akik fényes betűkkel írták be nevüket a pioneerok — az első virginai telepések — viszontagságos történelmébe.

Ebenezernek szerencséje volt, hogy olyan feleséget kapott, mint Elizabeth, mert ennél nagyobb áldás és boldogság nem is érhetne volna. Mert nem csak szép asszony volt a felesége, hanem egyúttal erős-

lelkű asszony is, akiben csodálatos harmóniában egyesült az elszánt bátorság a szívjósággal. Különösen értett a betegápoláshoz, ügyesen és bámulatos biztonsággal kezelte a sebész kését, mérgezett golyót vagy nyilat senkise tudott nagyobb szakértelemmel kiszedni a sebből és sok olyan pioneert mentett meg a haláltól, akinek az életéről már mindenki lemondott.

A Zane-testvéreknek nagy híruk volt a határszéli atléta-bravurjaik miatt és még azért is, mert nagyszerűen ismerték a rézbőrűek hadviselési módját és minden furfangját. Valamennyien tagba szakadt, izmos férfiak voltak, tele tetterővel és elszánt-sággal, fürgeségben és futásban pedig a szarvassal vetekedtek. Külsőre szép arcú, daliás férfiak voltak, nagyon hasonlítottak egymáshoz, jellegzetesen síma, szabályos arcélük volt, a szemük és hosszú, hullámos hajuk fekete.

Mikor még gyermekek voltak, mindjárt Virginiába érkezésük után, elrabolták és magukkal hurcolták őket az indiánok messze, a rengetegen túl, ahol két évig voltak rabságban. Ekkor Ebenezer, Silast, Jonathant váltságdíjért visszaadták Detroitban, de Andrew Zane nem kerülhetett haza többé, mert amikor szökése közben átúszta a Scioto-folyót, az üldözői agyonlőtték.

Hasonlóképpen nem került haza Isaac se, a legfiatalabb Zane-fiú, akit sokkal erősebb kötelek tartottak fogságban, mint a kapzsiság és bosszú, amelyeknek kielégítése miatt a többi Zane-fiút elrabolták. Mert Isaacba szerelmes volt egy rézbőrű «királykisasszony», Tarhe leánya, akinek az apja a hatalmas Huronok főnöke volt. Isaac ugyan több ízben szerencsésen megszökött, de a rézbőrűek mindig ismét elfoglák, úgy hogy történetünk kezdetén már több év óta hírt se hallottak róla s általában azt hitték, hogy a rézbőrűek már régen meggyilkolták.

Abban az időben, amikor a Zane-család letelepedett az őserdőben, Betty Zane, az egyetlen leánygyermek, Philadelphiában maradt, a nagynénjénél és ott nevelődött.

Zane ezredes háza — durván megácsolt rönkökből összerótt kétemeletes épület — az egész telep legkényelmesebb lakóháza volt s alig száz lépésnyire állt az erődtől, a domboldal egyik előre ugró fokán. Kivülről komor épületnek látszott, mert a tölgygerendák megfeketedtek s a falakba vágott lörések, a sűrű vasráccsal védett ablakok s a hatalmas tolózárakkal csukható kapuk inkább fogháznak, mint magánépületnek mutatták a gerenda-házat. A földszintjén csak három helyiség volt: a konyha, a katonai felszerelések raktára s egy nagy terem, közös használatra. A hálószobák mind az emeleten voltak, ahová meredek falépcső vezetett.

A pionerek — az első angolszász telepesek — durván összeácsolt gerenda-házaiban rendszeren nem nagy volt a kényelem; meggyalult, de puszta falak, egy-két ágy, a szoba közepén asztal és néhány szék — szóval semmivel sem több, mint amennyi éppen szükséges az élethez. De Zane ezredes háza kivétel volt. A földszinti közös teremben agyaggal tapasztották ki a hézagokat a gerendák közt és símára hengerelt fehér nyárfa kéreggel kárpitozták a falakat, melyeket tele aggattak vadász-trófeumokkal, indián ijakkal, nyilakkal, tomahawkokkal és pipákkal; a kandalló fölött hatalmas jávorszarvas-agancs terpeszkedett, bölénybőrökkel voltak leterítve a fal körül futó padok és a padlót puha medvebőrök borították. A ház nyugati fala hatalmas sziklának támaszkodott és ebbe a sziklába vágták a nyílt tűzhelyet.

A teremnek ebben a feketére füstölt szögletében, ahol valóságos máglyák lobogtak a téli estéken, sok nevezetes férfi melegedett, komoly tanácskozás közben. Lord Dunmore, Clark tábornok, Simon Kenton

és Daniel Bovne sok pipa dohányt elszívtak pattogó tüze mellett. A nagy «Magvető», a Seneca-törzs hirhedt főnöke, itt kötötte meg Zane ezredessel a vásárt, melynek értelmében egy hordó whyskyért eladta a teleppel szemben fekvő szigetet. Logan, a Mingo-főnök, aki mindig barátja volt a fehéreknek, sok békepipát szívott el itt Zane ezredessel. Jóval később, amikor III. Napoleon száműzte Franciaországból, Lajos Fülöp király is elvetődött ide szomorú amerikai kóborlásai közben és néhány napot töltött a Henry-erődben. Ottlétekor borzalmas hóvihar dühöngött a vidéken s a királyi vendég majdnem minden idejét Zane ezredes kandallója mellett töltötte.

Kora tavaszi zordon éjszaka volt, mikor Zane ezredes hazaérkezett rendes vadász-kirándulásainak egyikéről s a paripák toporzékolása egybevegyült a néger szolgák hangos szóváltásával. Felesége és huga szerető örvendezéssel fogadták az ezredest, mihelyt a szobába lépett. A huga, miután a nagynénje meghalt Philadelphiában, szintén nyugatra költözött az ezredeshez és már a múlt év ősze óta itt lakott.

Most, hogy az ezredes megjött, valósággal örömben úszott az egész ház és az ujjongó fogadtatás végtelenül jól esett a kemény vadásznak. Feleségének gyöngéd csókja, a gyermekek örvendező sikongása és a kandalló pattogó tüze átmelegítette szívét-lelkét, úgy hogy boldog büszkeséggel érezte a családi fészek örömét — három napi fárasztó csatangolás után az erdőben. Puskáját a sarokba támasztva, ledobta magáról átázott köpönyegét s háttal a tűz felé, mosolyogva melengette elgémberedett tagjait. Férfikora delelőjén járt már az ezredes, de mintha még ifjú lett volna, nem látszottak meg rajta az évek. Magas, szikár férfi volt, szinte duzzadt az erőtől és egészségtől; az arca síma, bozontos szemöldökei egyenes

vonásban árnyékolták be sötét szemeit, melyekben most az öröm és boldogság fénye csillogott; az állá széles és négyszögletes, szájának metszése szinte egyenes — mindkettő jellegzetes bizonyosága az elszántságnak és erős akaratnak — szóval: «every inch a man» — tetőtől-talpig férfi volt. Hatalmas farkaskutya cammogott utána és, fáradtan a kirándulástól, végignyújtózott a kandalló előtt, két első lábára fektetve gyönyörű fejét.

— Well, well! Alig állok lábamon az éhségtől és igazán örülök, hogy már itthon vagyok — mondta az ezredes és elégedetten mosolyogva nézte a gőzölgő tálat, melyet a néger szolgál éppen akkor hozott be a konyhából.

— Mi is örülünk, hogy már megjöttél — felelte a felesége és ragyogó arca volt rá a bizonyosság, hogy szíve szerint beszélt. — Már kész a vacsora és... Annie hozd be a tejszínt is — fordult az asztal körül sürgölődő szobaleányhoz. — Bizony mondom, hogy boldog vagyok! Elhiheted, hogy nincs nyugodt percem, amíg oda vagy, kivált hogyha Lewis Wetzel is veled megy.

— A vadászat nem sikerült — mondta az ezredes, tele szedve tányérját vadpulyka-pecsenyével. — A medvék csak nem rég bujtak elő szállásukról és még nagyon vadak. Láttuk garázdálkodásuknak nyomát az össze-vissza hasogatott fákon, amint vadmézet és kukacokat kerestek. Mindössze Wetzel lőtt egy őzet, ezt kitettük csalinak egy tisztásra, ahol sok medvenyomot láttunk. Egész éjjel ott álltunk lesben, a zuzmarás esőben, remélve, hogy puskavégre kaphatjuk a mackókat. De a bestiák, mintha megsejtették volna, hogy ott vagyunk, felénk se néztek. Bőrig áztunk és halálra fáradtunk, én is meg a Tigris is. Csak Wetzel nem törődött a hideggel meg az esővel s mikor rézbőrűek nyomára bukkantunk hazafelé jövet, Wetzel rögtön faképnél hagyott

és az indiánok után eredt, úgy hogy én aztán egyedül jöttem haza.

— Féktelen ember ez a Wetzell! — csóválta a fejét Mrs Zane.

— Nem annyira féktelen, mint inkább vakmerő — felelte az ezredes. — Hideg nyugalma, rendíthetetlen idegrendszere és bátorsága túlsegit sok olyan veszedelmen, ami a közönséges átlag-embernek a fejébe kerülne... És te, Betty hugom, hogy vagy?

— Oh, nagyon jól! — mosolygott a karcsú, fekete szemű leány, aki éppen most ült le az asztalhoz, szemben az ezredessel.

— Mondd csak, Bessie — fordult feleségéhez az ezredes — nem csinált megint valami illetlen kiruccanást a hugom, amíg odavoltam? Azt hiszem, hogy utolsó kalandja, amelyből csak úgy menekült, hogy az egész csöbör almabort ott hagyta a medvének, leszoktatta jó időre a könnyelmű csatangolásról.

— Na, most az egyszer csodálatosképpen jól viselte magát — nevetett Mrs Zane. — Ennek azonban inkább csak az lesz az oka, hogy nagyon hideg volt és közben egyre zuhogott az eső. De félek, hogy hamarosan katasztrófa lesz a vége, ha Betty egyedül barangol az erdőben, mint ahogy szokta.

— Oh, csak kénytelenségből viseltem jól magamat! — tiltakozott Betty. — De ha még sokáig tart ez az eső, igazán beleőrülök... Alig várom már, hogy kilovagolhassak, vagy csatangolhassak az erdőben és csónakázhassak a folyón. Mozgás, szabadság kell nekem és valósággal kétségbe ejt ez a szobafogság.

— Well, well, Betty — csillapította hugát az ezredes. — Tudom, hogy egyhangú, szürke és unalmas ez az élet, de azért nincs okod kétségbeesésre. Látod, rossz időben jöttél ide, késő ősszel, amikor már alig volt egy-két szép napunk. De várd meg csak a májust és júniust, majd meglátod, mily csodaszép

lesz az erdő! Mikor a hársfák és akácok virágzanak és egész rózsaeerdők, gyöngyvirág-mezők gyönyörköd-
tetik a szemet!

Elisabeth Zane kisasszonyt elkényeztették a bátyjai, ami nem is csoda: ő volt az egyetlen leány, akit valósággal imádozt mind az öt bátyja, úgy hogy egymással vetélkedve igyekeztek a kedvében járni. Büszkék voltak rá és soha ki nem fogták szépségének, műveltségének, kedvességének a dicséretéből. Ő is barna volt, mint a Zane-fiúk valamennyien, arcban is hasonlított hozzájuk, csak sokkal finomabbak voltak a vonásai és volt valami naiv, lány szelidség a tekintetében, ami egyenesen megvesztegető varázsszal hatott... de ez a kedves, bájos arckifejezés hátrázott, erős akaratot, szinte a dacossággal határos energiát takart, amely majdnem mindig teljes sikerrel érvényesült. Ráadásul huncutkodó, kacér természet volt s ami még ennél is rosszabb: fölötte lobbanékony, úgy hogy néha semmiségek is éktelenül fölingerelték.

Zane ezredes gyakran eldicsekedett hugának kiváló tulajdonságaival. Alig pár hónapja volt csak a telepen és máris bámulatos ügyességgel tudott fenni és szőni. Mrs Zane megengedte néha, hogy Betty lássa el a konyhát s ilyenkor oly pompás ebédeket tált föl, hogy a bátyjai betegre ették magukat és a szakácsné — az öreg néger Sam felesége, aki már húsz éve szolgálta a családot — egekig magasztalta a «miss Betts» tudományát.

Ez még nem volt minden. Betty énekelt vasárnaponként a templomban és áhitatos, csengő hangjára megremegtek a szívek. Aztán «vasárnapi iskolát» szervezett, ahol ő maga oktatta a telep gyermekeit. Pompásan sakkozott és könnyedén verte meg Zane ezredest és McColloch őrnagyot, akik pedig zsenge gyermekkoruk óta szenvedélyes sakkjátósok voltak... Szóval: Betty majdnem mindenhez értett

és a kalácssütéstől a nyírfakéreg festéséig mindent egyformán jól csinált.

Zane ezredes szemében azonban nem ezek voltak Bettynek legértékesebb erényei. És, ha az ezredes valaha a dicsekvés, a túlzás hibájába esett, ez bizonyára akkor történt, amikor hugának éles szemét, gyors lábát, erős karját és bátor szívét magasztalta. Boldog-boldogtalannak mesélte a telepen, hogy Betty oly pompásan lovagol, mint akármelyik indián, oly biztosan lő, mint az angol vadászezredek legelső cél-lövője, a futásban méltó párja a gyors lábukról híres Zane-fiúknak, ha pedig kanoeba ül a folyón, a legveszedelmesebb forgók és zuhatagok közt is erős kézzel, biztos szemmel vezeti a csónakot... Mindennek tetejébe, valahol csak megjelent, nyomban szétáradt ragyogó szépségének verőfénye, szellemes vidámságának varázsa — úgy hogy az öregek szerették, a gyermekek imádták, a széles vállú, tagba szakadt ifjú pionerek pedig néma rajongással hallgatták minden szavát és majd hogy el nem nyelték áhítatos pillantásaikkal.

— Nem töltenéd meg a pipámat, Betty? — kérdezte az ezredes, mikor vége volt a vacsorának. Kényelmes karosszékét közelebb tolta a kandallóhoz és szeretettel símogatta kis fiát, a tömzsi, hat éves Noah-t, aki fölmászott a térdére és ezer kérdéssel ostromolta.

— Láttál sok memmét és bihalt? — kérdezte tágra nyitva mély, fekete szemét.

— Nem én, fiam, egyetlen egyet se.

— Mikor leszek már akkora, hogy én is veled mehetek?

— Nem sokára, Noah, nem sokára.

— En nem félek ám a memmétől — csacsogott a kis fiú. — Tudod, attól a memmétől, aki úgy megijesztette a Bettyt. Mikor elmegeyek mellette a

fészerben, mindig megpiszkálom bottal és akkor vi-
csorgatja a fogát, meg morog is, de én kinevetem.

— Könnyű nevetni rajta, mikor ketrecben van!
— nevetett Betty.

— Ha a Tigris velem volna, az erdőben se félnék
tőle — védekezett a kis fiú.

A beszélgetés megszakadt, mert kopogtak az
ajtón. Betty félrehúzta a tolozárt és három vendég
lépett be: Boggs kapitány és Lydia, a leánya, meg
Samuel McColloch őrnagy, mrs Zane bátyja.

— Oh, ezredes! — köszönt Boggs kapitány, a da-
liás katona — igazán örülök, hogy már itthon van.
Ez az idő nem való vadászatra. A szél már átcsapott
észak-nyugatra és alighanem hóvihart hoz a nya-
kunkra.

— Isten hozta, kapitány — üdvözölte az ezredes
kézfogással. — És téged mi jó szél hozott ide, Sam?
Ezer éve már, hogy nem láttalak!

— Ma jöttem át Short Creekből és voltam a Pitt-
erődben is — felelte az őrnagy.

Ő volt a legidősebb McColloch-fiú. Mint indián-
irtó, hírnévre mindjárt a rettenthetetlen Wetzel után
következett, azzal a különbséggel, hogy Wetzel in-
kább egyedül vadászott a rézbőrűekre, McColloch
pedig expedíciókat szervezett és vezetett ellenük.
Külsőre igazi típusa, remek példánya volt a »határőr
pioneer«-nak. Termetre valóságos óriás, széles vállú,
hatalmas alak, bronz-barna, szakállas arcának vo-
násai hasonlítottak a hugáéhoz; még a szeme is
ugyanolyan kék volt s a hangja is épp oly lágy,
kellemes csengésű.

— Emlékszik-e rám, McColloch őrnagy? — kér-
dezte Betty.

— De mennyire! — mosolygott az őrnagy. —
Még kisleány volt és rakoncátlanul lótot-futott a
Potomac partján, mikor legutoljára láttam.

— Hát arra emlékszik-e, hogy föl szokott ültetni a lovára és lovagolni tanított?

— Sokkal jobban, mint maga! — nevetett az őrnagy most már hangosan. — Még ma sem tudom megérteni, hogyan bírt megkapaszkodni annak a gebének a sörényében... mert mindig attól félttem, hogy egyszer csak ledobja.

— Nemsokára megint folytathatjuk a lovaglóleckéket — mondta Betty. — Most azonban már ugratni tanítson meg és mindenképp előtt mondja el, hogy történt az a csodálatos ugrás a dombról a völgybe, amiről mindenki beszél... Amióta itt vagyok a Henry-erődben, egyetlen egy történet se izgatott föl annyira, mint ez a halálugrás.

— Igen, igen, Sam — szólt közbe az ezredes — halálra fog kínozni téged, míg csak szegről-végre el nem mondod neki, hogy hol, hogyan, miért és mikor történt. Aztán majd leckéket kell adnod neki, hogy hogyan kell átugratni árkon-bokron, szakadékokon... és az se lepne meg, ha Betty megpróbálná utánad csinálni azt az örült ugrást. Ismered, ugye, azt az indián ponyt, amelyet mult nyáron vettem a prémkereskedőtől? Ez a dög olyan vad és ijedős, mint a szarvas és Betty ezen lovagol, noha még nyereg alá se törte senki!

— Más alkalommal majd elmondom ennek a halálugrásnak a történetét — vigasztalta Bettyt az őrnagy — mert most sokkal fontosabb dolgaink vannak.

Nyilvánvaló volt, hogy szokatlan dolog történhetett, mert a három férfi, alig néhány percnyi közömbös beszélgetés után bevonult a katonai raktárba, ahol fojtott, halk hangon tanácskoztak.

Lydia Boggs tizennyolc éves, kékszemű, szőke leány volt. Ő is nagyon jó nevelést kapott, mint Betty s ebben a tekintetben kivált a többi pioneerleány közül, akik bizony nem igen értettek máshoz,

mint a háztartáshoz meg a fonás-szövéshez. Mikor kitört a háború az indiánokkal, Clark tábornok a Henry-erődbe rendelte parancsnoknak Boggs kapitányt és Lydia is ott lakott az apjával két év óta és Betty megérkezése után — aminek Lydia végtelenül megörült — csakhamar nagyon összebarátkozott a két fiatal leány.

Lydia szeretettel átölelte Betty nyakát és gyöngéd szemrehányással kérdezte:

— Miért nem jöttél át ma egész nap az erődbe?

— Tudod, kérlek, ez a csúf idő úgy lehangolt, hogy semmi kedvem se volt, kimozdulni a házból.

— Pedig sokat mulasztottál — mondta Lydia, jelentősen hunyorgatva.

— Hogy érted ezt?... Ugyan mit mulasztottam?

— Lehet, hogy tévedek — vonogatta Lydia a vállait. — Talán nem is érdekelne téged.

— Ejnye, hogy fölizgatod a kíváncsiságomat! — türelmetlenkedett Betty. — Hát hogyan érdekelne! Hiszen jól tudod, hogy minden érdekel, ami itt történik... Mondd hát hamar!

— Nem olyan nagy dolog — vélte Lydia. — Annyi az egész, hogy McColloch őrnaggyal egy fiatal katona is jött az erődbe.

— Katona?... A Pitt-erődből?... Ismerem talán?... Majdnem minden tiszttel találkoztam ott.

— Nem, nem — rázta fejét Lydia — ezt nem ismerheted. Mert egészen új ember és mindnyájunknak idegen.

— Na, ez az ujság nem túlságosan érdekes — jegyezte meg Betty ajkbiggyesztve. — Igaz, hogy az idegenek ritkák erre mifelénk, de, ha visszagondolok azokra az idegenekre, akik megfordultak nálunk, nem sokat remélek ettől a mostanitól se.

— Függesz föl az ítéletedet, amíg megismered

— tiltakozott Lydia. — Mert ez nem olyan, mint a többi!

— Nos, mondd el hát, hogy milyen? — kérte Betty most már érdeklődve.

— McColloch őrnagy behozta a papához és bemutatatta nekem is. Délvidékről való és régi, jó családból származik. Ez meglátszik urias modorán, bátor és közvetlen, szinte elbizakodott föllépésén is. Szép, szálás fiú, szőke és az arca nyílt, becsületes. A modora is kifogástalan. Udvariasan bókkolt és oly szépen beszélt, hogy zavaromban és meglepetésemben alig bírtam felelni a kérdéseire. Te is ismered az itteni fiatalembereket... derék fickók, igaz, de ha kezet fogsz velük, úgy megszorítják a kezedet, hogy szeretnél fölsíkkoltani kínodban. Nos, ez a fiatalember egészen más! Lovagias, a szó szoros értelmében. És a leányok odaát már mind fülíg szerelmesek bele. És te is bele fogsz szeretni.

— Én?... No, azt aligha éri meg! — rázta a fejét Betty kacagva. — De téged alighanem meghódított már, hiszen amióta itt vagy, másról se beszélsz, csak róla... Nagyon jól megnézhetted, hogy ily pontosan be tudsz számolni róla.

— Tudod, Betty, azért emlékszem rá ily pontosan, mert ez a fiatalember szakasztott olyan, aminőnek te képzelted jövődöd lovagodat, mikor legutóbb légvárakat építettünk sétaközben.

— Ne fecsegjeteK bolondságokat, leányok! — szólt közbe Mrs Zane, akit nyugtalanított ez a beszéd. — Nem tudtok valami okosabbat?...

Zane ezredes és társai ezalatt komolyan tárgyalták a mai nap folyamán érkezett és némileg aggasztó híreket. Egyik megbízható indián futár tegnap érkezett meg Short Creekbe — ez a telep az Ohio partján volt, a Henry- és a Pitt-erődök között — s azt a rémhírt hozta, hogy az indiánok meg akarják támadni az Ohio-völgy telepeit. McColloch őrnagyot

már Wetzel is figyelmeztette, hogy a szomszédos indián-törzsek közt nagy a forrongás, ami különben minden tavasszal megisméltődött, de az idén sokkal komolyabbnak és fenyegetőbbnek látszott, mint rendszeren. Az őrnagy tehát átment a Pitt-erődbe, remélve, hogy kap néhány katonát, de csak egyetlen egyet kapott — azt, akiről Lydia beszámolt Bettynek — s így dolga-végezetlenül sietett a Henry-erődbe, hogy mindenről értesítse Zane ezredest.

Megelőzőleg már mindent elmondott Boggs kapitánynak, a Henry-erőd parancsnokának, akit nagyon megdöbbsentett a rézbőrűek tervezett rajtaütésének híre, mert az erőd legénységének egy része kint volt az erdőben fáért. Azzal mentek el, hogy az őserdő mélyén, ahol a legszálasabb fák nőnek, tutajokat ácsolnak össze és leúsztatják a folyón az erődig. Körülbelül két hét múlva várták csak haza az expedíciót.

Jonathan Zane, akiért elküldtek, rövidesen megérkezett és neki is mindjárt elmondtak mindent. A Zane-testvéreket mindig meghívták azokra a tanácskozásokra, amelyeken a rézbőrűeknek valamilyen dolgáról, tervéről volt szó, mert senkise ismerte náluk jobban az indiánok furfangjait, hadviselésük módját és általában az észjárásukat. Jonathan Zane magában a tanácskozásban nem sokat jelentett; ő csak mint «cserkész» számított, mert pompásan értette a módját, hogyan kell kilesni, kikélelni a rézbőrűek táborozását és támadásuk célját. Zane ezredes ellenben jó viszonyt tartott fenn néhány indián-törzsszel, akik megbecsülhetetlen szövetségesei voltak, mert pontos híreket szállítottak az ellenséges törzsekről.

Az ezredes, miután elmondta, amit Wetzeltől hallott a rézbőrűek harci forrongásáról, megtoldotta ezt azzal, hogy amikor most visszatérőben volt a vadászatról, alig tíz mérföldnyire az erődtől, gyanus

indián-nyomokra akadt, amelyeknek láttára Wetzel azonnal faképnél hagyta őt és a rézbőrűek után eredt.

— Az én meggyőződésem az — folytatta aztán — s ezt ti is elhíhetitek, hogy a Wyandot-törzs kiásta a harci bárdot és erősen készülődik ellenünk. Wetzel azt tanácsolta, hogy vonuljunk be mindnyájan az erdőbe. A Kopasz-hegy lábánál fekvő mocsaras cserjésben búcsúztunk el és Wetzel rögtön nyugatnak fordult onnan. Egyelőre, azt hiszem, nem kell félnünk a támadástól, mert a rézbőrűek, ahogy ezt mindig szokták, valószínűleg most is nagy vargabetűt csinálnak nyugat felől s a Yellow Creek magas partjairól ereszkednek majd alá a völgybe. Természetesen jobb lesz, ha egész tisztán látunk a dologban és reményilem, hogy Wetzel ma éjjel vagy legkésőbb holnap már meghozza nekünk a bizonyosságot. Addig is cserkészeket kell kiküldenünk az erdőbe, Jonathan és az őrnagy pedig a folyó partjait tartásák szemmel.

— Én is hiszem, hogy Lew Wetzel csakhamar itt lesz — bölintott az őrnagy. — És bizonyára pontos és megbízható híreket is hoz. Egy héttel előbb, mint te vadászni mentél vele, én is beszéltem Wetzel-lel, de csak futólag. Éppen a Pitt-erődbe mentem, hogy erősítést kérjek, de, sajnos, ott is oly kevés az őrség, hogy egyetlen egy katonát se adhattak. De pár nappal előbb érkezett oda valami Clarke nevezetű fiatalember, aki önként csatlakozott hozzám és ezt magammal is hoztam. Derék fiúnak látszik és ég a kalandvágytól, noha még sohase harcolt rézbőrűekkel. De jól megtermett, elszánt fickó és hiszem, hogy megállja a sarat. Boggs kapitány bizonyára ad neki helyet a gerendaházban, ha neked nincs kifogásod ellene, Zane?

— Sőt ellenkezőleg: örülök, ha itt marad — felelte az ezredes készségesen.

— Nem igen aggasztana a dolog — szólott most Boggs kapitány — ha nem küldtem volna fáért az embereimet... Mit gondoltok: nem támadták meg őket a rézbőrűek?

— Lehet, hogy megtámadták, bár ez nem valószínű — vélte az ezredes. — Az bizonyos, hogy az indiánok még az Ohio tulsó partján vannak. Wetzel is odament és jóval előbb itt lesz friss hírekkel, mint a rézbőrűek átkelnek a folyón.

— Reméljük, hogy úgy lesz, amint mondod! — sóhajtott Boggs kapitány. — Minden esetre kiküldök néhány cserkészt és szemmel tartatom a folyampartokat is... Most pedig gyerünk haza... készülődjél, Lydia.

— Gyalázatos ítéletidő! — mondta Zane ezredes, miután bezárta a vendégek mögött az ajtót. — Igazán nem szeretnék ma éjjel a szabadban aludni.

— És Wetzel, aki az erdőben van, hogyan segít magán? — kérdezte Betty kíváncsian.

— Őt ugyan nem kell félteni — nevetett az ezredes. — Lew nagyon megszokta már ezt az életet. Pár perc alatt kényelmes kunyhót tákol össze lehántott nyírfa-kéregből, aztán tüzet rak benne s oly nyugodtan és kényelmesen alszik benne, mint vackában a nyúl!

— Mondd csak, Ebenezer — kérdezte most Mrs Zane szorongva — mi volt ez a titokzatos tanácskozási közleték? Talán rossz híreket hozott a bátyám?

— Csak annyit mondott, hogy a Wyandot- és Shawnee-törzs, úgy látszik, mozgolódik. De nem igen hiszem, hogy ez a forrongás komoly. Mert olyan jól védve vagyunk itten, hogy a vörös dögök százszor is meggondolják, hogy megtámadjanak-e bennünket.

Bármily könnyedén és odavetőleg mondta is ezt az ezredes, Mrs Zane nem vezethette félre, se meg nem nyugtathatta. Az asszony ugyanis jól ismerte a bátyját is, meg az urát is és tudta, hogy holmi

csekélység vagy kósza mendemondák miatt nem ülnek össze sugdolózva tanácskozni... Erre a gondolatra elborult az arca és, mivel jól ismerte a rézbőrűek féktelen szilajságát és kegyetlenkedéseit, megborzongott réműletében. Csak Betty volt nyugodt és gondtalan. Leült a padlóra, a kutya mellé és megsímogatta a hatalmas állat fejét.

— Tigris, jönnek az indiánok!... Az indiánok, Tigris! — mondta kötekedve.

A kutya felhördült és vicsorgatta éles fogait. Már az indiánok nevének pusztá emlegetése is fölingerelte.

— Tigris is nyugtalan már vagy egy hét óta — szólt most az ezredes. — A kutya már korábban megszimatotha a rézbőrűek nyomát, mint Wetzel. Tudod, hogy mennyire gyűlöli a rézbőrűeket. Amióta négy évvel ezelőtt megjött Isaac-kal, nagy segítségükre volt a cserkészeknek, mert roppant okos és ügyes állat. Elkísérte Isaacot, mikor a fiú legutóbb megszökött a Wyandotok fogságából. Hálából tette ezt, mert Isaac ápolta és etette, mikor a rézbőrűek félholtra verték szegényt... Nem hallottad még, mily rémesen vonít néha Tigris, a csöndes, holdvilágos éjszakában?

— Hogyne hallottam volna — felelte Betty megborzongva. — Olyankor mindig réműlten fejemre húzom a takarót.

— Isaacot hívja, siratja a kutya — mondta az ezredes.

— Szegény Isaac! — sóhajtott Betty.

— Emlékszel még rá? — kérdezte az ezredes.
— Hiszen kilenc éve már, hogy láttad!

— Hogy emlékszem-e Isaacra?... De mennyire! És soha nem is fogom elfelejteni... Sokszor eltűnődöm, hogy valjon él-e még, szegény?

— Alig hiszem — rázta fejét szomorúan az ezredes. Négy éve már, hogy megint elrabolták a réz-

bőrűek. Szinte lehetetlen, hogy Isaac meg ne szökött volna négy év alatt... hacsak feleségül nem vette azt az indián leányt, aki halálosan szerelmes bele. Ha élne, már megszökött volna tőlük, mert Isaac agyafúrt, ügyes és bátor fiú, könnyen lóvá tehetette és rászedhette a rézbőrűeket, ha szökni akart. De az is lehet, hogy szökés közben megölték, mint szegény Andrew öcsémet...

A két testvér — Betty és az ezredes — szomorúan nézték a kandallóban izzó zsarátnokot. Nyomasztó csönd nehezedett a szobára, amit csak a fölfölsüvöltő vihar és a tetőt paskoló jégeső kopogása tört meg.

II. FEJEZET.

A Henry-erőd a dombtető egyik kiszögellésén épült, úgy hogy uralkodott a körülfekvő vidéken. A hossza háromszázötvenhat láb, a szélessége pedig százötven láb volt. Két öl magas, vastag tölgygerendákból ácsolt palánk övezte, mindegyik sarkán magas bástya védte, amelyekben hat kalona elfért, úgy hogy szinte bevehetetlennek látszott. A tölgyfa-palánkon belül elég széles udvar volt s ennek közepén állt a kétemeletes gerendavár, melynek falaiban lőréseket vágtak. A gerendavárban, természetesen, kényelmes szobák is voltak, az udvaron pedig kutak, hogy szárazság idején, ha a ciszternákból kifogy a víz, ne kelljen vízárt a folyóhoz lemenni — ami, esetleges ostrom alatt, úgysis lehetetlen lett volna.

Az ilyen gerendavárak teljes biztonságot nyújtottak az indiánok támadásai ellen. Mivel a rézbőrűeknek nem volt ágyújuk, nem lőhették szét a vastag tölgygerendákból összerakott erődöt, amelynek falait a puszkagolyó át se bírta ütni, úgy hogy a védők nyugodtan adhatták le a sortűzeket a táma-

dókra. A nyugat- virginai telepeket mindenfelé ilyen erődök oltalmazták, ahová a pioneerok egész családjukkal bemenekültek, mihely a vörösbőrűek nyugtalanokdni kezdtek a környéken.

Mindjárt másnap, hogy McCulloch őrnagy megérkezett a Henry-erődbe, a parancsnok katonákat küldött a tavaszi szántást végző vagy erdőt irtó telepesekhez, akik — meghallván, hogy indián-portyázás veszedelme fenyeget — sietve hurcolkodtak be az erődbe, odahordva minden értékesebb holmijukat, mert a rézbőrűek alaposan ki szokták fosztani a telepeket s amit nem vihettek el, azt fölgyújtották. Az asszonyok tele voltak gonddal-bajjal és munkával; vigyáztak a gyerekekre, tisztogatták a puskákat, ólomgolyókat öntöttek és végeztek a sok egyéb dolgot, amit a férfiak rájuk bíztak.

McCulloch őrnagy, Jonathan és Silas Zane már kora hajnalban cserkészni mentek, más és más irányban kutatva át a folyam partjait, hogy nem mutatkozik-e valahol ellenség?... Zane ezredes elhatározta, hogy védeni fogja saját gerendaházát s ezért nem is vitte be az erődbe semmiféle jószágát, csak a lovait és marháit. Sam, az öreg néger, takarmányt hordott az erődbe, hogy legyen mivel etetni a lábas jószágot. Boggs kapitány külön cserkészeket küldött az erdei utak szemmel tartása s e cserkészek közt volt a fiatal Clarke is, akit a Pitt-erődből hozott magával az őrnagy.

Látszott, hogy Alfred Clarke — noha egészen úgy oltözködött, mint a telepesek — egyáltalában nem ismeri és nem szokta meg a telepesek sanyarú, küzdelmes életét, amely tele van nélkülözésekkel és veszedelmekkel. Ezt rögtön megállapították róla a telepesek, látva simára borotvált, piros és telt arcát, fehér, puha kezeit. De, aki figyelmesebben vizsgálta az arcát, kiolvashatta belőle, hogy a fiatalember okos, őszinte, egyenes lelkű és jószívű — semmiféle

hitványságra nem képes, ellenben hűséges és megbízható a végletekig.

A Pitt-erődből nem hozott magával semmit, csak holló-fekete, pompás lovát, amely igazi telivér volt és — ahogy ezt ő maga is nyíltan megmondta — egyúttal minden vagyona. Mikor Zane ezredes megkérdezte egyéni körülményeiről, bevallotta, hogy Virginiában született és Philadelphiában nevelkedett; atyjának halála után az édesanyja másodszor is férjhez ment s e miatt, de meg azért is, mert égett a kalandvágtyól, Alfred Clarke elhatározta, hogy világgá megy és szerencsét próbál a határvidéken, mit se törődve a kalandos életnek veszedelmeivel. Mindössze pár hónapig szolgált csak Clark tábornok zsoldjában, de hamar megúnta a tétlen és szürke életet.

Zane ezredes, akit hosszú évek tapasztalati bizalmatlanná tettek minden idegennel szemben, Alfred Clarket mindjárt az első találkozáson megkedvelte. Rövid beszélgetés után puskát adott neki, ellátta töltésekkel és röviden kioktatta, hogy óvatosnak és vakmerőnek kell lennie, ahogy a körülmények kívánják — de ha van erős keze és szilárd akarata, akkor egész bizonyosan megtalálja itt a szerencséjét... Lehet, hogy Alfred Clarke, ha megmondta volna neki valaki, hogy mi vár reá — talán rögtön hátat fordított volna a határvidéknek; de, mivel nem volt a közelben ilyen próféta, Alfred szépen vállára vette a puskát és ment — cserkészni, a Boggs kapitánytól megjelölt úton.

Vígan ballagott a koratavaszi, enyhe reggelen, a tisztás felé vezető úton, amely negyed-mérföldnyire lehetett az erődtől. Jól kinyitotta a szemét és folyton a túlsó partot leste, ahogy Boggs kapitány meghagyta neki. A sziget felső csúcsától kezdve — csaknem szemben azzal a ponttal, ahol most állt — nagyot kanyarodott a folyó és ezt a parthajlást nem

lehetett szemmel tartani az erődből. A folyó alaposan megduzzadt a sok esőzéstől és megolvadt hótól és habjai rohanva vitték lefelé a sok letört ágat, kidőlt fatörzseket, giz-gazt, amit útjában elkapott az ár. Nyulak, ürgék, mókusok és más apróbb négy-lábúak, amelyek nem tudtak elég gyorsan menekülni a hirtelen jött áradás elől, fölkapaszkodtak az úszó fatörzsekre, letört lombkoronákra és szűkölve, reszketve lapultak meg a helyükön, lesve az alkalmat, hogy, a partnak ütődve, menekülhessenek a vízbeulás veszedelmétől.

Clarke megállt egy pillanatig a parton és fűrészelve nézett át a folyón túlra, de nem látott semmi gyanust. Mikor megfordult, hogy tovább menjen az útján, hirtelen lódobogást hallott a háta mögül... Valaki az erődből lovagol erre felé — talán éppen ő utána küldték ezt a lovas? Nemsokára kibukkant a kanyarodó mögül az apró indián-pony és Clarke meglepetve látta, hogy fiatal leány ül rajta, akinek hosszú haja röpdös a szélben.

— Ki az ördög lehet ez? — dűnnyögött magában Clarke. — Olyan, mintha indián leány lenne. De nagyszerűen lovagol, akármicsoda is!

Egészen közel lopózott az úthoz és lesbe állt egy sűrű borostyánbokor mögött. A furcsa lovas vágatva közeledett. Mikor már csak néhány lépésnyire volt, Clarke hirtelen előugrott a bokor mögül s amint a pony megtorpanva két hátulsó lábára állt, Clarke erős kézzel megragadta a zablát és lerántotta a ló fejét. Ahogy fölpillantott, tátva maradt szája az álmélgodástól, mert soha életében nem látott szebb fekete szemeket, mint amelyek ragyogva villantak rá a fiatal leány gyönyörű arcából.

Betty Zane — mert ő volt a bájos amazon — félig bosszankodva, félig meghökkenve nézett a fiatalemberre, aki még jobban meghökkenve és zavartan bámult rá. Pár pillanatig némán néztek

farkasszemet, de Bettynek hamarosan megoldódott a nyelve.

— Nos, uram — szólalt meg méltatlankodva — mit jelent ez az útonállás?

— Azt jelenti, hogy meg kell fordulnia és vissza kell mennie az erődbe — felelte Alfred, akinek szintén megjött a hangja.

Bettynek semmi kedve se volt ehhez. Tudta, hogy az út végén gyönyörű kilátás nyílik a hatalmas folyóra és ez volt kedvenc kiránduló helye, ahol órákig el tudott ábrándozni, hallgatva a morajló hullámok muzsikáját. Lehet, hogy nem hallotta Boggs kapitány tilalmát — hogy senkinek sem szabad eltávoznia az erődből — de sokkal valószínűbb, hogy saját magára nézve nem tartotta kötelezőnek ezt a rendelkezést.

— Eressze el a lovam zabláját! — kiáltott föl s az arca lángvörös lett, amint megrántotta a kantárt. — Hogy merészli az utamat állni? Miféle joga van erre?

Az a különös, mókás mosolygás, amely Clarke arcára kiült, még jobban ingerelte Bettyt. Valami lekicsinylést látott benne — megtagadását az ő önrendelkezési jogának — és még jobban fölingerelte az, hogy Clarke nyugodtan tartotta tovább is a pony zabláját, mintha nem is hallotta volna Betty parancsát.

— Ne izgassa magát, kérem — szólalt meg Clarke, tréfásan enyelgő hangon. — Igazán sajnálom, hogy nem engedhetek az útjára egy ilyen szép hölgyet, mint ön. De mind addig nem bocsátom el a zablát, amíg meg nem igéri, hogy visszamegy az erődbe.

— Hallja-e — csattant föl Betty élesen — ez már arcátlanság!

— Szó sincs róla — nevetett Alfred jóízűen — legalább is nem volt szándékom, hogy megsértsem.

Boggs kapitány nem említett semmiféle kivételt a parancs alól, sőt arra a veszedelemre se figyelmeztetett, hogy egy gyönyörű hölgy esetleg keresztül gázolhat rajtam az indián ponyjával.

— Elereszti a lovamat, vagy visszalovagoljak karhatalmat kérni, hogy megtoroljam az ön erőszakosságát? — fenyegetőzött Betty, aki most már nagyon haragudott.

— Azonnal menjen vissza az erődbe — szólt most Alfred keményen. — Boggs kapitány szigorú parancsot adott, hogy senkinek sem szabad a tisztáson túl távoznia.

— Oh, miért nem mondta ezt mindjárt? — vágott vissza Betty metsző gúnnyal. — Azt hittem, hogy ön Simon Girty, vagy valami hozzá hasonló utonálló. Mi szükség volt arra, hogy ily sokáig elállta az utamat, ahelyett, hogy rögtön megmondta volna, miért kell visszafordulnom?

— Tetszik tudni, néha nehezen megy a magyarázkodás — felelte Alfred, fölényesen mosolyogva. — Aztán meg volt ebben a helyzetben némi ingerlő varázs is... De nem vagyok utonálló és nem hiszem, hogy ön egy percig is annak tartott volna engem. Én csak kereszteztem egy szép hölgy szeszélyét, ami, elismerem: főbenjáró bűn. Ezt őszintén sajnálom is és bocsánatot kérek érte... Na, Isten velem!

Eleresztette a ló zabláját, mire Betty lesújtó vilámlót lövellt rá fekete szemeiből, aztán megfordította lovát és elvágatott. De még hallotta Alfred vidám kacagását, amitől ismét lángba borult az arca.

— Az áldóját, micsoda leány! — csóválta a fejét Alfred, ahogy a pompásan nyargaló Betty után nézett. — És ugyancsak helyén van a nyelve meg az esze is!... Ki lehet vajjon? A lábán nem mokasszint visel és szarvasbőr-keztüje sincs... bizonyos, hogy nem telepi vad leány, bár a haja röpül utána a szélben... Félek, hogy kissé goromba voltam hozzá,

de nem tehettem mást, mert a kis boszorka oly magas lóhátról beszélt velem, hogy meg kellett védenem a tekintélyemet... És micsoda szemei vannak! Ugy látszik, hogy ez a kis telep, minden várakozásom ellenére, nagyon is érdekes helynek ígérkezik.

A délután lassan múlt és már alkonyat felé hajlott az idő, de Alfred még mindig bizonyos fekete szemekről és piros ajkokról ábrándozott. Már éppen megfordult, hogy visszamegy az erődbe, mert itt az ebéd ideje, mikor hangos, heves kutyaugatás verte föl merengéséből... Bizonyára az a hatalmas farkaskutya lehetett, amely kevéssel előbb szaladott erre az úton keresztül. Az ugatás kissé távolabbról, a folyam partjáról hallatszott s amint Alfred fölsietett a magaslatra, hogy lássa, mit akar a kutya, megpillantotta a fekete állatot, mely izgatottan nyargalászott a vízparton. Pár lépésnyire belerohant a folyóba, majd ismét kilábolt a vízből és ide-oda lótt-futott a parton. Alfred azt hitte, hogy a kutya talán rókát vagy farkast szimatol és azért izgatott. Lemászott hát hozzá a meredek lejtőn és fűtlyentett neki. A kutya erre még hangosabban, szinte szilaj szenvedéllyel ugatott, megint belerohant a vízbe és hol a folyóba nézett, hol föl Alfredre — mintha figyelmeztetni akarná valamire, amit a vízben észre vett.

Alfred megértette a kutyát és fürkészve nézett végig az iszapos, sárgás hullámokon, de eleinte nem látott mást, mint úszó fatörzseket, lombos ágakat és nádból, sásból összerakódott apró szigeteket. Aztán hirtelen megpillantott egy hosszú farönköt, amelyen, félkarjával rákapaszzkodva, mintha emberfej pihent volna — és pedig, ahogy Alfrédnek rémlett, — indián harcosnak a feje. Alfred vállához emelte a puskát, gondosan célzott és már éppen el akarta rántani a ravaszt, amikor mintha elhalóan gyöngö „Segítség!” kiáltás szállt volna feléje a vízből. Ahogy most előre-hajlott és jobban megnézte a farönkbe kapaszkodó

fejet, látta, hogy nem beretvált fej, egyetlen üstökkel a feje bubján, ahogy a harcos indiánok hordják a hajukat, hanem sűrű, vállig omló, fekete haj borítja a fejet.

Alfred leeresztette puskáját és nagy figyelemmel vizsgálta a fatörzsre kapaszkodó embert. A folyam sodra fokozatosan közelebb hozta a parthoz és Alfred most már világosan látta, hogy fehér ember, aki félkarjával a fatörzsbe kapaszkodik, másik kezével pedig, fáradtan csapdosva a vizet, evezni iparkodik a part felé. Lankadtságából nyilvánvaló volt, hogy vagy megsebesült, vagy annyira kimerült, hogy már-már fulladozik, mert karcsápásai egyre lassubbak és gyöngébbek voltak. Már a fejét is csak alig bírta a víz szintje fölött tartani.

Alfred hangos kiáltásokkal bízta és gyorsan lefelé szaladt a parton vagy ötven lépésnyire, ahol egy szikla-kiugrás erősen belenyúlt a folyóba. Ott gyorsan ledobta felső ruháit, belegázolt a vízbe és elébe úszott a halálsápadt embernek. Éppen idejében ért oda, mert a fuldoklónak karja már lecsúszott a fatörzsről és Alfred alighogy elkaphatta az alámerülő embert. Néhány percnyi erőfeszítés után már földet ért a lába s ekkor szép lassan, lihegve kicammogott az ájult emberrel a partra.

Ahogy most jobban megnézte, látta, hogy szarvasbőr-vadászinge van, ugyancsak szarvasbőr-nadrágot és mokasszint visel, de minden ruhája rongyos és elnyűtt, mintha már évekig hordta volna. Az arca halálsápadt volt és eltorzult a fájdalomtól, aminek okát megtalálta Alfred abban a lött sebben, amely még vérzett a váll-lapocka mellett.

— Tud beszélni? — kérdezte Alfred, gyöngéden lefektetve az embert a földre. — Mi a neve?

A szerencsétlen erőlködve tátogatta a száját, de szólni nem bírt — csak nagysokára nyögött ki vala-

mit, ami a «Zane» névhez hasonlított s aztán el-
ájult.

Ez alatt a kutya nagyon különösen viselkedett és ha Alfred nem lett volna annyira elfoglalva a vízből kimentett emberrel, bizonyára meghökkent volna a kutya viselt dolgain. A hatalmas állat örült módjára nyargalászott a parton, szilaj dühhel kaparta a homokot és kavicsot, amit nagy csomókban rugdosott hátsó lábaival a levegőbe, közben egyre hörgött, üvöltött, ugatott, valósággal cigánykereket járt, hempergett a homokban — s végül hason csúszva odamászott az ájult emberhez, nyüsztítve lefeküdt melléje és vinnyogva nyalta a kezét.

Clarke tisztában volt azzal, hogy nem bírja egyedül az erődig cipelni az ájult embert. Gyorsan magára kapta hát a ruháit és rohant Zane ezredes háza felé. A legelső, akivel találkozott Sam volt; az öreg néger éppen az ezredes lovait kefélte.

Az öreg Sam lassú észjárású ember volt és mindent alaposan meg szokott fontolni, mielőtt cselekedett. Lomhán pislogva forgatta szemeit és gyanakodva vizsgálta Clarket. Mivel életében most látta először s természeténél fogva különben is tartózkodó volt az idegenekkel szemben, nem nagyon sietett fölvilágosítani Clarket, hogy hol találhatná meg Zane ezredest.

— Ne forgasd a szemeidet és ne bámulj rám, mint a borju az új kapura, te átkozott néger — káromkodott Clarke dühösen — mert beverem a fejedet. Azt kérdezem: hol van Zane ezredes!... érted?

A néger fölördített s ebben a pillanatban lépett ki Zane ezredes a fészerből. Éppen kérdezni akarta, hogy mi történt — de Clarke nem engedte szóhoz jutni.

— Ezredes — lihegte — ebben a pillanatban húztam ki a folyóból egy embert, aki azt mondta, hogy Zane a neve. Vagy ha nem is ezt akarta mon-

dani, bizonyos, hogy ismeri önt, mert jól hallottam, hogy a «Zane» nevet mondta

— Micsoda?! — kiáltott föl izgatottan az ezredes, kiejtve szájából a pipát.

Clarke pár szóval elmondta, hogy mi történt, mire az ezredes rákiáltott Samre, hogy menjen velük, lélekszakadva szaladt a folyam partjára, ahol még ugyanott hevert az ájult ember és mellette a kutya — egyre nyalva az ájult ember kezét.

— Irgalmas Isten! — kiáltott föl az ezredes, rápillantva a sápadt arcra: — ez Isaac!... Szegény öcsém, olyan sápadt, mintha már meghalt volna. Bizonyos ön abban, hogy beszélt? — fordult Clarkehez. — Persze, hogy beszélt: hiszen különben ön nem tudhatta volna, hogy...

Letérdelt az ájult Isaac mellé és hallgatózva hajolt a szíve fölé. — Igen... még dobog a szíve! — kiáltott föl örömmel. — Áldja meg az Isten, Clarke, hogy megmentette! Sohase felejtsem el, soha!... Még él, csak halálosan kimerült... egyéb baj nincs, mert az a kis seb nem számít. Siessünk haza.

— Nem én menteltem meg — tiltakozott Alfred szerényen. — A kutya volt.

Lassan, vigyázva és óvatosan cipelték az eszméletlen Isaacot a gerendaházig, ahol mrs Zane nyitott nekik ajtót.

— Uram segíts! — sóhajtott mrs Zane részvétellel — megint szerencsétlenség? — Aztán, amint meglátta az ájult ember arcát, ijedten sikoltott föl: — Mennybéli Úristen, hiszen ez Isaac!... Oh, ne mondjátok, hogy meghalt!

— Ugy van, Isaac — felelte az ezredes, miután lefektette öccsét az ágyra. — De nem halt meg, Bessie és te rád bízom. Ahogy látom, golyó van a vállában.

— Máshol nem kapott sebet? — kérdezte mrs Zane, nézegetve Isaac vérző vállát.

— Azt hiszem, nem — felelte az ezredes — és ez a seb nem veszélyes. Alighanem a vérvesztéségtől, éhségtől és kimerüléstől ájult el... Kérem, Clarke, nem menne át Boggs kapitányhoz, megmondani Bettynek, hogy siessen haza?... Te meg, édes Bessie, — fordult a feleségéhez — vedd elő a whiskyt és önts bele vagy félpohárnyit...

Alfrednek sejtelve se volt, hogy kicsoda ez a «Betty», de nem is nagyon törődött vele, csak szaladt az erdőbe. Körülbelül azt gondolta, hogy ez a «Betty» valami cseléd lehet, talán Samnak a felesége, vagy az ezredesnek valamelyik néger cselédje.

Betty fölháborodva ért haza a lovaglásból. Egész úton forrt benne a harag és méltatlankodás, hogy ez az «idegen fickó» föl merte tartóztatni és megfosztotta rendes napi szórakozásától. Szeszélyes és elkényeztetett leány létére gyűlölt minden akadályt és legkivált akkor jött indulatba, ha ellenkeztek az akaratával. Visszagondolva a kínos epizódnak egyes részleteire, valósággal beledolgozta magát a féktelen gyűlöletbe... «Szeszélyes szép hölgy»-nek titulálta ez az idegen és olyan lekicsinylő, vállveregető hangon beszélgetett vele, hogy Bettynek újra meg újra arcába szökött minden vére, ha rágondolt.

Hazaérve, odadobta lova kantárját Samnek és bement a házba. Mrs Zane nem volt otthon, átment az erdőbe a gyermekekkel. Betty tehát tovább dült-fült magában és azon gondolkozott, hogy ki lehet ez a vakmerő legény, aki valósággal parancsolgatott neki?

— Nem lehet más, mint az a Clarke, akiről Lydia beszélt! — állapította meg végre.

Könyvet vett elő és olvasni akart, hogy kiverje fejéből a kellemetlen eset emlékét. De a betűk táncoltak szemei előtt és egyetlen mondatot se értett

meg abból, amit olvasott. Bosszúsan ledobta hát a könyvet és kézimunkához fogott. De ez se ment sehogy. Minden második öltést föl kellett fejtenie. Abbahagyta ezt is és, vállára vetve a sálját, kiment sétálni — majd hirtelen elhatározással átszaladt az erődbe, Boggs kapitány házába, Lydiához.

— Láttalak kilovagolni! — kiáltott föl Lydia, mihelyt meglátta Bettyt. — Mily pompásan ülsz a nyeregben, drágám! Szeretném, ha én is úgy tudnék lovagolni, de... mindig félek, hogy kitöröm a nyakamat.

— Hagyd el! Tönkretették a szórakozásomat! — csattant föl Betty ingerülten.

— Tönkretették?... Hogyan?... Kicsoda?

— Kicsoda?... Hát férfi, persze! — bosszankodott Betty. — Jól tudhatod, hogy minden jónak megrontói a férfiak.

— Ugyan, Betty! — csapta össze a kezeit Lydia álmélgodva. — Még sohase beszéltél így! Mi történt hát, hogy ennyire elkeseredtél?

— Majd meghallod mindjárt s akkor átlátod te is, hogy jogos a fölháborodásom... Amikor kilovagoltam, nagyszerű kedvem volt és le akartam menni addig a dombig, ahol a folyó kanyarodik. De, mikor a tisztásra értem, eléem ugrott a bokrok közül egy férfi és megragadta Madcap zabláját. Képzelheted, hogy megijedtem az első pillanatban! Rögtön Girty jutott az eszembe, akiről azt beszélik, hogy szenvedélye a fiatal leányok elrablása. De még idejében megmondta, hogy járőrnek küldték ki és rám parancsolt... érted: rám pa-ran-csolt!... hogy azonnal forduljak meg és menjek haza.

— Oh, ez az egész? — nevetett Lydia jókedvűen.

— Nem, még nincs vége — bosszankodott Betty. — Még azt is mondta, hogy szép kis leány vagyok és nagyon sajnálja, hogy nem engedhet az utamra. Hozzá tette, hogy ez a mostani kötelessége nagyon

kellemes és a helyzetnek megvan a sajátos varázsa. Hát ezt mondta!... Szóval nagyon impertinens volt! — fejezte be az elbeszélését Betty és arca megint lángba borult a visszaemlékezésre.

— Tudod, Betty — rázta Lydia a fejét, még egyre kacagva — ez a te kalandod egyáltalában nem is tragikus és semmi okod sincs rá, hogy fölháborodjál rajta. Légy csak okos, kérlek. Hiszen Isten háta mögött, vadon őserdőben lakunk, ahol a fiatalemberek nem tanulják meg az udvariasság elemi szabályait. Nem olyanok, mint a városi gavallérok, akik körülötted sűrögtek-forogtak Philadelphiában. A legtöbb ki se meri nyitni a száját és csak akkor felel, ha kérdezik, de egyébként szótlan és magába zárkózott. Példa rá Lew Wetzel és a te Jonathan bátyád is; őket csak az indiánok, a harc és a vadászat érdeklik... A másik részük viszont kötekedő, hencegő fickó és, kivált ha felöntött a garatra, egyenesen türhetetlen. És a társaság, a szokások is mások. Képzeld, kedvesem! Amikor hazajöttem, alig voltam itt-hon pár hélig s egy este, valami mulatságon, olyan társas játékot játszottak, hogy minden fiatalember sorra csókolta a fiatal lányokat.

— Ejha! — pattintott Betty az ujjával. — Légy szíves és figyelmeztess engem, ha ilyen társas játékokra készülődnek, hogy otthon maradhassak.

— Legokosabb, ha a szükségből erényt csinál az ember — vélte Lydia vállat vonva. — Meg kell szokni őket; ez az egész. És, hogy őszinte legyenek: megtanultam tisztelni és becsülni ezeket az érdes, szinte fargatlan fiúkat. Igaz, hogy esetlenek és nincs modoruk, de a szívük tiszta, a jellemük egyenes és ez a becsületes hűség sokkal fontosabb itt, a határvidéken, mint azok az apró kedveskedések és figyelmességek, amelyek a mi női hiúságunkat legyezgetik.

— Lehet, hogy igazad van — békétlenkedett Betty — de az a fickó, aki tönkre tette mai szóra-

kozásomat, nem közönséges határőr, noha szarvasbőr-ruhát viselt és puská volt a vállán. Meglátszott a modorán és egész viselkedésén, hogy művelt, társasági fiatalember... Egészen bizonyos, hogy ő az a Pitt-erődbeli katona.

— Mr Clarke?... Hát persze! — csapta össze a kezeit Lydia. — Hogy is nem jutott mindjárt az eszembe! — És vidáman föl kacagott.

— Ugy látom, hogy te még mindig rajtam mulatsz! — mérgelődött Betty.

— De mikor ez oly pompás tréfa!

— Ugyan?... Na, én nem látom a tréfát!

— Pedig valóban az!... Figyelj csak ide. Mikor a papa figyelmeztette mr Clarke-et, hogy egész csomó szép leány van itt, mr Clarke mosolyogva felelt, hogy ennek nagyon örül és reményli, hogy a fiatal hölgyek is megörülnek ő neki, ha jobban megismerik... és ime: mindjárt az első napon magára haragította téged! Hát nem pompás tréfa ez?

— Sohase hittem volna, hogy ily kárörvendő vagy, Lydia — duzzogott Betty.

— Hanem az bizonyos — incselkedett Lydia — hogy mr Clarke érti a széptevés módját. Például, mindjárt rájött arra s ezt nem is titkolta, hogy szép leány vagy... Ha-ha-ha!... Betty, én már látom a regényt... Visszaparancsolt téged az erődbe... ebből harag lett... Oh, milyen édes lesz a kibékülés!

— Ne légy nevetséges! — csattant föl Betty idegesen. — Természetesen joga volt rá, hogy megállítson és talán jó is volt, hogy haza küldött, csak azzal ijesztett meg, hogy elbujt a bokrok mögé és hirtelen toppant elém. Ezért haragudtam meg rá, meg azért is, hogy nagyon lóhátról beszélt velem és... és...

— És nem tudta, hogy kivel beszél — vágott közbe Lydia, még mindig incselkedve. — Pedig kitalálhatta volna, igaz?

— Ostobaság! — durcáskodott Betty. — Te tudod

legjobban, hogy nem vagyok se hiú, se gőgös. Csak nem szoktam meg... és nem is fogom megszokni soha, hogy foghegyről beszéljenek velem.

Lydiának tetszett, hogy — ime — akad fiatalember, aki nem omlik porba Betty előtt mindjárt az első találkozáskor s ezért továbbra is pártját fogta mr Clarkenek.

— Ne légy oly szigorú, Betty — kérlelte tréfásan — Lehet, hogy mr Clarke indián leánynak nézett s azért volt hozzád oly hetyke. De azt nem tagadhatod, hogy szép fiú, mi? Bizonyára te is észre vetted?

— Oh, igazán nem emlékszem a külsejére — tiltakozott Betty, ami azonban nem volt igaz, csak nem akarta bevallani.

A társalgás más térre siklott át és nem sokára beesteledett. Betty már éppen fölkelte és búcsúzni készült, amikor hirtelen kopogtak az ajtón.

— Ugyan ki lehet ez? — szólt Lydia, az ajtóhoz sietve. — Várj addig, Betty, míg ajtót nyitok...

A küszöbön Clarke állt, kezében a levett sipka.

— Nini, mr Clarke! — kiáltott föl Lydia meglepetve. — Isten hozta.

— Csak egy pillanatra jöttem át — szólt Clarke, bocsánatkérő hangon — és sietnem kell vissza. Bettyért jöttem. Itt van, kérem?

Nem vette észre Bettyt, aki hátul maradt a már sötétségbe borult szobában. Mikor Clarke azt mondta: — «Bettyért jöttem» — Lydia úgy megzavarodott a tiszteletlen kifejezésen, hogy felelni se tudott.

Betty azonban rögtön «a helyzet magaslatára» emelkedett. Ugyanaz a fiatalember, aki már egyszer fölingerelte fő.ényes, lebecsülő modorával, most vérig sértette azzal, hogy egyszerűen csak a keresztnevén emlegette, mintha ki tudja mióta bizalmas ismerősök lettek volna!... Ezzel csakugyan betelt a mérték... Betty hirtelen előrejött az árnyékból és Clarke, amint

feléje fordult, meghökkenve látta, hogy a szép leány arca lángba borult, két fekete szeme pedig veszedelmesen villog.

— Ha már minden áron szükséges, hogy kiejtse a nevemet — fakadt ki Betty szenvedélyesen — bár nem látom át ennek a szükségét: talán illenék megtanulnia, hogy idegenek számára «miss Zane» a nevem!

Lydia nagynehezen összeszedte magát és halkan dadogta:

— Kérlek... kedves Betty, engedd meg, hogy... bemutassam...

— Ne fáradj, kérlek, Lydia. Már találkoztam ma ezzel az egyénnel és nem óhajtom a közelebbi ismeretségét.

Clarke elképedve hallgatta Betty heves kifakadását és Lydia zavart próbálkozását, amivel elejét akarta venni a további kellemetlenségeknek... Tehát az a fiatal leány, akit haza parancsolt az erdőből voltaképpen Betty Zane, az ezredes huga. — De tudhatta-e, hogy kicsoda az a «Betty», akiért sürgősen elküldötték?... És, ha sietségében tévedett, érdekel-e ily nagy megaláztatást?...

Lángvörös lett az arca, ahogy merően farkaszemet nézett Bettyvel, aki alig észrevehetően reszketett izgalmában.

— Miss Boggs — szólalt meg végre Clarke, oldall fordulva, Lydia felé — csak mentségnek említem, hogy amikor lélekszakadva iderohantam Zane ezredes házából, a nagy zürzavarban csak azt az utasítást kaptam, hogy kerítsem elő és hívjam haza «Bettyt». De azt, hogy kicsoda az a «Betty», senkise mondta meg nekem. Most már tudom és tisztelettel jelentem ehhez képest, hogy miss Zanet sürgősen hívják haza. Ez minden.

Rá se nézve Bettyre, mélyen meghajolt Lydia előtt és kiment a nyitott ajtón.

— Mit mondott? — kérdezte Betty remegő hangon és minden harag és fölháborodás elszállt már a szívéből.

— Hogy sürgősen haza kell menned... hogy otthon nagy a zürzavar... Oh, csak nem történt valami szerencsétlenség?... Siess haza, édes Betty!... És látod, nagyon goromba voltál mr Clarkehez. Pedig esküszöm, hogy nem érdemli meg, mert tetőtől talpig gentleman. És, ha megvártad volna, míg mindent elmond...

De Betty már nem is felelt. Amily gyorsan a lábai vitték, rohant haza és elfulladva érkezett meg az ezredes házához. Az ajtó előtt meg kellett állnia, úgy lihegett a fáradságtól. Végre kinyitotta az ajtót és belépett. Az arnica erős illata — sebkötözésre használták ezt a szert — rögtön megcsapta az orrát. Ijedten állt meg a küszöbön és elszorult a szíve, amint a szeme rátévedt néhány szomszédasszonyra, akik a szoba egyik sarkában suttogva beszélgettek. McCulloch őrnagy és Jonathan Zane a szoba másik sarkában álltak az ágy előtt, amely fölé aggódva hajolt Mrs Zane. Az ezredes az ágy fejénél állt, úgy hogy Betty nem láthatta, ki fekszik az ágyban. De Mrs Zane most főlegyenesedett s ahogy oldalt húzódt az ágytól, a benne fekvő, halásápadt beteg rámosolygott Bettyre.

— Betty... — hangzott a halk suttogás kékes ajkairól. — Betty, én vagyok...

A fiatal leány szíve nagyot dobbant aztán mintha egyszerre megállt volna... Sok esztendő múlt el, amióta utoljára hallotta ezt a hangot, de azért nem feledte el. Gyerekkorában ezt a hangot szerette legjobban, amely most édes emlékek örömét zúdította kábult agyára. Kitárt karokkal rohant az ágyhoz, örömsikoltással térdelt le a földre és boldog zokogással ölelte át a beteg nyakát.

— Isaac... oh, Isaac, édes bátyám! — beszélt

össze-vissza és elcsukló sírással csókolgatta bátyja arcát. — Hát igazán te vagy?... Szinte el se merem hinni ezt a csodát... Pedig mennyit imádkoztam, hogy a mindenható Isten adjon vissza nekünk téged!

Most egyszerre sírt és kacagott, azon a furcsa módon, ahogy a nők könnyíteni szoktak a szívükön, mikor csordultig megtelik örömmel.

— Látod, Betty, mily nyomorék vagyok — sóhajtott Isaac: — mindössze ez maradt meg belőlem — folytatta, gyöngéden símogatva a mellére boruló leány holló-fekete haját.

— Betty, nem szabad fölízgatnod túlságosan — figyelmeztette Zane ezredes.

— Hát csakugyan nem felejtettél el? — kérdezte Isaac suttogva.

— Nem, Isaac, igazán nem. Sohase felejtettelek el — felelte Betty gyöngéden. — Még tegnap este is beszéltem rólad, eltűnődve, hogy valjon élsz-e még?... És most itt vagy!... Oh, mily boldog vagyok! — végezte suttogva, reszkető ajkakkal és mosolygó arcát ismét előntötték a könnyek.

— Őrnagy — szólt most Zane ezredes a sógorához — nem mehetnél át Boggs kapitányhoz, hogy vacsora után nézzen el ide? Akkorra már Isaac is tud majd beszélgetni és van is egy-két érdekes híre a rézbőrűekről.

— És hívjátok ide azt a fiatalembert is, aki megmentette az életemet — szólt Isaac — hadd köszönjem meg neki.

— Megmentette az életedet? — kiáltott föl Betty meglepetve és sötét vérhullám szökkent föl az arcába, mert furcsa sejtés villant át az agyán.

— Persze, hogy megmentette! — felelt Zane ezredes Isaac helyett. — A fiatal Clarke húzta ki a vízből. Az, akit érted küldtem. Hát nem mondta el neked?

— Nem — nyögte ki Betty nagynehezen. — Egy szót se szólt.

— Nagyon derék és szerény fiú. Pedig ő mentette meg Isaac életét. Vacsora után majd meghalod az egész történetet. De most ne erőltess Isaacot. Elég sokat beszélt már szegény és bizonyára nagyon fáradt.

Betty arca még mindig ott pihent Isaac vállán. Pár percig nem mozdult; aztán, fölállva, megcsókolta bátyját és szótlanul kiment. Mihelyt a szobájába ért, ledőlt az ágyára és megpróbált gondolkodni...

A mai nap eseményei, oly sok egyhangú, unalmasan szürke nap után, valóban izgalmasak voltak; oly gyors egymásutánban következtek, hogy szinte időt se engedtek a gondolkodásra... A találkozás a szigorú és mégis érdekes idegennel — Betty fölháborodása az idegen erőszakosságán — Lydia furcsa jóslása és célzásai — aztán megint ez az idegen, akinek alakja a megvetettség sötét homályából a hősiesség dicsfényes piedesztáljára emelkedett, mint Isaac megmentője... mind ezeknek az epizódoknak az emlékei oly szilaj zürzavarral kergették egymást az elméjében, hogy nem tudott tisztán gondolkodni.

Bizonyos idő múlva mégis megérlelődött benne az önvád, hogy mélyen megsértett valakit, akinek pedig örök hálával adósa. Ezt az igazságot semmi se változtathatja meg, se el nem törülheti. Örök hálával tartozik Clarkenek, mert megmentette annak az életét, akit ő legjobban szeret a világon. Igazságtalanul megalázta, megsértette azt a férfit, akinek a bátyja életét köszönhette.

Betty szilaj, szenvedélyes és hirtelen természetű volt ugyan, de a szíve nemes, gyöngéd is volt együttal és amikor most rájött, hogy mily kegyetlen és durva volt, nagyon szégyelte magát. Bárhogy ágaszkodott is a hiúsága: érezte, hogy csak egyetlen egy

útja van... bocsánatot kell kérnie mr Clarketől. — De hogyan tegye? És mit mondjon neki?... Össze-rezzent, mert eszébe jutott, milyen sötét és fölindult volt a fiatalember arca, mikor, elfordulva tőle, Lydiához beszélt.

Elkeseredésében és boldogtalanságában Betty is azt cselekedte, amit minden leány tett volna az ő helyzetében — alaposan kisértette magát.

Mikor ezen túlesett, megnyugodva kelt föl az ágyváról, hideg vízben megmosta forró arcát, átfésülte a haját és fehér ruhájába öltözött. Piros szalagot kötött a nyakára s a hajába félig nyílt rózsát tűzött. Amikor Mrs Zane beszólt hozzá, hogy kész a vacsora, Betty már elhatározta, hogy bocsánatot kér mr Clarketől, őszintén megmondja, hogy nagyon sajnálja, ami történt és reményli, hogy jó barátok lesznek...

Isaac Zane híres ember volt — a Potomac-folyótól Detroitig és Louisvilleig mindenki ismerte a nevét. Sok aggódó és szorongó anya a határvidéken az ő indián-fogságának történetével riasztgatta és tartotta féken serdülő gyermekeit, akik vakmerő könnyelműséggel csatangoltak a vadon erdőben. Érthető hát, hogy szerencsés hazatérésének hírére megmozdult az egész telep és egymásután jöttek üdvözölni a nap hőjét. Bár zavaros és aggasztó hírek keringtek a levegőben és sötét veszedelmek fenyegettek az őserdő homályából, kétszeresen örültek Isaacnak — hiszen eggyel többen lettek, akik szembe szállhatnak, ha a rézbőrűek valóban rájuk törnek.

Az öreg John Bennet — a telep legkövérebb és legvidámabb embere — dörgő hangon üdvözölte Isaacot. Hatalmas, ölesnél is magasabb férfi volt s ahogy végig ment a szobán, minden lépésére megreccsent alatta a padló. Becsületes, nyílt arcát pirosra fes-

tette az őszinte öröm s oly «forrón» szorította meg Isaac kezét, hogy fölszisszent fájdmában, szegény.

— Örülök, testvér, hogy látlak — mondta. — Mindig tudtam, hogy visszajössz. És mindig mondtam is. Nincs annyi átkozott rézbőrű a folyón túl, hogy örökké rabságban tudtak volna tartani.

— Na, elég sokáig rabságban tartották — jegyezte meg Silas Zane mosolyogva.

— Itt jön a nap hőse — szólta Zane ezredes, amint Clarke belépett, Boggs kapitány, McColloch őrnagy és Jonathan Zane kíséretében. — Nincs hír Wetzlerről és az indiánokról?

Jonathan csak most látta először Isaacot. Mosolyogva sietett hozzá és sokáig némán, szeretettel szorongatta a kezét.

— Az innenső parton nincsenek indiánok — felelt Zane ezredes kérdésére az őrnagy.

— Ugy látszik, mr Clarke — szólta Zane ezredes — ön nem is tudja, mekkora szolgálatot tett nekünk?... Betty hugomtól tudom, hogy el se mondta neki, mily nagy része volt önnek Isaac megmenntésében.

— Az érdem igazán nem az enyém — szabadkozott Clarke. — Sokkal nagyobb dicséretet érdemel Tigris, a fekete farkas-kutya.

— Akárhogy van is: ez az első nap, amit az erődben töltött, nagyon szerencsés kezdet és szinte záloga annak, hogy megtalálja azt a szerencsét, amelynek kedvéért ide jött közénk, a nyugati határvidékre.

— Hogy van? — kérdezte Alfred, odalépve Isaac ágyához.

— Oh, sokkal jobban, köszönöm — felelte Isaac, melegen megrázva Alfred kezét.

— Igazán örülök, hogy ily hamar összeszedte magát — mosolygott Alfred. — Pedig aggódtam ám,

mert nagyon rossz bőrben volt, mikor kihúztam a vízből.

Isaac hátradőlt ágyában és boldogan nézett szét a barátságos szobában. Ő volt a legszebb férfi a Zane-testvérek közt. Az arca — még most is, elgyötörve a szenvedésektől — nagyon hasonlított a Bettyéhez; ugyanaz a szépen ívelt, dús szemöldök és ragyogó, fekete szemek, ugyanaz a finom metszésű száj, bár a vonala keményebb volt és nem enyhítették azok a lágy gömbölyűségek, melyek oly szeliddé tették Betty ajkait.

Most megjelent a küszöbön Betty, de, látván, hogy a szoba tele van férfiakkal, habozott pár pillanatra, mielőtt belépett. Tiszta fehér ruhájában oly megvesztegetően kedves, szinte nem is e földre való kép volt, hogy sehogy se illett a komor környezetbe. Legalább Alfred Clarke azt gondolta magában, hogy kár ez a csodaszép tündér ezek közé a faragatlan és esetlen pioneerok közé, akik többé-kevésbé kopott szarvasbőr-ruhában járnak és övükben hosszú kést és tomahawkot hordanak!... Zane ezredes odament Bettyhez, félkarjával átölelte a leány karcsú derekát és büszkeségtől ragyogó arccal fordult Clarke felé.

— Betty — mondta mosolyogva — meg akarlak ismertetni a mai nap hőisével, mr Alfred Clarke-kel... Mr Clarke, ez itt a hugom.

Betty knixelt Clarke előtt, de nyomban lesütötte szemét a fiatalember égő pillantása előtt.

— Nekem már két ízben volt szerencsém ma miss Zanehez — mondta Clarke.

— Kétszer? — kérdezte az ezredes, Bettyhez fordulva.

De Betty nem felelt. Kibujva az ezredes karjából, odament Isaachoz és leült az ágy szélére.

— Először a folyó-parton találkoztam miss Zane-nel, bár akkor még nem tudtam, hogy ő az —

magvarázta Alfred. — Kissé nehéz volt megállítani a nyargaló ponyt, pedig az volt a parancsom, hogy senkit se eresszek túl az erdei tisztáson.

— Ha-ha-ha! — nevetett józúien az ezredes. — Tudom, hogyan szokott vágatni az a pony, ha Betty megeresztí a kantárszárát. Annyi bizonyos, hogy lovagolni tudunk itt a telepen... Hallott már McCulloch halálugrásáról a sziklatetőről?

— Hallottam róla, de azért szeretném hallani az egész történetet — mondta Alfred. — Magam is bolondja vagyok a lovaknak és eddig azt hittem, hogy a lovagláshoz is értek valamit. Félek azonban, hogy változtatnom kell ezen a hitemen.

— Pedig az a ló igazán gyönyörű, amelyen ide-lovagolt a Pitt-erődből — jegyezte meg az őrnagy. — Szeretném, ha az enyém lenne!

— Rajta. üljünk le, urak — szólt most az ezredes — és hallgassuk meg Isaac történetét.

— Az én történetem rövid és nem is nagyon érdekes — mondta Isaac, még mindig halk és gyöngé hangon. — Rossz ujságjaim is vannak, sajnos, de ezeket majd utoljára hagyom. Ebben az évben, ha ezt is ott töltöttem volna, lett volna a tizedik esztendeje, hogy a Wyandot-törzs fogságban tartott. Az utolsó négy esztendőben már nem bántak rosszul velem, sőt igazán szabadon, nagy kényelemben éltem. Bizonyára mindnyájan tudjátok hosszú rabságomnak igazi okát. Mivel Myeerah, az indián hercegnő, szeret engem, a rézbőrűek mindent elkövettek, hogy lépjek be a törzsbe és vegyem feleségül a «Fehér Hollót», ahogy Myeerah hercegnőt hívják. Azt akarták, hogy én legyek a Wyandot-törzs főnöke, amibe én semmi áron se voltam hajlandó beleegyezni, bár nagyon vigyáztam, hogy makacs ellenszégüléssel ne hívjam ki a bosszújukat. Szabadon járhattam-kelhettem a faluban, de mindig szigorúan szemmel tartottak. Még mindig ott lennék köztük, ha nem

gyanakodtam volna, hogy Hamilton, az angol kormányzó, szövetkezett a Huronokkal, Shawneekkel, Delawarokkal és más indián-törzsekkel, hogy véres csapást mérjenek a folyó-parton lakó fehér telepesekre. Hónapokon át figyeltem a rézbőrűeket, amint előkészültek erre az írtóháborúra és mondhatom, hogy ennél lázasabban még sohase készülődtek harcra. Végre Myeerahtól megtudtam, hogy gyanum nagyon is alapos. Nem sokára kedvező alkalom kínálkozott a szökésre és én éltem is vele. Futásban magam mögött hagytam valamennyit, még Gyors-Nyilat is, a Wyandot-törzs futóbajnokát, de a zsvány utánam lőtt és eltalálta a vállamat. Aztán három-négy napig kutya-rossz dolgom volt, mert csak gombákon és gvökereken éltem, úgy hogy mikor elérkeztem a folyóhoz, már kifogyott minden erőm. Nagynehezen belöktem a folyóba egy fatörzset és félkarommal rákapaszkodtam. Így úsztam lefelé, inkább félholtan, mint élve. Mikor aztán Tigris észre vett, tudtam, hogy megmenekülök, ha kirtok és el nem süllyedek. Hanem mikor mr Clarke rám fogta a puskáját, azt hittem, hogy mindennek vége... A hangom gyöngé volt és nem tudtam, hogy meghallja-e kiállításomat.

— Hát le akarta löni? — kérdezte az ezredes Clarket.

— Első látásra azt hittem, hogy indián — mentegetőzött Clarke — de szerencsére még idejében rájöttem, hogy tévedek.

— Az indiánok hát útban vannak erre felé? — kérdezte Jonathan.

— Egész határozottan nem állíthatom ezt — felelte Isaac. — Ez idő szerint a Wyandotok még otthon vannak. Csak annyit tudok, hogy az angolok és indiánok együttes erővel törnek rá a telepesekre. Lehet, hogy egy hónap, vagy egy év múlva: de a támadás nem marad el, az bizonyos.

— És Hamilton részes ebben az aljasságban! — fakadt ki Zane ezredes mély megvetéssel.

— Az indiánoknak legalább vannak jogos sérelmeik — vélte az őrnagy. — Bizonyos mértékig sajnálom is őket. Mert való igaz, hogy megraboltuk őket, megszegettük a velük kötött szerződéseket és, ahol csak tehattük, csúfosan kijátszottuk őket. Pipe és Wingenund különösen és joggal haragusznak a fehérekre. Meg tudom érteni Magvetőt is. Tudom, hogy mindenét odaadná, ha lekanyaríthatná Jonathan fejéről a skalpot és szentül hiszem, hogy mindegyik törzs szívesen föláldozná száz legjobb harcosának az életét, ha foglyul ejthetné a «Halál Szelé»-t, ahogy Lew Wetzelt elnevezték.

— Találkoztál a Vörös Rókával is? — kérdezte most Jonathan, aki a kandalló mellett ült és, szokása szerint, alig beszélt. Ő volt a legszilajabb és legféktelenebb a Zane-testvérek közt. Majdnem mindig az erdőben kóborolt, nem annyira azért, hogy rézbőrűekre vadásszon, mint Wetzelt, hanem azért, mert imádta a szabad életet, a szabad természet ölén. Odahaza mindig szótlan és méléző volt.

— Hogyne! találkoztam vele — felelte Isaac. — Shawnee-főnök és törzsének legjelesebb harcosa. Legutóbb Indian-headben láttam... így hívják az egyik Wyandot-falut... látogatóban járt ott és kétszáz legjobb harcosa volt vele.

— Ez gonosz, kegyetlen fickó — mondta Jonathan. — Wetzelt meg én jól ismerjük és tudjuk, hogy megesküdött, hogy nem nyugszik addig, míg skalpjainkat füstre nem akasztja a wigwamjében.

— Mi különös baja lehet veled? — kérdezte Zane ezredes. — Hogy Wetzelt gyűlöli, azt értem: neki halálos ellensége minden indián.

— Néhány évvel ezelőtt vadászaton voltunk, Wetzelt meg én, s a Girty-foknál, az Ohio alsó folyásánál, véletlenül őt Shawnee-indián nyomaira

bukkantunk. Én haza akartam jönni, de Wetzel hallani se akart erről. Nyomon követtük hát az indiánokat és éjszaka rajtuk ütöttünk. Tomahawk-kal vertük agyon őket, de az egyik, bár sebesülten, mégis elmenekült. Nem üldözhettük, mert velük volt egy elrablott fehér leány is, akit az egyik rézbőrű ördög leszúrt, mikor látta, hogy mindennek vége. Mivel a leánnyal törődtünk és meg akartuk menteni, futni hagytuk a sebesült zsiványt. Sajnos, a leány belehalt sebeibe és el is temettük az erdőben. Az ő fickó a Vörös Róka harcosa volt és az ő megbízásából rabolta el a fehér leányt. Egy évre rá aztán meghallottam egy barátságos indiántól, hogy a Shawneefőnök megesküdünt, hogy mindkettőnket megöl. Egészen bizonyos hát, hogy oroszlán-része lesz az ellenünk tervezett támadásban.

— Nehéz napok virradnak ránk, az bizonyos — sóhajtott Zane ezredes. — Olyan idők, amelyek kegyetlen próbára teszik a lelkeket, de szentül hiszem, hogy nincs messze az idő, amikor végre messze túl kergethetjük a folyón a rézbőrűeket.

— Mondd csak, Isaac — szólalt meg most Betty: — szép az az indián hercegnő?

— Valóban az, Betty: majdnem olyan szép, mint te vagy — felelte Isaac. — Magas, karcsú leány és, rézbőrű léte, meglepően szép, szabályos az arca. Ennek azonban nagyon érdekes a magyarázata. Most legutóbb rájöttem valami titokra, amit mindeddig nagyon féltékenyen rejtegettek előttem a Wyandotok. Amikor még Tarhe és a Huron-törzs Kanadában lanyázott, a Muskoka-tavak környékén és a Moonfolyó partjain, Tarhe foglyul ejtett néhány francia utazót, köztük egy La Durante nevű nőt is, akinek gyönyörű szép, serdülő leánykája volt. Később szabadon bocsátotta a foglyokat, csak ezt a fiatal leányt tartotta vissza és amikor megnőtt, feleségül vette. Ebből a frigyből sarjadt Myeerah. Egyszer Tarhe be-

ment Detroitba és magával vitte a feleségét is. Véletlenül találkozott egy öreg franciával, aki majd megörült, mikor meglátta Tarhe feleségét és esküdözött, hogy az ő leánya. Tarhe nyomban megszökött Detroitból és soha többé nem ment semmiféle fehér telepre. E szerint Myeerah anyai ágon előkelő francia családból származik, mert az öreg francia La Durante lovag voli, nem az apja, hanem a nagyapja Myeerahnak.

— Nagyon szeretném látni, pedig gyűlölöm — mondta Betty. — És milyen furcsa neve van: Myeerah!

— Ez indián szó — magyarázta Isaac — és annyit jelent, mint «Fehér Holló». A rézbőrűek azt mondják, hogy csodaszép madár, de én még sohase láttam. A főnök leányát emberemlékezet óta így hívják a Huronok. Ezért kapta ezt a nevet Myeerah is, bár más néven «Vízbenjáró»-nak is hívják, mert nagyon szeret fürödni.

— Azt hiszem, Isaac annyit beszélt már ma este, hogy fáradt lehet — szólt Zane ezredes és McColloch-hoz fordult: — Talán elmondhatnád most Isaacnak és Bettynek meg mr Clarkenek azt a híres halálugrást a sziklatetőről?

— Ennek a csodának a híre eljutott az indiánok közé is — szólt közbe Isaac — én a Wyandot-táborban hallottam róla.

— Melyik szikláról ugrott le őrnagy úr? — kérdezte Alfred kíváncsian.

— Bizonyosan ismeri azt a kopár szirtet, amely messzire kiugrik a patak fölél? Erről a pontról tekintett le Zane ezredes először a völgybe és innen ugrottam le én is, lovastól, a mély szakadékba. De esküszöm, hogy még ma se értem: hogyan sikerülhetett! Sőt, ha néha fölmegeyek a szirtre és letekintek róla, szinte el se hiszem, hogy innen ugrattam le. De mivel az indiánok, Zane ezredes, Jonathan,

Wetzel és még mások is állítják, hogy a halálugrás valóban megtörtént: hát én se tagadhatom — mentegetőzött mosolyogva az őrnagy.

— Szinte hihetetlen is! — kiáltott föl Alfred. — Nem bírom fölfogni és megérteni: hogyan juthatott le élve ló és lovas arról a magas és meredek szirt-ről a patakba!

— Nos, az őrnagy majd elmondja — legyintett Zane ezredes.

— Nem, nem! — tiltakozott McColloch élénken. — Tudod, kérlek, hogy mily rossz elbeszélő vagyok: inkább te mondanád el talán?

— Értem a szerénységedet — bólintott az ezredes — hát elmondom én... Most egy éve, mikor a rézbőrűek ostrom alatt tartották a Henry-erődöt, McColloch őrnagy átsiklott az ostromzáron és Short Creek-erődbe ment erősítésért. Kapott is negyven lovast, akikkel másnap reggel szerencsésen megérkezett. Az indiánok azonban észre vették a csapatot és éppen akkor kezdtek tüzelni rá, mikor valamennyien az erőd zárt kapuja előtt tolongtak, hogy belovagolhassanak. Az őrnagy, hogy magára vonja a rézbőrűek figyelmét, hirtelen megfordította a lovát és lefelé nyargalt a dombtetőről, azzal a szándékkal, hogy megkerüli az erődöt és a hátulsó kapun jut be.

— Kockázatos vállalkozás volt, de az őrnagy bízott a lovában. Szénfekete, hatalmas ménlovon ült, mely óriási ugrásokkal száguldott a tisztás felé, amelyen túl lankás út vezetett az erőd háta mögé. Az indiánok bekapták a maszlagot és harsogó csatakiáltással rohantak utána. Az út azon a kiugró szirtfokon át vezet az erőd mögé s mikor az őrnagy fölért reá, megcsóválta feje fölött a puskáját, jelt adva ezzel, hogy már túl van minden veszélyen. Egyszerre azonban, éppen amikor a szirtfok legmagasabb pontjára ért, hirtelen visszarántotta a lovát és tétován megállt...

— Azonnal tisztában voltam azzal, hogy mi történt: az őrnagy egyenesen belerohant abba az indián-csoportba, amely, az erőd körül portyázva, ugyan-ezen az úton tartott a tábor felé. A következő pillanatban már fölharsant a rézbőrűek szilaj diadalordítása: — az őrnagy be volt kerítve és nem menekülhetett!... Láttam a vörös ördögöket, amint, egyik fától a másikhoz ugorva, lassan, jól védett fedezékből szorították egyre szűkebb körbe foglyukat és oly biztosak voltak a dolgukban, hogy már rá se lőttek: elevenen akarták elfogni, hogy halálra kínozhassák! És mi itt, az erődben, megkövülve, tehetetlenül néztük a borzalmas embervadászatot, mert a puskáink nem hordtak odáig és, ha kitörünk is, nem érhetünk oda idejében, sőt sortűzükkel mindnyájunkat elpusztíthatnak a rézbőrűek.

— Az őrnagy azonban nem vesztette el a fejét. Jól tudta, hogy mi vár reá, ha az indiánok elfogják. Inkább megkockáztatta hát a rögtöni halált, mint a vesszőzést, a cölöpöt, amelyhez kötözve cél-táblája lett volna a nyilazó gyermekeknek... Visszaborzadt a késtől, a hosszú tövisektől, melyeket vén banyák szurkáltak volna a körmei alá, a tüzes fákllyáktól és végül a máglyahaláltól. És, amikor látta, hogy három oldalról egyre jobban körülfogják a vérszomjasan lihegő vadak: a negyedik oldal felé fordult... a szakadék felé, amerre még nyitva volt előtte az út!...

— Eliszonyodva láttuk, hogy az őrnagy hirtelen megsarkantyúzza a lovát és nekinyargal a szakadéknak. Szívverést megállító, rémes pillanat volt ez, amit sohase fogok elfelejteni. Elnémult a háromszáz vörös ördög is, amint észre vette az őrnagy szándékát, mi pedig kidülledt szemekkel meredtünk a tragédiára... Néhány ugrás és a hatalmas paripa ott állt a szirt peremén, magasra emelkedve két hátulsó lábán. Mint bronzba öntött klasszikus szobor

vált el a nemes állat sötét szilhuettje a kék ég hátteréből, még lobogó sörénye is élesen kirajzolódott. Modern Marcus Curtius volt: a hős római, aki szintén így ugrott a szakadékba...

— A következő pillanatban sűrű porfelhő borította el a lovat és lovast, letört fenyőgallyak röpödtek a levegőben, hatalmas szikladarabok gördültek a szakadékba és a vörös banditák egetverő ordítással rohantak a szirtfokra, ahol hasra fekvé meresztették szemeiket a mélységbe... A sziklatető körülbelül háromszáz láb magas ezen a ponton és a szakadék felé sok helyen majdnem egészen függőleges. Kétségtelennek látszott, hogy az őrnagy lovastól darabokra zúzta magát. Nemcsak a rézbőrűek hitték ezt, hanem mi is... És képzeljétek el őrjüngő ujjongásunkat, mikor pár pillanat múlva láttuk, hogy a vakmerő lovas kivergődik a szakadék fenekét borító cserjésből, fölkaptat az innenső partra, átgázol a patakon és nyargalva ér az erőd hátsó kapujához!

— Csoda!... Páratlan csoda! — kiáltott föl Isaac lelkesedve és rajongva nézett az őrnagyra. — Érttem most már, hogy miért «Repülő Főnök» a neved a Wyandot-indiánoknál.

— A véletlen is kedvezett az őrnagynak — magyarázta Zane ezredes — mert éppen abba a fiatal fenyvesbe ugratott, amely vagy harminc lábnyira van a szirt alatt. Ez állította meg zuhanásában a lovat, amely innentől kezdve inkább csak siklott lefelé a meredek sziklafalon, minduntalan meg-meglassítva zuhanását az útjába eső cserjékben. Ez azonban nem csökkenti az őrnagy vakmerőségének érdemét. Hiszen nem is láthatta a fenyvest, sem a cserjéket és ideje se volt, hogy keresgélje a legkevesebb veszedelemmel járó helyet. Ugratnia kellett rögtön, habozás nélkül, ha el akarta kerülni a fogságot: és ez az ugrás, majdnem száz percentes valószínűséggel, igazi «halálugrás» volt. És száz meg száz év

mulva is beszélni fognak erről a hajmeresztő lovasbravúrról, amelynek örökös emlékjele lesz a McColloch-szirtfok!

Alfred feszült érdeklődéssel hallgatta az ezredes elbeszélését, amely annyira lenyűgözte s egyúttal föl is izgatta, hogy sokáig nem bírt szólni, bár a szívelelke tele volt rajongó lelkesedéssel. Mert minden más tulajdonságnál többre becsülte a férfiban a bátorság erényét. És titokban csodálta ezeket az egyszerű, bárdolatlan pioneerokat, akik egészen természetesnek tartják az életveszélyes kalandokat és vállalkozásokat, mint rendes velejáróját mindennapi életüknek. Romantikus, színes, változatos volt ez az élet: — ime, ő már ezen az első napon is több izgalmas órát élt át, mint ezelőtt egész életében. Megtalálta hát végre, amit keresett: a szabad életet, a kalandokat, a kockázatot és a vele járó izgalmakat...

A társaság még vagy egy óráig maradt együtt és Clarke nagyon keveset beszélt ezalatt, de a fantáziája annál lázasabban dolgozott. Közben lopva egyre Betty arcát figyelte és elkeseredve átkozta balszerencsését, mely mindjárt az első találkozásukon — és a másodikon is — mint ellenségeket fordította őket szembe egymással... Amikor végre fölállt búcsúzkodni és jobbulást kívánt Isaacnak, aki már aludt, az ajlóküszöbön Betty várta és megállította.

— Mr Clarke — szólt és elébe nyujtotta kissé reszkető kezét — szeretném, ha... azt akarom mondani, hogy... kérem, én már nem haragszom. És nagyon sajnálom, hogy... sajnálom, amit Lydiánál mondtam. Akkor nagyon ideges és... és goromba voltam. Ön megmentette a bátyám életét. Ezért örökké hálás leszek. Hiába próbálnám méltóképpen megköszönni. Én... én... igen, reménylem, hogy jó barátok leszünk.

Alfred érezte, hogy nagyon nehéz lesz ellentállni ennek a halk, érzelmes hangnak és a fekete

szemeknek, amelyek félénken, de reménykedve tekintettek föl rá. De emlékébe visszatért a súlyos sértés és megalázás. Ugy tett, mintha nem látná a feléje nyújtott kezét és hidegen, kimérten felelt:

— Örülök, hogy megtehettem ezt a csekély szolgálatot, amelynek az értékét azonban túlozni méltóztatik. Egészen bizonyos, hogy mr Zane az én segítségem nélkül is ki bírt volna úszni a partra. Ön tehát nem tartozik nekem semmivel. Jó éjszakát.

Betty némán, kábultan állt a helyén, rábámulva az ajtóra, amelyen Alfred kiment és csak pillanatok múlva kapott észbe, hogy mr Clarke hidegen, bár udvariasan visszautasította a följajánlott barátságot. Megtörtént vele, amit még álmában se hitt volna el soha, hogy megalázta — egy férfi!... Ahogy ráeszmélt erre, az első pillanatban mulatságosnak találta és kényszeredetten el is mosolyodott — de rögtön aztán lángba borult az arca és szorongva, szégyenkezve nézett körül, hogy lássa: észre vették-e ezt a siralmas és megalázó jelenetet?... Szerencsére senkise figyelt oda, mindnyájan az ezredest hallgatták, aki valami mulatságos dolgot mesélt, széles taglejtésekkel. Betty megkönnyebbülten sóhajtott föl — ez még szerencse volt! — bár azért a fulánkot éppen úgy érezte és a keserűség úgy fojtogatta, hogy csaknem sírva fakadt.

— Tigris, ide jösz! — fordult hátra az ezredes. — Mi baja ennek a kutyának?

A hatalmas állat ugyanis hirtelen fölugrott és az ajtóhoz szaladt, lázasan szimatolva a hasadékon, a küszöb fölött. A szőre fölborzolódott, félelmetes fogait morogva vicsorgatta, majd kétszer fenyegetően vakkantott... kívül mokasszinok lágy, csoszogó koppanása hallatszott — aztán hirtelen föltárult az ajtó és magas, tagbaszakadt férfi állt a küszöbön.

— Wetzell! — kiáltott föl Zane ezredes és a kis

társaság néma elfogultsággal báméskodott a kései vendégre.

A híres vadász meg is érdemelte a figyelmet. Bejött a szobába, hosszú puskáját odatámasztotta a kandallóhoz és kezeit a tűz felé tartotta. Tetőtől-talpig cifrán szironyozott, színes arabeszekkel kivarrt szarvasbőr-ruhát viselt, amelyen meglátszott, hogy a gazdája hosszú ideig csatangolhatott az erdőben. Mert a ruha meg volt tépdesve, tele volt sárral és átázott. A férfin azonban meg se látszott, hogy hetek óta nem volt föld alatt. Pompás ember-példány volt: igazi conquistador-típus. Hat láb magas és egyenes, mint a fenyőszál. Széles válla, izmos karjai és lábai elárulták, hogy bámulatós erőfeszítésekre képes. Hosszú haja, amely bársonyos volt és hollófekete, dús fürtökben omlott a vállaira. Amikor megfordult és a lámpafény egyenesen az arcába világított, még fokozódott egyéniségének varázsa. Komor, nyugodt és hideg arca oly merev volt, mintha márványból faragták volna. Legjellemzőbb sajátossága volt a szokatlan sápadtság és ezzel ellentétben koromfekete szemének villogó, szúrós tekintete.

— Ha rossz híreket hoztál, csak ki vele, pajtás! — kiáltott föl Zane ezredes, ideges türelmetlenséggel.

— Nincs ok aggodalomra — rázta a fejét Wetzel és elmosolyodott, mikor a szeme rátévedt Betty szorongó arcára. — Nem kell megijedni, Betty. A rézbőrűek sok mérföldre vannak innen és a Kanahwa-telep megtámadására készülődnek.

III. FEJEZET.

Most nyugalmas hetek, sőt hónapok következtek. A pionerek elvetették és le is aratták a búzát, szorgalmasan dolgoztak egész tavaszon és nyáron át és munkájukban egyszer se zavarta meg őket a szilaj

réz bőrűek vérfagyasztó csatakiáltása. Zane ezredes, aki legfőbb számtartó volt lord Dunmore hadseregében, kétszer is volt a Pitt-erődben a nyár folyamán, remélve, hogy új emberekkel egészítheti ki a Henry-erődnek fogyatékos helyőrségét. De ez a szándéka nem sikerült és csak néhány telepes — meg ezeknek a családja — jött vele a folyó mentén lefelé a Henry-erődbe. Volt ezek közt a pioneerok közt egy lelkész is, aki hétköznapiokon versenyt dolgozott a többi telepesekkel, vasárnap azonban az Isten igéjét hirdette nekik.

Alfred Clarke állandó lakást kapott az erődben, melynek helyőrségébe rendes szolgálatra beosztották. Ez a szolgálat nem volt nehéz. Minden 24 órában két órai őrség — úgy hogy elég szabad ideje maradt a szórakozásra.

Isaac-kal rövidesen szoros barátságot kötött. Órákon át együtt horgásztak a folyóban és barangoltak az erdőben, de mindig csak a tisztáson innen, mert Zane ezredes szigorúan meghagyta — legkívált Isaacnak — hogy ne kalandozzék el nagyon messzire az erődtől. Tartott ugyanis attól, hogy a Wyandot-törzs ismét megkísérli Isaac elrablását.

Alfred majdnem naponta meglátogatta Zane ezredest. Ilyenkor mindig találkozott Bettyvel is, de a feszültség nem enyhült köztük. Udvariasak voltak ugyan egymáshoz, ha nem kerülhették el az érintkezést, de Betty rendszeren kiment a szobából valami ürüggyel, mihelyt Clarke megjelent. A fiatalember most már megbánta, hogy sértődöttségében oly rideg és elutasító módon bánt a leánnyal és szeretett volna megbékülni vele. De Betty nem adott erre alkalmat neki, sőt, ahol csak lehetett, egyenesen kerülte. Bár Alfred szinte már álmában se tudott szabadulni Betty bájos arcának varázsától, a büszkesége azért mégse tört meg. A hosszú nyári estéket majdnem mindig az ezredes házában, vagy kint a kertben töl-

tötte, pipázgatva vagy eljátszadózva a gyermekekkel.

Az ezredes nagyon megkedvelte, mert Alfred ideális «közönség» volt — pompásan tudott hallgatni. De se Zane ezredes tréfás anekdotái, se Isaac indián-történetei nem vonzották volna minden este az ezredes házába, ha nem találkozott volna mindannyiszor Bettyvel. Beérte azzal, hogy láthatta — már ez is boldoggá tette. Vasárnaponként pedig szorgalmasan eljárt a kis kápolnába és behunyt szemmel gyönyörködött Bettynek ezüst-csengésű lágy hangjában, amely gyönyörűen szárnyalta túl a kar énekét.

Az erdőben volt még néhány csinos leány, többnyire Bettyvel egy korban. Ezek mind szívesen vették, ha Alfred körülöttük legyeskedett. Mert modora és műveltsége nagyon is elűtött az erdőbeli többi fiatalemberétől. A fiatal leányok ugyanis éppen olyanok az őserdőben is, mint a nagyvárosokban. Szeretik a szép, d'aliás fiatalembereket s ha ráadásul udvariasak, előzékenyek és jómodorúak is — amihez az erdőbeli kisasszonyok nincsenek szokva — akkor már nyert ügyük van és gondolatban lovaggá ütik a hölgyek. Alfred szíves, kedves, figyelmes volt ezekhez a fiatal leányokhoz, meglátogatta és elkísérte őket sétáikon, kilovagolt velük, megcsónakáztatta őket a folyón, de egyetlen egyet se tüntetett ki anynyira az udvarlásával, hogy komolynak vehette volna akármelyik leány.

Azt azonban lassanként mindnyájan észre vették, hogy Alfred sohase közeledett Bettyhez, se a vasárnapi istentisztelet után — amikor a fiatalemberek, mindegyik a maga módja szerint, körüludvarolták a hölgyeket — se más alkalmakkor soha meg nem szólította. Ez mindnyájuknak föltűnt és suttogtak is róla — sőt titokban örültek is neki — mert mégis furcsa volt és jól esett nekik, hogy ez a lovagias fiatalember tüntetően mellőzi Bettyt, akit pedig mindenki legszebbnek tartott a határvidéki leányok

között. Apró szemvillanások, megértő fejbólintások és elnyomott, futó mosolyok hamarosan értésére adták Bettynek, hogy észre vették Clarke furcsa viselkedését, ami nagyon bántotta is a fiatal leányt, bár látszólag föl se vette ezt a közönyt. Az eredmény pedig az volt, hogy Bettyt még jobban fölháborította Alfred, akit most már — ő legalább azt hitte — tiszta szívből meggyűlölt.

Történt aztán, hogy amikor beköszöntött a vénasszonyok nyara — a legszebb évszak az Ohio völgyében — Betty sétálni ment az erdőbe, Tigris társaságában. Lassan ért föl a dombtetőre, ahonnan messzire végig láthatott a kanyargó folyón, amelynek tükre fölött kékes ködpára hullámszórt. Az erdő mintha lángba borult volna a leáldozni készülő nap vérvörös verőfényében. A nyárfák sárga lombja, a tölgyek barnás levelei, a juharfák piros koronája és a fenyőfák haragos zöldje szinte lángolt a ragyogó napsugarak fényében. Köröskörül oly néma volt minden, mint nyári éjszakán a temető, csak időközönként törte meg a mélységes csöndet a vándorútra készülő madarak szomorú csicsergése, mely előre jelezte a természet közelgő téli álmát.

Betty nagyon szerette az erdőt s úgyszólván minden fát ismert. Órákig elüldögélt a dombtetőn, a százas faóriások hűvös árnyékában és álmodozva hallgatta a szellő zúgását, zizegését a lombok között, elmerengve az erdő csöndjének titokzatos muzsikáján, átadva magát a rengetegben lüktető élet ritmikus hangulatának.

A gesztenye már megérett és tüskés burkolata kezdett fölrepedezni. Betty fölágaskodott, hogy lépjen néhány szemet, de hirtelen megcsúszott, a lába elbicsaklott s ő maga leroskadt a földre. Estében teljes súlyával rázuhant befelé görbült jobb lábára, amelybe oly kegyetlen fájdalom hasított bele, hogy Betty önkénytelenül fölsikoltott. Lassan talpra

állt, óvatosan rá akart állani a jobb lábára, de az előbbi, hasoga'ó fájdalom másodszor is heves sikoltást csalt az ajkaira. Most leült, kioldozta mokasszinját és ijedten látta, hogy a bokája dagadni kezd... Ezen irtózatosan megijedt; azt hitte, hogy kitörte a lábát és ez a szörnyű baleset végképpen elkeserítette. Hogy sántikáló nyomorék lesz teljes életére!... Harmadszor is megpróbálta, hogy rááll a jobb lábára, de az éles fájdalom meggyőzte, hogy minden kísérlet hiábavaló. Leült tehát az árnyas fa alá és hátát a törzsnek támasztva, azon tűnődött: — hogyan juthatna legalább haza?

Az erőd alig volt pár száz lépésnyire — talán meglát valakit és segítségért kiálthat... De sehol egy lélek se volt, mintha teljesen kihalt volna az erőd. Most eszébe jutott a Tigris. Pár perccel ezelőtt még itt nyargalászott körülötte, a megriadt mókusokat hajszolva. De most a kutya se volt sehol. Hangoosan hívta, füttyentett neki — de a kutya nem jelentkezett. Most aztán kiabálni kezdett, hogy az erődben talán meghallják — de kiáltásaira csak a visszhang felelt... Ekkor már komolyan megijedt és tehetetlen fájdalmában keserves zokogásra fakadt. — Hogy mi lesz vele, ha késő estig nem veszik észre a távollétét és itt kell maradnia a vadon erdőben, azzal a kegyetlen fájdalommal, mely egyre hevesebben szaggatta veszedelmesen megdagadt bokáját?!

Ugy rémlett neki, hogy már órákig tart ez a kétségbe ejtő állapot — pedig mindössze alig pár perc múlt el a baleset óta — mikor háta mögött lágyan közelgő lépéseket hallott... Mokasszinban járó vadász — gondolta Betty. Öröm-sikoltással fordult arra és — megriadva nézett farkasszemet a megdöb-bent Alfred Clarke-kel.

A fiatalember vadászni volt az erdőben és nem is sejtette, hogy Betty az, akinek segélykiáltásait az imént hallotta. És most, hogy meglátta a fűben a le-

vetett mokasszint és Betty kisírt arcán a könnyek nyomait, lelke mélyéig megrendült, hogy mi történhetett?...

Viszont Betty, amint megismerte Clarket, boszszus zavarában visszaruskadt a földre és félre nézett. Valószínűleg százszor szívesebben látta volna a bandita Girtyt, vagy vérszomjas vörös ördögeinek akár-melyikét, mint ezt a fiatalembert, akit — ő legalább így hitte — szíve mélyéből gyűlölt. Magában átkozta a kegyetlen végzetet, hogy az erődnek valamennyi lakója közül éppen ezt a Clarket hozta a nyakára, aki most bizonyára kárörömmel nézi az ő fájdalmas vergődését!

— Az Istenért, miss Zane! — kiáltott föl Clarke, legyőzve megdöbbenését. — Mi történt, kérem?... Nem lehetnék segítségére?

— Oh, nincsen semmi baj — legyintett Betty, összeszedve virágait és a mokasszint. — Köszönöm a szívességét, de miattam ne szakítsa meg az útját.

Ez a rideg visszautasítás úgy megbántotta Clarket, hogy rögtön sarkon akart fordulni — de ahogy szeme fürkészve siklott végig a fiatal leány arcán, észre vette a fájdalmasan vonagló ajkáról, hogy Betty kegyetlenül szenved.

— Mégis itt maradok inkább — szólalt meg nyugodtan. — Azt hiszem, hogy elesett és megütötte magát. Támaszkodjék a karomra, kérem.

Betty nem felelt. Clarke most közelebb lépett hozzá és szelid hangon kérte:

— Engedje meg, hogy a segítségére legyek...

De Betty elutasítólag intett. Lassan, óvatosan fölállt és habozva próbálgatta, hogy tudna-e járni — de már az első kísérletnél fájdalmasan fölszisszent és szép arca halálsápad lett a kintől. Alfred most indulatosan szólt rá:

— Nézze, kérem... nem engedem, hogy egyetlen egy lépést is tegyen. Azt hiszem, hogy kifecamította

a bokáját és csak önmagát kínozza, mikor járni akar Értse meg, hogy kificamított bokával nem lehet járni Engedje meg, hogy az ölembe vegyem és haza vigyem.

— Nem, nem! — tiltakozott Betty hevesen. — Hazamegyek én a magam lábán is. Hiszen... nincs oly... messze!

Összeszorította az ajkait és nekifohászkodott. De már az első lépésnél hideg verejték gyöngyözött a homlokán és hörgő sóhajtás fakadt föl a melléből. Megtörve hanyatlott hátra és, ha Clarke nem ugrik oda hozzá, hogy elkapja a derekát, Betty leroskadt volna a földre.

— Lesz oly... szíves és... hív valakit... az erődből? — suttogta elhaló hangon s egyúttal eltolta magától Clarket.

— Micsoda örültség! — fakadt ki Alfred méltatlankodva. — Hát annyira utál és gyűlöl engem, hogy inkább itt marad, kínokban fetrengve félóráig, míg én segítségért megyek? A segítség, amit ajánlok, egyszerű szívesség, amellyel minden tisztességes ember tartozik szenvedő embertársának. Elhiheti, hogy nem lesz nagy élvezet, ölben vinni önt hazáig. Azt hiszem, elég nehéz lesz.

Éles, metsző hangon mondta ezt, lelke mélyéig sértődötten, hogy Betty még ezt a csekély szívességet se akarja elfogadni tőle. Ingerültségében féloldalt fordult és, rá se nézve a leányra, várta a választ. Ehelyett halkan fölcsukló zokogást hallott s ebben akkora fájdalom rezgett, hogy Alfred szíve menten meglágyult tőle. — Hiszen ez a leány még igazi gyermek!... Amint megfordult és meglátta a Betty szemeiből patakozó könnyeket, félig elfojtva fölháborodását a fiatal leányok makacssága miatt, hirtelen ölbe kapta Bettyt, még mielőtt tiltakozhatott volna és gyorsan megindult vele a lejtőn, az erőd felé.

Betty fölsikoltott haragjában és meglepetésében,

pár pillanatig hevesen küzködött, de aztán bágyadtan adta meg magát. Viszont Clarke önmagát vádolta, hogy az imént mily gorombán vetette szemére Bettynek, hogy nehéz teher lesz az erődig cipelni őt, holott a leány oly könnyű, hogy alig érzi. Lenézett a barna-fürtös fejecskére, mely a vállán pihent. Arcát eltakarta dús göndör haja, mely fölért Clarke ajkaihoz, úgy hogy a fiatalember mámorosan szívta be az édes illatot és a régi bántódás, harag helyett sajnó vágy, sóvárgó szerelem töltötte be a szívét.

Igy ért le a dombról Zane ezredes házáig, ahol Sam, az öreg néger cseléd, óbégatva ejtette ki kezéből a csöbröt és berohant a házba. Mire Alfred a kapuhoz ért, Zane ezredes és Isaac már elébe siettek a házból.

— Mi történt, az Isten szerelmére?... Nagyon megsebesült? — kiáltotta az ezredes már messziről. — Mindig félttem ettől...

— Nincsen ok semmiféle izgalomra — nyugtatta meg Clarke az ezredest. — Csak a bokáját ficamította ki s amikor mégis a maga lábán akart hazajönni, majdnem elájult a kínzó fájdalomtól. Így aztán ölben kellett hazahoznom.

— Hála Istennek, hogy nincs nagyobb baj! — sóhajtott megkönnyebbülve Mrs Zane, aki már szintén ott volt. — Szörnyen megijedtünk, mert Sam azzal rohant be, hogy halálos baleset történt. És azt is mondta, hogy ő tudja, hogy ön viszi a sírba Bettyt.

— Mily neveléses és ostoba! — fakadt ki Alfred, mialatt bevitte Bettyt a szobába. — Ez a vén nigger sohase mulasztja el, hogy megrágalmazzon, ha teheti!

— Már vettem észre, hogy nem szeret téged — mosolygott az ezredes. — De nem kell törődnöd Sammal. Öreg már, szegény és azt hiszem, hogy hiányzik az ötödik kereke... De mi azért tudjuk és érezzük, hogy mivel tartozunk neked.

Alfred gyöngéden lefektette Bettyt az ágyra s ekkor Mrs Zane vette gondjaiba a félig ájult leányt.

— Valóban a bokája ficamodott ki — állapította meg Mrs Zane, miután megvizsgálta Betty lábát. — Most legalább nyugton maradsz néhány napig, kedvesem — tette hozzá mosolyogva, mialatt hozzá készülődött, hogy helyre igazítsa a kificamodott bokát.

— Alfred, te valóban igazi őrangyala vagy családnak — szólalt meg most Isaac, őszinte hálával. — Nem is tudom, hogyan szolgálhatjuk meg...

— Majd eljön annak is az ideje — legyintett Alfred tréfásan: — nyugodt lehetsz, hogy benyujtom a számlát. — Majd, az ezredeshez fordulva, így folytatta: — Bocsánatot kell kérnem, amiért erőszakkal hurcoltam haza Miss Zanet, aki sehogy se akarta elfogadni a segítségemet. De nem cselekedhettem másként és azt hiszem, hogy erőszakosságom meg rövidítette a szenvedéseit...

Betty némán ült az ágyban, nekilámaszkodva a háta mögé gyúrt vánkosnak. Mrs Zane kezében tartotta a meleg lábat és forró vízzel öntözgette a dagadt bokát. Betty erősen összeszorította az ajkait, de fölfölszisszent, valahányszor Mrs Zane nyomogatni, húzogatni kezdte a lábát.

— Nagyon fáj, Betty? — kérdezte Isaac gyöngéden.

— Hogy fáj-e?... Azt gondolod talán, hogy fából vagyok?... Hát persze, hogy fáj! — fakadt ki Betty. — Ez a forró víz szörnyen éget... Nem volna jó hideg víz is?

— Sajnállok, édes Betty és nem is untatlak tovább — mondta Isaac, megfogva a huga kezét. — Csak még annyit mondok, hogy te meg én sokkal tartozunk Alfred Clarkenek. És elárulok valamit, amit még nem tudsz. Emlékszel, hogy a múlt hónapban megszökött a kis sárga csikód? Nos, Clarke

egész nap hajszolta az erdőben, míg végre este meg bírta fogni és ekkor megkért engem, hogy mondjam azt, hogy én fogtam meg. Ugy látom, hogy Clarke azért kerül téged, mert fél tőled. Nagyon szeretném, ha összebarátkoznátok, mert Alfred nagyon derék fiú, elhiheted.

Bár elkínzott lába kegyetlenül gyötörte, mégis forró vérhullám öntötte el Betty arcát, amíg Isaacra figyelt, aki — mint a fitestvérek rendszeren — nem volt tisztában Betty lelkivilágával és tovább is dicsérte a barátját.

Betty kénytelen volt egy hétnél tovább őrizni az ágyat s a rákényszerített tétlenségben sok ideje volt foglalkozni önmagával és nyugtalanító érzéseivel. Kis szobájának ablakai a folyóra és az erődre nyíltak. Majdnem egész napját az ablak mellett töltötte, olvasgatva, de gyakran kibámult a csöndes vidékre, a méltóságteljesen hömpölygő nagy folyóra, az enyhe őszi színpompájában ragyogó erdőre, a lejtős dombokon és tisztásokon legelő tehenekre — vagy ábrándos fantáziával követte a vándor-galambok és vadlibák délre menekülő csapatját és a magasban keringő héja villámgyors szárnyalását, amint hirtelen lecsapott prédájára.

De ez a nagy nyugalom nem szállt át reá, sőt még jobban kiélezte a lelkében forrongó ellentéteket. Érezte, hogy érzelmei Alfred Clarke iránt gyökerelesen megváltoztak s bár nem volt egészen tisztában ezzel a változással, mégis maga ez a tény is izgatta és nyugtalanította. — Miért is gondol reá oly gyakran? ... Igaz, hogy ő mentette meg Isaac életét. De Betty kénytelen volt bevallani önmagának, hogy nem ezért gondol Clarkere... És mégse tudott szabadulni attól a lenyűgöző érzéstől, mely minduntalan eszébe juttatta Alfredet... Ezerszer is visszaemlékezett arra a pillanatra, mikor Clarke az ölébe kapta, mint kis gyermeket. És ilyenkor mindig belesajgott szívébe az

emlékezés, hogy mily gyöngéd és mégis erős volt Alfred karjainak a szorítása.

Ablakából többször látta, amint Alfred átjött az erődből az ezredes házához... A függönyök mögé bujva — ahogy ez asszonyi szokás — úgy leste meg, hogy Alfred nem láthatta őt. — Mily egyenes, daliás a tartása! És milyen lágy, mély zengésű a hangja, amikor Isaac-kal beszélget!... Napról-napra, amint a bokája gyógyult és érezte, hogy már nem sokáig tart a rabsága, egyre többször gondolt arra, hogy milyen is lesz legközelebbi találkozásuk? Félt ettől a találkozástól — de sehogyse értette önmagát, hogy miért is fél?... Furcsa, lidércnyomásos álmai voltak — gyakran elsírta magát minden ok nélkül — ideges, nyugtalan volt és nem tudott aludni. Végül föllázadt önmaga ellen — szidta magát, hogy gyáva, álmodozó és kishitű — de ez se használt: ez se hozta meg lelki nyugalmát. Nem sejtette, nem értette, hogy ez az ideges nyugtalanság, amely édes ábrándozással váltakozott — a szerelem ébredése volt, még öntudatlan szívében.

Egyik délután, amikor Betty lába annyira javult, hogy már rá is bírt állni, meglátogatta a két barát-nője: Lydia Boggs és Alice Reynolds. Ugy rontottak be hozzá, mint a fürgeteg:

— Szégyeld magadat, a lustaságodért! — tört rá Lydia. — Egész nap heversz és egyebet se csinálsz, csak egyre kibámulsz az ablakon.

— Lányok, igazán örülök, hogy eljöttetek — fogadta őket Betty. — Nagyon-nagyon rossz kedvem van. Reményilem, hogy fölvidulok veletek.

— Azt hiszem, hamarabb fölvidulnál, ha fiatal-emberek lennénk — ingerkedett Alice, ravaszul Lydiára kacsintva. — Igaz-e, Lydia?

— Persze, hogy igaz! — erősítette Lydia. — Én például, ha rossz kedvem van...

— Ne folytassátok, kérlek! — tiltakozott Betty,

főlemeve a kezét. — Elhiszem, ha nem mondjátok is, hogy minden bajotokra biztos orvosság a fiatal emberek udvarlása. Az olyan leányok, akik megúnták a régi szórakozásokat és jobban szeretik az orsót és a rokkát meg a konyhát, mint az erdőt, mezőt és a folyót, csak akkor boldogok, ha rabnői lehetnek valami zsarnok férfiúnak. De, hála Istennek, én még nem süllyedtem ennyire!

— Oh, oh, Betty Zane! — fenyegette Lydia tréfásan. — Csak várj a sorodra, majd eljön a te idő is! Akkor aztán ne várj többünk se vigasztalást, se segítséget.

— Az a szerencsém ebben a szerencsétlenségben — nevetett Betty — hogy te és Alice magatoknak foglaltatok le azt a két fiatalembert, akikkel érdemes lenne foglalkozni.

— Badar beszéd! — tiltakozott Lydia. — Van itt még egész csomó csinos és kedves fiatalember, akik mind kész örömmel szegődnének hozzád rabszolgáknak... Harry Martin, Will Metzár, Swearengen kapitány Short Creekből és még egész csomó, akiket főlösléges lenne fölsorolni. Pedig Lew Wetzelről és Billy Bennetről még nem is beszéltem!

— Wetzel semmi egyébbel nem törődik, csak indiánokra vadászik, Billy Bennet pedig még egészen gyermek — felelte Betty.

— Jó, jó — legyintett Lydia — tehetsz és beszélhetsz, amit akarsz. Én csak annyit mondok, hogy Billy imád téged... ő maga vallotta meg nekem és derekabb fiút nem ismerek nála.

— Lydia, kifelejtettél valakit, akit pedig szintén rabul ejtett Betty varázsos szépsége — szólt közbe most Alice ingerkedve.

— Oh, tudom: mr Clarke-et gondold. Hát persze, hogy kifelejtettem — felelte Lydia — de kész akarva. Nem furcsa, Betty, hogy éppen ő akadt rád, amikor kifecamítottad bokádat az erdőben? Komo-lyan véletlen volt az?

— De mennyire! — fakadt ki Betty hevesen.
— Megcsúsztam a sziklán.

— Jó, jó: nem azt gondolom — hunyorgatott Lydia. — Hanem az is véletlen volt, hogy éppen ő talált meg?

— Talán csak nem gondolod, hogy meglestem mr Clarke-et és készakarva ficamítottam ki a lábamat? — kérdezte Betty és már lángolt az arca.

— Ezt igazán nem gondolom — felelte Lydia takarodót fujva — csak azt találom furcsának, hogy minden kisasszonyt, akit baleset ér, következetesen mr Clarke húz ki a csávából. Tegnapelőtt is ő fogta meg Nell Metzlar megvadult lovát, éppen abban a pillanatban, mikor a kis kocszi már a szakadék párkányára ért. Szegény Nell ájultan feküdt már a kocsiban és azóta... halálosan szerelmes mr Clarkebe. Ő mondta nekem, hogy mr Clarke...

— Nem vagyok rá kíváncsi, hogy mit mondott! — vágott közbe Betty hevesen.

— Csak még azt mondd meg, Betty — szólt most Alice, hamiskásan Lydiára kacsintva — nem volt... izé... kényelmetlen és kellemetlen, hogy az ölében hozott haza? Tudod, azért kérdezem, mert hogy olyan szemérmes vagy. És hogyan ölelt meg? Egészen átfogta a derekadat és igazán az ölébe vett?... Mint az anyja a gyermekét?... Nagyon kellemetlen lehetett neked, egyrészt, mivel gyűlölöd mr Clarket és másrészt, mivel tudod, hogy mr Clarke szerelmes beléd...

— Halljátok-e, nyelves kofák — tört ki Betty, hozzá vágva a diványpárnát Alicehoz, aki ügyesen lebukott előle — takarodjatok haza, csúf pletykánénik!...

— Jól van, jól, Betty: nem bosszantunk már tovább — nyugtatta meg Lydia és gyöngéden megölelte az ingerült leányt. — Nos, szólj már Alice,

hogy azért jöttünk, hogy meghívjuk a te esküvődre...
Látod, már mosolyog és csupa fül!

• • •

A határvidéki telepeken a fiatalság rendszeren a húsz éves kor körül házasodott. Ennek leginkább az volt az oka, hogy a családok közt nem igen volt osztály- vagy rangkülömbőség, mert a közös sanyarúság, az állandó egymásra utaltság hamarosan oly szoros kapcsolatokat teremtett az egyes családok között, hogy minden telep voltaképpen egyetlen egy nagy család volt, úgy hogy a gyermekek mind együtt nőttek föl és kölcsönösen megtalálták a párjukat. Ezt a korai vonzalmat pedig a szülők nem csak hogy nem gátolták, hanem egyenesen jó szemmel nézték s így keletkeztek aztán a húsz év körüli házasságok.

Nem szabad azonban azt hinni, hogy a fiatal gavallérok «térdig jártak a rózsában», míg udvaroltak az ideáljuknak. A vetélytársak, akik, természetesen, tömegesen rajzoltak a szép leányok körül, kölcsönösen igyekeztek elébe vágni egymásnak az udvarlásban, úgy hogy a leányok — mivel a fiatalemberek többségben voltak — igazán válogathattak köztük. Ám a szerencsés «kiválasztott»-nak se volt azonban irígylendő a sorsa, mert a fölsült szerelmesek tőlük telhetőleg rajta voltak, hogy megkeserítsék szerencsés vetélytársuk boldogságát, aki kénytelen volt jó képet vágni a nem ritkán igen rossz tréfához.

Egymást érték a legfurcsább gáncsok és csinyek, amelyekben gyakran a leány családja is részt vett és jól mulatott a szerelmes lovag rovására. Már látogatóba is lopva kellett mennie, mert útközben lefogták a vetélytársak és lehúzták róla a felső-ruhát, úgy hogy be se kopogtathatott az ideáljához. Ha mégis sikerült besurrannia, a vetélytársak körülfogták a gerendaházat és lesték, hogy mikor jön ki. Ha tél volt, hólébe áztatott súlyos hógombócokkal

fogták ostromtűzbe, vagy vödörrel öntözték rá a jeges vizet, vagy egész hólavínát zúdított nyakába a háztetőről valamelyik betyár, aki előre fölmászott oda és türelmesen megvárta, míg az «áldozat» kilép az ajtón. Ha nyár volt, akkor ellopták a lovát és jó messzire pányválták ki az erdőben, vagy kiszedték kocsijából a kerekeket, úgy hogy néha órákig kellett gyalogolnia a koromsötét éjszakában, míg hazaért és másnap lóthatott-futhatott a lova vagy a kerekei után.

A lakodalmat örvendező szívvel várták ifjak és öregek egyaránt. Ez volt ugyanis az egyetlen olyan összejövetel, amelynek célja nem a munka, hanem a szórakozás volt. Mert egyébként csak olyankor jött össze az egész telep, amikor közösen arattak, vagy új házat építettek, vagy közös védelemre készültek az indián-veszedelem ellen. A lakodalom viszont gondtalan örömnappal volt; igazi ünnep az öregeknek, akik a fiatalok boldogságában újra átélték a maguk lakodalmának édes emlékeit; a fiataloknak pedig pihenő a nehéz robotban — a pajkos tréfák, a romantikus ábrándok nehezen várt napja, amelyet végül hajnalig tartó tánc koronázott meg. Alice Reynolds lakodalma tehát nagy esemény volt a Henry-erőd lakóinak.

A nap ragyogva kelt föl a felhőtlen, derült égen és sugarai bearanyozták a kopár dombtetőt, száz ágra törve a gerendaházak ereszeről lecsüngő jégcsapokon és a folyón libegő vékony jégvárta úgy csillogott a ragyogó verőfényben, mintha apró gyémántokkal szórták volna tele. William Martin, a vőlegény és legközelebbi barátai mind összegyűltek már a kitűzött időre, hogy megnyissák az ünnepet azzal a régi szokással, amelyet nélkül el se volt képzelhető a lakodalom... «Versenyfutás a palackért» volt ez a régi szokás, amelyet hosszú évek hagyománya szentesített.

Ebben a versenyben csak a vőlegény kiválogatott barátai vettek részt és a futtatás fölötté veszedelmes, nyaktörő multság volt. Rendesen a legrosszabb, ezernyi akadállyal megnehezített területet jelölték ki — igazán árkon-bokron át — mocsarakon, kidöntött fatörzseken, mély szakadékokon át, úgy hogy a legjobb lovasoknak is kemény, veszedelmes dolguk volt, míg célhoz érhettek. Az angol rókadászat, bár szintén nagyon híres arról, hogy ló és lovas egyaránt az életét kockáztatja a vad hajszában, igazi gyerekjáték ahhoz a hajmeresztő nyargaláshoz hasonlítva, amellyel egymást megelőzni igyekeztek a palackért versenyző szilaj lovasok.

Sorba állították, lehetőleg egyenes frontban, a türelmetlenül viháncoló paripákat, aztán fölharsant a vad indián-üvöltés — a startjel. Csattogtak az ostorok, roppant szökésekkel ugrottak el a lovak, dörgött a föld a patkós paták alatt, a lovasok kiabálva nógatták lovaikat, a nézők pedig tapsolva, ujjongva buzdították — kiki a maga favoritját. Nyakló nélkül, megeresztett kantárszárral vágattak a lovak az egy mérföldes «pályán» — a kiszáradt hegyi patak medrében!

Az első száz yardig mind egy csomóban nyargaltak, de a gátnál, mindjárt a híd mögött, hirtelen előre szökkent egy karcsúlábú, pompás telivér s mint a madár, könnyedén röpült át a gát fölött. Rögtön megismerték, hogy ez Alfred Clarke, aki ettől fogva az élen vezetett, de mindjárt mögötte nyargalt George Martin, hatalmas sárga ménlován, mely nagyobb ugrásokkal tört előre, mint Clarke pejlova, de elébe vágni még se bírt, mert az angol telivér gyorsabban szedte a lábait.

A versenyfutás most kettőjük között folyt és minden szem rajtuk fűgött. Hanyatt-homlok rohantak a sziklás mederben, melynek fenekét itt-ott sűrű cserjék borították, eltakarva a gödröket, a törmelék-

kupacokat, a víz sodrától lehordott és keresztben fekvő óriás fatörzseket. Nem nézték az akadályokat, föl se vették az arcukba csapódó ágakat, keresztül gázolva a mélyebb gödrökben meggyúlt tócsákon.

Mikor a pálya felére értek, Alfred visszatekintett és szorongva látta, hogy a sárga mén közvetlenül a nyomában van. Sík földön csak nevetett volna a sárga ló erőlködésén, hogy megelőzze az ő pej-paripáját, de ezen az akadályokkal tele szórt pályán más volt a helyzet. Martin lova izmosabb volt, mint az övé, jobban bírta a futást a hepe-hupás talajon és Alfred aggódni kezdett, hogy elveszti a versenyt.

Most hirtelen óriási akadály tornyosult eléjük. Majdnem öles torlasz, egymásra hányt fatörzsekből, melyeknek tetejére egész csomó letört ágat raktak a fiúk, hogy megállítsák futásukban a versenyzőket. Alfred megsarkantyúzta a lovát és behunyta a szemét. A nemes állat fölnyerített, két hátulsó lábán fölágaskodott és gyönyörű ívben surrant át az akadályon — de lábai érintették a torlaszra hányt ágakat. Az akadályon túl sűrű, fekete mocsár volt, amelybe Alfred lova térdig süppedt, úgy hogy ott már nem futhatott, sőt még nem is ügethetett, csak lépésről-lépésre haladhatott.

— Hoppl — hangzott Alfred háta mögött Martin rekedt hangja.

A hatalmas sárga mén játszva szökkent át az akadályon — lábai még az ágakat se érintették — és Alfred mégis tudta már, hogy ő nyerte meg a versenyt. Mert a nehéz ló hasig süppedt a mocsárba és még feléig se ért a ragadós sártengernek, mikor Alfred már fölkaptatott a túlsó partra, ahol az első fának egyik ágán himbálta a szél a palackot. A sok közül csak három lovas jutott el az akadályig, de ezek már meg se kísérelték az ugratást, mert Alfred már leakasztotta a fáról a palackot. Tréfásan megfenyegették öklükkel Clarket s aztán — Martinnal

együtt — őszintén gratuláltak neki. Versenybíróra nem volt szükség, mert a palack döntött: akinek a kezében volt — az győzött.

Az öt lovas most már együtt nyargalt vissza a starthoz, ahol a nézők ujjongva ünnepelték a győztest. Legelőször a vőlegény ivott a palackból, utána a násznagyok és vőfélyek, majd sorra a többiek s mikor a palack kiürült, a menyasszony kapta meg, hogy tegye el és gondosan őrizze meg a mai örömnapp emlékére.

Aztán az egész csapat visszalovagolt a faluba, egyenesen a menyasszony házához. Az egyházi szertartást — az esketést — közvetlenül a déli ebéd előtt tartották és a menyasszony már teljes díszben várta a vőlegényt. A kedves kis Alice nagyon bájos volt egyszerű, szürke ruhájában, melyet semmiféle szalag vagy más ékesség nem díszített. Ám azért a vőlegénye büszke és boldog volt, mikor kézenfogva odavezette a pap elé. Mihelyt a suttogás elnémult, a pap megkérdezte, hogy ki adja férjhez ezt a nőt? Alice apja jelentkezett, hogy ő.

— Akarod-e esküdt feleségednek ezt a nőt, hogy szeresd, ápd és védelmezd élte fogytáig? — kérdezte a pap a vőlegénytől.

— Akarom — felelte a vőlegény mély basszus hangon.

— Akarod-e esküdt férjednek fogadni ezt a férfit, hogy szeresd, megbecsüld és engedelmeskedjél neki élte fogytáig? — fordult most a pap a menyasszonyhoz.

— Akarom — felelte Alice halk hangon.

— Akkor kihirdetem, hogy férj és feleség vagytok. Akiket Isten összekötött, ember többé nem választhatja el.

Rövid imádság után vége volt a szertartásnak és következtek a gratulációk. Rokonok, barátok és barátnők tolongtak a fiatal pár körül. Legkívált a

völegényt sanyargatták. A barátok úgy megszorongatták a kezét, hogy a csontjai ropogtak bele, tréfásan megveregették a vállait vagy hátba vágták, hogy csaknem fölajdult kínjában, végezetül pedig — és ez volt a legkeservesebb! — sorra ölelgették és megcsókolták a menyasszonyát. Ezek a fiatal, jókedvű fickók nem is tartották volna komoly lakodalomnak, ha megtiltották volna nekik, hogy megcsókolhassák a menyasszonyt s egyúttal mind a jelenlevő fiatal leányokat is. Legelőször a menyasszonyt adták «kézről-kézre» s mihelyt végeztek vele, rögtön folytatták a csókolózást az első fiatal leánnyal, aki az útjukba akadt.

Betty és Lydia voltak Alice nyoszolyó-leányai. Mivel Betty életében most látott először ilyen határvidéki menyegzőt, természetesen nagyon rászorult Lydia útbaigazításaira. Előkelő méltósággal viselte tisztét, de a szilaj fiúk hamar kizökkentették merev büszkeségéből. Az első fiatalember, aki megcsókolta Alicet, Georg Martin volt, aki majdnem összeroppanotta ölelésével a bátyja menyasszonyát és olyan cuppanós csókot nyomott az ajkára, hogy csakúgy visszhangzott tőle a szoba. Mikor elbocsátotta szegény Alicet, rögtön Lydia és Betty felé fordult. Lydia ügyesen félre ugrott és elmenekült, Betty derekát azonban elkapta félkézzel a fiatalember. Betty sértődött arcot vágott és föl akart háborodni, de mikor látta, hogy mindenki nevet és Georg Martin arca csakúgy ragyog a sikerült fogás ártatlan örömében, megadta magát sorsának és csak félre fordította az arcát a csók elől.

Alighogy elcsattant a csók, a többi fiatalember is valósággal megrohanta Bettyt. Ezt már nem állta a fiatal leány és lángvörös arccal menekült bátyjához, az ezredeshez. Ez azonban nevetve tolt el magától. Mikor pedig McColloch őrnagynál akart védelmet keresni, ez kacagva tárta ki karjait, hogy

megölelje... És szegény Betty csöbörből-vödörbe esett, mert az őrnagy se maradt el csók dolgában a többiektől.

— Árulól! — sikoltzott Betty és kitépte magát az őrnagy karjaiból.

Most már végképpen elvesztette a fejét és tanácstalanul nézett körül. Hirtelen megpillantotta Wetzelt a fal mellett és lihegve menekült hozzá. A félelmetes vadász gyöngéden átölelte félkarjával Betty derekát.

— Azt hiszem, hogy én megvédhetem magát, Betty — mondta és halvány mosoly derengett rendszerint komoly vonásain. — Halljátok-e, fiatal bakkecskék — fordult a viháncoló fiúkhoz — Betty nem akarja, hogy megcsókoljátok és hogyha tovább is ugrándoztok körülötte, bizony mondom, hogy egykettőtöknek lehúszom a skalpját!

Ahogy az órák múltak, a jókedv és a vigasság egyre fokozódott. Tetőfokra azonban akkor hágott, mikor vacsora után megkezdődött a tánc. A gerendaház nagy termét földízítették örökzöld-füzérekkel, csodaszép sárga, piros és narancs-színű őszi lombokkal, a gerendák rovátkáiba hosszú szurokfenyő-fáklyákat szúrtak, melyek lobogva égtek, bevilágították a nagytermet s egyúttal kellemes illatot is árasztottak.

Zane ezredes öreg rabszolgája, a néger Sam volt a «zenekar». Kis emelvényen ült a terem felső végén s ahogy rángatta vonóját a hegedű húrjain, jobbra-balra hajladozva és lábával dobogva hozzá a taktust, meglátszott rajta, hogy teljes tudatában van saját művészi értékének.

A színes és érdekes társaság előkelő tagjai — Zane ezredes, McColloch őrnagy, Wetzel és Jonathan Zane — a «zenekar» dobogója mellett ültek. Mint rendesen, most is vadászruhájukban voltak és hosszú puskájukat két térdük közt tartották. A többi fér-

fiak többé-kevésbé «kicsipték» magukat. A mindennapi szarvasbőr-gúnya helyett háziszőltes, himzett ingeket viseltek, színes nyakravalókkal és gypjúharisnyákban, puha mokasszinokban jártak. McColloch őrnagy Zane ezredessel beszélgetett s mindkettőjük arcán meglátszott, hogy őszintén örülnek a fiatalok fesztelen szórakozásának. Jonathan Zane némán, komolyan nézte a táncoló párokat, éppen úgy, mint Wetzel, aki háttal a falnak támaszkodott és puskáját keresztbe fektetve tartotta karjában... Mikor az egyik táncfordulónak vége volt, Lydia és Betty kipirult arccal toppantak a komoly vadász elé és Lydia pajkosan kérdezte:

— Lew, nincs kedve rá, hogy táncoljon velünk?

Az óriástermetű vadász lenézett a boldogságtól ragyogó, kedves arcokra és szokásos, szomorú mosolyával megrázta a fejét:

— Mindenki maradjon a maga mesterségénél.

— De hiszen maga nagyon jól táncol — ingerkedett Betty. — Tegye hát félre azt a hosszú puskát és táncoltasson meg engem. Elég szégyen, hogy nekem kell erre kérnem magát, ahelyett hogy maga kérne föl egy fordulóra... Nos, rajta, Lew: jöjjön táncolni velem, hadd pukkadjanak meg irigységükben a többiek!

Wetzel soha semmit se tagadott meg, amit Betty kért tőle és most is szót fogadott. Falhoz támasztotta a puskáját és — az egész társaság nagy álmélkodására — táncra perdült Bettyvel. Zane ezredes hangosan tapsolt, a többiek pedig, mint valami csodát, bámulták a táncoló párt. És volt is rá okuk, mert Wetzelt még senkise látta táncolni. Pedig szépen és ügyesen táncolt, ami természetes is, hiszen könnyű lábú, gyorsfutó és sudár, hajlékony termetű férfi volt. Magas alakja, széles vállalai és fantasztikusan himzett vadászruhája furcsa ellentétben volt

Bettynek karcsú, szinte légies alakjával és egyszerű, hófehér ruhájával.

— Nagyon derék, Lew! — nevetett Zane ezredes, mikor a táncoló pár odaért hozzá. — Ha bárki mondta volna, nem hinném el ezt a csodát, de tulajdon szemeimnek mégis csak hinnem kell!

— Ha minden férfi olyan nagyszerűen táncolna, mint Lew — felelte Betty — biztosíthatlak, hogy mi, leányok nagyon boldogok lennénk.

— Betty, maga napról-napra szépül — szólt közbe most az öreg John Bennett, aki az ezredes és az őrnagy mellett ült. — Ha fiatalabb volnék vagy harminc évvel, szent uccse, szerencsét próbálnék magánál és esküszöm, hogy nem egykönnyen rázhatna le a nyakáról.

— Tudja, John bácsi, azt hiszem, hogy ha ön harminc évvel fiatalabb lenne és megkérné a kezemet, aligha kapna kosarat — felelte Betty, fölmosolyogva az öreg pioneerra, akit nagyon szeretett.

— Miss Zane, szabad kérnem egy fordulóra?

A hang közvetlenül mellette szólalt meg. Betty azonnal megismerte és nyomban megmagyarázhatatlan szorongás fogta el. Már előre elhatározta magában, hogyha mr Clarke táncra kéri, azt fogja mondani, hogy fáradt vagy másnak ígerte ezt a táncot — de egyáltalában és semmi szín alatt nem táncol vele. És most, hogy eljött ez a pillanat, vagy megfélekedezett «szilárd» elhatározásáról, vagy nem volt bátorsága ragaszkodni hozzá, mert, mihelyt Sam ráhúzta, szó nélkül ugyan és rá se nézve táncosára, rátette a kezét mr Clarke karjára.

A fiatalember úgy ragadta a leányt, hogy Betty szinte repült vele és a következő pillanatban már urrá lett rajta a tánc mámora. Mintha álom lett volna, önfeledten szédült bele a keringésbe. Így csak a városban táncoltak, ahonnan ő már régen elkerült és most ez a fiatalember visszaringatta őt a philadel-

phiai mondaine-élet forgatagába. És a többi táncoló párok mind megálltak, bámulva nézték ezt a stilusos, elegáns táncot, amelyhez foghatót még sohase láttak... Aztán, amint a «zenekar» elhallgatott, Betty észre se vette, hogy a táncosa karonfogva a terem alsó végébe vezeti, az egyik félre eső padra, melyet hatalmas lombos ágak fődtek el félig a társaság szemei elől.

— Ez igazán pompás tánc volt — mondta Alfred. — Azért mertem fölkérdni rá, mert miss Boggs-tól tudtam, hogy ez volt az ön kedvenc tánca Philadelphiában.

— Nagyon meglepett, hogy ön is ismeri ezt a táncot és igazán örültem, hogy annyi idő múlva megint táncolhattam — felelte Betty, önkénytelen őszinteséggel.

— Emlékezetes, kedves nap marad nekem ez a mai lakodalom — folytatta Alfred, látva, hogy Betty még mindig zavart és tartózkodó. — Már korán reggel pompásan kezdődött a nap a versenyfutással. Igaz, hogy majd kitörtem a nyakamat, de a palackot mégis én hoztam el. Persze, az érdem nagyobbik fele a lovamé.

— A bátyám mondta, hogy az ön lova volt a legjobb és hogy ön is sokkal jobb lovas, mint a többiek — jegyezte meg Betty halkán.

— Annyi bizonyos, hogy még egyszer nem csinálnám végig azt a hajszát — csóválta a fejét Alfred.

— Már csak azért se, mert sajnálnám a lovamat.

— És hogy tetszik itt az élet? Megszerette már az erdőt?

— Nagyon megszerettem a szabad, viszontagságos életet, miss Zane — felelte Alfred nekimelegedve. — Ugy érzem, hogy valósággal erre a határvidéki életre születtem. Azok a furcsa szokások, amelyeket eleinte tűrhetetlennek találtam, most már tetszenek nekem. Megtanultam, hogy az érdes modor, amit

kezdetben faragatlanságnak véltem, voltaképpen csak őszinte közvetlenség. És megtanultam azt is, hogy itt mindenki őszinte, keresetlen és darabos beszédű, de megbízható és becsületes. Aztán meg: itt mindenkinek dolgoznia kell az életért, ami nagyon helyes és igazságos dolog. Tudja-e, miss Zane, hogy soha életemben nem dolgoztam, amíg csak ide nem vetett a sorsom a Henry-erődbe? Egész életem csupa haszontalanság volt, tétlenség, unalom és céltalan időlopás.

— Ezt alig hiszem el — kételkedett Betty. — Hiszen megtanult táncolni, lovagolni és...

— És még mit? — kíváncsiskodott Alfred, észre véve Betty habozását.

— Oh, semmit! — rázta a fejét Betty, halkan elnevetve magát. — Csak eszembe jut, hogy, a leányok szerint, még más valamit is tud.

— Pedig ebben tévednek — tiltakozott mr Clarke. — Azt fogják rám, hogy különös tehetségem van... «hajba került fiatal hölgyek kiszimatolására»... Pedig ez igazán rágalom — tette hozzá nevetve.

— És hogy van az itteni fiatalssággal? — kérdezte Betty hirtelen, másra akarván terelni a beszélgetést. — Megbarátkozott már velük?

— Oh, igen. Legkivált Isaac-kal, az ön félig indus bátyjával. A legderékabb és legérdekesebb fiú, akivel eddig találkoztam az életben. Nagyon szerettem Zane ezredet is. De az a komor, zárkózott fiú... Jonathan, az ön másik bátyja, egyáltalában nem ütött többi testvéreire. Ám azért őt is szeretem, Wetzelt pedig egyenesen áhítattal csodálom. Általában mindenki nagyon kedves, szíves és figyelmes hozzám, úgy hogy nem is vagyok már idegen a telepen, sőt úgy érzem, mintha itt születtem volna.

— Ennek igazán örülök — mondta Betty őszintén.

— Bizonyára már ön is hallotta, miss Zane — folytatta Alfred — hogy azért vándoroltam ide, Nyu-

gatra, mert kénytelen voltam otthagyni az otthonomat. Nagyon kérem, ne higgye el a pletykákat, amelyekkel ezzel kapcsolatban terjesztenek rólam. Majd eljön az idő, amikor őszintén elmondok önnek mindent, ha ugyan érdekelni fogja a történetem. Most csak annyit mondok, hogy a magam jószántából és szabad akaratomból jöttem el hazulról és akár holnap is visszamehetek, ha kedvem tartja.

— En igazán nem kutattam soha... — kezdett mentegetőzni Betty, mélyen elpirulva.

— Tudom, kérem — legyintett mr Clarke. — Hanem beszéljünk inkább önről. Nem találja kissé szürkének és egyhangúnak ezt a határvidéki életet?

— A múlt télen bizony nagyon unalmas volt — vallotta be Betty őszintén. — De a nyár aztán kárpótolt és kibékített. A határvidék, persze, nem Philadelphia és a nagybátyám zajos háza, vidám társasága valóban hiányzik nekem. De tudtam, hogy a helyem itt van a testvéreim mellett. A nagynéném nagyon kért, hogy maradjak nála és ne jöjjek ide, ebbe a vadonba. Philadelphiában megvolt mindenem, amit csak kívánhattam: fényűzés, társaság, szórakozás, színház, bálók, barátok és udvarlók... szóval minden, amire a fiatal leányszív csak vágyhatik, de én mégis inkább csak ide kíváncsoztam, a vadonba. Mondja, nem furcsa szeszély ez?

— Minden esetre szokatlan — bólintott Alfred komolyan. — És sokszor el is tünődtem már azon, hogy mily rejtélyes okok hozhattak ide kettőnket?... És rájöttem, miss Zane — folytatta elmosolyodva. — En szerencsét keresni jöttem ide, ön pedig a városban hagyta szerencséjét, hogy örömet és verőfényt hozzon bátyja házába. Önt tehát nemes érzések, önzetlen gondolatok hozták ide, engem pedig alacsony vágyak és féktelen könnyelműség... Ha tudná, miss Zane, mennyire szeretnék olvasni a jövőben!

— Azt gondolom, hogy nem helyes ez a kíván-

sága — rázta a fejét Betty. — Ha tisztán, fátyol nélkül látná a jövőt, lehet, hogy a kép lehangolná és nem tartaná érdemesnek, hogy fáradjon és dolgozzék a silány eredményért. Lássá, én nem vagyok kíváncsi a jövőre. Lehet, hogy szerencsétlen és boldogtalan leszek, de abba is belenyugszom és türelmesen hordom majd a keresztemet. Csak azt bánt mindig, hogy miért nem születtem férfinak. Önök meghódíthatják a világot, mi nők pedig... ugyan mit tehetünk? Kenyeret dagasztunk, szövünk-fonunk, sütünk-főzünk és szabad időnkben leülhetünk a káposzta mellé, hogy figyeljük és lássuk: hogyan nő és gömbölyödik.

— Talán ne beszéljünk ezekről a szomorú dolgokról — szólt most mr Clarke. — Egyelőre szeretnék elmondani valamit, ami már régóta nyomja a szívemet. Végtelenül bánt és nagyon resteltem, hogy oly neveletlen voltam önhöz azon az estén, amikor Isaac hazajött. Nem tudom, miért voltam oly durva, de higgye el, hogy azóta mindig sajnálom ezt a bűnömöt... Meg tudna-e bocsátani, hogy... hogy jó barátok lehessünk?

— Én... én nem is tudom, mit feleljek — dadogta Betty, megzavarodva az Alfred szemeiben ragyogó mély érzéstől.

— Oh, hát nem talál mentséget abban — habozott Alfred — abban... amiben ön is hibázott... a lobbanékony, hirtelen haragban... Emlékezzék csak vissza: ön is nagyon heves volt és sértő módon viselkedett.

— Igen, emlékszem, hogy... hogy goromba voltam. De még ugyanaz napon jóvá tettem... vagy legalább igyekeztem jóvá tenni a hibámat.

— Igyekezett nem észre venni, elnézni az ostobaságomat — sóhajtott Alfred. — De most meg kell bocsátania. Nem nyugszom addig, míg meg nem bocsát... Gondolja meg: mily sok önvádtól és keserű-

ségtől kimél meg, ha nagylelkű lesz és mindent el-
felejt!

— Nos, felejsünk el hát mindent — egyezett bele Betty, látva, hogy másképpen nem ejtheti el ezt a kínos tárgyat.

— Köszönöm, nagyon köszönöm — hálálkodott Alfred. — Igérem, hogy sohase fogja megbánni ezt a nagylelkűségét... És hogy van a kificamodott bokája?... Látom, hogy már nincsen semmi baja, oly könnyedén és pompásan táncol!

— Hinni kezdem, hogy igazuk van a leányoknak — mosolygott Betty. — Azt állítják, hogy önnek minden szava bók... De a bokám, hál' Istennek, már egészen jól van, csak néha-néha sajog még egy kicsit.

— Ha már éppen erről beszélünk, hadd mondjak el még egyet-mást, amire még emlékszem — kezdte Alfred és titokban jól megfigyelte a leány arcát. Tapogatózni szeretett volna, de nem volt bizonyos a dolgában, hogy nem árt-e vele? — Az napon egész nap az erdőben csatangoltam — folytatta Alfred — csak a gondolataim... oh, nagyon szomorú gondolatok... társaságában. Amikor találkoztam önnel, meglepetést színleltem. Pedig nem lepődtem meg, mert a kutyája vezetett oda... Tudja, a kutyája nagyon szerel engem s azóta én is nagyon szeretem a derék állatot, mert ő vezetett az ön nyomára. Szóval én már előbb láttam az ön arcát, mint ön észre vett engem. Amint meghallotta lépéseimet, megkönnyebbülten fordult arra és örömeiben fölsikoltott. De mihelyt meglátta, hogy ki jön, azonnal eltűnt arcáról az öröm és akkor se nézhetett volna rám kegyetlenebb haraggal és megvetéssel, ha gyűlölt Wyandot-indus lettem volna. Soha életemben nem láttam fájdalmasabb, könnytől ázott arcot. És aztán...

— Kérem, mr Clarke, ne beszéljünk többé erről

— szakította félbe Betty sértődve. — Kívánom, hogy feledje el az egészet.

— Mindent elfelejtek, csak azt nem, hogy nekem jutott a szerencse és a boldogság, hogy megtaláltam önt és a segítségére lehettem. Ezt sohase tudnám elfeledni. És szent meggyőződésem, hogy e nélkül a baleset nélkül sohase lehetünk volna jó barátok.

— Itt jön Isaac — szólt Betty felelet helyett és fölkel. — Bizonyosan engem keres.

— Várjon még egy pillanatig, kérem — mondta Alfred. — Miután ilyen jó hozzám, vakmerő leszek és megkérdezem: megengedi, hogy holnap délelőtt meglátogassam?

— Látom, hogy Isaac engem keres... Mennem kell, mr Clarke.

— Nem addig, amíg nem felel — könyörgött Alfred. — Mit ér a bocsánata, ha nem láthatom önt?... Kérem, mondjon igent!

— Hát jöjjön, ha tetszik — felelte Betty, félig mulatva, félig bosszankodva a fiatalember erőszakosságán. — Azt hiszem, tudnia kellene, hogy a bocsánattal együtt jár az az engedély is, amelyért könyörög.

— Na, végre megvagy! Már mindenütt kerestelek — toppant Betty elé Isaac és az arca szinte ragyogott az örömtől. — Micsoda dolog az, Alfred, hogy elcipeled és eldugod a bálkirálynőt? Rajta, Betty: táncolni akarok veled. Tudod-e, hogy pompásan mulatok? Évszázadok óta nem táncoltam mást, mint indián-táncokat. Sajnálalak, Alfred, hogy el kell vinnem tőled a leányt. Pedig látom, hogy nem szívesen jön. Ha-ha-ha!... és incselkedve kacsintott rájuk, miközben karon fogta és elvezette a hugát.

Alfred visszaült a helyére és elrévedezett. Aztán hirtelen az eszébe jutott, hogy föltűnhetnék, ha nem vesz részt az általános örömben. Visszament tehát a táncoló párok közé és sorra táncoltatta a fiatal

hölgyeket. De nem sokáig bírta a magára kényszerített szórakozást. Egy óra múlva észrevétlenül megszökött és bezárkózott a szobájába. Egyedül akart lenni, hogy jól megfontolhassa — mi lenne jobb?... Ha itt marad az erődben, vagy továbbmegy nyugat felé és soha többé nem tér vissza ide... Csak ne érezte volna a kezén Betty kicsiny kezének puha, gyöngéd szorítását!

Sokáig ült merengve az ablaknál. Homályosan látta a széles folyam kanyargó tükrét, fölötte a szürkés ködfüggönyt és távolabb az őserdő sötét körvonalait. A folyó felől beáramló hideg szellő lehűtötte lázasan lüktető halántékait és az éjszaka mélységes csöndje lecsillapította háborgó idegeit.

IV. FEJEZET.

— Jó reggelt, Harry! Hová még ilyen korán? — szólt ki Betty a küszöbről.

Fiatal suhanc ballagott az erdő felé Zane ezredes háza előtt és őt szólította meg Betty. A fiú akkora puskát cipelt a vállain, mely majdnem olyan hosszú volt, mint ő maga.

— Jó reggelt, miss Betty — vigyorgott a fiú, megállva a fiatal leány előtt. — Megyek az erdőbe, azért a vad-pulykáért, amelyik már hajnal óta dűrög.

— Halló, Harry Bennett! — szólalt meg Zane ezredes, aki éppen most lépett ki az ajtón és hallotta a suhanc válaszát. — Én már négy-öt napja hallom ezt a pulykát. A hangja szerint hatalmas darab lehet... Ugy látom, hogy lesz társad is. Itt jön Wetzel. — Odafordult a vadászhoz és szívélyesen köszöntötte.

— Jó reggelt, Lew! — szólt Betty. — Maga is pulykavadászatra indul?

— Hallgassunk csak — mondta a vadász és, megállva, a palánkra támaszkodott.

Némán figyeltek mind a négyen. Halotti csönd volt köröskörül, csak nagy messzeségből, elmosódottan hallatszott a félszer mögött legelésző tehének kolompja. Aztán hirtelen élesen hasított bele a dűrgés a néma csöndbe:

...Csög-a-lög... Csög-a-lög... Csög-a-lög...

— Hát ez bizony vadpulyka, még pedig jó vén dög lehet — jegyezte meg az ezredes.

— Hallotta már Jonathan is? — kérdezte Wetzel csöndesen.

— Nem hiszem — rázta fejét az ezredes. — De miért kérdezed? — tette hozzá halkán. — Azt hiszed talán, hogy... nem igazi pulyka?

— Sok szerencsét, Harry! — szólt Betty, befordulva a házba. Aztán csak hozd haza a pulykát vacsorára!

— Azt hiszem, hogy «vörös pulyka» ez és nem lesz belőle vacsora — dörögte Wetzel és, intve a fiúnak, hogy maradjon itthon, vállára vetette a puskáját és gyorsan indult lefelé az ösvényen az erdőbe.

Az egész Wetzel-családban — melyet jól ismeretek egyik határszéltől a másikig — Lew volt a leghíresebb. Nyugat-Virginia és Ohio története tele van ennek a vadon-imádónak vakmerő kalandjaival. A magányos vadász olthatatlan gyűlölettel üldözte a rézbőrűeket, akiknek nem volt nála kegyetlenebb ellenségük.

Amikor Lewis körülbelül húsz éves volt, két bátyjával — Johnnal és Martinnal — hosszabb vadászatra ment virginiai telepükről. Hazatérve, csak füstölgő romokat találtak, ezek alól ásták ki apjuk és anyjuk megcsonkított holttestét, meggyalázott nővéreiket, akiket a vad indiánok szintén meggyilkol-

tak, kis öccsükkel együtt, akit ráadásul még meg is skalpoltak.

Lewis Wetzel megesküdütt ekkor, hogy véres bosszút áll a rézbőrű ördögökön és élte fogytáig irtani fogja családjá gyilkosait. Ezt az esküjét kegyetlen elszántsággal meg is tartotta, mert ettől fogva csaknem állandóan a vadon erdőben élt és jaj volt annak az indiánnak, aki útjába került. Az egyes rézbőrű-törzsek hamar megtanultak rettegni tőle és különféle neveket adtak neki. A Shawneek «Hosszú Kés»-nek, a Huronok «Pusztító»-nak, a Delawarok «Halál Szelé»-nek hívták s e nevek mindegyikének hallatára szorongva dobbant meg a legbátrabb rézbőrű harcos szíve is.

A határvidék legtöbb pioneerje csak mellékesen vadászott az indiánokra, — ami különben önvédelemből is szükséges volt — de Wetzelnek ez volt az életcélja és egyetlen foglalkozása. Csak azért élt, hogy irtsa az indiánokat. Folyton az erdőket róttá, jól ismerte a rézbőrűek ösvényeit, amelyeknek mentén csöndben, türelmesen leselkedett, mint a párduc, várva az útjába kerülő prédát. Sokszor megtörtént, hogy a tábortűz mellett szendergő rézbőrűek rémes ordításra riadtak föl a sáppadt hajnal-szürkületben — s a következő pillanatban már lesújtott rájuk kérlelhetetlen ellenségük tomahawkja vagy eldőrdült a sűrűben a halálos lövés és akiket nem ért a golyó, még láthatták a kisértetként eltűnő vadász lobogó fekete haját az erdő sűrűjében... Valahol csak megjelent, mindenütt halál maradt Wetzel nyomában és a félelmet nem ismerő vadász már rég eltűnt, amikor az erdő még egyre visszhangzott rémes harci kiáltásától. Bár nagyon gyakran üldözték, mégis mindig sikerült elmenekülnie, mert ő volt a határvidék leggyorsabb lábú futója.

Sok éven át őt tartották a Henry-erőd egyik jobb kezének. A rézbőrűek babonás félelemmel ret-

tegtek tőle és maga a puszta bizonyság, hogy Wetzel az erődben van, nem egy tervezett indián-támadásnak vette az elejét.

Voltak, akik azt mondták róla, hogy nem is ember, hanem vadállat, aki őrjöngve szomjuhozza a rézbőrűek véréért. Ez az ítélet azonban igazságtalan volt. Mert ha nem foglalkoztatta a bosszú gondolata, nagyon békés, csöndes ember volt, sőt bizalmas baráti körben jó cimbora is. De nem igen tartózkodott a telepeken és általában nem is törődött sokat másokkal — beszélni meg csak éppen akkor beszélt, ha kérdezték.

A természet különösképen megáldotta Wetzelt páratlan fizikai tulajdonságokkal, amelyek első helyet biztosítottak neki a cserkészek és vadászok sorában. Széles, széles vállú férfi volt, az erejéről, függeségéről és kitartásáról csodákat beszéltek, a szeme éles volt, mint a sasé, a szimatja csalhatatlan, mint a vérebeké, nem félt semmitől és mindent mert ott, ahol csak a vakmerőség segíthetett rajta. Ráadásul megvolt benne az az ősztönös tisztánlátás, amely a legveszedelmesebb helyzetekben is mindig megtalálta a menekülés útját.

A rézbőrűek titkos jeladásai közt a legkedveltebb s egyúttal legvégzetesebb is volt a vadpulyka dürgése. Sokszor megtörtént, hogy a határszéli telepek egyik-másik vadásza kiment pulykavadászatra az erdőbe, ahonnan soha többé nem tért vissza... Ez járt most Wetzel fejében, mikor hazaküldte Harryt, mert ő maga akart utána nézni ennek a pulykának, amelynek dürgése hamisan csengett a fülében.

A patakpart dombos oldalának keleti végében, ötven-hatvan yardnyi magasságban a víz színe fölött, rejtett barlang volt, melynek nyílását egészen eltakarta a sűrű vadszőlő és a bokros cserje. Wetzel azonban tudott róla és, valamivel főlebb át-

gázolva a vizen, nagy vargabetűt csinált, hogy a barlang bejáratának háta mögé kerülhessen. Itt elrejtőzött a bokrok sűrűjében és türelmesen várt. Nemsokára, közvetlenül alatta, rikácsolva harsant föl a vadpulyka ismert dürgése:

— Csög-a-lög... csög-a-lög... csög-a-lög...

Ugyanebben a pillanatban egy indián harcos kopasz feje és barna válla bukkant elő a barlang szájából. A rézbőrű óvatosan körülnézett, még egyszer megismételte a vadpulyka dürgését s aztán visszahúzódott a barlangba.

Wetzel mozdulatlanul maradt leshelyén és megvárta, míg az indián legalább tízszer megismételte a dürgést. Bizonyos akart lenni, hogy a rézbőrű egyedül van a barlangban és csak akkor látott munkához. Mihelyt az indián ismét kidugta fejét a barlangból, Wetzel kapásból rálőtt és annyira bízott a puskájában, hogy minden óvatosság mellőzésével gyorsan lemászott a meredek parton és, elhárítva útjából a bokrokat, bemászott a barlangba. Jól megtermett, javakorbeli harcos hevert előtte, arccal a föld felé és még most is kezében szorongatta a kis szarvasagancsból faragott sípot, melynek segítségével szinte csalódásig híven utánozta a vadpulyka dürgését.

— Huron — dörögte Wetzel, mialatt beretváéles vadászásával körülkanyarította az indián fejét és, megmarkolva a feje bubján meghagyott hajcsomót, lerántotta a fejbőrét.

A barlang belseje elárulta, hogy rövid ideig laktak benne. Egészen hátul volt a nagy kövekből rakott tűzhely, mely elé nyirfakéregből összetákolt falat húztak, hogy a tűz világát ne lehessen látni kívülről. A tűzhelyen még parázlott a félig elszenesedett főtörzs, az egyik sziklapárkányon több marékra való pörkölt kukorica állt halomban, mellette nagy darab füstölt hús, egy szögről pedig jókora szarvasbortáska lógott.

Most Wetzel letérdelt és megvizsgálta a lábnyomokat a barlang homokjában. Megmérte a lelőtt harcos lábának hosszúságát és szélességét, gondosan megvizsgált minden mokasszin-nyomot, térden csúszva ment a barlang szájáig és figyelmesen vizsgálta a mohát. Mikor fölegyenesedett, az arca és egész magatartása megváltozott. Kegyetlen, elszánt gyűlölet ült ki a vonásaira, összeszorított ajkai keskeny, egyenes vonalba húzódtak és baljóslatú fény lobogott a szemeiben.

Lassan követte a nyomokat, melyek lefelé vezettek a patak medrébe. Időnként meg-megállt hallgatózni. A rengeteg titokzatos hangjait mind jól ismerte és értette — sokkal jobban, mint az ember beszédét... Hirtelen eszébe jutott, hogy amikor útban volt, hogy megkerülje a barlangot, halk puska-durranást hallott, nagyon messziről, a gesztenyeliget felől. Akkoriban nem törődött vele, mert tudta, hogy a gesztenyés tele van mókusokkal és a telepek gyakran járnak oda vadászni. Most ellenben, miután megvizsgálta a barlangot, komoly jelentősége támadt ennek a lövésnek.

Wetzel azonnal abba hagyta a nyomok követését és gyorsan lesiklott a meredek domboldalon. Átgázolva a patakon, egyenesen a túlsó parti zátonyra tartott, ahol sűrű fűzfa-bokrok borították a homokos talajt. A bokrok mentén futva szaladt a patak folyásának ellenében. Gyorsan és könnyedén futott, úgy megszokta már a futást, hogy órákig is győzte és bámulatosan hosszú utakat bírt megtenni futva.

A zátony végéhez érve, elégedetten bólintott: megtalálta azt a helyet — és ott találta meg, ahol sejtette — ahol a rézbőrűek átkerültek a túlsó partra. Számos mokasszin-nyomot talált a nedves homokban és a zavaros, sáros víz, mely meggyült egyik-másik mélyebb nyomban, elárulta, hogy a banda kora hajnalban járhatott erre.

A nyomok fölfelé vezettek a domboldalon, egyes-nesen befelé az erdő mélyébe. A tapasztalt vadász egy pillanatig se volt kétségben, hogy merre menjen. Mintha olvasta volna a földön az irányt, mint árnyék suhant egyik fától a másikig, egyik bokortól a másikig. Halkan és óvatosan, de azért gyorsan követte az indiánok nyomát. Így ért a «Fekete Erdő»-nek nevezett csalitoshoz, mely a vadon legsűrűbb, bokros és járhatatlan része volt. A tüskés bokrok, mint szöges drótsövény állták el a vadász útját, úgy hogy meg kellett állnia. De csak pár pillanatig; mert, le-térdelve a földre, csakhamar megtalálta az indiánok nyomait.

Ezeken elindulva, megkerülte az akadályt és tovább sietett a zeg-zugos úton, amelyet csak ő követhetett teljes bizonyossággal, mivel tökéletesen ismerte az indiánok útvonalait és mindenféle fufangjukat, melyekkel pa'ástolni és eltitkolni szokták az útjaikat. Eppen az tette figyelmessé Wetzelt, hogy jól ismerte az indiánoknak mind ezeket a fogásait és cselvetéseit.

Lefelé ereszkedve az erdőben, most olyan helyre jutott, ahol meglehetősen nagyságú tisztás volt és cserjék se igen látszottak. A fekete talaj elárulta, hogy itt erdőégés volt. Kis hegyi patak szelte át a tisztást s ennek partján olyan nyomokra bukkant a vadász, hogy meglepetésében fölkiáltott. A puha földben egész világosan látszottak egy fehér ember mokasz-színjának a nyomai. Ez nem lehetett tévedés, mert az indián-láb hüvelykujja befelé áll járás közben, a fehér emberé pedig ép ellenkezőleg: kifelé.

Valamivel odább le volt hengerelve a moha, amiből Wetzelt arra következtetett, hogy nehéz test zuhanhatott le ezen a helyen. Követve a nyomokat, melyek tovább is a patak partján haladtak, Wetzelt azt gondolta, hogy a fehér vadász lelőhette valamelyik indiánt — ez lehetett az a bizonyos puska-

durranás — és aztán elmenekült. Valamivel távolabb vértócsát talált, amely körül egész csomó mokasszin-nyom volt. Innentől kezdve azonban indiánok útja egyenesen nyugat felé vezetett, annak jeléül, hogy az indiánok valami okból irányt változtattak. A fehér embernek pedig nyoma se volt sehol.

Ez a váratlan fölfedezés gondolkozóba ejtette a vadászt. Hátával egy százados faóriásnak a törzséhez dőlve, tünődni kezdett, hogy miért tértek el az indiánok eddigi útjuktól?...

Az eddig követett nyom a vadászó indiánok megszokott, zeg-zugos iránya volt; bokrok mögött lapangó, kanyargós út, ahogy óvatosan és nesztelenül szokták követni prédájukat — akár szarvas, akár fehér ember az — míg végleg bekerítve és elvágva minden útját, halálos biztonsággal reátörhettek. A nyugat felé tartó nyomok ellenben nyílegyenesen, árkon-bokron keresztül, torony-irányt vezettek. És a mély mokasszin-nyomok, szabályos távolságokban, mintha csak egyetlen egy harcos nyomai lettek volna... De Wetzel jól tudta, hogy a nyomok azért oly mélyek és szélesek, mert az indiánok libasorban mennek és valamennyien pontosan a vezető nyomába lépnek.

Wetzel, rendes szokása szerint, most is azonnal határozott. Számítása szerint az indiánok összesen nyolcan lehettek; a kilencedik volt az a vezető, akit lelőtt a barlangban. Ez a banda vagy megölte, vagy foglyul ejtette azt a fehéret, aki az erdőben vadászott. Wetzel föltevése szerint a banda egy része, amely gyorsan csak lehet, menekülni igyekszik, a másik rész pedig, mint hátvéd, fedezi ezt a menekülést, vagy hírt ad a többieknek, hogy üldözik őket.

Egy órai türelmes várakozás, amely alatt Wetzel meg se mozdult a helyéről, igazolta a tapasztalt indián-irtó föltevését. Hirtelen, a cserjés túlsó felén, valami barna folt villant meg a bokrok között...

mintha megrebbent, barna madár suhant volna el a bokrok mögött. Csak egy pillanatig látta — aztán levél se rezzen az erdő mély csendjében és Wetzel is visszafajtotta lélekzetét. Aztán megint odébb surrant a bokrok mögött a kis barna folt... mókusnak is lehetett volna nézni.

A vadász rászögezte éles szemeit a fatörzsre, amely mögött eltűnt a barna folt. Pár perc múlva már odább suhant a barna folt egy másik fatörzs mögé... aztán egy, kettő, három árnyék — vörös-barna foltok — követte az elsőt. Indián harcosok voltak és oly gyorsan, nesztelenül mozogtak az őserdő homályában, hogy csak Wetzel éles szemei vehették ki az árnyékként tova surranó alakokat.

Valószínű, hogy a legtöbb vadász nyomban kerekedett oldalra a négy ellenséges indián láttára. Wetzelnek eszébe se jutott ez. Lassan föl húzta puskáján a kakast. Az indiánok nem is sejtették a rettegett vadász jelenlétét és már készülődtek visszavonulni, szokott óvatos, elővigyázó modorukban.

Mikor az első vörös harcos odasuhant egy hatalmas tölgyfa mögé, amely vagy kétszáz yardnyira lehetett, a vadász hosszú puskája lassan, észrevétlenül fölemelkedett s amint elérte a színvonalat, mindjárt rá kilépett a tölgyfa mögül az indián is. Éles dörrenés verte föl az erdő csöndjét s a rézbőrű, szétcsapva két karjával a levegőben, hangtalanul arca bukott.

A vadász villámgyorsan ugrott elő rejtekéből és, tudva, hogy élete most a lábaitól függ, szilaj harci kiáltással menekült. A három indián, mihelyt fölocsúdott a pillanatnyi meglepetésből, megismervén harci kiáltásáról a «Halál Szelét», gyors egymásutánban utána lőtt a lélekszakadva rohanó, bukdácsoló vadásznak, akit azonban egyetlen egy golyó se ért. Oly gyorsan és zeg-zugosan futott a fák között, hogy célozni se lehetett rá. A három indián ekkor,

kirántva övükből a tomahawkot, vad ordítással iramodott a menekülő után, remélve, hogy hamarosan utóléri áldozatát.

Életveszélyes embervadászatai közben Wetzel már korán megtanult valamit, ami gyakran megmentette az életét és növelte félelmetes hírét. A leggyorsabb futásban is meg tudta tölteni a puskáját. Most is, egy pillanatra se csökkentve rohanását, élt ezzel a fogással s mihelyt megtöltötte puskáját, azonnal megfordult és keresztüllőtte azt az üldöző indiánt, aki legközelebb volt hozzá.

Közben azonban a harmadik indián oly közel jutott Wetzelhez, hogy utána hajíthatta a tomahawkját. Az éles csatabárd veszedelmes közelségben zúgott el Wetzel feje mellett, de a vadász, még mindig szélsebesen nyargalva, másodszor is megtöltötte puskáját és egyre hátra-hátra nézett, hogy idejében kikerülhesse az esetleg utána hajított tomahawkot.

Igy futottak versenyt, jó két mérföldnyi darabon, amikor hirtelen megritkult az erdő és Wetzel látta, hogy itt a döntő pillanat, mert ha át kell vágnia a tisztáson, az indiánok könnyen lelőhetik. Villámgyorsan szembe fordult tehát üldözőivel és még látta, hogy a sarkában legközelebb rohanó indián eltűnik egy vastag fatörzs mögött. Csak egy tenyérnyi látzott már vörös testéből — de ez éppen elég volt a vadásznak. Hosszú puskája éles roppanással dördült el s az indián összerogyott. Súlyos sebet kapott, mert társa rögtön abba hagyta az üldözést és sebesült társának segítségére sietett...

Wetzel pedig, látva, hogy már nem üldözik, meglassította futását és gondolataiba mélyedve igyekezett vissza az erdőbe.

Ugyanazon a napon, pár órával azután, hogy Wetzel elment vadpulyka-vadászatra, Alfred Clarke

átjött az erődből és Zane ezredest az udvarban találta. Az ezredes szorgalmasan kavargatta annak a jókora réz-kondérnak a tartalmát, mely vígan rottyogott a lobogó tűz fölött. Az alma-lekvár édeskés illata összevegyült a hickory-hasábok keserű füstjével.

— Jó reggelt, Alfred — köszöntötte vendégét az ezredes. — Ahogy látod, engem is munkára fogtak.

— Látom, ezredes úr — mosolygott mr Clarke, leülve a farakásra. — És mit méltóztatik kotyvasztani, ha szabad tudnom?

— Hát ez bizony alma-lekvár, fiam. Olyan munka, amihez nagy szakértelem kell. Ezért végzem magam. Még Bettyt se eresztem közel a kondérhoz.

— Azért jöttem — szólalt meg Alfred rövid habozás után — hogy szívességre kérjem. Attól a naptól fogva, hogy ezredes úr engem is besorozott abba az expedícióba, mely az Ohio felső folyását kutatja át, folyton aggaszt Roger lovam sorsa. Nem való arra, hogy rajtam kívül még terhet is vigyen, két lovat pedig nem vihetek magammal.

— Ebben igazad van — bólintott az ezredes. — Az a pejparipa gyönyörű állat és kár volna teherhordással sanyargatni. Hanem vidd el az én keselovamat. Az hatalmas és elég erős állat. A Rogert pedig hagyd itt nálam. Legalább, ha ott hagyod a fogadat valahol a rézbőrűek közt — nevetett az ezredes — a paripa az enyém marad. Ez ugyan csak tréfa — folytatta elkomolyodva — bár bizonyos, hogy ez az expedíció ezer veszedelemmel jár. És ha talán meggondoltad a dolgot, hogy jobb szeretnél itthon maradni...

— Félre tetszett engem érteni — vágott közbe Alfred, fülig elvörösödve. — Én nem magammal törődöm és igazán örülök, hogy az expedícióval mehetek. Csak a lovam miatt aggódtam.

— Ez nagyon helyes — hagyta helyben az ezre-

des. — Mindig nagyon kell gondozni a lovakat. Majd vigyázok, hogy Sam nagyon jól ellássa Rogert.

— És meddig tart ez a kirándulás? — érdeklődött Alfred.

— Jonathan vezeti az expedíciót — felelte az ezredes — és azt mondja, hogy ha szép idő lesz, akkor hat hétig lesztek oda. Utba ejtitek Short Creeket is, amelynek partján, alkalmas helyen, gerendaházat fogtok építeni. Innen tovább mentek a Pitt-erődig, ott tutajt ácsoltok és azon jöttök le hazáig. Azt hiszem, hogy közben puskaport is fogtok szagolni.

— És mit csinálunk a lovakkal?

— Azok is veletek jönnek haza a tutajon.

— Hát ez furcsa «lovaglás» lesz — csóválta a fejét Alfred és kételkedve nézett a sebesen folyó víz tükreire. — És egész úton nem fogunk hallani hírt a Henry-erődből?

— Dehogy nem! Futárok fognak hírt vinni nektek és hírt hozni tőletek.

— Mr Clarke, nem kísérne el az állatkertbe? Megyek etetni a kedvenceimet — szólalt meg Alfred háta mögött Betty.

A fiatalember rögtön fölugrott és megfordult. Betty állt előtte mosolyogva; mellette volt a kutyája, a szájában nagy kosár.

— Nos, elkísér? — kérdezte Betty másodszor is.

— Nagyon szívesen — felelte Alfred — bár nem tudtam, hogy a Tigris kutyám és a Madcap lovon kívül is vannak még kedvencei.

— De még mennyi! — mosolygott Betty. — Van medvém, hat mókusom, az egyik fehér és egész csomó galambom.

Erős és magas sövénnel bekerített kis udvarhoz vezette Alfredet s mihelyt kinyitotta a keskeny ajtót, rögtön egész csapat galamb röppent föl a szomszédos félszer tetejéről és mind leszállt az udvarba,

sőt néhány egyenesen Betty vállaira röpült. Kemény lábó! ácsolt óljából kicammogott a már félig fölserdült medve is és szuszogva szimatolta Betty lábait. Nyilvánvalóan látszott, hogy örül a fiatal leány látogatásának, de óvakodva oldalgott el Tigris közeléből és gyanakodva szaglászta Alfredet is. De, mikor a fiatalember megvakarta a füle tövét és megveregette a lapockáit, mindjárt barátságos lett, sőt fölállt két hátulsó lábára, két első mancsát pedig föltette Alfred vállaira.

— Mars, Caesar, takarodjál! — kiáltott rá Betty. — Mindig bírkózni akar — magyarázta Betty — különösen azokkal, akiket nem talál gyanusnak. Nagyon szelid és szófogadó, az okossága pedig igazán csodálatos. És az emlékező tehetsége egyenesen megdöbbentő. Semmiféle bántalmat el nem felejt s aki egyszer rászedte, vagy durván bánt vele, bizonyos lehet benne, hogy ráfizet. Azon az éjszakán, amikor megfogtuk, Tigris addig hajszolta, míg a mackó fölmenekült egy fára. Jonathan azonban utána mászott és lassóval hurokra kerítette. Ettől fogva irtózatossan gyűlöli Jonathant, ha pedig egyedül hagyom Tigrissel, azt hiszem, hogy véresen megtépdesnék egymás bundáját. Ha nem félnék ettől az összetűzéstől, egészen szabadon engedném Caesart.

— Ugy látszik, hogy pajkos kedvű, okos állat — vélte Alfred.

— Valóban az is, de néha rájön a bolond-óra. A minap majd meghaltam nevettemben, olyan furcsa kalandja volt. Bessie, a bátyám felesége, juhar-cukrot főzött, mint ahogy most a bátyám alma-lekvárt főz s mivel Tigris oda volt az erdőben Jonathánnal, szabadon eresztettem Caesart. Tudni kell, hogy ezek a bestiák még a vadméznél is jobban szeretik a juhar-cukrot. Amikor tehát Caesar megszimatolta a katlan illatát, lihegve baktatott oda és beledugta orrát a rotyogó szirupba... Hallotta volna

csak, hogy mekkorát bődült! A legfurcsább pedig az volt, hogy az ostoba állat azt hitte, hogy készakarva csináltam ezt a dolgot és két hétig dúlt-fúlt rám, úgy hogy alig bírtam megbékíteni.

— Meg tudom érteni, hogy szereti az állatokat — jegyezte meg Alfred. — Sok érdekes és kedves vonás van bennük, ami megkedvelteti őket.

— Itt vannak a mókusaim — mutatta Betty és kinyitotta a hatalmas, rácsos ketrec ajtaját.

A féltucat mókus egymás hegyén-hátán bukfenchezett ki a ketrecből; az egyik villámgyorsan föl-szaladt a ketrec csúcsos tetejére, a másik fölugrott Betty vállára.

— Minden este bezárom őket ide — magyarázta Betty, mert félek, hogy éjszaka a rókák és menyétek fölfalják őket. Ez a fehér mókus az egyetlen albino, amelyet valaha láttak a környéken. Jonathan hetekig hajszolta, míg végre elcsíphette, de a fogságban hamar megszeliidült... Hát nem gyönyörű állat, mondja?

— De valóban az! — felelte Alfred mosolyogva és megirigyelte a virgonc, furfangos kis jószágot, amely hirtelen a Betty karján termett és a fiatal leány kezéből evett, fénylő, piros szemeit villogtatva és bozontos, hosszú farkát föl-kunkorítva.

— Nézze meg csak azt a róka-pofájú mókust, azt a nagy vörösbarnát — folytatta Betty. — Elneveztem «kapitány»-nak, mert mindig zsarnokoskodik a többiek fölött. Volt egy másik is, még nagyobb, mint ez és sokkal erőszakosabb. De a «jobbágyok» megúnták a zsarnokságát s egy szép napon föllázadtak ellene és bizonyosan meg is ölték volna, ha az utolsó pillanatban meg nem mentem. Attól félek, hogy most majd nemsokára ezzel a másikkal lesz baj. Hallja ezt a furcsa csikorgó hangot? A «kapitány» vicsor-gatja a fogát, féltékeny irigységből, hogy nem őt becézgetem, hanem ezt a fehér mókust. Ennek «hó-

labda a neve és igazán nem harcias természetű, de annál ügyesebb és játékosabb... Próbálja csak meg, mr Clarke: mutassa meg neki ezt a mogyorót, aztán dugja a zsebébe. Lássuk, hogy megtalálja-e?

Alfred elvette a mogyorót s úgy tett, mintha a zsebébe dugná, pedig titokban a markában szorongatta.

A kis mókus ügyesen átugrott Alfred vállára, átszaladt a mellén, szimatolva kukkantott be minden zsebébe, sőt még Alfred sapkáját is félretolta. Aztán végigszaladt a karján, beleszaglászott a kabátja uj-jába s végül marokra fogott ujjait dörzsölgette hideg kis orrával.

— Lásza, megtalálta! — tapsolt Betty. — Pedig maga rá akarta szedni.

Alfred sohase feledte el ezt a gyönyörű képet, ahogy Betty ott állt, fekete fürtein a lángvörös kis sapkában és édesen mosolyogva, mialatt kedvenceivel beszélgetett. A páva-farkú hófehér galamb a vállára szállt és vígan turbékolt, a mókusok körben ültek, mindegyik a maga mogyoróját majszolva s fél-szemmel egyre körül-sandítva, hogy valamelyik cim-bora nem tör-e rá orozva, hogy elvegye tőle a cse-megét... Caesar hason fekve, kényelmesen reggeli-zett, Tigris pedig büszkén, fölényesen ült s oly fog-hegyről nézegette a kis «Állatkert»-et, mintha mon-daná: «Bizony nem dözsölnétek, ha nem hoztam volna reggelit a kosárban!»...

— Szeret-e csónakázni és halászni? — kérdezte Betty, mikor visszafelé mentek a házba.

— De mennyire! — felelte Alfred örömmel. — Isaac már többször kivitt a folyóra... Tudom, hogy csónakázni a hölgyek is szeretnek, de olyant még nem igen láttam, aki halászni is szeret.

— Nos, akkor jól nézzen meg engem! — nevet-t Betty. — Tudja-e, hogy majdnem szóról-szóra

el tudnám mondani, **hogy** mi van Izaak Walton könyvében? Ezt csak **olvasta**?

— Szégyenlem megvallani, de bizony nem olvastam — felelte Alfred.

— És még azt **meri** mondani, hogy szeret halászni? Mikor azt se **tudja**, hogyan kell?... Szerencséje, hogy nekem **megvan** ez a könyv és kölcsön adhatom. Minden esetre el kell olvasnia, hogy megismerje a sport rejtett **örömeit**.

— Előre is köszönöm... annál inkább, mert amióta itt vagyok Fort Henryben, még egyetlen egy könyv se került a kezembe.

— Nekem egész kis könyvtáram van és nagyon szívesen adok olvasni akármennyi könyvet... De maradjunk egyelőre a halászatnál; természetesen a horgászást értem. Elég ügyes vagyok benne, sok hal is akad a horgomra, de többnyire valamennyit eleresztem. Egy-egy pisztrángot néha hazaviszek, beleszem nagy üvegbe, tele vízzel és próbálom megszelidíteni, de sehogyse sikerült. A horgászás voltaképpen azért gyönyörűség, mert pompás kerete van ennek a sportnak: azúgó habokon gyorsan surranó canoe, a friss levegő, a derült, verőfényes kék égbolt, a csicsergő madarak, az erdő haragos lombsátora és a part színes virágai... ezeket szeretem. Jöjjön és nézze meg a canoemat.

Igy csevegvé vezette Betty az ezredes raktárába Alfredet. Az alacsony fődélű, tágas faház tele volt mindenféle holmival, amire a farm háztartásának és gazdaságának szüksége lehetett. Hordók, ládák és mezőgazdasági szerszámok heverték egymás hegyénhátán az egyik sarokban, mindenféle szárított, sózott és cserzett állatbőr volt neki támasztva a falnak, nagy kötegekben, aztán hosszú sorban, egymás tetejére állítva, következtek a puskaporos hordók, a fegyverek és középen, a gerendákra akasztva, kötél

lógott a keskeny canoe. Alfred leakasztotta a hurkokról és kivitte a szabadba.

A kis csónak igazi remeke volt az indián kézi-faragásnak. Majdnem harmadfél öl hosszú volt, egyetlen egy nyírfa-kéregből készült, melyet kemény fából faragott vékony bordák tartottak kifeszítve. A canoe orra karcsú ívben hajlott fölfelé és művészién faragott indián harcos fejében végződött. Külsőjét vésett és színes indián-motivumok díszítették.

— A bátyám indián útmutatója csinálta — magyarázta Betty. — Tomepomehala, a Shawnee-főnök. Nézze meg ezt az ijjat, a kezet, amely kifeszíti és a nyilat... Indián-nyelven azt jelenti: «A versenyben az erő és a gyorsaság győz»... A canoe nagyon könnyű. Nézze, még én is elbírom — mondta Betty, fölemelve a földről.

Beszaladt a házba és csakhamar visszajött két horgászó-bottal, egy könyvvel és kosárral.

— Ezek Jack horgászó-botjai — mondta. — Maga faragta nádszál-egyenes, tízéves teak-fácskák-ból. Vigyáznunk kell hát rájuk.

— Meglátszik rajtuk, hogy aki faragta, szereti a sportot és ért a mesterségéhez — bölintott Alfred, kezébe véve a veszőket. — És mivel csalizzuk föl a horgokat?

— Sam már gondoskodott róla ma reggel.

— Szóval még reggel elhatározta ezt a kirándulást? — kérdezte Alfred és meglepetve nézett föl.

— Igen... s amikor meghallottam, hogy ön átjön, mindjárt arra gondoltam, hogy megkérem: kísérjen el.

— Ez nagyon kedves figyelem... igazán szívből köszönöm.

— Hová mentek, gyerekek? — kérdezte Zane ezredes, abba hagyva az alma-lekvár kavargatását.

— Horgászni, a sycamore-ligethez — felelte Betty.

— Rendben van — bólintott az ezredes — csak arra vigyázzatok, hogy a pataknak innenső partján maradvatok és semmi esetre se evezetek ki a nagy folyóra.

— Ugyan miért, bátyám? — méltatlankodott Betty. — Hiszen se mr Clarke, se én nem vagyunk már gyerekek!

— Bizony pedig még azok vagytok... csak nagy gyerekek — nevetett az ezredes. — De nem ezért mondom, hogy maradvatok az innenső parton. Ne törődjetelek velem, hogy miért: csak fogadjatok szót. Megvannak rá az okaim.

— Ugy lesz, kedves bátyám, ahogy kívánod — felelte Betty komolyan, bár nem tudta mire vélni az ezredes aggodalmait. — Menjünk, mr Clarke. Őn hozza a csónakot és jöjjön mindenütt utánam az ösvényen, de jól nézzen a lábai alá, hogy meg ne botoljon valami kőben vagy gyökérben.

— És Isaac hol van? — kérdezte Alfred, vállára vetve a könnyű csónakot.

— Vagy egy órával ezelőtt puskával ment el a gesztenyés felé.

Pár percnyi gyaloglás után a fűzektől árnyékolt ösvényen leértek a patak partjára. A víz itt keskeny volt, alig 8—10 öl széles és nagyon sekély, a medre tele kövekkel, melyek közt hangos csobogással zajlott a gyöngyöző, tiszta vízü patak.

— Nem lesz itt veszedelmes a csónakázás? — kérdezte Alfred, a számos szirtre mutatva, melyek kidugták barna fejüket a vízből, kavargó örvényeket teremtve maguk körül.

— Hát bizony kockázatos — felelte Betty vállat vonva és elmosolyodott Alfred aggodalmain. — De ha azt gondolja, hogy okosabb lenne gyalog menni...

— Nem, nem! — tiltakozott Alfred élénken. —

Én még akkor is csónakra ülnék, ha tudnám, hogy vízbe fulladok. De ön miatt aggódom.

— Oh, nem oly veszedelmes mégse! — nevetett Betty. — Ha az egyik tud bánni az evezővel és a másik nyugodtan ül...

— Akkor talán én eveznék? — ajánlkozott Alfred. — Mert... hol tanulta meg, kérem, a canoe kormányzását?

— Kezdem hinni, mr Clarke, hogy valóban fél? — csóválta fejét Betty. — Talán nem is tudja, hogy én a Potomac partján születtem s már akkor megtanultam a kormányzást, amikor elég erős voltam, hogy elbírjam az evezőt... Eressze csak vízre a canoet, kérem, majd az innenső part mentén ereszkedünk le a hajlásig. Mindjárt a hajláson túl pompás vízesés van, amelyen nagyszerű multság lesz lesiklani.

Alfred betolta a csónakot a vízre és szilárdan tartotta félkezeivel, a másikkal pedig Bettyt akarta a csónakba segíteni, de a fiatal leány könnyedén szökken a canoéba, minden segítség nélkül.

— Most lépjen be ön is — mondta Alfrednek — de vigyázza, nehogy fölbillentse a csónakot. A lábával pedig rúgja el a parttól.

A kis canoe lassan siklott lefelé, eleinte közvetlenül a part mentén, mintha félne rámerészkedni a mélyebb vizekre, de aztán, amint néhány evezőcsapás a víz közepe felé hajtotta, hirtelen nekilendült, mert elkapta az ár. Betty félig ülve, féltérden állva, ügyesen forgatta az evezőlapátot, ahogy az indiánok szokták: azaz sohase emelte ki a vízből az evezőt, amellyel úgy kormányzott, mint a hal a farkával.

— Ez az igazi élvezet! — kiáltott föl Alfred, amint hátradőlt a canoe orrában, szemben a fiatal leánnyal. — Szebbet és jobbat már kívánni se lehet... Kristálytisza patak, üde, balzsamos levegő, őszi lom-

bok tarka színeiben pompázó partok és olyan kormányos, aki...

— Vigyázzon! — szakította félbe Betty. — Most érünk a vízeséshez...

Alfred megfordult s ahogy előre nézett, látta, hogy a canoe rohanva közeledik két hatalmas sziklához, melyek magasan kiemelkedtek a vízből. Alig másfél ölnyire voltak egymástól és két oldalt apróbb szirtek húzódtak egészen a partokig, melyeken megtörve, zúgva rohantak át a tajtékos habok.

— Ne mozduljon, kérem! — kiáltott rá Betty és szemeiben a vakmerő sport izgalma csillogott.

Alfred elmosolyodott. A helyzet olyan volt, hogy számolnia kellett a hideg fürdővel, mert ha a canoe csak egy vonalnyira elhajlik is a két sziklafal között, vagy darabokra törik, vagy fölborul. De, ahogy ránézett Bettyre és látta a fiatal leány arcán a büszke, diadalmas mosolyt s ahogy megfigyelte az erős, határozott és biztos evezőcsapásokat, egyszeriben nyugodt lett.

Most meglátta a vízesést is, amely nem volt magas — mindössze félöles lehetett — de a víz szédítő gyorsan rohant arra, tükörsímán, mintha olvasztott üveg lett volna és Alfred aggódva gondolt arra, hogy mi lesz, ha a canoe félreecsúszik s a víz tükre alól kifeketéllő szirtek valamelyike belehasít a teknőjébe...

Öt-hat lépésnyire a szikla-kaputól Betty, közvetlenül a canoe jobb oldalához szorítva, hirtelen előre feszítette az evezőt és meglassította a csónak futását, a következő pillanatban pedig, átemelve az evezőt a canoe baloldalára, egyetlen erős rántással egyenesre fordította az orrát — és a könnyű, törékeny alkotmány, mint kilőtt nyílvessző rohant át a két szikla közt... Betty mosolyogva emelte be az evezőt a canoeba, amely most, kibukkanva a sziklafalak közül, kezdett előre billenni s aztán, mintha elveszett

volna alóla a víz, villámgyorsan lefelé zuhant — ez az, amit a canoe-sport rajongói annyira szeretnek! — és eltűnt a vízpárák szürke ködfelhőjében, amelyből kibukkanva, lágyan ringatózott a vízesés alatt tóvá szélesedett patak hullámozó vizén.

— Hát nem nagyszerű volt?! — kiáltott föl Betty ujjongva és diadalmas öröm csillant föl sötét szemeiben.

— Több volt, mint nagyszerű, miss Zane — felelte Alfred, még mindig a sport-élvezet varázsa alatt. — Bocsánatot kérek előbbi aggodalmaimért és meghajlok az ön bámulatos ügyessége előtt. Bár nekem volna ily biztos szemem és kezem, hogy éppen ily gyönyörűen tudnám vezetni a tutajt, a szirtek és zátonyok közt, a folyón lefelé.

— Ez már költői túlzás, mr Clarke! — nevetett Betty, de arcának pirulásán meglátszott, hogy jól esett neki a dicséret. — Hanem most menjünk horgászni... Amott, a sycamore-fák alatt van az ideális horgászó-állomás.

Néhány erőteljes evezőcsapás odahajtotta a csónakot a parthoz, ahol több, hatalmas fa-óriás közül, mint koronátlan király, emelkedett ki a több-száz éves sycamore — valóban koronátlan király, mert legfelső ágai már elszáradtak és törzsének csak kétharmad része élt még. De ez a kétharmad rész valószínűleg uralkodott gigászi méreteivel a körülötte csoportosuló fák fölött. Hatalmas ágai messzire benyúltak a víztükör fölé és sűrű lombjátora sötét árnyékot vetett a csendesen ringó hullámokra, míg törzse alatt, a parton, hűvös és puha pihenőnek kinálkozott a zöld mohának vastag szőnyege. Pár lépéssel odább kristálytisza forrásvíz bugyborékkolt a víz fölé kihajló sziklából.

Alfred előszedte a horgászó-botokat s az egyiket fölcsalizva, kitanította Bettyt, hogy a horgot jó messzire hajtsa be a vízbe s engedje lefelé úszni

egészen az örvényig. A fiatal leány ügyesen teljesítette Alfred utasításait s alig úszott le a horog az örvényig, ahol körben kavargott a fehér tajték, máris megloccsant a víz, a horog buktatóját mélyen lerántotta a hal, úgy hogy Betty fölsikoltott, mert a horgászó bot erősen meghajlott a kezében.

— Vigyázzon, az Istenért! — kiáltott rá Alfred. Űljön le, kérem, mert még fölborul a csónak... Fogja erősen a botot, hogy feszüljön a zsinég... Így jól van... Most fordítsa a botot erre, én felém... Megvan! — mondta végül elégedetten és, fölrántva a zsinéget, pompás pisztrángot húzott ki a vízből.

— Oh, engem mindig nagyon fölizzgat a horgászás! — lelkendezett Betty lihegve. — Jonathan meg is mondta, hogy soha többé nem visz magával horgászni. Pedig igazán nem tehetek róla... Mutassa már a halat, kérem!... Pisztráng. És milyen helyes! Nézze csak, milyen furcsán pislog a szemeivel!...

Boldogan nevetett, amint fölemelte a halat farkánál fogva és visszadobta a vízbe.

— Nos, mr Pisztráng — kiáltott utána útravalónak — ha van esze és tanult a maga kárán, ezentúl nem fog ostobán kapkodni a vízben úszkáló giliszták után!

Vagy egy óráig pompásan szórakoztak. A vizesés alatt képződött kis tóban valósággal nyüzsögtek a halak. Alig vetették be a horgot, már két-három hal is kapott utána. Pontyok és csukák, pisztrángok és márnák, compók és süllők rajzották körül a horgot; itt-ott átcikázott egy-egy hosszú orrú kecsége a halak tömegén, amely megriadva rebbent szét, mihelyt feltűnt a zölddel árnyalt, ezüst-pikkelyes karcsú rabló — a félelmetes csuka. Csak egy pillanatra tátotta el rettenetes száját és, meg se állva rohanásában, valóssággal röptében kapta be az áldozatát.

Most hirtelen, nagy erővel víz alá rántotta valami Betty horgának a buktatóját. A rántás oly erős

volt, hogy Betty megingott, a horgászó-bot nagy ívben meggörbült és a vége víz alá került.

— Húzza ki a vízből! — kiáltott neki Alfred. — Vagy adja ide, kérem.

De már késő volt. A bot ide-oda csapódott a vízben — még egy rántás — és derékban ketté tört. Ide-oda cikázott a víz színén az eltört vessző, melyet a rákötött zsinagnél fogva rángatott a horogba harapott hal és Betty bosszusan nézett utána, ahogy elűnt szemei elől.

— Hát nem szörnyűség ez! — fakadt ki elkesezve. — Eltörte a horgászó-botomat és zsinagestől elvitte a horgomat! Ez csak cápa vagy cethal lehetett, akkorát rántott rajtam... És most mit csináljak?

— Minden esetre örüljön, hogy magát is bele nem rántotta a hal a vízbe — vigasztalta Alfred. — Ettől különben mindjárt kezdettől fogva félttem, mert ön oly gondtalanul és vigyázatlanul mozgott a csónakban, mintha tutajon járna. Menjünk talán ahhoz a szikla-zátonyhoz és kössünk ki ott. Látom, hogy kissé fáradt; a sziklán majd leülhet pihenni és nem kell félni, hogy fölborítja a canoet, ha szabadabban mozog.

A tónak majdnem a közepén állt ez a pár láb magas és majdnem négyszög-öl területű szikla, amely útját állta a vízfolyásnak, úgy hogy mögötte örvénylő hullámvás támadt. Alfred már a partról észrevette, hogy ebben a kis örvényben időnként sötét árnyék tűnik fel — valami nagy halnak az árnyéka — amelynek közeledtére a sütkérező apró keszegek és kárászok villámgyorsan szétugranak.

Pár evező-csapás odahajtotta a canoet a sziklához s mihelyt kikötöttek, Alfred azonnal bevetette horgát a vízbe. Csalinak jókora, ezüstszínű keszeget tűzött rá s alig merült a horog a vízbe, máris rárohant a sötét árnyék... oly szilaj rohammal tört rá, hogy amikor elkapta, féltetével kiugrott a vízből,

ahová olyan csobbanással esett vissza, mintha evező paskolta volna a vizet.

Alfred megrántotta a zsineget — a horog most akadhatott bele a hal szájába — mire a hal egész hosszúságában fölszökött a vízből és hevesen fickándozva akart szabadulni a horogról. Nekirohant a sziklának, lebukott a canoe alá, föl-fölugrott a levegőbe, hol az ár ellen, hol az árral úszva tépte magát a zsinegről — de semmi se használt. Alfred szilárd kézzel fogta a zsineget, amely egyre jobban megfeszült s a hal fickándozása mind gyöngébb és ritkább lett. Szemlátomást fogyott az ereje, míg végül, egy utolsó erőfeszítéssel, még egyszer fölszökött a levegőbe s mivel ez se hozta meg a menekülést, teljesen kimerülve hullott vissza a vízbe. Ekkor Alfred lassan odahúzta a canoe oldalához és, még mindig feszesen tartva a zsineget, megkérdezte Bettyt:

— Mondja, nem félne megfogni a halat?

— Nem én — felelte Betty.

— Akkor csúsztassa végig a kezét óvatosan a zsinegen és dugja ujjait a hal kopoltyúi alá...

— Megvan! — jelentette Betty.

— Most lassan emelje át a vízből a csónakba.

— Hatalmas állat! — ujjongott Betty, amint a hal a canoe fenekére pottyant.

— Legalább öt fontos! — kiáltott föl Alfred örömmel. — Ez a legnagyobb márna, amelyet valaha fogtam. Szinte kár kiragadni eleméből ezt a pompás halat.

— Dobjuk hát vissza — mondta Betty. — Visszadobhatom?

— Azt már nem! — tiltakozott Alfred nevetve.

— Hiszen amit eddig fogtunk, minden halat visszadobott a vízbe. Legalább ezt az egyet vigyük haza elevenen. Az erőd udvarán van egy kis tiszta vizű tavacska, ott majd eleresztjük, hadd éljen tovább.

— Most láttam csak, hogy milyen sok tudás és

ügyesség kell a horgászáshoz — mosolygott Betty, odafordulva Alfredhez. — Jonathan mindig azonnal kirántja a halat. Ön ellenben hol elereszti a zsinoget, hol szorosabbra húzza. Néha azt hiszi, szegény hal, hogy már megmenekült; de, mihelyt nekirugaszkodik, ön ismét visszarántja s addig fárasztja, míg a szerencsétlen végül teljesen kimerül és megadja magát sorsának.

— Érdekes, hogy ön, mint nő, mily ösztönös éleslátással figyelte meg ezt a játékot — mosolygott Alfred kesernyésen, míg fölgombolyította a horog zsinogét.

— Hogyan érti ezt? — kérdezte Betty.

Alfred most föl kacagott és éppen válaszolni akart, mikor a domboldal felől éles puska-dörrenés hallatszott. Az erdő és a szomszédos dombok visszaverték a lövés visszhangját, amely a völgy mélyében halt el.

— Mi volt ez? — kiáltott föl Alfred aggódva, mert hirtelen eszébe jutott Zane ezredes furcsa intelve, mikor a kirándulás előtt búcsúzott tőle.

— Nem vagyok ugyan egészen bizonyos benne, de mégis azt hiszem, hogy Lew Wetzel most lőtt nekem vadpulykát, ha csak csütörtököt nem mondott a puskája — felelte Betty nevetve. — Ma reggel hallottuk dörögni ezt a pulyka-kakast és Lew haza küldte a kis Harry Bennetet, mert ő maga akarta elejteni a ritka madarat.

— No akkor nincs mitől megijedni — lélezett föl Alfred szabadon.

Visszaevettek a partra és lunch-höz készülődtek a puha moha-szőnyegén, az óriás sycamore-fa árnyékában, közel a bugyogó forráshoz. Betty háttal a fának támaszkodva ült, Alfred pedig egész hosszában végig feküdt a földön. Evés közben Betty vígan csevegett azokról a szép időkről, amikor ő még iskolásleány volt Philadelphiában, beszélt a városi élet

örömeiről, Philadelphiában hagyott barátairól — majd, észre vevén Alfred szórakozottságát, sértődötten tett neki szemrehányást:

— De hiszen maga nem is figyel rám!

— Bocsánatot kérek... igaza van — dadogta Alfred mentegetőzve. — Elgondolkoztam, ahogy önt néztem... az édesanyám jutott eszembe. Az ön arca nagyon emlékeztet rá... talán az, hogy kissé... összecsucsorítja a száját, ha nem jut hirtelen eszébe a szó, vagy mélyebben gondolkozik.

— Beszéljen róla... az édesanyjáról — kérte Betty, megengesztelődve az őszinte vallomásra.

— Nagyon szép asszony volt az anyám — sóhajtott Alfred — és éppen olyan jó és kedves is. Soha semmi gondom-bajom nem volt, amíg az apám élt. Aztán édesanyám másodszor is férjhez ment s mivel nem bírtam összeférni a mostoha-apámmal, elbújtam Virginiából. Már négy éve nem voltam otthon.

— És most honvágya van?

— Azt hiszem... Már a Pitt-erődben is megszállt néha a búskomorság, mely három-négy napig is eltartott. Mikor ide kerültem, egy darabig szinte boldog voltam. De megint érzem, hogy kerülget az ideges láz, a nyugtalanság érzése. Önnek őszintén elpanaszkozhatom, mert tudom, hogy meg fog érteni és bizonyos vagyok abban is, hogy együtt érez velem... Az apám azt akarta, hogy pap legyek. El is küldött Princetownba a teológiai szemináriumba, ahol szorgalmasan tanultam két esztendeig. Akkor meghalt az apám és hazamentem. Én láttam el a dolgokat otthon egészen addig, míg az édesanyám másodszor is férjhez ment...

Csönd lett. Alfred csüggedten hajtotta le a fejét, majd sóhajtvá folytatta:

— Akkor egyszerre megváltozott minden... Nem bírtam ki. Megszöktem és azóta céltalanul csavargok a világban. Érzem, hogy nem vagyok lusta, se léha,

nem félek a munkától... de ez a négy évi eredménytelen kóborlás mégis megviselt és megölte bennem az erélyt, a bátorságot, a reményt, hogy vihetem valamire. Lehet, hogy tévedek és bűn ez a kishitűség: de mondja meg... mutasson utat-módon: hogyan segíthetnék magamon? Nincs meg bennem Wetzel stoikus dacossága, se az ön Isaac bátyjának derült filozófiája. Engem nem tenne boldoggá, hogy ott üljek pipázgatva a házam küszöbén és lessem, hogyan nő a búza meg a kukorica... Ez a határvidéki élet csábít ugyan ezer veszedelmével, izgató kalandjaival, de viszont vissza is riaszt, ha arra gondolok: mily könnyen megölhet egy eltévedt indián-nyíl vagy golyó s akkor jeltelen sírban fogok nyugodni, mindenkitől elfeledve...

Hosszú, nyomasztó csönd támadt. Alfred halkan, nyugodtan beszélt, de a hangjából oly mélységes keserűség csendült ki, hogy Betty elszomorodott. Most először látta a szenvedés árnyékát Alfred szemeiben s ez úgy reáfeküdt az ő lelkére is, hogy amikor lenézett a völgybe, nem látta a barnás arany-fényben ragyogó halmokat, se a széles folyam csillogó tükrét, mely szinte vakítóan verte vissza a lehanyatló nap vérvörös sugarait. Alfred szomorú szavaira szívének eddig ismeretlen húrjai rezdültek meg s amikor végre odafordult a fiatalemberhez, hogy válaszoljon neki, csodás fényességek villantak föl a szemeiben — olyan fényességek, aminők sohase gyúlnak ki se égen, se földön, se tengeren — az asszonyi jóság és részvét meleg sugarai.

— Mr Clarke — kezdte halkan s a szava lágyan csendült — én csak fiatal leány vagyok ugyan, de mégis megértem, hogy ön miért boldogtalan. Próbálja legyőzni kishitűségét. Ki tudhatja, milyen sors éri ezt a kis telepet? Lehet, hogy az indiánok elsöprik a föld színéről, de az is lehet, hogy nagy és gazdag várossá fejlődik. Akik itt vagyunk, mindnyá-

junknak — tehát magának is — számolnunk kell mind a két eshetőséggel. Találjon magának munkát, végezze kedvvel, becsülettel és ne törődjék a jövővel, amely ugyanis önmagától formálódik. És, ha megenyedi, hogy tanácsot adjak: — ne sértődjék meg — kerülje a tétlenséget és az italt. Mind a kettő épp oly nagy veszedelem... sőt még sokkal nagyobb, mint az orgyilkos rézbőrűek.

— Ha ön megkérné arra, miss Zane, — szólt Alfred komolyan — hogy ne igyam: soha életemben nem kívánnám többé az italt.

— De én nem kérem meg — felelte Betty gyorsan és halvány pirosság öntötte el az arcát — nem kérem meg... most. De emlékezni fogok rá, mint ígéretre és lehet, hogy eljön a nap, amikor... önt is emlékeztetni fogom rá.

Alfred titkolt álmélgodással nézte a fiatal leányt. Élete java részét művelt és tanult emberek között töltötte el, de évekig élt a határvidéken is, faragatlan, durva, primitív emberek közt. Ám ahol csak megfordult, sehelse találta párját ennek a fiatal leánynak, aki rejtélyes csoda volt a szemében. Ugy lovagolt, mint az indiánok s úgy tudott bánni a puskával, mint a legjobb vadász. A futásban, úszásban és evezésben sikeresen versenyzett bátyjaival, akik pedig híresek voltak minden sportban. Nem félt semmitől, bátorságának és ügyességének próbáját ma is letette, mikor merészen nekivágott törékeny csónakján a zuhatagnak és ráadásul komoly, hűséges, boldog és életvidám leány volt, tele gyöngédséggel és finom asszonyi érzéssel, ami sokkal jobban megfogja a férfiak szívét, mint a fizikai szépség.

— Találkozott mr Millerrel az előtt is, mielőtt idekerült hozzánk a Pitt-erődből? — kérdezte most Betty hirtelen.

— Miért kérdezi ezt?

— Mert úgy rémlik, hogy mr Miller említette.

— És mi egyebet mondott még?

— Igazán... nem is emlékszem rá, mr Clarke.

— Értem — bólintott Alfred s az arca elborult.

— Bizonyosan megrágalmazott. De nem törődöm vele, akármit mondott. Igen, találkoztam vele a Pitt-erődben, sőt össze is zördültünk. Fogadni mernék, hogy erről nem beszélt, mert nem fényes szerepe volt benne. De én nem vagyok fecsegő.

— Látom, hogy nem nagyon szereti — szólt most Betty. — Különös, hogy Jonathannak se tetszik. Azt mondja, hogy mr Miller barátja volt McKeenek és a hírhedt Simon Girtynek... tudja, ez volt az a két katona, aki megszökött a Pitt-erődből és az indiánokhoz pártolt... De a leányoknak tetszik.

— Rendesen úgy szokott lenni, hogy a hölgyeknek minden férfi tetszik, ha csinos a külseje és udvarias a modora — jegyezte meg Alfred vállat vonva. — Észre vettem már a lakodalomban, hogy ez a Miller nagyon is legyeskedett ön körül. Háromszor is táncolt önnel.

— Háromszor... igazán? Milyen jó megfigyelő maga — mondta Betty és lopva Alfredre pillantott. — Hát igen: nagyon udvarias, kedves fiatalember és jobban táncol, mint legtöbben az itteni fiúk között.

— Kíváncsi vagyok, meglötte-e Wetzel a pulykát... mert csak egy lövést hallottunk — mondta Alfred, nyilvánvalóan elárulva, hogy nem akar beszélni többé erről a dologról.

— Oh, nézzen oda... gyorsan! — kiáltott föl Betty fojtott hangon és izgatottan mutatott a domboldal felé.

Fiatal őzike gázolt bele éppen a sekély vízbe az anyjával együtt. Az anya pár pillanatig mozdulatlanul állt, fülét hegyezve magasra fölnyújtotta a fejét. Aztán lehajlott a patakra és móhon itta a hús vizet. A kis őzike ez alatt csobogva ugrált

jobbra-balra a vízben és hátra-hátra nézett, hogy az anyjának nincs-e kifogása?... De úgy látszik, hogy volt, mert az anya fölütötte fejét a vízből és gyöngéd dörmögéssel hívta vissza, maga mellé a fiát. Majd hirtelen ismét hegyezte a fülét és gyanakodva szimatolt a levegőben, aztán mélyebbre gázolt a patakban és megkerülte azt a sziklazátonyt, mely jó messzire belenyúlt a vízbe. Itt megfordult és hívta a fiát. Ez meg is indult és ment egészen addig, míg térdéig ért a víz; akkor szorongva megállt és könnyörögve bégetett. De mikor az anyja újra gyöngéd dörmögéssel hívta, belevetette magát a mély vízbe és nagy paskolással, csobogással átúszta a rövid távolságot. Reszkető lábakkal támolygott ki a sziklazátonyra, ahol, talán ijedtében vagy kimerülten roskadt le az anyja mellé. Pár percnyi pihenés után, mint két árnyék, suhantak be a domboldalt szegélyező fiatal fűzesbe.

— Hát nem volt gyönyörű ez a csöpp jószág? — lelkesedett Betty. — Nekem már többször volt ilyen kis őzikém, de mindig sajnáltam őket fogságban tartani s mihelyt kissé fölcseperedtek, valamennyit szabadon eresztettem az erdőben.

Látva, hogy Alfred némán, merengve néz az eltűnt őzek után, szemrehányóan jegyezte meg:

— Ugy látom, nincs kedve beszélgetni?

— Nincsen mondani valóm — sóhajtott Alfred leverten. — De nem jól mondom... Olyan a természetem, hogy mindig akkor némulok el, mikor legmélyebben érzek.

— Nos, majd fölolvassok valamit — mondta Betty és könyvet vett elő.

Alfred nekidőlt háttal a puha, pázsitos partnak és merengve nézte az ezüstös hasú, hatalmas sas-madarat, mely kiterjesztett szárnyakkal és egyre magasabbra emelkedve keringett a kéklő levegőben. Csodálkozva tűnődött magában, hogy micsoda rejté-

lyes erő tartja libegésben és hajtja fölfelé ezt a királyi madarat, noha a szárnya se lebben?... Oh, hogyan irigyelte a levegő koronátlan urát, végtelen birodalmáért, ahol örök és korlátlan szabadságban élheti Szabályos körökben emelkedett egyre főlebb a prédát kereső ragadozó, míg végül mozdulatlanul megállt, mintha odaszögezték volna a helyére s a következő pillanatban, villámgyorsan összerántva a szárnyait, oly szédítő sebességgel zuhant le, mint a magasból lehulló kődarab.

Betty halk, édesen csengő hangja, a sziklák közt csörgedező patak egyhangú csobogása, az enyhe szellőben rejtelmesen suttogó, zizegő lombok muzsikája ábrándos hangulatba ringatta Alfredet és megnyhítette borongó bánatát.

Az idő gyorsan múlt és lassanként készülni kellett hazafelé.

— Ugy látom, hogy a honvágy nagyon ráfeküdt a maga lelkére — mondta Betty, becsukva a könyvet. — Észre se vette, mikor abba hagytam az olvasást és nem figyelt kedvenc költőimre se. Igyekeztem szórakoztatni magát és igazán sajnálom, hogy nem sikerült.

— Szó sincs róla! — tiltakozott Alfred élénken és kék szemei szokatlan tűzben égtek. — A délután nagyszerű volt, csak én rontottam el panaszkodással a hangulatot.

— Azért, hogy őszinte volt és nem titkolta a bánatát?... De mondja: mindig ily levert és szomorú, amikor őszinte?

— Nem, nem mindig. De gyakran vagyok szomorú. És mi van ebben különös, vagy éppen csodálni való? Hát maga a természet nem szomorú? Hallgassa csak!... Szól a kakuk. Hát nem szomorú ez... és még szomorúbb, amikor elhallgat és újra csönd lesz. Szomorúan zizeg a szellő az elsárgult lombok közt és szomorú a patak egyhangú muzsi-

kája is, aminthogy szomorú ez a hosszú ősz is, a vénasszonyok nyara. Épp oly szomorú, mint maga az élet.

— Oh, nem. Az élet szép — tiltakozott Betty.

— Ön még gyermek — szólta Alfred és hangja megremegett az érzéstől. — Kívánom és reményilem, hogy örökké ilyen marad... legalább a szíve.

— Már későre jár... Nézze, hogyan sötétedik az erdő. Indulnunk kell hazafelé.

— Tudja, hogy holnap elmegyek — mondta Alfred — és semmi kedvem sincs ehhez a portyázáshoz. Talán ez ülte meg a lelkemet s ettől a lidércnyomástól voltam oly szomorú. Rosszat sejtek és félek, hogy nem jövök vissza.

— Sajnálom, hogy el kell mennie...

— Igazán sajnálja? — kérdezte Alfred hirtelen és közelebb hajolt a leányhoz. Tudja, úgy-e, hogy nagyon kockázatos, veszedelmes vállalkozás? És... azt is sajnálná, ha... ha nem térnék vissza?

Betty fölnézett a fiatalemberre s a tekintetük találkozott. A leány büszkén, szinte sértődötten vetette hátra a fejét, mintha kérdőre akarná vonni Alfredet, hogy mi joga mer így beszélni vele — de mikor meglátta Alfred szemében a némán izzó vágyat, le kellett sütnie a szemét és arcát pirosra festette fölpezsdülő vére.

— Hát igen, sajnálnám — felelte komolyan, de rögtön másra terelte a szót. — Most vállain kell vinnie a canoet, míg megkerüljük a vízesést. Ha ezen túl leszünk, szép lassan evezhetünk hazáig.

Már bealkonyodott, mire a gerendaházhoz értek. Zane ezredes az ajtóban állt és Wetzellel beszélgetett. Látták, hogy az ezredes sápadt és ideges, a vadász arca pedig sötét és komor.

— Nos, Lew, elhozta-e a pulykámát? — kérdezte Betty halkán, habozva, mert hirtelen rejtélyes szorongás szállta meg.

Felelet helyett kabátja két szárnyát hátra vetette a vadász és Betty megborzadva látta Wetzel övén a fekete-kontyos indián-skalpot. Betty halál-sápadt lett és önkéntelen mozdulattal a vadász karjára tette remegő kezét.

— Mit jelent ez a... ez a véres indián-skalp, Lew? — kérdezte fojtott hangon. — És miért néz oly sötéten?... Talán azért, mert csónakázni voltunk és veszedelemben forogtunk?

— Isaacot ismét elhurcolták a vörösök — szólt meg az ezredes rekedten.

— Nem, nem... az lehetetlen! — jajdult föl Betty a kezeit tördelve. Majd hirtelen izgatottan tette hozzá: — Üldözni kell őket... Oh, Lew, mr Clarke, nem menthetik meg? Ha utánuk sietnek, még kiszabadíthatják, hiszen nem lehetnek messze!

— Isaac ma reggel a gesztenyésbe ment — mondta az ezredes. — Ha ott marad, nem foghatták volna el az indiánok. De ő tovább ment... befelé az erdőbe. A vadpulyka csalogatta. Wetzel rájött, hogy egy Wyandot-indián utánozta a vadpulyka dűrgését. A parti barlangban rejtőzött a zsivány és Wetzel szerencsésen le is lőtte. A társai azonban elmenekültek és Wetzel követte a nyomukat egészen odáig, ahol lefogták Isaacot és visszasiettek vele a táborukba.

Betty zokogva kulcsolta össze a kezeit és könnyörögve nézett hol az egyikre, hol a másikra. Alfred nem állhatta tovább. Mindenre elszántan fordult Wetzelhez:

— Én kész vagyok... Akár azonnal is indulhatunk.

A vadász némán megrázta a fejét.

— Bizonyosan az az undok Fehér Holló raboltatta el — tört ki Betty szenvedélyesen, miközben az ezredes felesége karon fogta és dédelgetve bevezette a házba.

— Csak egyetlen egy lövést adott le a rézbőrűekre? — kérdezte Clarke.

A vadász bólintott és furcsa mosoly suhant át az arcán: — mikor volt szüksége arra, hogy kétszer lőjjön az áldozatára? Sohase kérkedett viselt dolgival s ezért igen sok, hajmeresztő kalandjáról nem is tudtak. De Wetzel nem törődött ezzel; az indiánok írtása teljesen az ő magánügye volt. Családjának alávaló legyilkolását torolta meg a rézbőrűeken és ehhez igazán nem volt köze senkinek.

Az nap este szomorú volt a hangulat az egész vacsorán. Zane ezredes komoran magába mélyedt és hallgatott, Betty egyre könnyezett, alig evett néhány falatot és hamar ott hagyta az asztalt, fölment a szobájába, hogy zavartalanul, kedvére kisírhasssa magát. Jonathan, aki különben is mindig szófukar volt, most még hallgatagabb lett, csak az arca tűzelt és a szemei villogtak vészjósító fénnel. Csak Silas vitte a társalgást úgy, ahogy, bár őt is leverte a csapás. Mégis vigasztalni igyekezett az ezredest, hogy szerencse, hogy a rézbőrűek nem csináltak nagyobb bajt és Isaac nem jól teszi, hogy nem veszi nőül azt az indián hercegnőt. Ezzel nem csak a saját skalpját mentené meg, hanem biztosítaná a telep nyugalalmát is.

— Én nagyon jól emlékszem a Fehér Hollóra — mondta. — Nyolc esztendővel ezelőtt láttam és akkor még egészen gyermek volt. De már akkor is nagyon büszke és akaratos volt: bár egyébként a legszebb gyermek, akit életemben valaha is láttam.

Alfred Clarke késő éjszakáig ott maradt az ezredes házában. Holnap kellett indulnia a több hetes kirándulásra s ezen az utolsó estén szeretett volna még pár pillanatig négy szem közt beszélni Bettyvel. De nem nyílt rá alkalom egész este, úgy hogy amikor végre elbúcsúzott és haza indult, gyöngéden

megkérte Bettyt, aki a kapuig kísérte, hogy bezárja utána az ajtót:

— Nézze, mily csodaszép holdvilágos éjszaka van. Eljöhethetne velem sétálni egy darabon... én aztán visszakísérném.

A hold valóban gyönyörűen sütött és ezüstös fénye tündér-világgá varázsolta a vadregényes környezetet. A sűrű erdő, mint sötétlő, gigászi fal, széles kanyarogva kígyózott a holdfényben fürdő, kopár dombvidéken, melynek aljában a széles folyó tajtékosan hullámzó vize úgy siklott tova, mintha olvasztott ezüst áradna lefelé a meredek partok között. A szem elkáprázott, ahogy a nagy ívekben kanyargó, széles folyamtükröt követte, mely a messze távolban vészelt el, ahol a tündöklő égboltozat homályos árnyékban olvadt össze az őserdő sötét szegélyével.

— Holnap indulunk — szólalt meg Alfred, ahogy a külső kapuhoz értek. — Holnap indulunk és szeretnék búcsúzni.

— Ugy válunk el, mint jó barátok — felelte Betty halkán. — Nagyon sajnálom, mr Clarke, hogy mennie kell és reményelem, hogy jó egészségben, szerencsésen tér haza... Oh, mintha csak tegnap lett volna, hogy megmentette szegény bátyámat s akkor oly hálás és boldog voltam! Most pedig — tette hozzá fájdalmasan — most pedig... megint elhurcolták.

— Nem szabad ennyire keseregnie — vigasztalta Alfred. — A sírás és kétségbeesés nem hozza vissza Isaacot, önnek pedig határozottan árt. Még szerencse, hogy a Fehér Holló törzse és nem másik, ellenséges horda fogta el. Wetzel azt állítja, hogy élve hurcolták el és ő nem csalódik. Kérem, ne sírjon hát: meglássa, hogy jóra fordul minden.

— Addig sírtam a szobámban, míg aztán már nem bírtam tovább... Oh, ha tudná, mily boldogta-

lan vagyok! Gyermekkorunktól fogva mi ketten szeretők egymást legjobban testvéreim között és Isaac mindig úgy dédelgetett, mintha az édesanyám lett volna. Mily rettenetes, hogy alig jött meg oly sok év után és már is elvesztettem!... Nem bírom... oh, nem bírom!

Két kezébe rejtette az arcát és halkán zokogott.

— Ne... ne sírjon... az Isten szerelmére! — könnyörgött Alfred s a hangja reszketett, amint gyöngéden megfogta és lefejtette a leány kezeit az arcáról.

Betty megremegett. Volt valami furcsa, különös az Alfred hangjában, ami megrázta. Rejtélyes szorongás markolt a szívébe, ahogy könnyes arcával föl nézett a fiatalemberre, aki még mindig fogta a kezeit... Alfred még sohase látta ily szépnak.

— Ön meg se értheti, hogy mit érzek — sóhajtott Betty fájdalmasan. — Ha tudná, hogy mily nagyon szerettem!

— Én is szerettem az anyámat... és oly messze vagyok tőle!

— De nem vesztette el... nem hurcolták el a rézbőrűek!

Mélységes csönd lett. Aztán Alfred szinte elfuladó hangon szólalt meg:

— Szeretném vigasztalni... oh, mennyire szeretném!... és nem tudom, hogyan. Nem bírom szóval kimondani, amit... amit én...

Mély sóhajtás szakadt föl a kebléből és elnémította. Ahogy lenézett a leány bánatos, szép arcára, izzó szenvedéllyel telített szavak tolultak az ajkára és fojtogatták a torkát, de nem bírt megszólalni. Egész nap mintha álmodott volna... és most hirtelen fölriadt arra a szívrepesztő gondolatra, hogy egyetlen perc az — mindössze egyetlen egy perc! — ameddig még együtt és egyedül lehet az imádott leánnyal. Aztán itt kell hagynia — és talán soha többé nem

látja viszont — vagy ha igen: akkor talán már másé lesz. Kegyetlen fájdalom markolt a szívébe.

— Miért... miért fogja a kezemet? — dadogta Betty szorongva. És, ahogy fölnézett Alfred arcára, látta, hogy sápadt arcából lobogó fénnel ragyognak reá a sötét szemek.

Alfred megszédült. Mintha nagy pohár bort hajtott volna föl hirtelen, elhomályosodott az agya és kiveszett belőle a valóságnak, a jelennek minden emléke. Nem látott mást, csak a könnyektől ázott csodaszép arcot, a holdvilág enyhe fényében fátyolosan csillogó, szomorú szemeket. És ezek a tiszta, bánatos szemek szilaj varázssal ígérték meg, úgy hogy — nem is tudva, mit cselekszik — hirtelen lehajolt és megcsókolta a fiatal leány vonagló ajkait.

— Oh! — nyögött föl Betty és szinte megdermedve, mint a szobor, álmétködő szemmel nézett föl Alfredre. Aztán, amint észbe kapott, lángba borult az arca... Hirtelen kirántotta a kezét és arcul ütötte Alfredet.

— Az Isten szerelmére, Betty!... én igazán nem akartam... Oh, várjon, kérem... Meg akarom mondani, hogy... Legyen irgalmas és hallgasson meg! — könyörgött Alfred kétségbeesve, amikor ráeszmélt a durva sértésre, amellyel megbántotta a leány ártatlan lelkét.

De Betty rá se hallgatott. Beszaladt a házba és becsapta maga mögött a kaput.

Alfred hiába kiáltott utána — nem kapott feleletet. Zörgetett a kapun, de Betty nem fordult vissza... Még ott maradt egy darabig, igyekezve rendbe hozni a gondolatait, hogy megtalálja a módját: hogyan tehetné jóvá, amit Betty ellen vétett?...

— Mily örült is voltam! — nyögte, elkeseredve, hogy a szenvedélye így elvakította.

Pár óra múlva indulnia kell a veszélyes útra s itt kell hagynia az imádott leányt, aki bizonyára

meggyűlöli, mert nem tudja — és ő már meg se magyarázhatja neki — hogy tiszta, mély és őszinte szerelme vitte rá arra, amit elkövetett.

Ki mondja meg helyette Bettynek, hogy mily forrón szereti?... Ki mondja el neki, hogy azért csókolta meg, mert szerelmes szívének minden idegszála, vágya és érzése hajtotta, hogy ezzel a néma csókkal vallja meg rég titkolt szerelmét?...

Csüggedten ballagott haza az erődbe, nem is sejtve, hogy Betty — két kezét a keblére szorítva, hogy elfojtsa szívének szilaj dobogását — kicsiny szobájának ablakából nézi... nézi őt és követi szomorú szemeivel minden lépését, míg csak az alakja el nem tűnik a Henry-erőd magas palánkjának sötét árnyékában.

A hajnalig hátralevő négy órán át Alfred megállás nélkül járt föl és alá a szobájában. Mikor az ég szürkülni kezdett végre keleten, a hangos beszéd és a lovak patkóinak csattogása riasztotta föl szomorú gondolataiból. Űtött az indulás órája — mennie kellett.

Hirtelen leült az asztalhoz és a derengő világoságnál néhány sort írt Bettynek — bocsánatkérését és vallomást is egyúttal. Szívében halvány reménysugár csillant föl, hogy hátha még jóvá teheti, amit vétett... Csak legyen ébren valaki a gerendaházban, akire rábízassa a levelet! Vagy legjobb lenne tán bedugni az ezredes szobájába, az ajtó alatt...

Szerencsére Sam, az öreg néger, ott lődörgött a ház körül. Alfred rábízta a levelet, hogy mindjárt reggel adja át Bettynek.

— Élet-halál kérdése, Sam! — mondta komolyan.

A vén nigger bólogatva dörögött valamit és becammogott a kunyhójába, Alfred pedig csatlakozott az állig fölfegyverzett kis csapathoz, amely komor elszántsággal, némán vágott neki a rengetegnek — mintha minden egyes lovas lelkében ott rágódott

volna az aggodalom, hogy soha többé nem térnek vissza...

Dél tájban már messze mögöttük volt az erőd s az őserdő «beszédese csöndje» kezdte megőrölni a szakadatlan figyelésben megfeszült idegeiket.

V. FEJEZET.

Az utóbbi napokban, amikor a korai őszi fagy már megrepesztette a hickory-diók héját s a mókások szorgalmasan hordták be odvaikba a téli eleséget, Isaac minden reggel vállára vetette puskáját, kiballagott a gesztenyésbe és ott töltötte el a napot.

Kora hajnalban indult el most is és Zane ezredes még utána kiáltott, hogy ne nagyon messzire menjen el az erődtől, mert alighanem rézbőrűek portyáznak a Fekete-erdőben. Ez a figyelmeztetés, bár tudta, hogy az aggódó testvéri szeretet sugalmazza, mégis bántotta Isaacot. Mint a Zane-testvérek valamennyien, ő is a vakmerőségig bátor volt és imádta az erdőt. Közös családi vonásuk — a makacs önfejűség — benne és Bettyben fejlődött ki legerősebben; de ami Bettynél csak hiba volt, Isaacnál végzetes szerencsétlenség lett, mert nem volt meg benne se Jonathan hideg megfontoltsága, se az ezredes gyakorlati érzéke.

Kissé elbizakodott vakmerőségében Isaac azt hitte, hogy nem érheti veszedelem, mert tud vigyázni magára. Mivel jól ismerte az erdőt és ügyes kezű, gyors vadász volt, elhatározta, hogy túlmegy a gesztenyésen és valami nagyobb vadat visz haza vacsorára. Az indiánoktól nem félt és különben se hitte el, amit az ezredes mondott — és Jonathan is megerősített — hogy rézbőrűek csavarognak a vidéken. De, még ha valóban ólálkodnának is, hogy elfogják őt: kezében a puska — majd kivágja magát.

Ahogy túlment a gesztenyésen és bejutott a hatalmas faóriások közé, minden veszedelemről megfélekedezett. Az őserdőnek néma, főséges varázsa lenyűgözte egész valóját, a százados tölgyek sűrű lombkoronájának félhomályában néma áhitat szállta meg természetimádó lelkét s ez a titokzatos érzés egyre beljebb és beljebb húzta, hajtotta a sűrű rengetegbe. Egy-egy lepottyanó diónak tompa koppánása a vastag moha-szőnyegen, meg az, hogy a mókusok mind magasan — szinte a fák csúcsain — sűrögtek-forogtak, máskor talán gondolkodóba ejtette volna, de most ügyet se vetett rá, annyira megülte szívét-lelkét az erdőnek kora-őszi, hangulatos némasága.

Két óra hosszán át cserkészett már Isaac, amikor keskeny szakadékhöz ért, melynek fenekén tiszta vízfű patak csobogott, tajtékot hagyva az útjában álló mohos köveken. Itt már helyenként szinte átörhetetlen volt a sűrű erdő. A cserfák és tölgyek gigászi törzsei közt törpe szilek és jávorfák bokrosodtak, a vadszőlő és borostyán pedig karvastagságú indákkal szötte-fonta keresztül-kasul a fákat, úgy hogy ez a tömör zöld fal valósággal elállta a vadász útját. Voltak helyek, ahol a széltől ledöntött fatörzsek, egymás hegyére-hátára zuhanva, harminc-egyven lábnyi magasságban heverték és több száz lépésnyire járhatatlanná tették az erdőt.

Isaac habozva állt meg. Most vette csak észre, hogy már jó mélyen bent jár a Fekete-erdőben. Itt már sötét volt — sötét és halotti csönd, amit csak nagynéha tört meg a remete-rigónak messziről halatszó, bánatos rikkantása. A madarat magát sohase látta Isaac, de jól ismerte a hangját és tudta, hogy csak ott marad meg a rengetegben, ahol soha vagy csak nagy ritkán fordul meg ember.

Megfordult tehát és indulni akart hazafelé, mikor hirtelen halk reccsenés ütötte meg a füleit.

Villámgyorsan arra nézett — de nem látott semmit, mert éppen egy pillanattal hamarább tűnt el a borzalmas színekkel bemázolt rézbőrű arc a tőle balra álló, sűrű borostyán-bokor mögött...

Most ismét halk reccsenés hallatszott, mintha gyöngé galyacska roppant volna szét a rálépő láb súlya alatt. Isaac rögtön a legközelebbi fatörzs mögé ugrott és feszülten figyelt. Megint csönd lett. Aztán egyszerre csak apró paták dobogása hallatszott meszsziről és a dobogás hol megszűnt, hol ismét erősödött, de egyre jobban közeledett a patak felé. Majd hallani lehetett, amint a paták csobogva paskolják a vizet s ahogy Isaac óvatosan kikandikált a fatörzs mögül, alig ötven lépésnyire fiatal őz-tehenet pillantott meg.

A gyönyörű állat oly mozdulatlanul állt a vízben, mint a kőből faragott szobor. Száz lépésnyire se volt Isaactól, úgy hogy jól láthatta minden mozdulatát. Az állat figyelt és szimatolt. A fülei egyenesen álltak, a fejét hátra szegte és egyik első lábát fölemelve tartotta, mint a vérbeli kopó, mikor állja a vadat.

Isaac tudta, hogy mindig az őz-tehén jár elül az erdőben és a falka — ha van — csak akkor jön utána, ha a tehen nem érez veszedelmet és nem ad intő jelt a többieknek. Isaac tehát lövésre kapta a puskáját és csöndben várakozott.

Néhány perc múlva szétnyíltak a parti fűzfabokrok és méltóságteljesen bukkant elő a sűrűből a hatalmas őzbak. Oly nesztelenül jött és oly hirtelen termett ott a parton, mintha a földből nőtt volna ki. Mozdulatlanul állt, csak a fejét fordította lassan jobbról balra és pompás agancsának láttára megdobbant Isaac szíve. Bár a szél az őzek felől fújt — s így nem kaphattak szimatot Isaacról — a vadásznak mégis úgy rémlett, hogy valami rejtélyes dolog gyanut ébresztett a két állatban, mert

folyton nyugtalanul tekintettek a borostyán-bokor felé, mely Isaactól bal kézre esett. Ezt Isaac is észre vette, csak — sajnos — nem értette meg a jelentőségét.

Most eldőrdült Isaac puskája s ezzel egyidejűleg az őzbak felszökkent a levegőbe, majdnem egészen átugrotta a patakot, görcsösen igyekezett fölkapaszkodni a túlsó partra, de az ereje már elfogyott, úgy hogy visszazuhant a vízbe és halálkínjában hevesen paskolta lábaival a vizet... Az őztehén egy szempillantás alatt eltűnt a sűrűben.

Isaac nagyon meg volt elégedve a szerencsés lövéssel — mert igazán ritka eset, hogy az őz mindjárt az első lövésre holtan terül el, még hogyha szíven találta is a golyó — s amint fölállt guggoló helyzetéből, azonnal újra töltötte a puskáját. Gondosan bal markába szórta a puskaport, óvatosan beleeresztette a puskaöbibe, kissé zsíros szarvasbőrdarabkával lefojtotta, ráeresztette a golyót s már kihúzta a puska vesszőt is, hogy lesulykolja vele a töltést.

Ekkor megzörrent háta mögött a haraszt, mintha csörgőkígyó siklott volna át a hervadt lombok között és Isaac villámgyorsan megfordult. De már elkésett. Suhogva csapott le fejére a nehéz husáng, mellyel fogcsikorgatva sujtott le rá az izmos rézbőrű karja — és Isaac eszméletlenül roskadt a földre.

Amikor öntudatra ébredt, a feje irtózatosan fáj és amint kinyitotta szemeit, forogni kezdett körülötte a világ, úgy hogy semmit se látott. Jó időbe telt, míg annyira magához tért, hogy föl bírt ülni. Csak most vette észre, hogy hátára facsart kezeit erős szarvasbőr-szijakkal kötötték össze; mellette karvas-tagságú, hosszú dorongokból vadszőlő-indákkal keresztül-kasul font és összekötözött hordágy hevert. Ugy látszik, ezen cipelték idáig, miután a husánggal leütötték. Abból, hogy a ruhája nedves volt és

a nap már egészen közel járt a szemhatár széléhez, azt következtette, hogy az indiánok átkeltek a folyón és jó messzire lehetnek az erődtől.

Három rézbőrű guggolt vele szemben a földön, a lobogó tűz körül. Az egyik vékony szeleteket vágott késével az őz-combból — ezt a vadat Isaac lőtte nekik! — a másik éppen nagyot húzott tőkulacsából, a harmadik pedig lassan forgatva pírította a tűz fölött a vesszőre szúrt vékony hússzeleteket.

Isaac rögtön megismerte őket, hogy Wyandot-indiánok és azt is látta, hogy rikítóan be vannak festve hadi színekkel. Már nem voltak fiatalok, középkorú harcos volt mind a három. Az egyik személyesen is ismerte Isaacot: a Szürke Varju volt, az egyik Wyandot-törzs főnöke, messze földön híres a vakmerőségéről és arról, hogy bekötött szemmel is nyflegyenesen tudta átvezetni harcosait a leg-sűrűbb őserdőn is. Zömök, tagba szakadt férfi volt és meglátszott rajta, hogy herkulesi erő lakik benne. Széles homloka, magasan fekvő járomcsontjai, erős saszorra és klasszikus, intelligens vonásai voltak, de arcának szépségét megrontotta a keresztben húzódó, mély sebforradás, mely kegyetlen, komor kifejezést kölcsönzött neki.

— Hugh! — szólalt meg Szürke Varju, amint föltekintve meglátta, hogy Isaac merően ránéz és a másik két rézbőrű is hasonló fölkiáltással felelt.

— Tehát ismét elfogtatok, Szürke Varju — szólalt meg Isaac wyandot-nyelven, amelyet folyékonyan beszélt.

— A fehér főnök szeme éles és gyors a lába, de nem bír elmenekülni a Huronok elől. Szürke Varju hét ízben volt már sarkában, mióta megtelt a hold — felelte dölyfösen az indián-főnök.

— Mióta vagytok hát itt, az erőd körül? — kérdezte Isaac csodálkozva.

— Két holdforgás óta vadásztak Myeerah harcosai a halványarcra.

— És többen is vagytok itt, vagy csak ti, hárman?

A főnök, mivel most már nem kellett attól tartania, hogy a fogoly Isaac elárulhatja őket, tartózkodás nélkül megmondta, hogy kilenc főnyi wyan-dot-csapat állt lesben és portyázott Wheeling környékén egy álló hónapig. Meg is említette néhány harcos nevét.

Isaacot meglepte, hogy mily híres főnökök jöttek el érte, hogy ismét foglyul ejtsék. Itt volt mindenek előtt maga a Szürke Varju, továbbá Wingenund Fia és Wapatomeka, a két delaware-főnök, messze földön a legravaszabb és legvitézebb harcosok... Ugy látszik, hogy egy évi távollét nem törölte ki az emlékét Myeerah szívéből.

Szürke Varju leoldozta a szijakat Isaac kézsuklóiról; húst és vizet adott neki. Aztán vállára vetette a puskáját, néhány szót váltott halkan a két rézbőrűvel és besurrant a sűrű bokrok közé, amelyek mögött pár másodperc alatt eltűnt.

Isaacnak még mindig rettenetesen fájt a feje és oly hevesen lüktettek a halántékai, hogy, miután evett és ivott, bágyadtan hunyta le a szemeit. Hátát a fatörzsnek vetve, csüggedten gondolt arra, hogy most már soha többé nem láthatja viszont a kedves családi fészket és testvéreit... Talán két óráig is elrévedezett így, magába mélyedve, amikor hirtelen fölrezzent két órének «Hugh!» kiáltására. Ahogy fölnézett, látta, hogy Szürke Varju érkezett vissza egy másik rézbőrűvel és ketten cipeltek, félig támogattak egy harmadikat, akinek súlyos sebe lehetett, mert már állni se bírt a lábán a maga erejéből.

Leültették és háttal a fának támasztották a sebesültet, aki egyik kezét a mellére szorította. Halalmas, atléta-termetű harcos volt, igazi óriás, meg-

felelően széles vállakkal, domború mellkassal és karjain, mint hajókötelek feszültek az izmok. Hajdísze és a meztelen karjain ragyogó széles arany-pántok mutatták, hogy híres, hatalmas főnök. A skalpkontyába tűzött hét sastoll azt jelentette, hogy eddigi harcaiban hét ellenséget ölt meg. A hajába fűzött különféle, színes fadarabkák jelezték, hogy hány-szor sebesült meg golyótól, szuronytól vagy tomahawktól.

Az arca nyugodt volt. Fájdalmait, ha voltak is, főlészissenés nélkül, némán tűrte. Eldarvadozva bámult bele a tűzbe, közben lassan megoldotta övét, amelybe a kése és tomahawkja be volt szúrva. Szürke Varju kezébe vette a két fegyvert — egyet-egyét mindegyik kezébe — és háromszor megvillogtatta a sebesült főnök szemei előtt. Akkor ez kinyújtotta szabadon maradt kezét — a másikat még egyre a melléhez szorította — és lefelé nyomta a kést meg a tomahawkot, jelezve, hogy az ő harcainak már vége ezen a földön.

Már sötétedni kezdett, de a tűz föl-fölcsapó lángjainál élesen látta Isaac, hogyan görnyed és roppanik össze lassanként a sebesült főnök s egyúttal halotta Szürke Varju suttogását is másik két társával. A füléhez jutott szavakból kivett annyit, hogy a főnök halálos sebet kapott és a fehérek alighanem a nyomukban vannak — sietve tovább kell menniük tehát.

Isaac ismerte a sebesült főnököt. Wingenund Fia volt, a delaware-főnök. Wyandot-leány volt a felesége, ezért gyakran megfordult és sok időt töltött a Wyandot-törzs falujában, harcait pedig mindig együtt vívta a két törzs. Isaac sokat vadászott vele és meg is szerette, mert egyeneslelkű, bátor és igazságos főnök volt.

Amint Isaac közelebb hajolt hozzá, a főnök észre vette. Hirtelen főlegyenesedett, hátra vetette vadász-

ingét és rámutatott a kicsiny, gömbölyű lyukra, széles mellének közepén. A sebből még egyre szivárgott a vér és lassan folyt alá a mellén.

— Halál Szele nagy főnök — mondta nyugodtan. — A puskája mindig meg van töltve és meszszi-re visz. — Az arcán büszke mosolygásnak az árnya suhant át, mintha dicsőségnek tartaná, hogy ily híres harcos keze által esett el.

«Halál Szele» volt ama sok névnek egyike, amelyekkel Wetzelt megtisztelték a vadak és Isaac szívért megdobogtatta a szabadulás reménye, hogy a rézbőrűektől rettegett Wetzel a nyomukban van. Am ez a remény nagyon rövid életű volt, mert ha Wetzel és a fehérek utolériék is őket, ő akkor se szabadulhat meg, mert az indiánok inkább megölik, mint hogy elnézzék a szabadulását. Sőt most már abban reménykedett inkább, hogy Wetzel — aki ismeri az indiánoknak ezt a barbár szokását, meg se kísérli az ő kiszabadítását.

A négy indián most visszajött a tűzhöz és megállt a haldokló főnök mellett. Ők már tudták, hogy a végét járja. A főnök halkán, bánatos melódiával rákezdte a Huronok haláldalát, amit a többiek fejüket lehajtva hallgattak. Mikor elvégezte, óriási erőfeszítéssel lassan talpra állt s jobb karját kinyújtotta, mint a támadásra vezénylő hadvezér. Szobrot lehetett volna mintázni róla ebben a diadalmas pózban, amely azonban csak pár pillanatig tartott. A klasszikus arcél kemény vonásai hirtelen megenyhültek, a nagy, sötét szemek kitágulva révedeztek bele az őserdő homályába, mintha csodás, tündéri viziót láttak volna ott...

— Wingenund nagy főnök volt. Most hadi útjának végéhez ért. Wingenund viselt dolgairól harci dalokat fognak énekelni a Lenni-Lennapok wigwamjaiban — kiáltotta hangos szóval a főnök és bele roskadt bajtársainak karjaiba.

Gyöngéden lefektették a földre. A hatalmas főnök teste idegesen megvonaglott. Aztán, még egy utolsó erőfeszítéssel fölült, kilökte jobb karját és hosszú, inas ujjaival görcsösen belemarkolt a levegőbe, mintha meg akarta volna markolni, hogy visszatartsa, a testéből kiszálló életet.

Isaac látta a haldokló harcos szemében az üveges, hamvadó fényt és a halál sápadtságát, mely lassanként elöntötte a főnök arcát. Ugy szívébe markolt ez a szomorú fény, hogy elfordította a szemét — s amikor ismét arra nézett, már halott volt az óriás.

A hold kibujt a felhők közül és enyhe fénnel árasztotta el a tragikus jelenetet a tisztáson. A négy indián serényen ásta a sírt a százados tölgyfa tövében. Némán dolgoztak, csak tomahawkjuk tompa csattogása hallatszott, amint egyre mélyebb lett a gödör a porhanyó földben. Amikor elkészült a sír, hús és puha ágyat vetettek benne páfrányból és mohából, gyöngéden reá fektették a halottat és melléje tették a fegyvereit is, hogy kéznél legyenek, ha fölérkezik a Boldog Vadászterületre — minden vörösbőrűnek mennyei paradicsomába, ahol örökké süt a nap, az erdő-mező tele van vaddal, a folyók és tavak halakkal — csak a halványarcok nincsenek ott, hogy kiforgassák vagyonukból az indiánokat.

Mikor fölhantolták a sírt, a négy indián némán, magába mélyedve állt előtte néhány pillanatig. Aztán egyik a másik után elbúcsúztatta rövid, dicsérő szavakkal s a halotti beszédhez a csípős esti szél orgonált halkán a zizegő lombok között.

Bár Isaac nem először látott ilyen szomorú indián-temetést, ez a mai esti jelenet oly kísértiesen tragikus volt, hogy lelke mélyéig megrendült bele. Nem tudta elfeledni a haldokló főnök sötét arcának átszellemült kifejezését, nagy, fekete szemének el-

hamvadó ragyogását és óriási, atléta-termetének hirtelen összeroppanását.

Csüggedt hangulatából Szürke Varju nyers hangja rázta föl, hogy álljon talpra, mert indulnak. A főnök figyelmeztette, hogy a halál fia, ha akár szökést kísérel meg, akár valami úton-módon, titkos jelekkel megpróbálja elárulni az útirányukat. Ezzel elvágta a szijakat, melyekkel Isaac lábai béklyóba voltak kötve és két harcos közé állítva a foglyot, nekivágott a sűrű, sötét rengetegnek.

Mint a kísértetek, nesztelenül suhantak tova az erdőben és útjukat csak itt-ott, a tisztásokon világította meg a hold. Órákig és órákig mentek pihenés nélkül, szinte torony-irányt, mert Szürke Varju valóban megérdemelte a hírért: behúnyt szemmel is úgy ismerte az őserdőnek minden zegét-zugát, mint a tenyerét. Köves ösvényeken vezette a kis csapatot kopár dombtetőkön át, ahol a legélesebb szimatú véreb se találta volna meg nyomukat, majd dús moha-szőnyeggel borított völgyekbe tértek, aztán több száz yardnyira gázoltak vízfolyás ellenében a patakban, hogy a víz elmosson minden nyomot s a túlsó oldalon oly helyen léptek ki a partra, ahol a buja gypszyenyeg csak meghajlott a puha mokaszinok alatt, de a nyomukat nem őrizte meg.

Libasorban mentek. Elül Szürke Varju, utána az egyik indián, aztán Isaac, majd egymás után a másik kettő, gondosan ügyelve, hogy mindegyik a vezető főnök lábnyomába hágjon. És a főnök mindig egyforma hosszúakat lépett, nem ment se gyorsabban, se lassabban, mint ahogy elindult s még akkor is határozott, biztos irányban ment, amikor, hajnal felé, a hold leáldozott és koromsötétség borult a kis csapatra. Csak akkor állt meg, mikor a nap már jó magasán járt az égen.

Keskeny folyó partján raktak tüzet az indiánok és gyorsan piritottak néhány szelet húst. Reggeli

után Szürke Varju megengedte Isaacnak, hogy alhatik, ha akar és Isaac annyira kimerült a hosszú útban, hogy szinte abban a szempillantásban kábult álmom szállt reá. Három indián, közre fogva Isaacot, szintén leheveredett aludni, Szürke Varju pedig őt állt és éber szemmel, minden érzékét megfeszítve, járkált föl és alá a parton, figyelve, hogy nem üldözik-e őket.

A nap már delelőre ért, mikor a kis csapat ismét fölkerelkedett és tovább indult nyugat felé. Szürke Varju a kis folyó medrébe vezette a csapatot s ennek vizében gázoltak jó pár mérföldnyire, mielőtt kiléptek a túlsó parton a sűrű erdőbe. Isaac mokasszinját megtépték, elszaggatták a vízfenék éles, hegyes kövei, úgy hogy lábaiból több helyen kiserkedt a vér. Az indiánok azonban oly ügyesen kerülték ki az éles köveket, hogy még a mokasszinjuk se sérült meg. Az éjszakának egy részét átaludták, másnap pedig Szürke Varju már oly nyugodt volt, hogy nem üldözik, hogy se a menetelést nem erőltette, se a nyomok eltüntetésével nem törődött.

Aznap délután, napszállat felé, sebes folyóhoz értek, mely észak-nyugat felé kanyarodott. Szürke Varju az egyik indiánnal eltűnt a parti fűzesben s pár perc múlva nyírfaháncsból készült hosszú csónakot húztak elő valami rejtekhelyről. Ezt a helyet már ismerte Isaac; a Mad River folyó volt, mely átszelte a Wyandot-törzs telepeit.

A csónakot rátaszították a vízre. Két indián a csónak orrába ült, a harmadik Isaac-kal a csónak közepére, Szürke Varju pedig a csónak farán ülve kormányozott.

Mihelyt a sebesen rohanó folyam árja elkapta a csónakot, Isaac azonnal megfélekedezett minden testi fájdalmáról, a kimerültségről, vérző lábairól — úgy megfogta lelkét az éjszakai utazás varázsa. A fényesen ragyogó holdvilág sugaraiban megolvadt

ezüstként csillogtak a morajló hullámok és ütemes csobogásuk ábrándos hangulatba ringatta Isaac lelkét. Mindig szerette a vizet, rajongott a gyors folyású vizekért, melyeken repül, táncol a törékeny csónak — s ha nem ül vele szemközt a komor arcú Szürke Varju, életének egyik legszebb epizódja lett volna ez az éjszakai csónakázás.

Mintha Tündérorszáiban jártak volna... A két part képe egyre változott — hol százados faóriások koronázták, melyeknek zöld lombátorán kékes-fehér fénnel szűrődtek át a holdsugarak — hol fantasztikus sziklák, meredek hegyfokok nyúltak be a folyóba és a sebesen rohanó hullámok zajló forgatagokat, tajtékos örvényeket formáltak a szirtek körül — majd megszűkült a folyam medre és alattomos sziklazátonyok között suhant tova a könnyű csónak. Isaac szeretett volna fölujjongani a vérbeli sportember rajongásával, amint a hosszú csónak orra hirtelen előre billent s a törékeny jószág szinte függőlegesen zuhant alá a lent kavargó, fehéren fodrozott víztükörbe, szétesapva maga körül a pezsgő, habzó hullámokat, melyek fölött, mint átlátszó függöny, fehéres párafelhő libegett.

Már hajnalodni kezdett, amikor távolról, mint az égzengés, beledörgött valami tompa morajlás az éjszakai csöndbe. Isaac összerezzen: most következik a «Mennydörgés», a folyam leghatalmasabb s egyúttal legveszedelmesebb vízesése. Ezt már ismerte Isaac, mert alig napi járóföldre volt a Wyandot-törzs telepeitől s közvetlenül utána következett az Álló Szikla, amelyet Tarhe — valamennyi Huron-törzs főnöke — nevére és tiszteletére neveztek így.

Ahogy a folyam medre hirtelen összébb szűkült és meggyorsult a víz rohanása, Szürke Varju letérdelt a csónak farán és biztos, erőteljes evezőcsapásokkal hajtotta a folyam közepére. A dörgés egyre jobban erősödött — szinte fűlsiketítő volt már

s amint Isaac előre nézett, látta, hogy két hatalmas köszirt mered föl sötéten a középén s ezektől két oldalt apró szirtek sötét vonala húzódik egészen a partokig. A víz sodra a két sziklafal közé szorult s ahogy a csónak rohamosan közeledett a sziklák felé, úgy tetszett, mintha sötét, feneketlen barlangba rohanna a csónak.

Alig húsz láb széles köz volt a két sziklafal közt és az óriási víztömeg, mely nem bírt lezúdulni a szűk nyíláson, tombolva paskolta a sziklafalakat, ahonnan visszacsapódva, fehér tajtékban özönlött jobbra és balra, az apró szirtek vonala felé. A két sziklafal közé préselt víztömeg tükre domborúra duzzadt és olyan volt, mint a tömör üvegfal — sötét és kemény.

Bár a Halál ott leselkedett a komor sziklafalak közt, Isaacnak nem ezért dobbant meg a szíve, amint a csónakot beragadta a folyam sodra a feketén tántogó sziklafolyosóba. A veszedelemmel kockázó, bátor férfinak szilaj öröme dobogtatta meg a szívét — mert nincs nagyobb boldogság, mint dióhéjban hányódni-vetődni a rohanó vizek árján, ha tudjuk, hogy nem sülyedhetünk el!... És Isaac tudta ezt, mert látta Szürke Varjunak nyugodt arcát, erőteljes evezőcsapásait, melyeknek úgy engedelmeskedett a törékeny csónak, mint a telivér paripa a lovas kantárjának és sarkantyújának. És, ahogy a versenyló hátulsó lábaira állva ugrik neki az akadálnak, a csónak orra is a magasba emelkedett a vízesés csúcspontján s a következő pillanatban villámgyorsan zuhant a mélybe, eltűnve a sűrű ködfelhőben, mely bőrig áztatta a csónak utasait...

Kelelen már pirkadt az ég alja, mikor a törékeny csónak elsuhant az Álló Szikla mellett. Keserű emlékek lámadtak föl Isaac szívében — a hosszú indián-fogság szomorú emlékei — mert ez a szikla volt a határkő, ahol a Wyandot-törzs birtoka kez-

dődött. Ám a keserű emlékek háttéréből, mint ködfátyolkép, szerelmes szemekkel nézett reá az a fekete szemű, büszke, szép leány, akitől egy évvel ez előtt megszökött...

— Ko-wee!... Ko-wee! — kiáltott föl az egyik indián a csónak orrában.

A jeladást meghallották a faluban, mert rögtön rá fölhangzott a válasz a parton. S amikor pár perc múlva a csónak feneke halkán súrolta a folyamhajlás homokját, a hajnali ködben elmosódottan látszottak a wigwamok körvonalai.

Isaac tudta, hogy megérkeztek. Ismét a Wyandot-törzs szomorú foglya lett.

Ugyanaz nap késő délután durva kezek rázták föl Isaacot mély álmából, azzal a híradással, hogy a főnök várja. Isaac fölkel a bölénybőrökből velett ágyról, ahová mindjárt megérkezésük után leheveredett, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait és kilépett a wigwamból.

A kép, amely szemei elé tárult, annyira megszokott és ismerős volt, mintha csak tegnap látta volna utoljára. Szinte belenyilallott a szívébe az a furcsa érzés, hogy — voltaképpen *haza* jött, egy évi távollét után. A leáldozó nap sugarai vérpiros színnel öntötték le a hosszú sorokban álló wigwamokat — a folyó partján szép rendben sorakoztak a nyírfakéreg-csónakok — a tábortüzekből fölszálló füst sűrű gomolyagokban terjedezett szét a völgyben — a sudár jávorfák szinte izzani látszottak az alkonyat vörös verőfényében.

Amikor végigvezették Isaacot a falu főutcáján, a két wigwam-sor között, a lézengő indián harcosok nem úgy fogadták, ahogy a sápadt arcú foglyokat szokták. Senkise üvöltözött, senkise rázta feléje fenyegetően az öklét, sőt egyik-másik öreg néni, aki

éppen megrakta a tüzet a rotyogó bográcsok alatt, egyenesen rá is vigyorgott. A harcosok, akik, részben kunyhóik előtt ülve, a pipájukat szívták vagy henyén sűtkéreztek a napon, figyelemre se méltatták a foglyot, a fiatal leányok szégyenlősen rámosolyogtak és «Jack kapitány» — az a kis indián-gyerek, akit Isaac nagyon szeretett s akivel félnapokig is eljátszogatott — most ujjongva rohant oda hozzá és elkapta a lábszárát, úgy hogy csak nagy nehezen tudták lefejteni onnan. És a többi gyerekek is mind körüláncolták, diadalordítással üdvözölték régi játszótársukat.

A falu közepén több nagyobb sátor és wigwam állt egymás mellett, összeépítve. Ezekben lakott a főnök és ide vezették Isaacot. A két indián a középső, tágas, köralakú wigwamba vezette és magára hagyta ott a foglyot. Ez volt a tanácssterem és az alacsony ülőhelyen meg egy bütykös hadi buzogányon kívül semmi egyéb nem volt benne.

Pár perc múlva meglibbent a sátorfüggöny s egy atléta-termetű indián lépett be rajta. Tarhe volt — az Álló Szikla — valamennyi Wyandot-törzs főnöke. Büszke, méltóságos tartású férfi, egyenes, mint a fenyőszál, noha már túl volt a hetvenen. Nyugodt, bronzvörös arcán nyoma se látszott a kornak. Magas homloka, négyszögletes, előre ugró álla, éles sólyomszeme és keskeny vágású, egyenes szája mind elárulta a legtisztább fajiságot, az utolsó Tarhe öröklött gögjét és törhetetlen, szilárd akaratát, híres bátorságát.

— A Fehér Sas ismét Tarhe hatalmába került — szólalt meg a főnök wyandot-nyelven. — Hiába volt olyan fürge, mint a hajszott szarvas és mint a levegőben keringő sas, ez nem használt neki. Mert a dél felé repülő vadludak nem oly gyorsak, mint Tarhe harcosai. De még ennél is — mindennél — gyorsabb a Huronok bossúja. A fiatal halványarc

miatt sok derék harcos elpusztult. Mit tud felelni erre?

— Nem az én hibám volt — felelte Isaac gyorsan. — Engem hátulról, orozva ütöttek le és nem is használhattam a fegyveremet. Én sohase emeltem kezet egyetlen egy Wyandotra se. Ezt Szürke Varju is megmondhatja. Ha az én népem és barátaim megölték is a te harcosaidat, az én fejemre nem szállhat az ő vérük. De ha ontottam is huron-vért, erre nagyon sok jó okom volt. Huron harcosaid elraboltak engem otthonomból és sokszor meg is sebesítettek.

— A Fehér Főnök jól beszélt — bölintott Tarhe — és Alló Szikla hisz neki. De a Lennapok kívánják a halványarc halálát és Wingenund gyászolja a fiát. Ő barátja Tarhenek. Tarhe öreg és bölcs és itten ő a király. Megmentheti a Fehér Sast Wingenund és Magvető bosszújától. Figyelj ide. Tarhe már öreg és nincs fia. Nagy főnökké avat téged és megajándékoz földdel és derék harcosokkal. Nem kívánja tőled, hogy hadat viselj tulajdon néped ellen, sőt azt akarja, hogy segíts békét szerezni köztük és a vörösbőrűek között. Mert Tarhe nem szereti a harcot. Ő igazságot akar. Csak azt kívánja, hogy megtarthassa földjeit, lovait és harcosait. Tarhe és népe tudják, hogy a Fehér Főnök bátor harcos; a futása gyors, a szeme éles és a golyója biztos. Tarhe leánya hosszú hónapokon át olyan volt, mint az éneklő madár, amelynek nincsen párja. De most már nem énekel. Feleségül megy a Fehér Főnökhöz. Ereiben nem az utolsó Tarhe, hanem fehér anyjának a vére folyik. Így bosszulja meg magát Tarhe ifjúságának tévedése az öreg főnökön. De Tarhe nem tagadja meg az ifjúságát. Sohase volt ellensége a halványarcoknak és szereti a fiatal Fehér Főnököt is. Tarhe beszélt. Most menj és békülj meg a Fehér Hollóval.

Alló Szikla parancsolóan legyintett kezével és

a sátor túlsó végébe mutatott. Isaac szótlanul félrehúzta a függőnyt és belépett a szomszédos terembe, amely nyilvánvalóan a főnök lakószobája volt, a barbár fényűzésnek minden kényelmével. Bőlénybőrök fődtek a keményre sulykolt, egyenes agyagtalajt, a sátorponyvák tele voltak rájuk festett színes állatképekkel, fantasztikus, tarka indián-rajzokkal; ijjak és nyilak, modern fegyverek, nagyszemű üveggyöngyfűzések lógtak az összevarrt özbőrökből úgyesen kifeszített falakon s fönt, a tetőn, kerek nyíláson át világította meg a nap a sátor belsejét.

Mihelyt Isaac belépett ebbe a második szobába, karcsú, fiatal leány ugrott föl a vörös takaróval leborított alacsony ágyról és, két karjával átölelve Isaac nyakát, ráborult a fiatalember széles mellére. Halk, töredezett szavak törtek elő az ajkáról.

Isaac kifejtőzött az ölelő karokból és gyöngéden eltolta magától a fiatal leányt. Sokszor megfordult már ebben a szobában, de soha nem érezte szívében az ellentétes érzelmeknek azt a harcát, amely most valósággal megzavarta. A leány most fölneztett rá. Csodaszép volt az arca: csaknem olyan fehér, mint az övé, széles, hosszú szemöldökkel, klasszikusan szabályos vonásokkal. És a fekete, ragyogó szempárból perzselő szomorúság áradt feléje...

— Megint fogoly vagyok, Myeerah — sóhajtott Isaac. — Most vért is ontottak miattam. Megölték a Delaware-főnököt s mit tudom én, még hány más harcost. A főnökök mind követelik a halálomat. Nagy veszedelemben forgok. Miért nem hagyhatsz békében engem?

Myeerah fősóhajtott az első szavakra és szomorú büszkeséggel fordította el fejét az ifjú szemrehányó szavai és tekintete elől. Csak pár pillanatnyi hallgatás után szólalt meg:

— Nem örülsz hát annak, hogy viszont láthatod Myeerah-t? — kérdezte szeliden. A hangja lágy volt:

igazi muzsika. Angolul beszélt és a hangja zengett, mint a harang.

— Fogoly vagyok — felelte Isaac keserűen. — Más körülmények közt nagyon tudnék örülni a viszontlátásnak. De most, hogy idehurcoltak és meg akarnak gyilkolni... nem tudom, hogyan örülhetnék. Ide nézz — folytatta szenvedélyesen: — még láthatod a nyomát, ahol Szürke Varju fejbe suhintott! — és lehajolt, hogy a leány megláthassa fején a véres daganatot.

— Tiszta szívémből sajnállak — mondta Myeerah gyöngéden, mély szomorúsággal.

— A Delawarok halállal fenyegetnek — szólt Isaac fölháborodva.

— Tarhe leánya már megmentette az életedet és most is meg fogja menteni.

— Meggyilkolhatnak a te pártfogásod ellenére is.

— Nem fogják merni — rázta a fejét Fehér Holló. — Emlékezzél csak vissza, hogy megszabadítottalak a Shawneek kezéből is!... Mit mondott neked az apám?

— Biztosított, hogy jó barátom és meg fog védeni Wingenund bosszújától — felelte Isaac. — De nőül kell vennem téged és föl kell vétetnem magamat a törzsbe. Ezt nem tehetem meg. És ezért vagyok bizonyos abban, hogy meg fognak ölni.

— Te most haragszol — engesztelte őt a leány szeliden. — De hallgass meg engem... Myeerah sokáig küzködött, hogy megnverje a te szerelmedet s amikor megszöktél tőle, eltitkolta, sokáig büszkén titkolta a fájdalmát. De nem talált örömet és vigasztalást semmiben. Elhallgatott a madárdal, nem nyíltak a virágok, elnémult a csörgedező patak muzsikája. Nem bírtam el az életet nélküled. Ekkor Myeerah ráeszmélt arra, hogy ő királyoknak a leánya. Összehívta két törzsnek legbátrabb és legderekabb harcosait és így szólt hozzájuk: «Menjetek és hozzá-

tok vissza nekem a halványarc Fehér Sast. Hozzatok vissza élve vagy halva. Ha élve hozzátok, Myeerah ismét boldogan fog mosolyogni rátok. Ha holtan hozzátok meg, Myeerah még egyszer megnézi az arcát és meghal... Amióta az eszét tudja, Myeerahnak te vagy minden gondolata. Azt akarnád-e, hogy csalfa és állhatatlan legyen, mint a hold?

— Nem, azt nem kívánom — rázta a fejét Isaac. — Csak azt mondom, hogy nem tudnék élni úgy, hogy soha többé ne lássam az én népemet. Ezt már egy évvel ez előtt is megmondtam neked.

— Te mást is mondtál nekem, mielőtt megszöktél — panaszkodott Myeerah. — Gyöngéd, kedves szavak voltak azok s az indián leány füle boldogan itta be azokat. Vagy ezt már elfeledted?

— Nem, nem feledtem el! — tiltakozott Isaac. — Nekem is van szívem és én is szeretlek, de te nem akarsz megérteni. Amióta most otthon voltam, még jobban meggyőződtem arról, hogy nem tudnék élni és boldog lenni távol a családomtól.

— Hát van a te régi otthonodban leány, akit jobban szeretsz, mint Myeeraht?

Isaac nem felelt, csak sötéten nézett a sátorfüggönyre, amelyen át a szobába lépett. Myeerah rátette a kezét Isaac karjára s mivel a fiatalember még mindig nem felelt, erősen megszorította.

— Sohasem leszel az övé!

Halk hangjában mély, szenvedélyes érzés hullámzott, de kicsendült belőle a dacos, mindenre elszánt akarat is. Isaac keserűen föl kacagott és mélyen belenézett a leány szeméibe. Myeerah arca sápadt volt, de mély, fekete szemében sötét tűz lobogott.

— Nem lepne meg, ha kegyetlenül odalöknél a Delawaroknak — mondta Isaac hidegen. — Elkészültem erre is és nem sokat törődöm vele. Már végképpen lemondtam arról, hogy megmagyarázzam neked és megérttessem veled, mily sokat sír és szen-

ved miattam a hugom meg a családom... Miért nem engeded hát, hogy megöljenek az indiánok?

Isaac jól tudta, hogy hol fáj a leánynak... Myeerah görcsösen összerándult és hangosan föl-zokogott. Lehajtott fejjel állt és tovább sírdogált. Mikor ismét megszólalt, alázatos esdeklés volt minden szava:

— Kegyetlen és igazságtalan vagy — zokogta fájdalmasan. — Myeerah fehér asszony, ha van is indián vér az ereiben. Ő is tud úgy érezni, mint a te néped. Haragodban és keserűségemben elfelejted, hogy Myeerah mentett meg a Shawneek tomahawkjától. Elfelejtetted, mily gyöngéd volt hozzád, mily szeretettel ápolt, mikor megsebesültél... Myeerahnak meghasad a szíve... Hát ő talán nem szenvedett? Nem nevelték, nem gúnyolták ki, nem csúfolták «halványarcúnak» a többi törzsek? És Myeerah mégis hálás a Nagy Szellemnek az indián vérért, mert ez tartja benne a hűséget. A halványarc változtatja asszonyait és szerelmeit. Ez nem indián szokás.

— Nem, Myeerah — tiltakozott Isaac: — ezt nem mondtam. Nekem nincs más asszonyom. Csak megtört és beteg a szívem. Hát nem látod, hogy előbb-utóbb véresen szomorú vége lesz ennek? Nem bírod megérteni, hogy mind a ketten boldogabbak lennénk, ha eleresztenél engem? Ha valóban szeretnél, akkor nem kívánnál holtan látni engem. Ha nem veszlek nőül, akkor megölnek; ha meg akarok szökni, akkor is megölnek. Bocsáss hát szabadon!

— Nem tehetem! Nem tehetem! — fakadt ki Myeerah szenvedélyesen. — Sok mindenre megtanítottál, ami a te népednél szokás, de a természetemet nem bírod megváltoztatni.

— Miért nem bocsáthatsz szabadon?

— Mert szeretlek és nem tudok élni nélküled.

— Akkor jer velem, menjünk haza az én népemhez és éljünk ott boldogan — szolt Isaac gyöngéden

és karjaiba zárta a zokogó leányt. — Tudom, hogy a családom nagy szeretettel fogadna téged.

— Kinevetnék és lenéznék Mycearaht — sóhajtott a leány csüggedten.

Isaac meg akarta keményíteni a szívét, de — sajnos — ő is csak gyarló és gyöngé férfi volt. Az indián hercegnő szépsége, határtalan szerelme megszédítette és levette a lábáról. A sötét, mély szemek, amelyek fölényes, szinte dacos büszkeséggel néztek le mindenki másra, csak ő reá ragyogtak bánatos szerelemmel — ezek a könnyektől csillogó, bársonyos szemek a lelke legmélyéig megrendítették... Lehajolt a bájos, édes archoz és megcsókolta a könnyben úszó, drága szemeket.

— Nos, ha már ugvis fogoly vagyok, a te szerelmed édesítse meg a fogságomat — mondta mosolyogva. — Ne légy szomorú, édes. Pár nap múlva majd megint beszélünk erről. Most menjünk és keressük meg fiatal cimborámat, Jack kapitányt. Emlékezett rám és mindjárt megismert, sőt belém is csimpeszkedett, míg el nem kergették.

VI. FEJEZET.

Isaac Zane nem egészen volt boldogtalan, amikor újra megtalálta a helyét régi wigwamjében és a rézbőrű harcosok szívesen látták maguk közt, akár az atléta-játékokon, akár kalandos vadász-kirándulásaikon.

Amikor a törzs otthon volt, a napnak legnagyobb részét mindenféle versenyek foglalták el: — célba lövés, versenyfutás, csónakverseny, birkózás és labdarugás voltak a legkedveltebb sportok, amelyekben részt vett az egész törzs. A fiatal harcosok versenyeztek, az öregebbek — akik már elég babért szereztek — és a főnökök komoly szakértelemmel bírálták

a játékokat, míg a fiatal leányok és fiúk ujjongva tapsoltak és lelkesedtek.

Isaac részt vett mind ezekben a versenyekben, egyrészt mivel szerette a sportot, másrészt mert érdeke volt, hogy az indiánok megkedveljék és a törzsbe tartozónak tekintsék. A birkózásban s általában mind azokban a játékokban, ahol a testsúly, az izomerő és a kitartás hozza meg a sikert, Isaac rendszeren alul maradt, a futásban ellenben verhetetlen volt s egyetlen egy harcos se mérkőzhetett vele. Legnagyobb sikereit azonban a puskájával aratta. A rézbőrűek sohase tudtak jól célba löni; voltak köztük, akik meglehetősen tudtak bánni a puskával, de túlnyomó részük csak koca-puskás volt.

Eppen ezért vadász-kirándulásaikra mindig magukkal vitték Isaacot. Három csapatra oszolva indultak el minden ősszel, hogy télire ellássák magukat hússal. Isaac ilyenkor a medve-vadászokhoz csatlakozott. Ez volt a legizgalmasabb, de egyúttal a legveszedelmesebb sport is. Még mielőtt nagyon hidegre fordult az idő, a medvék már téli szállásra vonultak, vagy valami odvas fa belsejébe, vagy valami barlangba.

Ha olyan fára akadt a vadász-csapat, melynek törzsén meglátszottak a medve karmai, egyik indián rögtön fölmászott a fára és hosszú póznával szúrkált lefelé az oduba, hogy kihajtsa a medvét. Ez gyakran veszedelmes multság volt, mert ha a mackó felbőszült, oly gyorsan rohant ki, hogy a pizkafás harcos nem tudott idejében elmenekülni. Mivel pedig a medve pompásan mászik, az indiánnak ugyancsak iparkodnia kellett fölfelé és csakis az menthette meg a szétmarcangolástól, hogy társai lelőtték az utána kapaszkodó medvét. Ha a medve sehogyse mutatott hajlandóságot arra, hogy kibujjon téli szállásáról, akkor kifüstölték. A pizka-fa végére hatalmas tapló- vagy reves fadarabot kötöttek, ezt meg-

gyujtották és beledugták a fa odvába. A parázzsal pörkölést nem bírta ki a medve és nyomban kitört. Jaj volt, ha a vadászok nem álltak készen, hogy az első sortűzzel elejtsék a dühös fenevadat. Mert a megvadult bestia féktelen dühvel vetette rá magát a legelső vadászra, aki az útjába került.

Őszi estéken, amikor még nem volt nagyon hűvös, voltak a «leánynéző» táncok, melyekben a falunak majdnem minden hajadon leánya és nőtlen ifja részt vett. Hatalmas lábortüzek fogták körül a kerek és tágas táncteret; a tüzet a törzsfőnökök, az asszonyok és gyermekek szították, közben pedig, legcifrabb köntösükbe öltözve, a hajadon lányok és a nőtlen harcosok sorakoztak. Egymással szemközt álltak föl, hosszú sorban, és jobb kezükben, ifjak és leányok, szárított hólyagot tartottak, melyben kavicsok csörögtek. A két hosszú sor lassan közeledett egymás felé s ahogy összeértek, a harcosok előrehajolva szerelmes szavakat suttogtak a velük szemben táncoló hajadon fülébe. Közben énekelve — amihez a taktust a kavicsos hólyaggal verték — ismét széttáncolt a két sor s mielőtt megint előre indultak egymás felé, a szomszédok helyet cseréltek, úgy hogy amikor a két sor összeért, már más párok álltak szemközt egymással. Így folyt ez mindaddig, míg valamennyi legény végig udvarolta a törzsnek minden hajadon leányát s ekkor vége volt a mulatságnak.

Isaac részt vett mind ezekben az időtöltésekben és szórakozásokban és éppen úgy élt, mint a törzsnek bármelyik ifjú harcosa; vadászott, dolgozott, versenyzett és együtt dalolt, táncolt a rézbőrűekkel. Csak akkor lett nyugtalan, levert és ideges, mikor ráköszöntöttek a hosszú, borongós téli napok, fagyasztó hideg szeleikkel. Az indiánok ilyenkor lustálkodva heverésztek wigwamjeikben, a lobogó tűz mellett, Isaac pedig néma, buskomor tom-

pultsággal gunnyasztott sátrában, kerülte az indiánokat és úgy gyötörte a honvágy, hogy Myeerah se igen merete zavarni.

Szabad óráiban legtöbbször a gyermekekkel mulatott Isaac. Legbizalmasabb barátja a hat esztendősen «Jack kapitány» volt, Viharfelhőnek, a Huronok hadi főnökének fia. Szarvasbőr vadász-ruháskájában, hadi sapkájában pompás kis fickó volt Jack. Már megülte szőrén a vágató lovat és kicsiny ijjával oly mesterien tudott bánni, hogy egyik nyilat a másik után lőtte a céltábla kellős közepébe. Tudva, hogy Jack kapitány idővel hatalmas főnök lesz, Isaac megtanította angolul. Azon volt, hogy Jack megszeresse őt és ha megnő, jusson eszébe gyerekkorának fehér barátja, akire emlékezve legyen irgalmas a kezébe kerülő fehér foglyokhoz.

Isaacnak másik barátja egy félvér Ottawa-indián volt, Tarhe főnöknek távoli rokona. Ez a rézbőrű már nagyon öreg volt — senki se tudta, milyen öreg — az arca tele volt ráncokkal és sebforradásokkal. Lassan és meggörnyedve járt, legtöbbször aludt, de ha «jó órában» volt, mintha fölélénkült volna a lelke: órákig el tudott beszélgetni a régi, jobb időkben viselt dolgairól.

A nagyon ritka és gyönyörű fehér hollónak Myeerah volt az indián neve. Így hívták már Tarhe anyját és nagyanyját is. A fiatal Myeerah — Tarhe főnök leánya — francia anya gyermeke volt, akit nagyon fiatal korában fogtak el, örökbe fogadtak a Huron-törzsbe s amikor megnőtt, Tarhe felesége lett. Ebből a frigyből egyetlen egy gyermek sarjadt: a szép Myeerah, aki gyönyörű teremtes volt és Detroitban meg a kanadai erdőkben úgy ismerték, mint «Tarhe fehér leányát». Az öreg főnök gyakran meglátogatta a parti városokat s oly büszke volt a

leányára, hogy mindig magával vitte az utazásain. Fehér fiatalemberek, akiket kalandos vérük hajtott, messze vidékről elmentek Tarhe falujába, hogy megismerjék és meghódítsák a gyönyörű leányt — de minden fáradozásuk hiába való volt: kosarat kaptak.

Egy alkalommal, amikor Tarhe Detroitban járt, egyik előkelő francia család mindent elkövetett, hogy Myeeraht elragadhassa az indián főnöktől. A család feje — aki már öreg ember volt — esküdözött, hogy Myeerah az ő régen elrabolt leánya... Amikor Tarhe meghallotta ezt, azonnal megszökött a városból és soha többé nem ment el semmiféle fehér telepre.

Amikor a Huronok elfoglák a kis Zane-fiúkat, Myeerah még csak öt éves volt s ebben a zsenge korban szerette meg kis szívének minden erejével Isaac Zanet — oly állhatatos, igaz szeretettel, hogy élte végéig a «Fehér Sas» maradt az ideálja. Hét éves volt a kis leány, amikor megjött Detroitból a váltságdíj a Zane-testvérekért, de amikor megludta, hogy Isaacot is elviszik, oly kétségbe esetten könyörgött az apjának, hogy Tarhe semmiféle váltságdíjért nem volt hajlandó kiadni Isaacot. Így aztán a többi Zane-testvér hazament, Isaac pedig továbbra is a Huronok foglya maradt s a gyermek-Myeerah barátsága gyöngéd, de makacs szerelemmé fejlődött az évek során.

Ez a szerelem a maga szenvedélyes önzésében süketté tette ugyan a leányt, valahányszor Isaac könyörgött neki, hogy eressze szabadon a rabságából, de viszont sokszor megmentette Isaac életét — sőt nemcsak az övét, hanem más fehér foglyokét is, akik a Huronok kezébe kerültek. Mert, Isaac kedvéért, minden fehér foglyhoz kedves és irgalmas volt Myeerah. Soknak a sebeit tulajdon kezeivel mosta ki és kötözte be, másokat pedig megmentett a borzalmas kínzásoktól s a még borzalmasabb máglya-haláltól. Addig könyörgött apjának, míg Tarhe megkegyelmezett a foglyoknak s ha másként nem

ment — Myeerah bezárkózott a szobájába és éhség-sztrájkjal lágyította meg apjának kemény szívét.

Határtalan, hűséges szerelmének híre eljutott a legtávolabb lakó indián-törzsekhez is; dalokat költöttek, románcokat énekeltek a «Fehér Holló» és a «Fehér Sas» szomorú szerelméről, amely kezdetben sok vitának és civódásnak volt kútfeje a Delaware és Shawnee harcosok közt. Mert akadtak heves vérű, derék harcosok, akik — forró szerelemre gyúlva a csodaszép indián hercegnő iránt — nem akarták tűrni, hogy betolakodott «fehéarcé» legyen ez a drága kincs s amikor látták, hogy hiába ostromolják Myeerah-t, nyíltan gyalázták és szidták, hogy szerelmével szégyent hoz a törzsre. De a Wyandot harcosok, akik mind egy szálig valósággal imádták Myeerah-t, vérbe fojtották ezt a gyalázkodást s a páros viadalokban megölt rágalmazók példája örökre elhallgattatta a mellőzött és kikoszorózott kérők gáncoskodását.

A rákövetkező tavaszon, hogy Isaac másodszor fogságba jutott, nagyon komoly baleset érte. Ekkor tartották a legnagyobb labda-versenyt, amelyben Isaac is részt vett. Ez a labda-játék nagyon hasonlít a mai football-játékhoz. A nagy térség két szemben fekvő végén goalokat állítanak föl s a két versenyző csapat mindegyike arra törekszik, hogy saját labdáját bedobja az ellenfél goaljába, az ellenfél labdáját pedig ne engedje be a saját goaljába.

A versenyt nagy izgalommal és szenvedéllyel játsszák mindkét részről. Több száz izmos, ügyes, ürge legény nyargal, küzködik, birkózik tarka zürzavarban a tágas versenytéren és mindegyik kézbe igyekszik kapni a labdát, hogy vagy maga rohanhasson vele az ellenfél goalja felé, vagy tovább adja társainak, akik tovább futnak vele, míg ő visszartartja az üldözőket.

Isaacnak — mint a leggyorsabb futó-bajnoknak

— természetesen vezető szerepe volt ebben a versenyben. Vetélytársa és ellenfele Vörös Róka volt, a Wyandot-törzs egyik legkiválóbb harcosa, aki halálosan gyűlölte Isaacot, mert Myeerah már többször kikoszarozta őt. S amikor Isaac fölényesen győzött ebben a versenyben, Vörös Róka elvadult féltékenységekben és irigy dühében hirtelen előkapta fűtykösét és irtóztatós csapást mért Isaac fejére. Szerencse volt, hogy a Vörös Róka mellett álló indián az utolsó pillanatban elkapta a gyilkos kezét, úgy hogy az ütés félre siklott, mert különben Isaac nyomban szörnyet halt volna. A koponyája így is betört és Isaacot eszméletlenül állapotban cipelték haza.

A törzs orvosait azonnal összehívták és Isaac pár óra múlva fölocsúdott ájulásából. Ekkor azonnal Myeerahért küldött és megkérte, hogy ne büntesse meg Vörös Rókát. Tudta ugyan, hogy ha az orgyilkos kegyelmet kap, halálos ellensége marad továbbra is, de viszont épp olyan jól tudta azt is, hogy ezzel a nagylelkűséggel — ha megmenti orozva támadó, gyáva ellenségének életét — óriási módon megnő a becsülete és tekintélye a törzsben.

Myeerah azonban hallani se akart a megbocsátásról és kegyelemről. Határtalan főlháborodásában kijelentette, hogy ha Vörös Róka visszakerül — mert a rézbőrű a merénylet után rögtön megszökött — életével fizet ezért az orvtámadásért, még hogyha neki, Myeerahnak magának kellene is őt tulajdon kezével leszúrnia. Isaac nagyon jól tudta, hogy Myeerah megtartja a szavát s ezért mindennap remegve várta a vén ápolónőt, aki enni hordott neki és bekötözte a sebét, hogy nem hozza-e hírül az orgyilkos rézbőrű halálát?... Mert Vörös Róka népszerű volt a törzsben és sok barátja bizonyára Isaac rovására írta volna, ha Myeerah kitölti rajta a bosszúját. De úgy látszott, hogy Vörös Róka is tudta — milyen veszedelem fenyegeti, mert nem

csak hogy nem tért vissza a törzshöz, hanem úgy eltűnt, hogy még legbizalmasabb barátai se sejtették, merre bujdosik.

E lábbadozása alatt szerette meg Isaac igazán az indián hercegnőt. Myeerah oly őszintén kétségbe volt esve, amíg Isaac élete veszélyben forgott s oly boldog volt, mikor már bizonyos lett, hogy Isaac túl van a válságon, hogy ez a mélységes és tiszta szerelem lelke mélyéig megrázta a beteget. Az indián leány reszkető szorongással ápolta, gyöngéd kezének minden érintése — ahogy a seben megújította a kötést — egy-egy szerelmes simogatás volt, órákig elült némán Isaac ágya mellett, lesve a betegnek minden szavát, szemrebbenését, lélekzet-vételét s ha Isaac ébren volt, lágy hangján huron-dalokat énekelt neki... Napok, hosszú napok teltek el így, bizalmas együttlétben, míg végre Isaac talpra állhatott s a langyos nyári délutánon kísétált Myeerahval a patak partjára.

— Megint szomorú vagy — sóhajtott Myeerah és aggódva fürkészte Isaac arcát.

— Szeretnék hazamenni — felelte Isaac. — Hogy lássam a családomat... Te nevezted el engemet Fehér Sasnak, Myeerah és nagyon igazad volt. Mert a sas csak akkor boldog, ha szabad. Én pedig rab vagyok.

— A sas boldog lehet a párjával. És milyen élet lehetne szabadabb, mint a Huronok élete? Mindig reményilem, hogy te is rájössz erre.

— Nagyon régen nem beszéltem már veled a szabadságomról, Myeerah — kesergett Isaac. — Mikor fogsz már végre szabadon bocsátani? Vagy megint meg kell kockáztatnom a szökés veszedelmeit? Mert nem maradhatok itt örökké! Egyszer mégis csak megölnek majd szökés közben s akkor sohasem bocsátod meg ezt magadnak, ha igazán szeretsz!

— Hát Myeerah nem igazán szeret téged? — kérdezte az indián leány szomorúan és szemrehányóan nézett Isaacra könnyektől fátyolos szemével.

— Nem mondom ezt — rázta a fejét Isaac — de néha azt gondolom, hogy nem ez az igazi szerelem. Önző szenvedély a tiéd. Mert nem igazi szerelem az: rabságban tartani valakit, pusztán csak azért, mert szeretjük. Sokra megtanítottalak már tégedet: az én népem nyelvére, szokásaira, gondolkodás-módjára, de nem bírom megértetni veled, hogy embertelenség az, ahogy bánsz velem... Ne fordulj el, kérlek! Nem mondhatod, hogy nem szeretlek. Hiszen ki tudna... nem szeretni téged, mikor oly szép és gyöngéd vagy, Myeerah?

— Myeerah büszke a szépségére, ha ez tetszik a Fehér Sasnak. Mert Myeerah szépsége és szerelme a Fehér Sasé. De a Fehér Sas szavai elszomorítják Myeeraht, aki nem tudja elmondani, hogy mit érez. A halványarc ajkairól muzsikálva csordulnak a szavak, mint a csergedező patak lágy csobogása, de Myeerahnak tele van a szíve és némák az ajkai.

Megálltak egy százados tölgyfa-óriás alatt, melynek hatalmas ágai messzire benyúltak a folyam fölé és lombsátora mélyen ráborult a partra. Amikor a víz időnként megáradt, kimosta a tölgyfa gyökerei közül a földet s a gyökerek sűrű szövevénye, mint tágas sátor, kínálkozott rejtekhelyül a szerelmeseknek. Buján zöldelő gyepszőnyeg borította a vízmosta üreg fenekét, tarkítva kék ibolyákkal és nefelejcskekkel s a ráboruló, sűrű lombtető úgy elfödte kíváncsi szemek előtt, hogy legfőlebb csak a hód és a vidra meg a pézsmá-patkány leshette volna meg a szerelmeseket. Itt ültek le, Isaac és Myeerah, a sétában elfáradva és merengve nézték a lábaik előtt halkan tovasuhanó folyam fodros hullámait.

— Ha már megszeretett engem a Fehér Főnök,

akkor miért akar megszökni tőlem? — suttogta Myeerah gyöngéden és Isaac vállára hajtotta szép fejét. — Szeretlek... Tudod, hogy szeretlek. És mi lesz Myeerahból, ha itt hagyod? Boldog lehet-e valaha? Elfeledhet-e téged?... Nem, nem!... Oh, itt kell tartanom az én drága foglyomat.

— Hiába könyörgöm hát, hogy add vissza a szabadságomat?

— Ha visszaadom, itt fogok meghalni! — mutatott rá Myeerah a folyóra.

— Akkor jöjj velem te is, az én hazámba és legyünk ott boldogok.

— Elmenjek veled a halványarcok közé, akik megvetnék, lenéznék Myeeraht és ujjal mutogatva rá, kinevetnék és lesajnálják?... Nem, nem!

— Hogy mondhatod ezt? — tiltakozott Isaac. — A feleségem lennél, a testvéreim szeretnének és tisztelnének téged... Oh, jöjj velem, Myeerah, szabadíts meg ebből a rabságból... Jöjj velem és boldoggá teszek!

— Az nem lehet — rázta a fejét Myeerah szomorúan. — Sohase tudnánk eljutni az erődbe, a nagy folyó partján. Tarhe szereti a leányát és nem nyugodna bele, hogy elveszítse. Ha meg is szöknénk innen, a Huron harcosok hamar utolérnének bennünket s akkor még Myeerah se menthelné meg az életedet. Megölnének téged. Ezért nem is merem megkísérelni... Nem, nem! Myeerah sokkal jobban szeret téged, mint hogy megkockáztassa ezt a veszedelemet.

— Mégis meg kellene kísérelned — fordult félre Isaac elkeseredve. — Ha igazán szeretnél, nem tudnád nézni, hogy így gyötrődöm.

— Ne mondd ezt még egyszer! — kiáltott föl Myeerah mély fájdalommal és sötét szemében a harag tüze égett. — Én indián hercegnő vagyok, akinek ereiben nagy és híres főnökök vére folyik és

mégis mindent elkövettem, hogy meggyőzzelek a szerelmemről. Eljön majd a nap, amikor megbánod, hogy szívtelen és igazságtalan voltál hozzám. Én Tarhe leány vagyok, Huron hercegnő. A Huronok nem hazudnak!

Szóttalanul ballagtak vissza a faluba, mindkettőjüknek szíve tele keserűséggel. Isaac fájló szívvel vágyódott haza a családjához, barátai közé, pedig nagyon szerette az indián leányt, aki nem akarta szabadon bocsátani. Myeerah végtelenül szánta a Fehér Sast, akit tiszta szívéből szeretett, de most már remélni se merte, hogy boldog lehet vele...

Aztán egy sötét, viharos éjszakán, amikor patakokban zuhogott a zápor s a megdagadt folyám csaknem kicsapott medréből, Isaac észrevétlenül kisorsrant sátrából s a csillagatlan éjszakában szerencsésen eljutott a folyó partjához. Itt volt végre az alkalom — a menekülés lehetősége — amiért oly régóta imádkozott. Elszántan vetette bele magát a folyóba, melynek megáradt vize rohamosan vitte lefelé, úgy hogy a falu tábortüzei csakhamar eltűntek szemei elől. Körülbelül fél mérföldet úszott a part mentén, akkor kimászott a vízből és gyorsan tovább szaladt, míg elérte a hatalmas szilfát, ahonnan már tudott tájékozódni. Itt hirtelen keletnek fordult és torony-irányt neki vágott a sűrű rengetegnek. Folyton keletnek ment és pihenés nélkül sietett egész éjjel és másnap is. Még enni se állt meg és futás közben ette meg azt a kis darab szárított bölényhúst, amit lopva rejtett el vadászingében.

A második éjszakának egy részét átaludta, de már hajnalban ismét útra kelt és tovább ment kelet felé. Azt remélte, hogy még ezen a napon eléri az Ohio-folyót, de rosszul számított s — ami kezdte nyugtalanítani — az útja hegynek fölfelé vitt, holott

jól tudta, hogy az Ohio környéke lapos síkság, inkább lefelé lejtősödő és kissé mocsaras. Habozva szakította meg az útját, hogy tájékozódjék. A vidék, amerre járt, teljesen ismeretlen volt, de Isaac azzal bátorította magát, hogy: ha letért is kissé az egyenes útról, legfőlegb csak kerülőt csinál, de kelet felé tartva okvetlenül el kell jutnia az Ohio partjaira.

A negyedik napon aztán végképpen eltévedt a rengetegben. Már tegnap se volt mit ennie, csak bogyókat és gyökereket rágicsált, a szomjúság egyre jobban gyötörte, szarvasbőr-ruháit foszlányokká tépték a tüskék a bozótban, a mokasszinjai rongyokban lógtak lábain, melyeket véresre sebeztek a tüskék, kövek és gyökerek.

Mikor alkonyodni kezdett, már tisztában volt azal, hogy eltévedt. Reménykedve leste a sarkcsillag föltünését — ez a vadászok leghűségesebb útmutatója — de sötét viharfelhők borították az eget és egyetlen egy csillag se pislogott odafönt. Az elcsüggedt vadász fáradtan és reménytelenül vonszolta elgémberedett tagjait a legelső sűrű borostyán-bokorba, ahol lefeküdt, hogy megvárja a hajnalt. Pár óráig még ébren tartotta az éhség, az erdőben röpdőső baglyok rémes huhogása, a szél kísérteties zúgása a lombok között, egy-egy prédára leső, puha talpú éjjeli rablónak óvatoss tovasurranása — de aztán minden idegére ráfeküdt a tompa bágyadtság, mely ájulásszerű, mély álomba ringatta...

VII. FEJEZET.

A novemberi ólmos esők és a decemberi hózivatarok után ráköszöntött Ohio vidékére a kegyetlen, hideg tél. A Fekete-Erdő levetette tarka színeiben pompázó őszi köntösét és riasztóan sivár lett lombtalan fa-óriásaival, melyek sötétben meredeztek

fölfelé a havas fehérségből. A patakban, ahol a sziget emelkedett ki medréből, hatalmas híd ívelt át a parttól a szigetig — összetorlódott fatörzsek, kövek és törmelékek, amit a jég és hó szilárd tömeggé fagyasztott — sez a híd megállította a vízfolyást. A Henryerőd körül emelkedő dombok hó-palástja vakítóan csillogott a téli verőfényben s a hófúvás úgy föltornyosította sok helyen a havat, hogy elérte Zane ezredes gerendaháza palánkjának a felső szegélyét.

A dermesztő januáriusi reggelen oly kihalt volt a telep és környéke, mint a temető. Csak egyetlen egy vadász ballagott kutyájával fölfelé a Wheeling-dombra. Puskája a vállán, egyik kezében fejsze, a másikban csapóvasak. Nehéz küzködéssel mászott föl a vadász a lejtőn, mert hócipői minden lépésnél mélyen besüppedtek a hóba. Most hirtelen megállt. A hatalmas, fekete farkas-kutya föltartotta az orrát és vinnyogva szimatolt a fagyasztó levegőben.

— Mi az, Tigris, öreg cimbora? — simogatta meg a kutyát Jonathan Zane.

A kutya halkan szükölt. Jonathan gyanakodva nézett körül. Fűrkésző tekintete végig szaladt a patak völgyén, a domboldalon, de nem látott semmit — csak havas fehérséget, melynek egyhangúságát egy-egy ledöntött fatörzs barnás kérge törte meg. Tigris megint vinnyogott és hozzá dörgölözött a gazdája térdéhez.

Jonathan most szél ellenébe fordult és össze-rezzent. Messziről, a dombtetőn túlról, elhaló csaholás hallatszott. Nyomban ledobta fejszét és a csapóvasakat és lihegve törtetett föl a dombra. Mihelyt fölért a tetőre, már egész világosan hallotta a vadászó farkasok csaltogó, rövid uga'ását.

A dombnak túlsó oldala lassan lejtősödött a sík tisztáig, mely a borostyán-ligetig terjed vagy mérföldnyire. Jonathan még nem látta a farkasokat, csak egyre hangosabb, szaggatott csaholásukat hal-

lotta. Bizonyos, hogy prédát üldöztek: — hogy embert-e vagy állatot, Jonathan még nem tudhatta. Pár rövid pillanat múlva azonban kitört a borostyán-ligetből az üldözött vad: hatalmas szarvasbika volt, végképpen kimerülve a nagy erőfeszítéstől. Már csak tántorogva szaladt, a feje jobbra-balra ingott, egyszer-kétszer térdre is roskadt, de megint föluggott és tovább iramodott.

Hosszú csatárláncban száguldott ki most a bokrok közül a farkas-falka s a kiéhezett ordasok diadalmas csaholással eredtek a biztosnak vélt zsákmány után. A szerencsétlen szarvas még egyszer összeszedte minden erejét és, meglátván a vadászt, habozás nélkül feléje tartott. Halálos félelmében úgy érezte, hogy az ember és a kutya nem lehetnek oly kegyetlen ellenségei, mint a farkasok... Egyenesen arra szaladt, ahol Jonathan meghúzódott egy vastag fatörzs mögött — és alig öt lépésnyire a vadásztól, végképpen összeroppanva, lefeküdt a hóba. Egész testében reszketett szegény, orrán-száján minden lélekzetvételre vérrel kevert tajték bugyborékol, nagy barna szemében halálos rettegés tükröződött — szinte emberi volt a tágra nyílt szemek rémült ki-fejezése!

A tíz-tizenkét farkas most ért oda, ahol a szarvas először roskadt össze. Sovány, kiéhezett csikaszok voltak, a szemük vörös tűzzel izzott, diadalmas üvöltéssel rohantak előre az üldözött vad nyomán. Az éhség és a biztos siker reménye szinte szárnyakat adott nekik, amint hosszan elnyúlt testtel nyargaltak Jonathan felé.

— Sohase hittem volna, hogy ez is megtörténhetik — csóválta Jonathan a fejét, mélységes részvétellel nézve a hóban vergődő, lihegő állatot. — Na, Tigris, ebből a szarvasból nem esznek a szürke dögök, még hogyha a fél-lábam rámegy is!... Csak nyugodtan, cimbora, hadd jőjjenek!

Jonathan egészen a fatörzs mögé bujt és Tigris odafeküdt a lábai elé. Megvárta, míg a farka ötven lépésnyire ért a fához, akkor hirtelen előugrott és torka szakadtából elordította magát:

— Rajta, Tigris, fogd meg!

A farka megtorpant s ahogy hirtelen meg akart állni a sikosra fagyott havon, hanyatt-homlok keresztül bukfenyeztek egymáson a bestiák. Az egyiknek — alighanem a vezér volt, mert legelül járt — nyomban kilört a nyaka, mert a többiek mind reá zuhantak s ugyanakkor eldőrdült Jonathan puskája is. A lövés nyomán fájdalmas vonítás hasított bele a levegőbe s az egyik farkas vérében fetrengve vinnyogott, a többiek pedig megriadva fordultak sarkon és szélesebben tűntek el a sűrű borostyán-ligetben. Most előugrott Tigris is, egy szempillantás alatt rajta volt a megsebesült farkason és dühös morgással harapta át a torkát...

— Ne félj, öreg — fordult Jonathan a reszketve lihegő szarvashoz: — akkor se bánthatlak, ha te volnál az egyetlen és utolsó szarvas a völgyben. Menj békével és légy nyugodt, hogy ezek a gyáva csikaszok nem támadnak újra.

Fütyentett Tigrisnek és, lefelé tartva a völgybe, haza indult a gerendaház felé. Egy óra múlva már betoppant Zane ezredes kényelmes szobájába, ahol hatalmas hickory-tuskók ropogtak, magasra csapó lánkokkal, a széles kandallóban.

— Honnan jössz, Jack? — fogadta Zane ezredes örömmel. — Nem láttalak, öcsém, amióta a hófuvás eltemetett bennünket. Átjöttél, hogy megnézzed a lovakat? Hát én bizony nem vállalkoztam volna, hogy nekivágjak az útnak a Pitt-erődből idáig, míg meg nem enyhül az idő... De, ha már itt vagy, nem eresztlek vissza, amíg nem enged a fagy. Odaát sincs dolog és nem fogsz hiányozni nekik.

— Pedig én már únom a szobában ülést, meg az örökös favágást — morgott Jonathan kedvellenül.

— Persze, csavarogni szeretnél megint! — nevette az ezredes. — Látod, Jack, — folytatta komolyan és gyöngéd szeretettel veregette meg öccse vállát: — látod, Jack, ha megnősülnél, örökre meghalna benned ez a csavargó-láz. Családi örökség ez, fiam és én is ilyen voltam, meg az apánk is. Hiszen tudod: hányszor vállára kapta a puskáját és se szó, se beszéd, napokig elbujkált az erdőben... Mondom, én is ilyen voltam, de mióta megnősültem, eszembe se jut a csatangolás. Nősülj meg, Jack! Akkor te is itthon ülő, szorgalmas telepes leszel és csak akkor mégy az erdőbe, ha írtani akarsz.

— Hát én pedig jobb szeretem a csavargást, mint az itthon ülést — felelte Jonathan, hangosan fölnevetve. — Az olyan természetű embernek pedig, aminő én vagyok, nincs is joga megnősülni. Izgat ez a száraz, maró hideg, mert nincs odakint semmi, amiért érdemes lenne elcsavarogni az erdőben. Még vadászni se érdemes, mert a vad, ahelyett, hogy menekülne tőlünk, egyenesen a helyünkbe jön. Ma hajnalban is három őz ögyelgett a félszer körül. Mikor megláttak, elszaladtak ugyan, de nem messzire és nemsokára megint visszasompolyogtak, mert oda-szórtam nekik néhány villa szénát. Ma délután pedig, Tigrissel együtt, gyönyörű szarvas-bikát mentettünk meg a farkasok elől. A szegény állat hozzám menekült oltalomért és oly közel jött, hogy meg is simogathattam volna. Ez a farkasordító hideg lekergeti az őzeket a völgybe. Odafönt már nem találunk egy harapásnyi eleséget se.

— Igazad van — bölintott az ezredes. — A kemény tél sokkal több vadat elpusztít, mint egész sereg szenvedélyes vadász... Vannak-e csapdáid az erdőben?

— Ma reggel raktam ki vagy harmincat — felelte Jonathan kifelé indulva.

— Ha már kimégy — kérte az ezredes — szólj az öreg Samnak, hogy hozzon be még néhány tuskót, mielőtt kialszik a tűz...

Zane ezredes kényelmesen pipázgatott a kandalló előtt, mikor a felesége berontott hozzá.

— Nem bírom ki a testvéreiddel — panaszkodott idegesen. — Mind egyformák: csak az erdőt bujják és nem törődnek a háztartással. Ha nem vadásznak, akkor indiánokat hajszoznak. Örökös izgalom miattuk az életem!... Ennek a Jonathannak is meghibbant az esze, hogy ilyen isten-kísértő időben szánkázni kívánczik. A folyóhoz akar menni!... Ha már önmagával nem törődik, kimélhetné legalább a lovakat!

— Kedvesem, én is olyan vad és ideges csavargó voltam, mint Jack, amíg veled nem találkoztam — felelte az ezredes. — Majd megjön az eszük nekik is, csak találják meg a hozzájuk illő asszonyt. Mert a jó feleség csodát tud tenni a legszilajabb férfivel is, ha megszeretted vele az otthonát.

— Lehet, hogy igazad van — mosolyodott el Mrs Zane — de nem hiszem, hogy Jonathan valaha is megnősül. Lehet, hogy Silas rávetemedik; mostanában nagyon is sűrög-forog Mary Bennet körül. Ugy látszik, te vagy az egyetlen Zane, aki le bírtad győzni magadban a kalandvágyat és a csavargó-lázt, amely egyre űzi-hajtja a testvéreidet, hogy öljenek... ha lehet: vadat; ha nincs vad: akkor indiánt. Még fiad, a kis Noah is, igazi Zane-természet. Összeverekszik valamennyi gverekkel a telepen és nem bírom leszoktatni a duhajkodásról. Nem gonosz. se nem kötekedő, csak szeret verekedni, mint minden Zane.

— Ha-ha-ha! — nevetett az ezredes. — Azt mon-

dod, hogy ezt a duhaj-természetet a Zane-ektől örökölte? Jó tréfa, mondhatom!... Na, és a McColloch-családról miért nem beszélsz? Az édes apád, az őrnagy meg John McColloch talán mind otthon ülő remeték? Ők csak az igazi, verekedő duhajok! De jó, hogy így van. Mert ez kell ide, a nyugati frontra: elszánt akarat, kockázó vakmerőség és harcos lelkeség. Ne féltsd hát a gyereket: derék pioneer lesz belőle is, mint az apja és az anyja rokonai... Hol van Betty?

— Megkértem, hogy vigye szánkózni a gyerekeket. Bettynek nagyon kell a mozgás, a szórakozás és a friss levegő. Sokat ül a szobában és egy idő óta nagyon sápadt.

— Micsoda?... Hogy sápadt? — ütődött meg az ezredes. — Ugyan, kérlek! Betty még soha életében nem volt beteg. Most se vettem észre változást rajta.

— Azt elhiszem. Ti, férfiak nem is igen láttok meg semmit. De nekem jobb szemem van és biztosíthatlak, hogy Betty egészen más most, mint azelőtt. Ideje legnagyobb részét azzal tölti, hogy az ablaknál ül és némán kibámul rajta. Azelőtt mindig vidám, zajos volt és ha nem hancurozott a gyerekekkel, szorgalmasan kötött vagy himzett. Tegnap, amikor váratlanul benyitottam a szobájába, hirtelen fölkapott egy könyvet, mintha olvasna és eltakarta vele az arcát. De láttam, hogy sírt...

— Most, hogy rágondolok, én is úgy látom, hogy Betty nem oly vidám és zajos már, mint azelőtt — bölintott az ezredes elkomolyodva. — De miért? Talán csak nem boldogtalan?... Mikor vetted észre ezt a változást rajta?

— Ha jól emlékszem, kevéssel aztán, hogy mr Clarke elment az expedícióval.

— Clarke?!... Mi köze van Clarkenek a Betty jó vagy rossz kedvéhez? — hökkent meg az ezredes és kissé elsápadt. — Én bizony egészen megfeled-

keztem Clarkeről... Nos, szólj már, kérlek! Azt gondolod, hogy Clarke...

— Ne jöjj mindjárt indulatba, kérlek! — csitította mrs Zane az ezredes. — Voltaképpen nem gondolok semmit... legalább is semmi rosszat Clarkeről. Mert szeretem azt a fiatalembert. Tetőtől-talpig derék, megbízható és hűséges fiatalembernek tartom.

— Magam is! — szólt közbe az ezredes.

— De azt hiszem — folytatta mrs Zane — hogy Bettynek tetszett a fiú. Legalább is nem úgy bánt vele, mint a többi fiatalemberrel. Sajnos, úgy látszik, hogy Clarke elment és elfelejtette Bettyt. Mi furcsának találjuk ezt, mert el se bírjuk hinni, hogy valaki közönyös tudjon maradni a mi kedves, szépséges Bettynk iránt. De hiába: akármilyen szép is a leány, a férfiak gyakran otthagyják, ha még úgy tetszik is nekik!... Hallom, hogy jönnek a gyerekek. Vigyázz, hogy Betty észre ne vegye, hogy róla beszélgettünk. Mert szemfüles leány nagyon: olyan gyorsan vált az esze, mint a villám.

Kivülről behallatszott a gyermekek vidám, zajos kacagása. Nagy robajjal csapódott ki az ajtó és Betty rohant be rajta elsőnek, utána a hidegtől piros arcú, tömzsi gyerekek. Mind a hárman tele voltak hóval.

— Pompásan mulattunk — kezdte Betty. — Fölmentünk a dombtetőre s ahogy lesiklottunk a lejtőn, valamennyien kiborultunk a szánkóból a hóra. Aztán nagy csata volt hógolyókkal és a fickók úgy megszorongtak, hogy menekülnöm kellett.

Zane ezredes közel ment a hugához és fürkészsze vizsgálta az arcát. A leány piros volt, mint a nyíló rózsa és szemeiben szinte ragyogott az egészséges életöröm. Mivel a változásnak semmi nyomát se látta Betty arcán, azt gondolta magában, hogy a feleségének igaza lehet: a nők jobban ismerik saját nemüket, mint a férfiak. Mert ő csak annyi változást látott, hogy Betty **napról napra** veszedelmesen szépül...

— Oh, apa — dicsekedett a kis Noah — úgy fejbe dobtam hógolyóval az öreg Samet, hogy beleszédült, aztán hazáig bombáztam Bettyt és egymagam ródliztam le a dombról. Hívtam Samet is, de az öreg nem mert fölülni a szánkóra.

— Ha az öreg Sammy úgy látta, hogy veszedelmes a ródlizás a dombtetőről, akkor neki több esze volt, mint neked — pirongatta Noaht Mrs Zane. — Most szaladjatok mind a ketten Anniehoz, hogy adjon rátok száraz ruhát.

— Nekem is át kell öltöznöm — mondta Betty — mert valósággal vacog a fogam. Odakint erősen fagy és nagyon átfáztam. Láttam, hogy megjött Jack is. Talán a Pitt-erődbe készül?

— Egyelőre nem. Meg akarja várni, míg megennyhül az idő — felelte az ezredes. — Ma délután találkoztam a Henry-erődben Mr Millerrel és arra kér, hogy tarts vele ma este. Átmegy szánkón a Watkins-telepre, ahol nagy táncmulatság lesz. Összezsöndül az egész fiatalság, még Silas és Wetzel is ott lesznek. Öltözzél föl jó melegen és menj velük te is. Ugyse ismered még az öreg Watkins nagymamát.

— Nagyon szívesen megyek — felelte Betty és máris szaladt a szobájába.

Kedves, puha kis fészek volt ez a szoba, melynek két ablaka volt, a nagyobbik a folyóra nyílt. Fehér nyirfa-kéreg borította a falakat, melyeken néhány kép és indián-faragás függött. A szoba padlóját tarka és vastag, házi-szöttek szőnyeg borította. Kicsiny könyvszekrény állt az egyik sarokban s ezen kívül még két szék, kis tükrös toilette-asztal és nagy ruhaszekrény volt minden bútor. Ebben a szekrényben lógtak Betty pompás ruhái, amelyeket még Philadelphiából hozott s amelyekért a telep valamennyi fiatal leánya szívből irigyelte.

— Valjon miért nézett rám olyan fürkészve a bátyám? — tündött magában Betty, öltözködés köz-

ben. — Rendesen nem igen szerette, ha elmentem hazulról még csak rövid látogatóba is, most pedig valósággal ő maga küld erre az esti mulatságra, mintha azt hinné, hogy boldog leszek, ha táncolhatok... Talán Bessie mondott neki valamit?

Néhány hasáb fát dobott a kandallónak hamvadni készülő paraszába és merengve nézte a fölcsapó lángnyelveket. Mintha megalázó titkot rejtegetett volna, örökös gyanakvással állt résen és úgy vigyázott minden mozdulatára — még amikor egyedül volt is — mintha fülei lennének a falaknak is... Most hirtelen átcikázott az agyán, hogy hátha a bátyja és a sógornője megsejtették valahogy a titkát és éppen erről beszélgettek, mikor ő berohant a lakásba! Sőt talán még sajnálkoztak is rajta. Ezzel a gondolattal egyidejűleg föltámadt benne a szorongás, hogy: ha a sógornője észre vett valamit, akkor esetleg mások is észre vehették, hogy... Az a félelem, hogy ez igaz lehet és a leányok talán most rajta mulatnak — végtelen szégyenkezéssel és keserőséggel töltötte el a szívét...

Sok hét múlt már el az óta az utolsó éjszaka óta, amikor Betty és Alfred Clarke együtt voltak.

Zane ezredes emberei már mind visszajöttek az expedícióból és Betty megludta Jonathantól, hogy Alfred megvált tőlük a Pitt-erődben és azt mondta, hogy haza megy délre, az otthonába. Egy darabig még várt, remélt, hogy Alfred hírt ad magáról, vagy legalább bocsánatot kér azért az illetlenségért, amit utolsó együttlétük alkalmával elkövetett... De Jonathan se üzenetet, se levelet nem hozott Alfredtől és Betty, miután minden remény ellenére még mindig remélt, végül szomorú kétségbeeséssel mondott le mindenről és sötét megadással viselte nehéz keresztjét.

Az utolsó néhány hónap alatt nagyon megváltozott; bánata, amelyet mindenki előtt titkolnia kellett, lassanként megőlte benne az életörömet és vídamságot. Annyira elmerült lelki fájdalmába, hogy már senkivel és semmivel se törődött. Elfelejtette és nem érezte, hogy akik szeretik, mind csak az ő boldogságáért aggódnak és szükségképpen észre fogják venni rajta a nagy változást...

S ahogy erre gondolt, szinte megdöbrent attól a fölfedezéstől, hogy hosszú idő óta ma először játszott ismét a bátyja gyermekeivel. Még Sammy is megkérdezte tőle a mult héten, hogy miért oly csendes és miért nem nevet mostanában soha?... Most értette meg: miért ugrálta körül Tigris oly hangos csaholással ma reggel — és az ő kis kutyája, a fúrge Madcap miért szükölt és dörgölözött hozzá vinyogva, mikor megsimogatta. És mily boldogok voltak a mókusok, sőt még Caesar is, aki előbujt téli álmából, mikor meghallotta a hangját!... Igen: elhanyagolta a kedvenceit, a munkáját, a barátait, nem tanítgatta kis öccsét és még bátyjáról is megfeledkezett. — És miért?... Mit fognak gondolni a barátnői? — Hogy eped és kesereg az udvarlója után, aki elhagyta és elfeledte!... Ezt fogják mondani és ez igaz is. — Hiszen folyton, egyre csak ő reá gondolt!

Önmagát kínozva idézte vissza emlékébe megismerkedésük első napjait... Oh, milyen régmúltnak tetszett már ez az idő és mennyire gyűlölte akkor Alfredet! Megvetéssel utasította vissza a fiatalember közeledését és kerülte, ahol csak lehetett — míg végre, lassan és fokozatosan megtört a büszkesége és megvívódott szívében a heves küzdelem. Aztán, mikor Alfred már elment, hirtelen ráeszmélt, hogy azok voltak életének legboldogabb percei, amelyeket vele töltött. És, ahogy lehunyta könnyes szemét, úgy látta maga előtt megint, mint régen: —

a szép szál fiút, aki oly erős, hatalmas volt és mégis szelíd, finoman gyöngéd és udvarias...

— Oh, nem bírom el! — suttogta Betty és halkan elsírta magát szerelmes bánatában. — Most érzem csak, hogy mennyire szeretem... szeretem és sohase fogom elfelejteni. Oh, mennyire szégyenlem magamat!

Lehajtotta fejét a térdeire és gyöngéd, karcsú testét megrázta a szívéből feltörő zokogás. De ez csak pár percig tartott. Aztán csöndes és nyugodt lett. Mikor pedig, félórával később, fölemelte fejét, az arca ugyan halvány, de hideg volt. Mintha e rövid óra alatt asszonnyá fejlődött volna a leány: — asszonnyá, aki látja maga előtt az élet küzdelmeit, de nem riad meg, hanem kész szembe szállni velük. Komoly elszántság villogott sötét szemeiben és erősen összeszorított ajkai nem remegtek.

Fölébredt benne a Zane-természet és a Zane-nemzetség harcos fajta volt. A vérük egyre forrt — hirtelen lánggra lobbanó vér volt, szerelemben és gyűlöletben egyaránt. Vakmerő, féktelen férfiak ereiben lüktetett ez a vér és hajtotta őket harcba, halálba a hazáért: — megalkuvásra, gyáva maga-megadásra egy se volt képes és az ő harcias ösztönük ébredt föl most Bettyben is. Ez adott neki erőt és büszkeséget, hogy megvédje a titkát — ez tette egyúttal elszántá is, hogy küzdjön a szívében fölsarjadt vágy ellen.

— El akarom felejteni! Kitépem emlékét a szíveimből! — csattant föl szenvedélyesen. — Sohase érdemelte meg a szerelmemet. Nem szeretett igazán. Örült voltam, hogy türtem az udvarlását, mikor csak szórakozni akart velem. Elment és elfeledett. Oh, hogy gyűlölöm!...

Nagy-nehezen legyűrte az izgatottságát s amikor pár perc múlva lement az ebédhez, igyekezett ked-

ves és vidám lenni s a régi élénkséggel tréfált, vitakozott és kacagott.

— Azt hiszem, Bessie, hogy túloztad a dolgot — mondta feleségének az ezredes, mikor Betty fölment a szobába, hogy fölvegye báli ruháját. — A változást valószínűleg az okozta, hogy Betty kezd belefáradni a hosszú tél és sivár erdő unalmas szürkeségébe. Amit nem is csodálok. Hiszen tudod, mennyire hozzá szokott Philadelphiában a kényelemhez, a szórakozásokhoz és az elegáns társasághoz. Itt pedig mind ebből semmi sincs. Azt se feledd, hogy Betty most tölti az első telet a telepen. Ha majd megszokja ezt az életet, megint rendbe jön.

— Legyen neked a te hited szerint — felelte gúnyosan mosolyogva mrs Zane. — Reméljük, hogy igazad van és fejen találtad a szöveget... De, hogy másról is beszéljünk: mi a véleményed erről a Ralfe Millerről? Az utóbbi időben nagyon is legyeskedik Betty körül.

— Nem nagyon ismerem a legényt — felelte az ezredes. — Jóképű fiúnak látszik és nagyon udvarias a leányokhoz. De miért kérdezed?

— Mert az őrnagy azt mondta, hogy a Pitt-erődben nem nagyon szeretik ezt a Millert. Azt beszélik, hogy bizalmas barátja volt az áruló Simon Girtynek és sülve-főve együtt voltak, mielőtt Girty megszökött és renegát lett.

— Hm... majd beszélek a sógorral. Abban még nincsen szörnyűség, hogy ismerte Girtyt. Csak az asszonyok fujják föl úgy a dolgot, mintha ez a Simon Girty a pokolbeli ördögök fejedelme lenne. Én éveken át ismertem mind a Girty-fiúkat. Ez a Simon nem is volt gonosz fickó, míg át nem szökött az indiánokhoz. A bátyja, James követte el azokat az irtózatos gazságokat, amelyek örökre meggyalázták a Girty-nevet.

— Hát énnekem pedig mégse tetszik ez a Miller

— jelentette ki mrs Zane tétovázva. — Igaz, hogy nincs erre semmi kézzel fogható okom, mert látszólag nagyon kedves, előzékeny és udvarias, de mind ez mestérkelt modorosság benne... Mintha azt súgná titkos ösztönöm, hogy valami nyomja ennek az embernek a lelkét.

— Ha valóban szerelmes Bettybe, ahogy te sejtet, akkor elég nagy teher nyomhatja a lelkét — jegyezte meg Zane ezredes jókedvűen. — Mert Betty ugyancsak kacér és alaposan meg szokta gyötörni az udvarlóit. De kamatosan visszakapja most ezt a kölcsönt Clarketől — ha ugyan valóban szerette a fiút — mert Clarke úgy itt hagyta, mint szent Pál az oláhokat.

— Szeretném, ha Betty férjhez menne és lehiggadna végre — sóhajtott mrs Zane. — Lehet, hogy Philadelphiában nem volt baj, hogy sok udvarlója volt, de idekint, a határszélen, nem szeretik a fiúk a kacérságot. Mindegyik magának akarja majd a leányt és jogot is formál hozzá a kacér biztatásból, amiből versengés, civódás, halálos gyűlölködés fejlődhetik.

— Ugyan kérlek, ne láss mindig rémképeket — türelmetlenkedett az ezredes. — Hiszen Betty még valóságos gyermek és kinek lehet kifogása ellene, ha könnyen veszi az udvarlóit? Utóvégre mégse mehet férjhez az első jött-menthez, aki megkéri!

Kint zajos csilingelés törte meg a pillanatnyi csöndet.

— Itt vannak a szánkók! — mondta mrs Zane.

Az ezredes fölugrott és kinyitotta a kaput. A nyitott kapun kiáradt a lámpafény a szobából és rávilágított a havas útra. Három hatalmas szekér állt ott, kerekek helyett szántalpakra szerelve és zajos ujjongás fogadta az ezredest.

— Hol van Betty?... Talán még most is öltözködik? — kiáltoztak össze-vissza.

— Nem, nem — tiltakozott az ezredes — itt van... már jön is!

Betty már csakugyan jött is. Gyorsan szaladt lefelé a lépcsőkön és az ezredes, miután gondosan bepólyálta a bölénybundába, szépen beültette a legelső szánkónak egyik sarkába, a lábai alá pedig vastag bőrbe csavart forró követ rakott, amelyről mrs Zane gondoskodott már jóelőre.

— All right... Indulhattok! — búcsúzott az ezredes a társaságtól. — Szép időtök lesz. Hazafelé jövet jól vigyázzatok, hogy el ne tévesszétek a nyomot és résen legyetek a farkasok miatt.

Az ostorok vígan durrogtak, a csengők csilingeltek, a türelmetlen lovak nyihogva szökkentek előre s a szánkók gyorsan siklottak a csillogó havon. A levegő tiszta volt, de csípős, a tömérdek csillag pislogva ragyogott odafönt és a hold ezüstös fénnel öntötte le a megfagyott vidéket. A lovak patkóinak nyomán, mint finom porfelhő szállt föl a frissen hullott hó, mely csakhamar fehér palástot borított a szánkók utasaira.

Az út lefelé vitt a völgybe, a patak hídján át, a Fekete-Erdőt szegélyező úton. Hosszú, kanyargós út volt ez, völgyből dombra föl és ismét le, sokszor az erdő sűrűjén át. Ahol meredek volt az út fölfelé, a kocsisok leszálltak és gyalog mentek a szánkó mellett, míg völgynek ereszkedve, terebélyes fa-ágaknak keresztbe feszítésével gátolták meg, hogy a szánkó le ne zuduljon a völgybe... Aztán, ahogy oly sok fordulás után végre ismét kijutottak az erdőből a szabadba, messziről megpillantották a feléjük csillogó fényt, amely felé igyekeztek. A gerendaház előtt óriási tábortűz lobogott, a ház ablakai, mint vérpiros szemek meredeztek ki az éjszaka sötétjébe és már ide hallatszott hozzájuk a hegedűszó, a hangos kacagás, sikoltozás és a nóta...

Fujva, prűszkölve álltak meg végre a hosszú

futástól párolgó lovak; szolgálatkész fiatal emberek rögtön kifogták, pokrócokkal leterítették, megjártatták és végül bevezették szegény párakat a meleg istállóba, ahol víz és bőséges abrak várta őket. A vendégeket ujjongó örömmel fogadták és kísérték be a terembe.

Az öreg Dan Watkins leányának születésnapját ünnepelték. Dan volt az egyik legrégebbi telepes a folyamparton, alig pár évvel az után jött ide, hogy Zane ezredes fölépítette gerendaházát a dombon. Mindenki szerette az öregot, aki «nyelvét és szívét mindig a tenyerén hordozta»... Akárki fordult hozzá, mindenkor szívesen segített rajta és szeri-száma nem volt a sok ökörnek, lónak, mérő búzának, kukoricának, szerszámnak, lisztnek, amit az első kérő szóra kölcsön adott és sohase kért, de nem is kapott vissza. Pompásan tudott bánni a puskával és nem volt senki, aki gyorsabban tudott volna fát dönteni, erdőt irtani nála — whiskyt pedig kétszer annyit megivott egymaga, mint a telepesek legtágabb torkú ivója.

Most ott állt az ajtóban, ráncos arca ragyogott az örömtől és boldogságtól, amint kedves mosolygással, meleg kézszorítással fogadta a vendégeket. Susan, a leánya, bájos knix-szel üdvözölte a férfiakat, a leányokat pedig össze-vissza csókolta. Az arca nem volt szép, de magas, karcsú termete valósággal duzzadt az erőtől és egészségtől; örökké mosolygó kék szemei azonban megszelídítették, sőt megszépítették arcának férfias, erős vonásait és jókedélye miatt mindenki szerette, a fiúk pedig valósággal rajongtak érte. Mert jó «pajtás» volt: őszinte, hűséges és megbízható.

A fiatalság nem vesztegette hiába az idejét. Egykettőre táncra perdültek s a terem csakhamar megtelt keringő párokkal.

A terem egyik sarkában tőpörödött, öreg anyóka

üldögélt; a haja már galambbősz volt, de sötét szemeiben még ragyogott a pajzán életöröm. Watkins nagymama volt — nagyon öreg: már olyan öreg volt, hogy senkise tudta, hány éves lehet, de azért még mindig vígan és sokkal jobban végezte dolgát a ház körül, mint sok fiatal asszony. Most éppen Wetzelrel beszélgetett, aki elválhatatlan puskájára támaszkodva hallgatta az anyóka csevegését. A híres vadász nagyon szerette Watkins nagymamát, valahányszor elment a ház előtt, rendszeren beszólt egy-egy rövid beszélgetésre s ilyenkor mindig hagyott «emlékbe» hol vadpulykát, hol őzcombot — már amilyen vad éppen puskavégre akadt.

— Szégyenlem magamat miattad, Lew Wetzel — incselkedett Watkins nagymama. — Allítsd sarokba azt a puskát és menj táncolni te is. Örülj az életnek te is és mulass: hiszen még gyerek vagy, öcsém!

— Már én inkább csak nézem a táncot, mama — szólt csöndesen a vadász.

— Elég rosszul teszed! — pirongatta a nagymama. — Fürgébb a lábad, mint akármelyiké a fiatalok közül, jobban is tudsz táncolni náluk: mért nem szórakozol hát velük? Nézd csak... éppen most jött be Zane ezredes huga: az igazán hozzád illenék.

— Nem gondolnám, hogy törődne velem — rázta a fejét szelíd szerénységgel a vadász. — Nem értek én a csiri-csári udvarláshoz, anyám.

— Ne beszélj badarságokat — szólt szigorúan a nagymama — elhiheted, hogy én jobban értek ehhez: először, mert asszony vagyok és másodszor, mert legalább háromszor annyi idős vagyok, ha nem több, mint te. Én mondom neked, hogy ezeknek a határszéli leányoknak nem «csiri-csári udvarlás» kell, hanem két izmos kar, amely nemcsak ölelni, hanem dolgozni is tud, meg jó szem, amely biztosan céloz és sohase hibáz a lövésben. Ilyen

férj kell a pioneer-leányoknak: erős, bátor, ügyes és szorgalmas, punktum!

— Lehet, hogy igaza van, mama — bólintott Wetzsel elgondolkozva — de én azért mégse szeretném látni, hogyan hervad el Betty, ez a szép virág-szál, valamelyik durva lelkű vadász rideg gerendaházában.

— Hátha nem is hervad el? — vitatkozott Watkins anyó: — mit tudhatod ezt?... Én már negyven év óta ismerem a Zane-családot és sohase akadt közöttük egy se, aki félt volna a munkától. És könnyen meghódíthatnád a leányt, ha körülötte forgolódnál, ahelyett, hogy az indiánokat hajszolod. Elég sokat megöltél. Beérhetnéd annyival!

— Verekedni az indiánokkal — csóválta fejét lassan a vadász — ez olyan szenvedély, amely nálam is erősebb. Hiába nőszülnek meg... Ha rám jönne ez a láz, ott hagynám a házat, a feleséget, mindent és mennék... indiánt ölni. Nem, mama, nem: én nem való vagyok férjnek... Én csak harcolni, verekedni tudok.

— Ha csak harcolni tudsz, hát harcolj ezért a leányért. Ne engedd, hogy ezek közül a legények közül valamelyik vigye el... Nézd meg jól: csupa öröm és élet ez a leány. Miért nem próbálsz meg, hogy megszeretted magadat?

Csönd lett. Wetzsel másfelé nézett és nem felelt.

— Ki az a magas férfi, akivel most táncol? — kérdezte Watkins mama hirtelen. — Nézd csak: most karon fogja és átvezeti a másik szobába... Ki az?

— Katona... Miller a neve.

— Lewis, nekem nem tetszik az a legény — csóválta fejét a nagymama. — Egész este folyton figyelem. Lehet, hogy izgága vénasszony vagyok, aki a kákán is csomót keres, de nekem már sok-sok férfival volt dolgom és ugyancsak megismertem őket... Mondom:

nem tetszik nekem ez a sunyi legény. Pedig ugyan csak csapja a szelet a leánynak... Hát a leány? Tetszik neki a legény?

— Nem, nem — felelte a vadász. — Bettynek a legkisebb gondja is nagyobb, mint a Miller udvarlása. Csupa jókedv és öröm ez a kis leány: csak ugratja az udvarlót, de egyiket se veszi komolyan.

— Hátha ebben is tévedsz? — kételkedett a nagymama. — Valamennyi Zane csupa tűz és puska-por: ez a leány pedig fejtől bokáig Zane-vér. Menj csak, Lewis és hozd ide. Elbeszélgetek vele s aztán megmondom: lehet-e reményed, hogy a tied lesz?

— Kár a fáradságért, kedves mama — rázta a fejét Wetzel és szomorú mosoly suhant át az arcán. — Talán az égben akad számomra feleség, de itt a földön... soha!

Ralfe Miller, akinek viselkedését egész este éles szemmel figyelte Watkins nagyanyó, nem közönséges legény volt és bármily férfi-társaságban feltűnt volna. Sötét arcában volt valami, ami érdeklődést keltett, de egyszersmind nyugtalanító is volt. Négyzetes álla, mélyen fekvő szemei és összeszorított, keskeny ajkai elárulták dacos jellemét, hajhatatlan, erős akaratát. Elszánt férfi volt, akivel veszedelmes ujjat húzni.

Millerről nem sokat tudtak a Henry-erődben. A Pitt-erődből került oda, ahol, mint katonának, jó híre volt, de tudták róla, hogy egyúttal mogorva és kötekedő természetű. Azt is suttogták, hogy titokban iszik és bizalmas barátja volt a renegát McKeenek, Elliottnak és Girtynek. Ósz óta szolgált a Henry-erődben s amióta megismerkedett Bettyvel, minden lehető alkalommal hozzá szegődött, mint az árnyék.

Ezen az éjszakán észre lehetett venni rajta, hogy erős szenvedély forr a belsejében. Sötét szeméből elfojtott lángok lobbantak ki időnként és orr-

cimpáinak ideges reszketése elárulta, mily nehezen fékezi már forrongó indulatait.

Egész este folyton Betty sarkában volt. Lehet, hogy a fiatal leány kedves kacérsága vonzotta és bátorította. Betty gyakran táncolt vele és nem titkolta, hogy szívesen veszi az udvarlását. Alicet és Lydiát meglepte Bettynek ez a viselkedése. Mivel ők voltak legbizalmasabb barátnői, körülbelül tisztában voltak Betty érzelmeivel is — és tőle magától tudták, hogy Miller egy csöppet se érdekli őt... És most mégis egész bizalmasan beszélget vele — rámosolyog — valósággal bátorítja!... Mi történhetett, hogy Betty ennyire megváltozott?

Egyszerűen csak az történt — amiről a két jó barátnő nem tudhatott — hogy Betty megvalósította legújabb elhatározását: hogy vidám lesz, nem búsul, keresni fogja a szórakozást, a mulatságot, az örömet és nem fog keseregni a hűtlen udvarló miatt, aki még csak egy üzenetre se méltatta, amióta elment!... És Betty nagyon jól játszotta ezt a szerepet — olyan jól, hogy még legbizalmasabb barátnőit is megtévesztette — csak önmagát nem tudta elámitani.

A keringő után, melyet együtt táncoltak, Miller karon fogta Bettyt és átvezette a szomszédos szobába. Itt gyérebbe volt a világosság és a falak mentén álló padokon néhány kimelegedett táncos-pár legyezte magát. Betty már kezdte únni a magára erőszakolt vidámságot és megbánta, hogy eljött. Leült az első padra és Miller melléje telepedett. Néhány percig közömbös dolgokról beszélgettek, aztán a táncteremben megszólalt a zene és Betty hirtelen fölkel.

— Nézze, mind mennek táncolni — mondta. — Mi se maradhatunk itt.

— Ne menjen még! — vágott a szavába Miller hirtelen. — Ne menjen még, kérem... Szeretnék beszélni önnel... Szeretném, ha választ adna arra

a kérésemre, amellyel már annyiszor ostromoltam...
Hogy legyen a feleségem... Lássá, most újra kérem!

— Én már megköszöntem önnek ezt a megtiszteltetést, mr Miller — felelte Betty komolyan — és megkértem önt, hogy ne ismétlje meg ezt az ajánlatát, amely csak keserűséget és fájdalmat okoz mindkettőnknek. Ha ön minduntalan ismét előáll ezzel a dologgal, akkor, bármennyire sajnálom is, nem maradhatunk jóbarátok.

— Várjon, oh kérem, várjon még! — tartóztatta Miller. — Már mondtam, hogy nem fogadok el kocsirat. Egész szívemmel-lelkemmel szeretem önt és nem tudok lemondani.

A hangja elhalkult és rekedt lett a belső, szenvedélyes izgalomtól, ami annyira meghatotta Bettyt, hogy könnyek szöktek a szemébe, amint a férfinak szenvedő arcába nézett. A szíve meglágyult s a lelkiismerete vádlóan szólalt meg. — Miért hagyta idáig fejlődni a dolgokat?!... Kétségtelen, hogy nagyot hibázott és ez a tudat enyhítette szavainak súlyát, amint válaszolt:

— Én szeretem önt, mint barátomat, mr Miller: de több, mint jó barátom, ön sohase lehet nekem. Igazán, nagyon sajnálom önt, saját magamra pedig szörnyen haragszom, hogy nem tudtam idejében kitérni az ön útjából... kérem, ne beszéljünk többé erről. Most jöjjön, menjünk mi is a terembe, a többiek után.

Rajtuk kívül már senki se volt a szobában. Amikor Betty fölkelte és az ajtó felé indult, Miller hirtelen elállta az útját. Az arca oly sápadt volt, hogy a leány ijedten hökkent vissza.

— Nem, ne menjen még — szólt rá Miller rekedten. — Nem mondok le ily könnyen. Téved, ha azt hiszi, hogy könnyelműen játszhat velem. Értse meg: nem lehet büntetlenül kacérkodni a magamfajta legénnyel. Miért ugratott engem egész télen?

Igen... nem tagadhatja! Biztatott, bátorított, reményeket adott... Ön is tudja, hogy ez igaz!

— Azt hittem, hogy ön gentleman — vágott vissza Betty hidegen. — Ebben a hitben szembe szálltam másokkal, akik valószínűleg jobban ismerik önt és tisztában voltak valódi jellemével, amelyről most már nekem is megvan a véleményem.

A leány méltósággal fordult el Millertől és arca lángolt a fölháborodástól.

— Nem megy ki innen, amíg meg nem hallgattott! — fakadt ki Miller szenvedélyesen és, megragadva a leány csuklóját, nagyot rántott rajta.

Betty elszorult szívvel nézett rá. Láta, hogy ki-tört belőle a rég visszafojtott brutális szenvedély: a határszéli durva, szilaj féktelenség fölkorbácsolta a legény vérének minden cseppjét. Most már ledobta az udvariasságnak önmagára kényszerített álarcát és a maga teljes meztelenségében állt előtte a kalandor-desperádó! Sötét szemeiben vészes lángok cikáztak és vonagló ajkairól rekedt kacagás csendült a leány felé.

— Majd megtanítom, hogyan kell szeretnie engem, elbizakodott, büszke királynő! — fenyegetőzött cinikusan. — Értse meg, hogy az enyém lesz... vagy így, vagy úgy: de az enyém lesz!

— Eresszen el!... Hogy merészel hozzám nyúlni? — csattant föl Betty és szabadon maradt kezével arcul ütötte a szemtelen fickót. Minden erejét megfeszítve igyekezett kirántani másik kezét Miller markából, de csak tehetetlenül vergődött. A férfi pedig most egészen közel rántotta magához és fogcsikorgatva hörögte:

— Még ha az életembe kerül, akkor is megcsokolom ezért a sértésért!

— Oh, maga gyáva!... Nyomorult gyáva!... Azonnal erresszen el vagy segítségért kiáltok...

Már éppen sikoltani akart, mikor az ajtó kere-

tében sötét árnyék jelent meg a küszöbön. Betty rögtön megismerte, hogy Wetzel az. A vadász megállt egy pillanatra a küszöbön, aztán villámgyorsan odaugrott a küzködő párhoz. Csak előre lökte a karját — és Miller máris hanyatt bukott, keresztül bukfenchezve a padon, ahonnan támolmogva állt föl, egyik kezével a homlokát tapogatva.

— Ne a kést... Lew, az Istenért, csak azt ne! — könyörgött Betty, amint látta, hogy a vadász az övéhez kap. Odaugrott a két férfi közé és mindkét karjával átölelte Wetzelt — de hiába... a vadász már megmarkolta a kését.

— Ne ölje meg, Lew... ne, az Isten szerelmére! — esdekelt Betty és borzadva nézett a vadásznak izzó tűzben égő szemeibe. — Már úgyis eléggé megbüntette. Hiszen csak meg akart csókolni. És... és ez részben az én hibám is volt... Tegye el a kését... ne ontson vért, oh Lew!... Az én kedvemért! Az én kedvemért!

Mikor látta, hogy nem bírja lefogni Wetzel karjait, hirtelen a vadász nyakába ugrott és minden erejével rácsimpeszkedett, hogy megakadályozza a kés használatában. Csakis így vehette elejét a véres tragédiának, bár viszont alkalmat adott Millernek, hogy orozva leszúrhatta a szabad mozgásban gátolt vadászt... Csakhogy Miller nem gondolt erre. Pedig nem volt gyáva, sőt általában félték is tőle, mert nagyon gyorsan és ügyesen tudott bánni a késsel és többször vérbe fagyva hagyta ellenfeleit, ha verekedésre került a sor... De Wetzel — az más volt! Irtózatosságról, páratlan bátorságáról és ügyességéről legendákat beszéltek — s emellett volt valami félelmetes hatalom egész valójában, amitől a legbátrabbak is visszarettentek.

Miller is visszatántorodott az indián-ölő vadász villogó tekintetétől. Sunyi szemmel méregette a távolságot az ajtóig, mert érezte, hogy viszontagságos ka-

landor-életében még sohase volt oly közel a halálhoz, mint ebben a percben. Csak ennek a gyöngye leánynak a karjai tartották távol tőle a halált — s ezért, mikor a vadász parancsolólag intett kezével az ajtó felé, habozás nélkül, sietve kiosont a szobából.

— Oh, mily szörnyűség! — kiáltott föl Betty és zokogva roskadt le a padra. — Ugy örültem, Lew, mikor magát megláttam, de aztán sokkal jobban megijesztett, mint az a... az a... Igérje meg, hogy nem bántja Millert! Ha most összeveszett volna vele, mindenki az én rovásomra írta volna a balesetet... mert bizonyos, hogy valamelyikük holtan maradt volna itt... Oh, ne nézzen rám oly szemrehányóan! Esküszöm, hogy nem szeretem Millert. Sohase is szerettem. Most pedig, hogy megismertem, egyenesen megvetem. Elment az esze és meg akart csókolni... Higyje el: én magam is meg tudtam volna ölni.

Wetzel nem felelt. Betty még mindig két kezében szorongatta a vadász kezét.

— Meg tudom érteni — folytatta Betty, még mindig könnyörögve — mily nehezére esik, hogy megtorlatlanul hagyja ezt a rajtam esett sértést. De mégis kérem: felejtse el! Ön az én legjobb barátom, valósággal a bátyám. És ígérem, Lew, hogy ha Miller csak egyetlen egy olyan szót mond is, ami sért: azonnal elpanaszolom magának.

— Látom, hogy nem foghatom fülön, ha már ennyire védelmezi...

— És vigyázzon, Lew — folytatta Betty komolyan, mert eszébe jutott Miller gyűlölködő, kaján tekintete: — vigyázzon, mert az a fickó bosszúálló!

— Annyira nem félek tőle, mint a gazban csúszómászó sikló-kígyótól.

— És most mondja meg, kérem: meglátszik rajtam, hogy... hogy izgatott voltam?

Lewis elmosolyodott, amint Betty megfordult előtte, hogy elül-hátul jól megnézhesse. Csak a haja

volt kissé kócos és nyakán félrecsúszott a szalag... A vadász végig nézte a fiatal leányt — mennyi mindent kiolvashatott volna ebből Betty, ha látja! — és megnyugtatta, hogy minden rendben van. Ezzel karon fogta és visszavezette a bálterembe.

— Ugy hát ez Betty Zane? — bólogatott Watkins nagyanyó, mikor Wetzel odavitte hozzá a leányt. — Csókolj meg, kedves gyermekem és hadd nézzelek meg... Lám, lám, te is igazi Zane vagy: le se tagadhatnád... Fekete haj, sötét szemek és csupa tűz, csupa büszkeség. Oh, leányom, jól ismertem boldogult szüleidet is, sokkal előbb, mint te születted. Az apád igazi gentleman volt, de büszke és heves... És neked hogy tetszik ez a határszéli élet?

— Oh, nagyon érdekes és változatos — felelte Betty, rámosolyogva a jóságos arcú anyókéra.

— Hát csak mulass és szórakozzál, kedvesem, ameddig lehet. Mert sanyarú ám az élet a pioneer gerendaházában! Az ezredes nem lesz ott mindig melletted, hogy vigyázzon rád és gyámolítson. Hallottam, hogy Philadelphiában felsőbb iskolába jártál. Hát szép a tudomány, szép... de a gerendaházban bizony nem sok hasznát veszed.

— Pedig a telepen nagyon elkelne az oktatás — vélte Betty. — Már rá is vettem Ebenezer bátyámat, hogy fogadjon ide tanítót jövő tavaszra.

— Előbb tanuljanak a fiúk szántani-vetni, a leányok pedig szőni-varrni — felelte a nagymama. — Hát Isaac bátyádról mi hír? Nagyon szerettem a fiút és ő is gyakran meglátogatott. Nyáron át te is többször elnézhetsz ide, hallod!... Szegény fiú, valjon él-e még?... Oh, nem akartalak megszorítani — szólt hirtelen, meglátva Betty szemében a csillogó könnyet. — Jó az Isten, majd hazasegíti szegényt.

— Sokat beszélt nekem a néniről — sóhajtott Betty — és mondta, hogy majd elhoz ide... De most már nincs itt, szegény!

— Nincs itt, az igaz: de azért nem szabad agyonbúsulnod magadat — vigasztalta Watkins anyó. — Ráérsz búsulni, ha már olyan öreg leszel, mint én... Hát Lew Wetzelt mióta ismered?

— Oh, már amióta élek! — nevetett Betty. — Már akkor is babusgatott és a karjaiban hordozott, amikor még pólyás-baba voltam. Persze, erre nem emlékszem, de amióta az eszemet tudom, mindig ismertem Lewet. Oly sokszor megmentett, mikor boldságokat csináltam meggondolatlan könnyelműségből... De miért kérdezi, kedves néni?

— Mert azt hiszem, hogy Wetzel jobban szeret téged, mint az egész világot. Ő ugyan némább, mint az indiánok, de én öreg asszony vagyok és jól tudok olvasni a férfiak szívében. Ha rá lehetne venni, hogy hagyja abba a kóbor, csavargó életet, ő lenne a legderekabb férfi és családapa az egész határvidéken...

— Azt hiszem, kedves mama, hogy nagyon téved — vágott közbe Betty zavart meglepetéssel — Lew egyáltalában nem... úgy gondol rám, ahogy... ahogy...

Élesen harsant föl a vadászkiáltás a terem túlsó végében, ahol Dan Watkins fölállt a padra. A hegedűsök abba hagyták a zenét, a táncoló párok megálltak és az egész társaság várakozó kíváncsisággal nézett arra.

— Barátaim — kezdte Dan, mikor mindenki elhallgatott — még álmaimban se gondoltam arra, hogy ide álljak ma este beszédet mondani... de kénytelen vagyok vele, mert az anyám és Susan hugom unszólnak, hogy már későre jár és ideje, hogy vacsorához üljünk. Már most figyeljetelek: a nagy kalácsba valahogy belesütöttek egy aranygyűrűt. Ha leány találja meg: megtarthatja emléknek, mint Susan ajándékát; ha legény találja meg: megajándékozhatja vele azt a leányt, aki legjobban tetszik neki és ráadásul még csókot is kap Susantól. A hugom na-

gyon tiltakozott ez ellen, de szerintem a szerencsés fiatalember döntheti csak el, hogy akarja-e megcsókolni Susant vagy nem... Most pedig gyerünk enni!

Az éhes vendégsereg alaposan hozzá látott a a pulykához, a szarvas- és medve-pecsenyéhez. Watkins nagymama pompás alma- és szilva-kompótja, amelyekre véghetetlenül büszke volt — szinte varázsütésre tűnt el az üres gyomrokban. Villámgyorsan fogyott a kalács is, meg a cédrus- és almabor.

Amikor fölszeletelték a nagy ünnepi kalácsot, a véletlen szerencse Wetzelnak kedvezett: ő találta meg a gyűrűt. Azonnal ráhúzta Betty ujjára — Susan csókjának privilégiumát pedig átengedte George Reynoldsnak, akiről tudta, hogy udvarol a leánynak.

— George — mondta mosolyogva — azt hiszem, Susannak jobban esik, ha te csókolod meg helyettem...

Hangos tapsviharral fogadta a társaság ezt a bejelentést, mert mások is ismerték a Reynolds szíve titkát — sőt azt is tudni vélték, hogy Susan se közömbös udvarlójának figyelmességével szemben — de Susan hevesen tiltakozott a «csere» ellen. Reynolds azonban nem mondott le a nagy szerencséről, amely ily váratlanul érte. Addig kergette Susant a társaság harsogó kacagásától kísérve, míg végre elfogta és, lefejtve a védekező leány kezeit az arcáról, hatalmas csókot cuppantott az arcára.

Ekkor azonban váratlan fordulat történt, ami meglepte az egész társaságot, Wetzelt pedig egyenesen kinos zavarba hozta. Mert Susan egyenesen odament hozzá s azzal a kijelentéssel, hogy nem engedi Wetzelt ily könnyen szabadulni a kötelezettségéből — most büntetésből ő csókolja meg. És meg is csókolta, amiért zúgó tapsvihart kapott — Wetzelt pedig nagyon savanyú arcot vágott. Valószínűleg most kapta életében az első csókot.

Az idő gyorsan telt, az órák mintha szelek szárnyán repültek volna. Ideje volt a hazatérésnek és a vendégserег lassan oszladozott. Jól beburkolóztak a meleg bundákba és a csilingelő szánok egymás után indultak el a csikorgó hidegben.

A férfiak gondosan megvizsgálták a lovak számszámjait az indulás előtt, mert hámszakadás vagy hasonló bajok esetén könnyen végzetesre fordulhatott az éjszakai kirándulás, mivel a farkas-csordák éhesen csatangoltak a vidéken. Ezer-számra hemzsegték az erődök és gerendaházak körül, prédára lesve és éles szimatjukkal hamarosan fölfedezték a zsákmányt, szívós, kitartó üldözésük elől pedig csak gyors hajtással lehetett menekülni. Ha a lovak ellankadtak vagy a szánkó bármily okból megállt, a csorda hamarosan az utasok nyakán termett és rövidesen végzett is velük.

Bettyék szánkója már a félútra ért s éppen a Fekete-Erdő szegélyét kerülte meg, mikor Wetzel éles füle meghallotta az első farkas-üvöltést. Dél felől jött, nagyon messziről és oly elhalóan, hogy a vadász eleinte azt hitte, hogy csak a füle csendült meg... De pár perc múlva ismét fölharsant a rémes üvöltés — most már élesebben — aztán a második, a harmadik — majd végül az egész csorda, mint gyilkos zenekar vonított bele az éjszaka halotti csöndjébe. A lovak meghorkantak és roppant ugrásokkal ragadták előre a szánkót, a lányok, fölriadva félálmuksból, remegve bujtak össze és Wetzel, gondosan megnézve puskáját, halkán súgott valamit a kocsisnak.

Van valami hátborzongatóan félelmes az éhes farkas üvöltésében. Még aki bent ül biztonságos házában, a kandalló lobogó tüze előtt — még az is összerezzen és végig fut hátán a hideg, ha a néma csöndbe belehasít a farkas fölcsattanó ugatása vagy hosszan elnyújtott, panaszos üvöltése. Irtózatos, vérfagyasztó ez az üvöltés, hogy hallatára elszorul a

szív és felszökken a vér a lüktető halántékokba... Betty halk sikoltással kapaszkodott a vadász karjába és szemeiben riadt rettegés tükröződött.

A lovak örült erőfeszítéssel nyargaltak és a szánkó úgy táncolt a keményre fagyott havon, mint kis csónak a viharzó tengeren. De hiába volt a kétségbeesett vágatás — az üvöltözés egyre közelebből hallatszott és már szünetet se tartottak a vérszomjas bestiák. Az első sorok alig voltak 200—300 yardnyira s ez a kis távolság lassanként annyira lefogyott, hogy már hallani lehetett a csorda körmeinek kopogását a megfagyott hó jégkérgén. A karcsú, hosszan elnyúlt, sötét formák szinte repültek s az «előörsök» már oly közel értek a szánkóhoz, hogy Betty iszonyodva látta félelmetes zöld fényben villogó szemüket. Valamennyi előtt járt a vezér — hatalmas, szürke hím — mely óriási ugrásokkal alig pár yardnyi közelségre férközött a szánkóhoz és lihegő, tátott szájából ijesztően fityegett ki vérvörös, hosszú nyelve. Minden ugrásnál fölcsholt, mintha bíztatná, hívná, uszítaná társait a támadásra.

Eles dörrenéssel csapott ki a láng Wetzelt puskjából s a csorda vezére kínos üvöltéssel bukott föl. Kettőt bukfencezett — s a következő pillanatban már rajta volt az egész csorda és hörögve, marakodva marcangolta szét és falta föl vezére testét.

Ez a rövid pillanat elég volt arra, hogy a lovak egerutat kapjanak s mire a farkas-csorda ismét a szánkó után eredt, már oly közel volt az erőd, hogy az üvöltöző fenevadak már nem érhatték utól a menekülőket. A lovak remegve, horkolva repültek át a patak hídján, amelyen túl már a gerendaház tárt kapui várták a szánkót. A farkas-csorda egészen a hídig üldözte az elszalasztott zsákmányt; ott letelepedett körbe és keserves hangversenyt rendezett, vagy félórásig ugatva a holdat és üvöltözve a néma éjszakában.

VIII. FEJEZET.

A tél meglehetősen unalmas volt Bettynek. A többi pioneer-leányokat elfoglalta a háztartás munkája — a szövés, varrás, foldozás meg a konyha — de Bettynek mind ezzel nem volt semmi dolga; mindössze két szórakozása és időtöltése volt: a himzés meg az olvasás, de lassanként ráúnt mindkettőre. A szobalánya — Annie, az öreg Sam leánya — aki pólyás-baba korától kezdve dajkálta és szolgált, mindent elvégzett helyette és a világ minden kincseért se engedte, hogy úrnője házi munkákat végezzen.

Lydia és Alice átjöttek néha látogatóba s akkor pár órára vidámság és élet volt a gerendaházban. A két vígkedélyű, ábrándozásra hajlamos leány egyre-másra építette a légvárakat, tervezgetett a jövőről és romantikus lehetőségekről vitatkozott, már ahogy a fiatal leányok szokták. Ők még nem felejtették el mr Clarket és néhányszor csípkelődő célzásokat is tettek reá Bettyvel kapcsolatban, de alaposan megjárták, mert Betty oly indulatosan torkolta le őket, hogy nem mertek többé előhozakodni Clarkekel, hanem inkább mr Miller emlegetésével ingerelték Bettyt.

Mr Miller ugyanis a Watkins-bálon történt összekoccanás után is átjárogatott az erődből az ezredes házába. Mert Betty — félvén bátyjainak bosszúálló dühétől — nem merte elmondani nekik Miller durva és arcátlan erőszakosságát. Nagyon jól tudta, hogy a pioneer-becsület nem ismer megalkuvást hasonló esetekben és Millernek vagy szöknie vagy helyt állania kell — még pedig fegyverrel és életre-halálra — ha Zane ezredes vagy Jonathan megtudják, hogyan viselkedett Bettyvel szemben. Hogy erre ne kerüljön sor, Betty színleg elfogadta Miller mentegőzését, hogy Dan Watkins erős pálinkája a fejébe

szállt azon a szerencsétlen estén és keserű csalódása — mikor Betty visszautasította a szerelmét — annyira elvette az eszét, hogy igazán azt se tudta már, hogy mit mond és mit cselekszik. Most utólag bocsánatot kér ezért és megfogadja, hogy soha többé nem fog megfélekezni magáról.

Betty látszólag beérte ezzel a bocsánatkéréssel és nem tiltotta ki Millert a házból; de azért nem bízott benne és mindig gondosan ügyelt arra, hogy ne maradjon vele egyedül. Ily módon Miller is többnyire ott volt azokon a «kedélyes estéken», amikor a telep fiatalága — legények és leányok — összejöttek egy kis táncra az ezredes házában. Vidám kis házibálok voltak ezek — táncoltak és énekeltek, almát és gesztenyét sütöttek, tréfás társasjátékokkal szórakoztak — és vacsora után Wetzel és McColloch őrnagy is betoppantak néha. Sor került aztán a kalandos történetekre, híres esetekre is a telepeselek életéből s a különben hallgatag Wetzel is elmondott egyet-mást rémes indián-üldözéseiről, ha Betty erősen szorongatta.

Még a kis Noahnak is jutott szerep egyik estén, amikor elmondta, hogyan akarta megfogni azt a borzot, melyet Tigris fölkergetett az almafára a kertben...

— Hallottam, hogy a Tigris szörnyen ugat — mesélte a kis Noah — és kiszaladtam, hogy megnézzem, mi az?... Hát látom ám, hogy az almafán valami nagy szőrösömő kuporog és fehér gyűrűs a fekete farka. Szép kicsi macskának látszott, csak-hogy hegyes orra volt és ahogy Tigris ugatta, le-vicsorgott rá fehér fogaival, a hátát meg púposan felgörbesztette. Meg akartam fogni, hogy majd eljászogatok vele. Megkértem hát Samet, hogy adjon egy zsákot és fölmásztam érte a fára. De ahogy közeledtem hozzá, a ravasz jószág egyre kifelé hátrált az ágon. Én utána mentem és úgy ültem az

ágon, mint a lovon. De mikor rá akartam dobni fejére a zsákot, a bestia hirtelen nekem ugrott és megharapta a kezemet. Erre én fejbe vágtam az öklömmel és mind a ketten lepottyantunk a földre. Nekem nem történt semmi bajom, de a borznak torkát Tigris nyomban átharapta. Sam aztán kitönte szegényt.

— Noah, te belőled még híres vadász leszl — nevetett Betty és össze-vissza csókolta a dicséretre elpirult gyermekét. — Most rajtad a sor, Jonathan! El kell mondanod, amit már meg is ígértél, hogy hogyan találkoztál Daniel Boone-nal.

— A Muskingong-tó partján történt — mesélte Jonathan — közel a Sandusky torkolatához. A parton cserkésztem, a szálas erdőben, amikor egyszerre csak meglátok egy indiánt, alig száz yardnyira... de ugyanabban a pillanatban ő is észrevett engem. Vilámgyorsan ugrottunk fedezékbe mind a ketten, egy-egy fatörzs mögé és jó darabig lapultunk lesben, mert mindegyikünk félt helyet változtatni, hiszen az ellenfél rögtön lőtt volna! Végre már nagyon untam ezt a tétlenséget és megpróbáltam a következő, régi fogást. Hódbőr-sapkámat rá akasztottam a puska-vesszőre és óvatosan kidugtam a fatörzs mögül, remélve, hogy az indián rálő a sapkámra, amelyben benne sejti a fejemet is. Ehelyett hangos kacagással kiáltott át hozzám az indián: — «Hé, öcsém, nem tudsz valami ügyesebb fufangot?»... S ahogy kinéztem a fatörzs mögül, hát látom, hogy fehér ember áll előttem, kint a szabad tisztáson és egész testét rázta a röhögés. Most már én is előbujtam a fedezékből és odamentem hozzá. Széles vállú, szép szál fickó volt és vigyorogva nézett rám becsületes, pislogó szemeivel. — «Boone vagyok» — mondta egyszerűen. Én alaposan megdöbbsentem, kivált mikor rájöttem, hogy kezdettől fogva tudta, hogy fehér vagyok. Ezután teljes egy hétig együtt vadásztunk

és táboroztunk, míg végül a vízesésnél elváltunk és Boone hazament Kentuckyba.

— Na, ez bizonyosan Wetzel — szólalt meg Zane ezredes, fölkelve, hogy ajtót nyisson a kint kopogtató kései vendégnek. Próbáld meg, Betty és vedd rá Lewet, hogy ő is meséljen valamit a kalandjaiból.

— Lewis, maga ide ül mellém, itt a helye! — köszöntötte Betty a vadászt. — Éppen mesélgetünk. Már hallottunk vadász-kalandokat, kísérteties történeteket, szóval mindenféle históriát. Most magán a sor: mondjon el maga is valamit.

— Azt mondd meg, Lewis — kérte az ezredes — volt-e olyan eseted, hogy megölhetted volna indián ellenfeledet és mégis megkegyelmeztél neki?

— Egyetlen egy ilyen esetem volt — felelte a híres vadász elgondolkozva.

— Nos, mondd el hát — bízta az ezredes — bizonyára nagyon érdekes lesz.

— Én ugyan sok furcsa dolgot láttam és éltem át — mentegetőzött Wetzel — de nem vagyok nagyon jó elbeszélő... Ez az eset három évvel ezelőtt történt, amikor a Big Sandy partján vadásztam és egész váratlanul belerohantam egy Shawnee-csapatba. Kilőttem közülük a főnököt s aztán — vesd el magad! — lélekszakadva menekültem. A fickók közt volt néhány gyors lábú harcos és a nyílt mezőn nem bírtam lerázni őket a nyakamról. Mikor az Ohio-folyóhoz értem, habozás nélkül a vízbe ugrottam és átúsztam a túlsó partra, szárazon tartva fejem fölött a puskámat és a puskaport. A parton elbujtam a bokrok mögé és vártam. Három rézbőrű csakhamar feltűnt a túlsó parton. Pontosan követtem a nyomaimat s ahol a vízbe ugrottam, megálltak rövid tanácskozásra s aztán mind a hárman beugrottak a vízbe. Én csak ezt vártam. Mikor már majdnem ideát voltak az innenső parton, lelőttem azt, aki legelül úszott és, gyorsan megtöltve a puská-

mat, a másik kettőbe is eresztettem egy-egy golyót. De az utolsó indián nem merült el... szép csöndesen úszott lefelé s én vártam, hogy mikor merül el ő is, mert súlyosan megsebesült és alig bírta fejt a víz szintje fölött tartani. De szerencséje volt; a víz sodra neki vitte egy kis szigetnek, amelyre nagy erőlködéssel sikerült kimásznia. Amikor ezt láttam, óvatosan átúsztam a szigetre és, kezemben tartva a tomahawkot, oda toppantam a rézbőrű elé, aki éppen a sebt kötözte. Hatalmas, tagbaszakadt, fiatal harcos volt s amikor meglátott, talpra akart állni, de visszaruskadt, mert a nagy vérvesztés elgyöngfítette. Mosolyogva mutatott a sebre, amelyből még egyre szivárgott a vér s azt mondta: — «A Halál Szele nagyon ritkán hibázza el így az ellenségeit»... Ezzel lehajtotta a fejét, várva a tomahawkot és a skalpolást... Nos, nem skalpoltam meg a fickót, hanem kivittem a partra és tábort ütöttem a forrás mellett. Ott ápoltam addig, amíg annyira talpra állt, hogy nekivághatott néhány napos útnak; akkor átvittem a túlsó partra, egész őzcombot adtam neki útravalónak és eleresztettem, de figyelmeztettem, hogy vigyázzon, mert ha megint találkozunk, majd jobban célzok...

— A rákövetkező évben — folytatta Wetzel — két Shawnee-indiánt követtem nyomon, lesve az alkalmat, hogy végezhessek velük és közel kerültem Wingenund táborához. Mire észrevettem magamat, már körülfogtak a Delawarok és foglyul ejtettek. Örömujjongással hurcoltak a táborba, ahol irtózatosan megkorbácsoltak, sóval belém lövöldöztek, vesző: futtattak velem és végül egy vadló hátára kötözve órák hosszában át hajszoltak a mezőn. Estére kelve kegyetlenül összekötötték szijakkal kezemet-lábamat és bemázolták az arcomat fekete festékekkel, aztán pedig szilaj vadsággal járták el a haláltáncot. Közben fölállították a máglyát és a közepén a cölö-

pőt, amelyhez majd hozzákötöznek és, miután halálra kínoztak, elevenen megégetnek. A főnök lakomára gyűjtötte maga köré a törzs jelesebb harcosait és a vendégek annyit ittak, hogy éjjél tájban már valószínűleg örjögtek részegségükben, én pedig azon imádkoztam, hogy bár ne érném meg a reggelt!... Láttam, hogy az egyik harcos, akire rábízták, hogy őrizzen, ugyanaz a rézbőrű volt, akinek mult nyáron megkegyelmeztem. Az indián egyáltalában rám se nézett, mintha nem ismert és sohase látott volna azelőtt. De hajnal felé, amikor már virradni kezdett és az egész tábor hortyogva aludt, sőt az őreim is bóbiskoltak, egyszerre csak éreztem, hogy hideg acél szorul a csuklóim közé s a következő pillanatban átvágva hullanak le kezeimről a szijak. Mindjárt rá szabadok lettek a lábaim is és, ahogy fölültem fektemből, az én indián harcosom mosolygott rám. Visszaadta a puskámat, a késemet, a tomahawkomat, mutató ujját az ajkaira tette és biztatóan felém bólintott, mintha mondaná, hogy most már nem tartozunk egymásnak semmivel. Némán mutatott kelet felé — s a következő percben már kint voltam a táborból...

— Ez nemes cselekedet volt! — kiáltott föl Betty és sötét szemeiben a lelkesedés lángja ragyogott. — Megfizette a tartozását... úgy lehet, a tulajdon élete árán.

— Még sohase találkoztam olyan indiánnal, aki megfélekedezett volna az ígéretéről, az élvezett jótéteményről vagy a rajta esett sérelemtől — jegyezte meg Zane ezredes.

— Valjon csakugyan oly elvetemült, aljas emberek a rézbőrűek, ahogy lefestik őket? — kérdezte Betty. — Én már oly sokat hallottam a becsületeségükről is, a kegyetlenségükről is.

— A rézbőrűek azt tartják, hogy mi, fehérek,

megraboltuk és kitúrtuk őket őseik földjéről — felelte az ezredes. — És ebben van is némi igazság.

— Mikor a Pitt-erődből ide kerültem — szólt közbe Boggs kapitány — azt vártam, hogy minden nap verekednem kell a rézbőrűekkel. Aztán majd két évig voltam itt és egyetlen egy ellenséges indiánt se láttam. Nem nagyon ismerem ugyan a rézbőrűek szokásait és észjárását, de azt hiszem, hogy az utolsó ostrom kemény lecke volt nekik és nem valószínű, hogy megint rászánják magukat az ellenségeskedésre.

— Hallod-e, kapitány — kiáltott föl most Zane ezredes, nagyot ütve öklével az asztalra — fölteszem legjobb lovamat egy marék gesztenye ellen, hogy egy éven belül annyi ellenséges indiánt fogsz látni, hogy fogcsikorgatva sóhajtozol: bár sohase jöttél volna ide, a nyugati határszélre... esküszöm neked!

— Ugyanezt a fogadást én is fölajánlom neked, Boggs pajtás — helyeselt McColloch őrnagy.

— Ne vedd zokon — folytatta Zane ezredes, Boggs kapitányhoz fordulva — de te még nem vagy tisztában a rézbőrűek természetével. Nekünk bizonyítékaink vannak rá, hogy a Delawarok és a Shawneek már hónapok óta készülődnek valami nagyobb kirándulásra. Egészen bizonyos, hogy nemsokára megint megostromolnak bennünket s ahogy én látom: ez hosszabb és makacsabb ostrom lesz, mint a legutóbbi... Igaz-e, Wetzel?

— Annyi bizonyos, hogy ezen a nyáron nem igen vadászgathatunk — vélte Wetzel.

— És azt hiszi, Lew, hogy Tarhe, Wingenund, Pipe és a Magvető meg a többi nagy főnökök is mind szövetkeznek az ostromra ellenünk? — kérdezte Betty.

— A Magvető nem — rázta fejét a vadász. — Tőle pénzért vették meg a földet a telepések, ő hát nincs is úgy elkeseredve. Valószínűleg Tarhe se fog

tengelyt akasztani velünk. De a többiek: Pipe, Wingenund meg a Vörös Róka bizony lihegve kívánják a vért.

— Maga ismeri mind ezeket a főnököket, Lew?
— érdeklődött Betty.

— Valamennyit ismerem és ők is ismernek engem — hunyorgatott a vadász. — Valamennyit lestem már és cserkésztem is rájuk, de eddig hiába. De ha akármelyiket puskavégre kaphatom és elküldhetem az örök vadászmezőkre, abba hagyom az indián-üldözést és elmegyek farmernek... Jó éjszakát, Betty!

— Nagyon furcsa ember ez a Wetzel — csóválta a fejét Betty, mikor a vadász s utána a többi vendégek is már elmentek és Betty egyedül maradt az ezredessel. — A leányok borzadva rázkódnak meg, ha a nevét hallják és egyetlen egy se mer farkaszemet nézni vele. Érdekes, hogy én meg se nem borzadok, se nem félek tőle, sőt nagyon szeretem hallgatni, kivált mikor az erdőről beszél, ahol minden falevélnek, fűszálnak és virágnak örül, mert mind-mind neki szolgál — elfödi a nyomait, mikor cserkészni jár és megmutatja halálos ellenségeinek csapáját, amikor üldözi őket vagy menekül előlük... Amikor ezekről a dolgokról beszél, úgy teli van a hangja színnel és rajongással, hogy órákig el tudnám hallgatni. Nincs az a költő, aki szebben le tudná írni az alvó erdő főséges csöndjét, amelybe szívet-lelket andalító dalokat suttog a szellő, míg fönt, a mérhetetlen magasságokban pislogva égnek az ég gyertyái... Van egy vízesés is a Fekete-Erdőben, ezt tőle magától tudom, ahová gyakran eljár Lew és órákig elhallgatja a mélységbe zuhanó víznek morajló muzsikáját.

— Igazad van, Betty, hogy Wetzel nagyon furcsa ember — helyeselt az ezredes is, pipára gyujtva.
— Önzetlen jóbarát, csupa szív, hősiesség és önfel-

áldozás... Végzetes hiba, hogy oly féktelenül gyűlöli az indiánokat, mert nagyon félek, hogy egy szép napon vele is végeznek a rézbőrűek... Érdekes, ahogy te is mondd, hogy szívesen beszélget veled. Azt hiszem, azért, mert... mert... nos, miért ne mondjam ki?... Szerelmes beléd.

— Csak szeret engem, bátyám, de nem szerelmes belém — rázta a fejét Betty. — Bár Watkins anyó is ugyanazt mondja, amit te. De mind a ketten tévedtek.

— Dannak az édesanyja is ezt mondja? — csodálkozott az ezredes. — Pedig Watkins mamának nagyon jó szeme van ám, hugocskám! És én azt hiszem, hogy... neki van igaza. És, mintha rajtad is észre lehetne venni...

— Mit? — kérdezte Betty hirtelen.

— Hogy nem vagy már a régi, kedvesem — felelte az ezredes, gyöngéden símogatva Betty finom kezecskéit. — Szórakozott vagy és néha szomorú is...

— Pedig úgy iparkodok vidám és... és boldog lenni — szólta Betty és lehajtotta a fejét.

— Tudom, kedvesem, tudom — vigasztalta az ezredes. — Igyekezted beletörődni a mi szürke, nem nagyon változatos életünkbe. De mondd meg... és ne légy haragos, kérlek... Nem gondolsz talán nagyon is sokat valakire...

— Nincs jogod ezt kérdezni tőlem! — ugrott föl Betty hevesen és már indult is a lépcső felé.

— Jó, jó, kedvesem, de azért ne haragudjál rám — nevetett az ezredes: — nem rossz szándékkal kérdeztem!... Nos, jó éjszakát, Betty.

Zane ezredes még sokáig pipázgatott a kandalló előtt, nézve a hamvadó paraszat. Néha föl-fölsóhajtott. Emlékezete visszaszállt a virginai otthonba és látni vélte édesanyjának szerető, gyöngéd mosolygását. Mintha csak tegnapelőtt fogadta volna meg ünnepélyesen, hogy gondját viseli pólyás-baba hugá-

nak és sohase hagyja el... Oh, mily gyorsan repül az idő! Betty már nagy leány — szinte asszonyá sarjadt — elszálltak már a leánykori rózsás álmok és felhő borult a mosolygó, üde arcra — a titkos bánat árnya...

A szeles március már elmúlt és megjött a melegebb április, langyos záporaival, éltető verőfényével. A halmok lejtői már kizöldültek, az orgonavirágok már kihányták fejüket és a jávorfák rügyei is kezdtek fakadozni. Tegnap megjelent az első kék madárka és elzengte szomorú dalát a palánk tetején — pár nap múlva pedig már szemképráztató tarkaságban pompáztak erdön-mezőn a réti vadvirágok.

— Bessie, itt a tavasz! — kiáltott be Zane ezredes a küszöbről a házba.

— Azt mondanám, hogy hál' Istennek! — felelte mrs Zane — de, hogy őszinte legyek: télen mindig nyugodtabb és boldogabb vagyok. Nyáron mindig félttem a gyerekeket, akik óraszámra elkalandoznak az erdőben, amikor pedig te vadászni jársz, napokig aludni se tudok.

— No, az idén alig hiszem, hogy vadászhatok — nevetett az ezredes. — Attól félek, hogy a rézbőrűek megszállják az egész erdőt... Majd elfeledtem, Bessie, új telepések érkeztek ma éjszaka az erdőbe. Tutajon jöttek a Monongahela-telepről és az asszonyokat nagyon megviselte az út. Egyelőre beszállásoljuk őket abba az üres gerendaházba, mely a dombtetőn áll és ott lakhatnak, míg maguk is építhetnek házat.

— Azért jó lesz megnézetni Sammel, hogy rendben van-e minden a házban — vélte mrs Zane. — Ugy tudom, a tető itt-ott átereszti az esőt és...

Az ajtó kicsapódott s a legidősebb Zane-csemete rontott be rajta. Az arca csupa sár és maszat, az

orra dagadt és véres, a jobb szeme fölött hatalmas ökolcsapásnak megkékült nyoma.

— Uram segíts! — csapta össze a kezeit Mrs Zane elszörnyedve. — Nézd csak ezt a gyereket!... Mi történt veled, Noah? Jer ide rögtön!

A fiú egészen odasímult az anyjához és mindkét kezével megragadva a kötényét, abba rejtette az arcát. Mrs Zane vizes törülközővel megmosta a gyermek arcát; aztán, jól megrázva a fiút, a szoba közepére pöndörítette:

— Már megint verekedtél, te haramia?!

— Hadd menjen ki: majd én elmondom az esetet — szólt az ezredes s mikor a fiú kisompolygott, nevetve mesélte el, hogy mi történt.

— Mindjárt reggeli után lementem a malomhoz — folytatta az ezredes — és Noah is elkísért. Néhány fiú játszogatott a Reihart kovácsműhelyével szemben. Beszóltam a műhelybe, hogy kész-e már, amit javításra küldtem oda? Én bementem, Noah meg kint maradt az utcán. Egyszerre csak azt mondja a kovács: — «Nézze csak, ezredes, mit művelnek a gyerekek!» — Amint kinézek, Noah éppen odament az egyik fiúhoz, megállt előtte, szétvetve a lábait és zsebredugva a kezeit. A fiút most láttam először; bizonyára ma éjjel érkezett az új telepésekkel. Jóval idősebb és nagyobb volt, mint Noah. Eleinte nagyon barátságosan beszélgettek s úgy látszott, hogy az idegen fiú is szeretne játszani a többiekkel, de Noah alighanem más nézeten volt, mert egyszerre csak belerúgott az idegenbe és egyidejűleg hatalmasan pofon is vágta... Ám az idegen se hagyta magát és pár perc alatt úgy elverte Noaht, hogy aligha kapott még ilyen verést, amióta él. Ráadásul megparancsoltam neki, hogy rögtön jöjjön haza és mindent valljon meg neked.

— Na hát ez igazán hallatlan! — méltatlankodott Mrs Zane. — És volt szíved, tétlenül nézni,

hogya az az idegen gyerek össze-vissza veri a fiadat?... Micsoda apa vagy te, Ebenezer Zane?... Egészen bizonyos, hogy még uszítottad is Noaht. Mintha nem lenne elég garázda különben is!... De reményelem, hogy a lecke használt a kölyöknek és jó időre elveszi kedvét a verekedéstől.

— Én pedig fogadok veled, Bessie — nevetett az ezredes harsogva — hogy: ha nem tartod lakat alatt Noaht, a gyerek mindig nekimegy annak a fickónak, valahányszor csak találkozik vele.

— Nincs kedvem fogadni — durcáskodott mrs Zane és megadással sóhajtott föl.

— De merre van Betty? — kérdezte most az ezredes. — Még nem is láttam ma reggel. Holnap vagy holnapután kimegyek Short Creekre és Bettyt is elviszem. Tudod, hogy néhány új telepet kell fölállítanom a folyó partján s azért szeretném elvégeztetni az előmunkálatokat már most. Tudom, hogy mrs Raymer nagyon meg fog örülni Bettynek. Ugy-e, jó lesz, ha elviszem?

— Minden esetre. Ez a kirándulás szórakoztatni fogja és jót tesz neki.

— Ejha! — kiáltott föl az ezredes: — hát ez meg miféle maskara?

A kérdés Bettynek szólt, aki ebben a pillanatban jelent meg a küszöbön. Kicsiny, piros sapkája csáléra állt dús, fekete haján, a ruhája tele volt szénával és kis kosarat lóbált a kezében, nagy diadallal.

— Most jövök a széna-padlásról — mesélte kacagva. — Az a vén fekete kotlós egy álló hétig vezetett az orromnál fogva, de most végre mégis kifogtam rajta. Megtaláltam a fészket, ahová titokban rakta tojásait a cudar!

— És hogy jutottál föl a padlásra? — aggódott mrs Zane.

— Hát a létrán! — felelte Betty vidáman. —

Tudod, az öreg Sam azt mondta, hogy nem tudok fölmászni az egyenes létrán. Nos, megmutattam neki, hogy tudok. Nem is olyan nehéz!

— Akár könnyű, akár nehéz: nem szabad mászkálnod a létrán — jelentette ki Mrs Zane szigorúan. — Hugh Bennett kis fia csak tavaly ősszel bukott le a létráról, egyenesen az istállóba és kis hijja, hogy a lovak agyon nem taposták.

— De én nem vagyok «kis fiú!» — tiltakozott Betty sértődötten. — Külömben is engem minden ló ismer és szeret, úgy hogy valamennyi inkább fölágaskodna a hátsó lábára, mint hogy rám taposson. Arról meg szó sem lehet, hogy valamelyik is megrúgna!

— Na, ez nem egészen úgy van — csóválta a fejét az ezredes. — Az a fekete telivér, amelyet Mr Clarke hagyott itt, bizony megrúgna mindenkit... még téged is.

— Hát engem mégse rúgna meg! — felelt Betty dacosan.

— Beszéljünk hát másról — szólt most az ezredes komolyan. — Körülbelül három napja már, hogy szépre fordult az idő, Betty, és ez alatt a három nap alatt tömérdek galyibát csináltál. Először is szabadon eresztetted azt a bitang medvét és a bestia mindent fölforgatott, amihez csak hozzáfért. Tegnap egész véletlenül beletenyereztem a csónakodba, amelyet újra festettél; csupa maszat lett a ruhám, mert a festék ebben a nedves-langyos időben nem szárad. Silastól hallottam, hogy lebukfenceztél a dombról és majdnem beleestél a patkba is, Sam pedig panaszkodott, hogy a legmedekebb lejtőn akartál lehajtani a dombról... Én nagyon örülök, hogy megint eleven és pajkos vagy, mint régen: de nem lehetnél kissé óvatosabb? Nem szeretném megérni, hogy lepedőben hozzanak haza valamelyik kirándulásodról és... és igazán meg-

síratnálak, ha szép fekete hajad, a skalpoddal együtt, valamelyik huron harcosnak a wigwamját díszítené.

— Kérlek szépen — mentegetőzött Betty — boldog vagyok, hogy az idő szépre fordult és legalább kijárhatok a szabadba. Halálos rabság volt már: örökké a szobában rostokolni. Ma reggel szerettem volna torkom szakadtából énekelni örömmemben. Tudom, hogy Bessie megmossa a fejemet Madcap miatt is és megtiltja, hogy ne merjek messzebb lovagolni az erdőnél. Hát én ezzel nem törődöm. Arra és olyan messzire lovagolok, amerre és amilyen messzire jól esik.

— Nézd, Betty — szólt közbe most Mrs Zane — nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy leckéztetni akarlak. De bizonyos dolgokat mégis meg kell mondanom. Bátyámtól, az őrnagytól hallottam, hogy Simon Girty, a renegát kijelentette, hogy... «látta Zane ezredes kis hugát és, ha addig él is: ez a leány az ő sqawja lesz»... Két évvel ez előtt látott téged Simon Girty a Pitt-erődben és ez a Girty most itt csatangol a környéken. Aztán az, amit mondott, nem üres fenyegetés; te is jól tudod, hogy a zsivány elrabolta az egyik Johnson-leányt s mikor a testvérei utána mentek, hogy kiszabadítsák, Girty valamennyiüket legyilkoltatta a rézbőrűekkel... Nos, mit csinálnál, ha téged is utólnérne a szerencsétlen Johnson-leány sorsa?

— Hogy mit csinálnék? — tört ki Betty szilajon, fölvilanó szemekkel — hát leszúrnám azt a banditát!

— Ezt elhiszem neked, Betty — bólintott az ezredes — de azért mégis jobb szeretném, ha sohase találkoznál Girtyvel. Ezért kérlek, hogy légy óvatos. És, ha már annyira szeretsz csatangolni: jer velem holnap és kísérj el Short Creekre. Mrs Raymer bizonyára nagyon megőrül a látogatásodnak.

— Oh, bátyám, ez igazán pompás lesz! — tapsolt Betty örvendezve.

— Akkor hát légy készen, mert kora hajnalban indulunk...

Két héttel később, amikor Betty visszajött Short Creekből, sokkal jobb színben volt és régi jó kedélye, vidámsága is visszatért. Mindjárt másnap — gyönyörű májusi reggel volt — Betty kilovagolt az erdőbe. Fürge ponyja, a játékos Madcap, negédesen ficánkolva poroszkált a jól ismert, árnyas utakon, melyek valósággal fűrdtek a fűszeres virágillatban. Ábrándos hangulat lopózott a fiatal leány szívébe, amint átlovagolt a patak hídján és hirtelen eszébe jutott az a másik kirándulás, amikor... Oh, mily messze távolban ködlött emlékezetében az a kis baleset, amely úgy végződött, hogy Clarke az ölében vitte őt haza...

Hogy jutott ez most eszébe?... Maga sem tudta, csak átadta magát a visszaemlékezésnek és szabadjára engedte a ponyt. A bolondos paripa táncolva fordult be a kanyargós ösvényre, egyenesen a gesztenyés felé s az első fordulónál fölhorkanva torpant meg.

Betty megrezzenve riadt föl merengéséből, csodálkozva, hogy mi üthetett a lovához, mely idegesen hegyezte a füleit és halkán nyihogott.

— Mi izgathatja ezt a lovat?... Betty fürkészt nézett körül s hirtelen a szeméhez kapott, megdörzsölte, hogy nem káprázik-e? Lent a parton, nekitámaszkodva a sziklának, magas, karcsú férfi állt, a kezében horgászó vessző, minden figyelme a vízben úszó buktatón... A ló most türelmetlenül kapált első lábával s egy ökölnyi kődarab, nagyokat ugorva a meredek lejtőn, hatalmas ívben röpült

a horgászó feje fölött a patakba és nagy loccsanással zuhant a vízbe...

A férfi villámgyorsan megfordult és föltekintett... Betty megismerte Alfred Clarket. Az első pillanatban azt hitte, hogy álmodik, de ahogy jobban megnézte — és egyre néztek — minden kétsége eloszlott: a horgászó férfi valóban Alfred Clarke volt. Az arca sápadt, sovány volt, ráncosodni kezdett, mintha tíz évvel öregedett volna — de mégis Alfred Clarke volt.

Betty szíve nagyot dobbant. — Hát él és visszajött?!... Az első érzése szilaj, boldog öröm volt — de a következő pillanatban vad indulat kerekedett felül a szívében, mire megcsikorgatta a fogait és viharzó dühében úgy rásujtott lovagló-ostorával Madcapre, hogy a pony nyerítve ágaskodott föl... Félórai őrült vágatás után, magából kikelve, halál-sápadtan ugrott le a nyeregből, mintha indiánok elől menekült volna.

— Az Istenért, mi történt, Betty? — kérdezte az ezredes ijedten.

— Miért nem mondtad meg, hogy visszajött az az ember? — fakadt ki Betty hevesen és hangja elrekedt az izgalomtól.

— Micsoda ember?... Kiről beszélsz? — kérdezte Zane ezredes, csodálkozva ezen az indulatos kifakadáson.

— Kiről?... Hát mr Clarkeről! Mintha nem tudnád. Persze, neked jó tréfa volt, hogy váratlanul találkoztam veled.

— Oh, Clarke — felelte az ezredes megkönnyebülve. — Én is most tudtam meg, hogy visszajött. De hogy is tudhattam volna előbb? Hiszen együtt voltam veled Short Creekben. Csak azt nem értem, miért indulsz föl ezen oly nagyon? Ugyan, mit véhetett neked szegény Clarke?

— Megmondhattátok volna, hogy visszajött...

ha te nem, hát más valaki — csattant föl Betty ingerülten. — Odalovagoltam az erdőben a vén szikomorfához s akkor egyszerre meglátott... Inkább akárhol látott volna meg, mint éppen ott, ahol... — suhintott Betty boszusan a lovagló-vesszőjével.

— Hugh! — kiáltott föl az ezredes, tréfásan utánozva a rézbőrűek szokásos indulat-szavát. — Ez az egész?... Azt hittem, valami komolyabb dolog történt.

— Komolyabb dolog? — mérgelődött Betty, csaknem sírásra fakadva. — Hát nem elég ez? Inkább meghaltam volna, semhogy ott találkozzunk! Még utóbb azt hihetné, hogy szándékosan mentem utána és hogy eszembe jutott... vagy arra gondoltam... Oh! — kiáltott föl idegesen és feleletet se várva, beszaladt a házba, becsapva az ajtót az ezredes orra előtt.

— Hm! — bámult utána az ezredes. — Ki az ördög érti ezeket a nőket! Minél vénebb leszek, annál jobban kitanulok belőlük.

Betty fölrohant a szobájába és szédülten roskadt le az ágyra. Nem az verte le — bár ez is fölizgatta — hogy Alfred váratlanul, előzetes értesítés nélkül jött vissza, hanem az, hogy éppen ott látta meg őt Alfred, ahol annak idején kifecamította a bokáját és... és Alfred az ölében hozta őt haza. Erre a visszaemlékezésre előntötte agyát a vér, úgy hogy a szegény leány két kezébe rejtette szegyenében az arcát. Egyre az a gondolat kínozza, hogy Alfred azt gondolhatja, hogy annak a napnak az emlékei vonzották őt a vén szikomorfához — és erre a gondolatra keserves sírásra fakadt...

Alfred Clarke valóban visszajött a Henry-erődbe. A múlt év októberében, amikor elment a telepről az expedícióval a Monongahela-folyóhoz, az volt a

szándéka, hogy, ha elvégezték a munkát, az expedícióval együtt ő is visszatér a Henry-erődbe. De — ember tervez: Isten végez...

Az erdő-irtás vége felé baleset érte Clarket, úgy hogy gondos orvosi kezelésre szorult. Ezt csak a Pitt-erődben kaphatta meg; odavitette hát magát s amikor négy-öt hónap mulva lábbadozni kezdett, azt a hírt kapta Dél-Virginiából, hogy az édesanyja halálos betegen fekszik. Alfred rögtön haza utazott és ott is maradt, míg édesanyját eltemették. Ez volt az utolsó kapocs, mely szülőföldjéhez fűzte és most, hogy ez is elszakadt, elhatározta, hogy örökre hátat fordít Virginiának, ahol boldog gyermekéveit élte.

Noha Alfred volt a jogos és törvényes örököse édesanyja vagyonának — a családi háznak és birtoknak — az a gondolat, hogy ezt az otthont és farmot meg kell osztania mostoha-apjával, úgy elkésérfítette, hogy végképp megérlelődött benne az elhatározás a távozásra. Kalandokra vágyó lelke valósággal hajtotta nyugat felé, a határszélekre, ahol veszedelmekre volt kilátás. Közölte ezt az elhatározását mostoha-apjával, aki mohón kapott az ötleten és rosszul palástolt kapzsisággal helyeselte Alfred tervét. A válás aztán hamar megtörtént; Alfred csak édesanyja ékszereit vitte magával s egyetlen, szomorú búcsúpillantás után örökre ott hagyta a kedves, régi családi házat.

Vasárnap reggel volt és Alfred Clarke már két napja, hogy visszajött a Henry-erődbe. Kis szobájának ablakából merengve nézte az ismerős vidéket s mint régi barátjait köszöntötte a hullámos dombsort, a széles folyót, a zöldelő erdőt.

— Mily örült is voltam, hogy visszajöttem! — sóhajtotta keserűen. — Ott hagytam a szép far-

mot, a rabszolgákat, a pompás lovakat és a civilizált vidéket, amely híres a szép aszonyairól. — És miért?... Hiszen itt nincsenek, csak indiánok és veszedelmek, sanyarúság és gondok! És mégis alig vártam, hogy itt legyek. — Minek ámítsam magamat? Nem a kalandvágy, nem is a változatos élet, a küzdelmek reménysége hozott ide... Ő érte jöttem vissza. Ezer mérföldet is megjártam volna gyalog, éhezve akár hónapokig is, csak hogy még egyszer megláthassam édes arcát. És tegnap, éppen, amikor legfájóbb vággyal gondoltam rá, egyszerre csak megjelent a vén szikomor-fa árnyékában, mint tündéri álom!... Valjon gondolt-e rám ő is? Eszébe jutottam-e csak egyetlen egyszer is, amíg oda voltam? És megbocsátotta-e azt az utolsó estét?... Azért jöttem vissza, hogy megtudjam ezt és... meg is fogom tudni, mert akarom!...

A kápolna kis harangja rázta föl merengéséből Alfredet. Idegesen rezzent össze az élesen csengő, tiszta harangszóra, gyorsan rendbe hozta magát és sietett az istentiszteletre. A telepes családok már mind útban voltak a kis kápolna felé. A legelső, akivel Alfred találkozott, Lydia Boggs volt.

— Már hallottam, hogy megjött, mr Clarke — mosolygott rá a leány, odanyujtva kezét. — Isten hozta nálunk! Igazán örülök, hogy viszontlátom.

Mialatt beszélgettek, odaérkezett Boggs kapitány és Zane ezredes is. Mindketten melegen üdvözölték a fiatalembert.

— Nos, megint visszajöttél a határszélre? — köszöntötte Zane ezredes és barátságosan megveregette Alfred vállát. — Hát ennek tiszta szívéből örülök. Csak azt sajnálom — tette hozzá tréfás szomorúsággal — hogy most majd vissza kell adnom pompás pej-lovadat, pedig ugyancsak megszerettem a derék állatot!... De most beszélj: hol jártál és mit csináltál egész télen?

— Otthon voltam, Virginiában — sóhajtotta Clarke szomorúan — és eltemettem szegény édesanyámat.

— Ez bizony szomorú dolog — csóválta a fejét Zane ezredes őszinte részvétellel. — És meg is látszik rajtad a bánat. Nehéz sor, fiam, de vigasztalódjál: ez az élet útja.

— Visszajöttem önhöz, Zane ezredes — mondta most Alfred — ha van hely számomra az erődben.

— Van, hogyné volna! — felelte örömmel az ezredes. — Sőt, éppen jókor jöttél, hogy segítségemre légy jövendő terveimben. Most akarok utat törni Maysville felé, Kentuckybe és több telepet akarok fölállítani a folyó mentén. Ehhez pedig hozzád hasonló, derék és elszánt fiúkra lesz szükségem.

— Köszönöm ezredes — felelte Alfred — ez sokkal több, mint amennyit reméltem.

E pillanatban kisebb csoport közeledett feléjük, de Alfred nem látott mást csak Bettyt, aki maga volt a megtestesült szépség és ifjúság, lenge világos ruhájában. Véletlenül éppen Ralfe Miller ment mellette és Betty — megmagyarázhatatlan asszonyi szeszélyből — oly kacéran mosolygott rá, hogy Alfred szívverése elállt tőle.

A két vetélytárs szeme összevillant. Egyikük se szólt egy szót se, de azért kölcsönösen megértették egymást, Lydia habozva nézett Bettyre.

— Betty, itt van... — kezdte Zane ezredes, de Betty arra se nézett és lángba borult arccal, szótlanság sietett el mellettük... A megdöbbenés mindenkit elnémított.

— Menjünk be mi is — törte meg a csendet Alfred és mindnyájan bementek a kápolnába.

Ennek a keserű órának az emlékét sohase feledte el Alfred. Büszkesége odaszögezte a helyére és külsőleg nyugodtnak látszott, de az agya forrongott és szívében vad szenvedély viharzott. — Mily ostoba volt

eddig!... Most már megértette, hogy Betty miért nem felelt a levelére. Millert szerette, aki gyűlölte őt és bizonyára megmozgatott eget-földet, hogy meggyűlöltesse Bettyvel is. Határtalan elkeseredéssel jött rá, hogy örült álom volt minden ábrándja és reménykedése — a kicsi gerendaház, ahol az imádott nő vár majd reá, mikor esténként munkától fáradtan hazatér...

Oh, hogy sohase akart véget érni ez a szörnyű istentisztelet, pedig ő már alig várta, hogy egyedül lehessen — hogy kitombolhassa magát az erdőben — hogy örökre kitépje szívéből a csábító képet... Végre mégis vége lett a prédikációnak és Alfred elsőnek rohant ki a kápolnából — neki a májusi díszben parádézó őserdőnek.

Bettynek egész nap vendégei voltak és Zane ezredes csak későn este kaphatta négy szem közti szóra a leányt a szobájában.

— Szeretném tudni, Betty — kezdte az ezredes komolyan — miért nem üdvözölted ma reggel mr Clarket?

A leány fölneézett bátyja arcára s az első pillanatban megdöbbsent a komor, szinte fenyegető fénytől, mely az ezredes szemeiben föl-fölcsillant. De őbenne is megmozdult a Zane-természet. Dacosan hátra vetette a fejét és élesen felelt:

— Azt hiszem, hogy ez az én magán-ügyem és senki másnak nem lehet köze hozzá.

— Bocsáss meg, nincs igazad — tiltakozott az ezredes. — Nem lehet «magán-ügynek» kijelenteni az' hogy érintkezel-e vagy sem... és miért nem érintkezel valakivel ezen a kis telepen, ahol mindenki ismeri egymást és mindenkinek joga van tudni: érdemes-e a barátságára és bizalmára a kis telepnek valamelyik tagja... Én jól láttam, amit te bizonyára nem vettél észre, hogy Martin felesége nagyon is megfigyelte a ma reggeli kínos jelenetet.

Te is tudod, micsoda pletykás asszony ez és gondolhatod, hogy ma már ugyancsak szólják-szapulják szegény Clarket.

— Mit törődöm veled! — rántotta föl Betty a vállait.

— De én meg törődöm veled! — jelentette ki az ezredes komolyan. — És pedig azért, mert a pletyka teveled kapcsolatban folyik. A mult nyáron nagyon szívesen fogadtad Clarke udvarlását és meghitt barátságban voltál vele, még közvetlenül az elutazása előtt is. Most pedig, hogy visszajött, már szóba se álltál vele és tűröd, hogy ez a Miller legyeskedjék körülötted. Az én véleményem szerint Millert össze se lehet hasonlítani Clarke-vel s abból, ahogy Clarket az egész telep fogadta, úgy látom, hogy mások is így gondolkoznak.

— Én nem bátorítottam föl Millert arra, hogy «körülöttem legyeskedjék», ahogy szíves voltál a szememre lobbantani — vágott vissza Betty méltatlankodva. — Nem is szeretem ezt az embert és jól tudod te is, hogy kerülöm a négy szem közti együttlételemmel vele. Azt azonban nem tilthatom meg neki, hogy hozzám szegődjék, mikor a templomba megyek.

— Ezt én se mondom... de akkor miért mosolyogtál rá ma reggel oly biztató kacérsággal, éppen akkor, mikor hozzánk értetek?

— Nem mosolyogtam rá! — csattant föl Betty indulatosan. — És nem vagyok kacér, értsd meg, kérlek... Mégis csak fölháborító, hogy ezek a vén leányok mindjárt kacérságot emlegetnek, mihelyt udvarias vagyok valakihez.

— Ne izgasd föl magadat, kérlek — intette hugát az ezredes — és ne térjünk el a tárgytól. Arra felelj: miért nem voltál udvarias Clarkehez is?

Miután Betty nem felelt, Zane ezredes komoly, sürgető hangon folytatta:

— Ha történt valami közted és mr Clarke között,

amit nem tudok s amit tudnom kellene, kérlek, azonnal mondd meg. Én szeretem a fiút. Ezt nem azért mondom, hogy te azt gondold: neked is szeretned kell őt, mivel én szeretem. Egyáltalában nem szükséges, hogy szeresd, de ez még nem ok arra, hogy megbántsd a neveltlenségeddel. Itt a határszélen hamar megismerik és értéke szerint becsülik egymást a telepések. Mondtam már, hogy Clarket mindenki szereti. Szereti a feleségem, a gyermekeim imádják és te is tudod, hogy Isaacnak ő volt a legjobb barátja. Tudnom kell tehát, hogy mi az, amiért te még arra se méltatod, hogy szót válts vele. Mert ha neked van igazad, akkor Clarke nem az a derék fiú, akinek mindnyájan hittük; ha ellenben nincs igazad, akkor jóvá kell tenned az ellene elkövetett sértést, mert viselkedésed nem volt méltó a Zane-család hagyományaihoz. Ne kertelj tehát, hanem felelj egyenesen, mert már unom ezt az üres szalma-cséplést.

Betty már sokszor látta haragosnak az ezredest, de vele szemben még sohase volt ennyire ingerült. Viszont őt meg az bántotta, hogy az ezredes annyira dicsérte Clarket — s ahogy most visszaemlékezett arra az estére, amelyen Alfred elbúcsúzott tőle, szinte elemi erővel tört ki belőle a szenvedély:

— Farizeus... álnok csaló! Sohase szeretett engem. Halálosan megsértett.

Zane ezredes szóltanul vette a kalapját és kifelé indult. Volt a magatartásában valami, amitől Betty megrémült. Már meg is bánta szenvedélyes kifakadását és kérte a bátyját, hogy várjon még — de az ezredes rá se hederített már...

Pár pillanat mulva mrs Zane lélekszakadva rohant föl Betty szobájába.

— Az Isten szerelmére, mit mondtál az uramnak? — kérdezte elfulladás. — Olyan sáppadt volt, mint a fal és hiába kérdeztem... nem felelt, csak

félre tolt az útjából és ment egyenesen az erőd felé.

— Én csak annyit mondtam neki, hogy mr Clarke halálosan megsértett.

— Irgalmas ég! — csapta össze a kezeit mrs Zane. — Hogyan tehetted ezt, Betty?... Oh, te még nem ismered a bátyádat, nem tudod, hogy mire képes dühében!... Még utóbb megöli Clarket.

Bettyben még egyre forrt az indulat, amit fokozott még az a szégyen is, hogy az ezredes az imént rá se hallgatott, mikor elment. Vállat vonva felelt:

— Na és aztán?... Olyan nagy baj lenne az?

— Azt mondd meg legelőbb, hogy hol, mikor és mivel sértett meg? — kérdezte mrs Zane. — Hadd lássak tisztán... Nos, mikor történt?

— Mult évi októberben.

— Ejha, elég sokáig magadban tartottad! — legyintett mrs Zane. — Aligha komoly hát a dolog. Mr Clarke külföldben se olyan ember, akinek szokása a sértegetés. A telepen majdnem minden leány bolondult utána. Pedig aligha fogadták volna szívesen az udvarlását, ha nem viselkedett volna gentleman-módra.

— Én senki mással nem törődöm — felelte Betty. — A lányok tehetnek velem, amit akarnak. Nekem ugyan nem kell. Sohase is kellett. És torkig vagyok már avval, hogy mindenki dicséri. Mert én gyűlölöm... Hallod-e: gyűlölöm! Téged pedig szépen megkérlek, hogy menj vissza a gyermekeidhez és engem hagyj magamra.

— Annyi bizonyos, hogy nagyon furcsa leány vagy, Betty — mondta mrs Zane, aki jól látta, hogy Betty hevessége csak előszele a kitörni készülő könnyzápornak. — És egyetlen szót se hiszek abból, amit mondtál. Nem hiszem, hogy gyűlölöd mr Clarket... Punktum!

Zane ezredes egyenesen az erődbe ment és be-
kopogtatott Clarke szobájába. Ahogy a «tessék» szóra
benyitott, Alfred fölállt. Ugy látszott, hogy nem rég
jött meg hosszú sétájából, mert a csizmája bokáig
sáros volt. Fáradtnak látszott, de az arca nyugodt
volt.

— Isten hozta, Zane ezredes — mondta udva-
riasan. — Parancsoljon leülni. Mivel lehetek szol-
gálatára?

— Azért jöttem, hogy magyarázatot kérjek a
hugom egyik kijelentésére.

— Parancsoljon velem — felelte Clarke és pi-
pára gyujtva, nyíltan szembe nézett az ezredessel.

— A hugom azt állítja, hogy halálosan megsértet-
ted a múlt ősszel, közvetlenül elutazásod előtt az ex-
pedícióval. Tudom, hogy nem vagy se hazug, se
gyáva s éppen ezért nyílt, komoly és férfias fele-
letet várok tőled.

— Igaza van, Zane ezredes, hogy nem vagyok
hazug és reménylem, hogy gyáva se leszek — felelte
Alfred hidegen és nagy füstfelhőt fujt a mennyezet
felé.

— Elhiszem, fiam — bólintott az ezredes — de
a magyarázatra mégis szükségem van. — Ma reggel
láttam, hogy Betty elment melletted és nem fogadta
a köszöntésedet. Ez nem tetszett nekem és meg-
kérdeztem a hugomat, hogy miért tette ezt. Ekkor
mondta, hogy halálosan megsértetted. Tudom, hogy
Betty túlozni szokott, kivált mikor ingerült, de tu-
dom azt is, hogy még sohasem hazudott életében.
Én szeretlek téged... attól fogva szeretlek, amikor
kimentetted Isaacot a folyóból. Éppen ezért sze-
retném símán elintézni ezt az ügyet, amely most
már nagyon is elmérgeződött. Légy hát okos, nyeld
le a büszkeségedet és mondd el őszintén, hogy mi
történt köztetek.

Alfred már az ezredes legelső szavaira elsáp-

padt. Zane ezredes magaviseletét ugyanis nem lehetett félre érteni. Nagyon jól tudta, hogy az ezredes hidegvérrel megöli őt, ha arra a meggyőződésre jut, hogy Alfred valóban megsértette Bettyt. Mert az ezredes ugyan nyugodtan, sőt barátságosan beszélt, de hangjából kicsendült a halálos elszántság, hogy a legvégső eszközöktől se riad vissza, ha valóban komoly sértés megtorlásáról lenne szó...

A fiatalember habozott pár pillanatig. Első ösztöne az volt, hogy megtagad minden fölvilágosítást, ellenben kész minden elégtételre, amit az ezredes kíván tőle... De aztán meggondolta magát és különválasztotta Bettyt a bátyjától. Akárhogy megalázta és megszegyenítette is ma reggel a leány, az ezredes mindig barátja volt — nem sértheti meg tehát azzal, hogy dacosan visszautasítja. Ezzel az elhatározással Alfred összeszedte magát és nyíltan, szépítgetés nélkül elmondott mindent.

— Zane ezredes — kezdte nyugodtan — úgy érzem, hogy az ön hugának nem tartozom semmivel és csak azért mondok el önnek mindent, mert ön mindig barátom volt és nem akarom, hogy rossz véleménye legyen rólam. Nyíltan és őszintén fogok beszélni és ön ítélje meg, hogy megsértettem-e a hugát... Szinte az első pillanatban, amikor megismertem, halálosan megszerettem. Ez az érzés napról napra fokozódott bennem. Elindulásunk előestéjén, amikor búcsúztam tőle, miss Zane oly tündéri szép volt a holdsugárban, hogy elragadott a szenvedély és hirtelen megcsókoltam. Nem tehettem róla: a szerelem erősebb volt, mint én, de tudom, hogy ez nem mentség. Miss Zane arcul ütött engem és beszaladt a házba. Nem várta meg a vallomásomat, amely pedig az ajkamon lebegett, mert meg akartam kérni a kezét... Az nap éjjel le se feküdtem és egyre azon gondolkodtam, hogy mit tegyek? Végre elhatároztam, hogy írok neki. Meg is írtam ezt a

levelet, amelyben mindent elmondtam és végül könyörögtem neki, hogy legyen a feleségem. A levelet oda adtam Samnek, az öreg négernek és megmondtam, hogy vigyázzon rá, el ne veszítse, mert élet-halál kérdése és mindjárt másnap korán reggel adja át miss Zanének. Erre a levelemre nem kaptam választ. És miss Zane ma néma megvetéssel ment el mellettem... Ime, ez történt köztünk, Zane ezredes.

— Betty semmi esetre se kaphatta meg azt a levelet — mondta az ezredes határozottan. — Mert minden esetre felelt volna rá, vagy igennel, vagy nemmel. És Sam sohase szeretett téged... ahol csak tehette, mindig megrágalmazott. Ezért mernék akár meg is esküdni rá, hogy elsikkasztotta a leveledet.

— Leütöm azt az átkozott niggert, mint a kutyát, ha nem adta át a levelemet! — ugrott föl Alfred fogcsikorgatva. — Erre még csak nem is gondoltam... Irgalmas Isten! Mit gondolhatott rólam miss Zane? Hogy itt hagytam egyetlen szó, egyetlen sor írás nélkül! Ha olvashatta volna a levelemet, hogy mily tisztán szeretem, tudom, hogy megbocsátott volna és nem vetne meg...

— Ne feszegessük most tovább ezt a kérdést — vágott közbe az ezredes. — Egyelőre beérem a te magyarázatoddal és rögtön felelősségre vonom Samet, hogy mi történt a leveleddel. Örülök, hogy nem csalódtam benned és reményilem, hogy jó végre vihetjük ezt a félreértést. Azt tanácsolnám, hogy... de ne vágjunk elébe a dolgoknak. Én minden esetre a te pártodon vagyok és majd értesítlek, hogy mire mentem Sammel.

— Tudtam, hogy ez a fiatalember igazi gentleman — dörögött magában Zane ezredes, amint átvágott a réten, a domboldalra épített kunyhók felé.

A vén néger otthon volt. Kunyhója küszöbén üldögélt pipázva.

— Sam — kérdezte az ezredes — hová titted azt a levelet, amit az elmúlt ősszel mr Clarke bízott rád, hogy add át Bettynek... Hol ez a levél?

— Én nem tudok semmiféle levélről — tiltakozott Sam erélyesen.

— Nézd csak, Sam, ne hazudozzál itt nekem — intette az ezredes. — Mr Clarke éppen most mondta, hogy átadta neked a levelet. Nos, ki vele gyorsan: hol ez a levél? Mit csináltál vele?

— Massa Zane, én sohase láttam semmiféle levelet — védekezett a néger, kivéve szájából a pipát és ijedten forgatta a szemeit.

— Ha nem hagyod abba a hazudozást, kegyetlenül megbüntetlek — rivallt rá Zane ezredes. — Te már öreg vagy, Sam és nem szívesen korbácsoltatlak meg, de Isten legyen irgalmas neked, ha elő nem adod azt a levelet!

Sam morogva ballagott be a konyhójába és Zane ezredes hallotta, hogy turkál a lim-lomok között. Nem sokára visszajött és piszkos, összegyűrt levelet nyújtott át az ezredesnek, aki most nagyon leszidta az öreget.

— Mi ütött hozzád, Sam, hogy ilyen disznóságot csináltál? Mindig becsületesnek ismertelek és föl se tételeztem rólad ezt az alávalóságot. Sok bajt okoztál ezzel, gazember és ezer szerencse, hogy még idejében rájöttünk. Mi bajod neked mr Clarke-vel, hogy ahol csak teheted, mindenütt ártasz neki?

— Mert átkozott délvidéki — fakadt ki Sam szenvedélyesen. — Rabszolgatartó nép, aki veri a szerecseneket. Láttam, hogy mindig miss Betty körül forgolódik és miss Betty szívesen hallgatja és akkor azt gondoltam, hogy meg kell mentenem tőle miss Bettyt. Ezért nem adtam át neki a levelet. Hálha meg akarta szöktetni?...

Egyéb magyarázatot nem lehetett kicsikarni tőle és Zane ezredes, tudva, hogy ugysis hiába faggatná

a jóindulatú, de ostoba és babonás néger, szépen hazament, kezében forgatva a piszkos, gyűrött levelet, amelyen már a címzés is alig volt olvasható.

— Mi az a kezekben? — kérdezte a felesége, aki szorongva várta haza az urát és nagyon megkönnyebbült, mikor látta, hogy az ezredes arca nyugodt, mint rendesen.

— Levél, annak a puszkaporos leánynak, fönt az emeleten — mosolygott az ezredes — és azt hiszem, hogy eloszlát minden félreértést. Clarke bízta Samre még a múlt ősszel, de a félbolond vén nigger... elfelejtette kézbesíteni.

— Oh, bár lecsillapítaná Bettyt! — sóhajtott Mrs Zane. — El se hiszed, mennyire aggaszt idegességével ez a leány...

Az ezredes fölment az emeletre s éppen oly állapotban találta Bettyt, ahogy hagyta mikor elvált tőle. A leány dacosan vetette föl a fejét, mikor a bátyja belépett.

— Azt hiszem, hoztam valamit, nagyságos kisaszony — kezdte az ezredes kedélyesen — ami bizonyára érdekelni fogja.

— Ugyan mit? — kérdezte Betty megrezzenve.

Vérpiros lett, mikor meglátta a levelet és eleinte sehogyse akarta elvenni az ezredes kezéből. Egyáltalában nem értette, miért oly jókedvű a bátyja, hiszen kevéssel előbb halálosan komoly volt, hogy szinte félni lehetett tőle.

— Nos, miért nem veszed el? — unszolta hugát az ezredes. — Mr Clarke írta ezt a levelet és már tavaly őszkor meg kellett volna kapnod. Akkor hajnalban, közvetlenül elindulása előtt bízta meg Mr Clarke azt a vén niggert, hogy adja át neked, de a betyár Sam elsikkasztotta. Erről most már kár beszélni is, noha nagy disznóság volt és mindkettőtökét sajnállak a félreértések miatt. És még azért is, mert Clarke soha meg nem bocsátja neked, amit

ma reggel tettél vele... még akkor se, ha bocsánatot kérnél tőle, amire pedig, jól tudom, úgyse vagy hajlandó. Sejtlemem sincs róla, hogy mi van ebben a levélben, de egészen bizonyos, hogy szégyelni fogod magadat, amiért nem bíztál mr Clarkeben és oly durván megsértetted.

Az ezredes sarkon fordult és ott hagyta Bettyt, hogy tépelődjék a rejtélyes, burkolt célzásokon... Miféle «félreértés» lehet, amiért az ezredes sajnálja őt és miért ne «bocsátana meg» mr Clarke és mi lehet abban a levélben, amiért «szégyelnie» kellene magát?...

Hirtelen elhatározással feltörte a levelet és, reszkető kezében tartva, erős szívdobogással olvasta:

«Kedves, Betty,

ha várt volna még egy pillanatig, tudom, hogy nem haragudott volna meg rám. Annyira megrémültem attól, amit meg akartam vallani Magának, hogy zavart megdöbbenésemben nem találtam szavakat a vallomásra. Most is csak ennyit tudok mondani: Szeretem magát, kedves Betty. Szerettem már az első perctől kezdve — attól az áldott pillanattól fogva, amikor megragadva pony lovának zabláját, rátekintettem édes arcára, amelynél szebbet még álmomban se tudtam soha elképzelni. Én leszek a világ legboldergabb embere, ha csak egy szóval mondja is, hogy szeret valamicskét és hozzám jön feleségül.

Tudom, hogy hibáztam, amikor megcsókoltam és bocsánatot kérek ezért. Ha Maga is láthatta volna tulajdon arcát — mint ahogy én láttam, holdsugárban tündökölve akkor este — nem kellene most mentegetőznöm, mert Maga is megértené, hogy miért nem bírtam leküzdeni a vágyat... Abban a csókban fölajánlottam Magá-

*nak a hitemet, a reményemet, a szerelmemet és
egész életemet. Ez mentse vakmerőségemet.*

*Körülbelül hat-nyolc hét múlva visszajövök
a Pitt-erődből, de nem bírok várni addig a Maga
válaszára.*

*A Maga jó szívében reménykedve maradok
mindhalálig a Magáé*

Alfred.»

Betty kétszer is átolvasta a levelet, mert a betűk táncoltak szemei előtt. Aztán kiesett reszkető kezéből a levél és a leány — reménytelen kétségbeeséssel tárva két karját az ég felé — térdre bukott és egész hosszában végigzuhant a földön. Életében most ájult el először...

Zane ezredes félóra múlva, amikor ismét fölneézett hozzá, sápadtan és eszméletlenül találta meg az ablak mellett, a földön.

IX. FEJEZET.

Gyantwaia — vagy a Magvető, ahogy közönségebben hívták — eredetileg Seneca-főnök volt, de mikor az öt harcos nép a történelmi «öt Nemzetség» címmel egyesült, ő lett a vezérük.

A Magvető nagyon hosszú életű volt. Bölcs tanácsadó, vitéz és híres főnök volt. Száz éves elmúlt, mikor meghalt s a fehérek minden más vörösbőrű főnöknél többre tartották és jobban becsülték. Washington tábornok ezt írta róla: «A Magvető érdemeit és barátságát az Egyesült-Államokhoz jól ismeri mindenki és sohase fogjuk elfeledni».

De a Magvető nem mindig volt a halványarcok barátja. A Dunmore ellen vívott harcban — és még évekkel azután is — nem volt nála kegyetlenebb és

bosszúállóbb főnök a beözönlött pioneerok irtásában. A Magvető életének abban a korszakában, amikor halálos ellensége volt a fehéreknek, érte Isaac Zanet az a szerencsétlenség, hogy a nagy főnök fogságába esett.

Akkor történt ez, mikor Isaac, eltévedve a rengetegben, éhségtől és fáradságtól elcsigázva, befúrta magát a bozóthoz és elaludt. Arra ébredt föl, hogy kutya nyalja az arcát — s ugyanakkor indián-kiabálást is hallott. Nyomban fölugrott és lélekszakadva menekült, de a több napi nyomorgás úgy kimerítette, hogy nem versenyezhetett üldözőivel. A rézbőrűek hamar utolérték s mivel látták, hogy nincs fegyvere, amivel védhetné magát, pusztá kézzel lefogták és úgy hurcolták magukkal.

— Inába szállt a bátorsága, azért nem tud futni — mondta az egyik s a másik két harcos kárörvendve röhögött.

Hangosan kiabálni, üvöltözni kezdtek, mire még vagy féltucat vörösbőrű bujt elő a bokrok közül. Ezek közre fogták Isaacot és, maguk előtt taszigálva a foglyot, hatalmas indián-táborba terelték. Isaac útközben megkérdezte az egyik harcostól, hogy miféle tábor ez és így tudta meg, hogy a kegyetlen Magvető foglya lett.

Mialatt végig vezették a nagy indián-falun, Isaac észrevette, hogy az egész törzs lázasan készülődik a harcra. Mint a megzavart méhkas, úgy zsi bongott, sürgött-forgott az egész tábor. Az asszonyok halmokba rakták a szárított bölény-húst, melyet hosszú, vékony szeletekre vágtak és szorgalmasan törték liszté kőmozsarakban a kukoricát. A harcosok puskáikat tisztogatták, tomahawkjaikat élesítették és harci színeket keverték a különböző festék-agyagokból. Isaac jól tudta, hogy ezek az előkészületek nagyon hosszú útra és küszöbön álló háborúskodásra szólnak.

Ugyanazon az éjszakán egyik beszéd a másik után hangzott el abban a tágas kunyhóban, amelynek szomszédságában őt őrizték; sajnos, a beszédekből egy szót se értett. Később hallotta a harcosok szilaj üvöltözését és a vad dübörgést, amint neki keseredve járták a haditáncot. Hallotta a tomahawkok tompa zengését is, amint célba dobáltak velük a vastag fatörzsekbe... Ez a tombolás, rövid megszakításokkal, teljes négy napon át tartott, amely idő alatt a pihenés és a jó ételmezés rohamosan visszaadta Isaacnak régi erejét és ügyességét.

Az ötödik napon óriás termetű atléta lépett be a fogoly kunyhójába. Hosszú, fekete haja leomlott a vállaira és — bár éppen olyan szarvasbőr-ruhát viselt, mint a többi indián harcos — Isaac rögtön meglátta rajta, hogy nem rézbőrű, hanem fehér ember. Valószínűleg egy ama sok francia kereskedő közül, akik állandóan jártak-keltek a rézbőrűek falvaiban, prémbőröket csereberélve pálinkáért.

— A te neved Zane? — kérdezte az idegen, élesen vizsgálva Isaac arcát.

— Ugy van, az vagyok — felelte Isaac meglepetve. — És ki vagy te?

— Girty vagyok. Téged ugyan még sohase láttalak, de Zane ezredest és Jonathant nagyon jól ismerem. Láttam a hugodat is és róluk ismertem rád. Le se tagadhatnád a családi hasonlatosságot.

— Talán Simon Girty vagy? — kérdezte Isaac szorongva.

— Eltaláltad.

— Hallottam, hogy nagy tekintélyed van a rézbőrűek között. Tehetnél valamit értem, hogy megszabaduljak innen?

— Egyáltalában hogyan kerültél ide? Alig vagyunk pár mérföldnyire Wingenund táborától — mondta és gyanakodva vizsgálta Isaacot apró, fekete szemével.

— Biztosítlak, Girty, hogy nem vagyok kém — tiltakozott Isaac. — A Wyandot-faluból szöktem meg, a Mad-folyó mellől és három napi menekülés után eltévedtem az erdőben. Halálra fáradtan aludtam el a sűrűben, ahol egy indián kutya rámtalált. Mikor a kutya fölébresztett, már a nyakamon volt három indián. Fölugrottam és futásnak eredtem, de hamarosan utolértek, mert a három napi út elcsigázott.

— Tudom a históriádat — bölintott Girty. — A vén Tarhe leánya beléd habarodott és nem engedte, hogy váltságdíjért szabadon eresszenek.

— Pedig most nagyon szeretném, ha inkább ott lehetnék — vakarta Isaac a fejét. — Nem tetszik nekem, amit itt látok.

— Fején találtad a szöget, Zane — helyeselt Girty. — Nagyon rossz időben kerültél hurokra. Megvadultak a vörösek mind. Azt hiszem, még nem tudod, hogy Crawford ezredes pár nap előtt nagy csomó indiánt halomra gyilkolt. Ebek harmincadjára jut hát minden fehér, akit megcsíphetnek ezek az őrjöngő vadak. Félek, hogy nem segíthetek rajtad.

Simon Girty — a «fehér vadember» — megérde mel néhány szót. Két testvére volt: James és George — két veszedelmes desperádó — akiket a Delaware-törzs befogadott s ekkor végképp elvadultak, sőt kegyetlenségben túltettek a legdurvább rézbőrűeken is. Simont is elfogták két testvérével együtt, de ő nem hódolt be azonnal a vörösöknek, illetőleg nem vadult el úgy, mint a két bátyja. Valószínű, hogy — mint ügyes, ravasz és elszánt fickó — lassanként kítapasztalta az indiánok gyöngéjét és, fölübük kerekedve az eszével, többé-kevésbé uralkodott is rajtuk, amely tehetséggel kevés fehér ember dicsekedhetett. Annyi bizonyos, hogy — éppen úgy, mint a közismert francia-kanadai Joucaire — Simon Girty

is szívesen üldögélt a rézbőrűek lobogó tábortüze körül s az indiánok nemcsak kikérték, hanem meg is fogadták a tanácsait.

Az amerikai szabadságharc kitörésekor Simon Girty az angol hadsereg altisztje volt a Pitt-erődben. Ekkor megszökött, magával csábítva a később hírhedt McKee és Elliott altiszteket meg még tizenkét közlegényt s ez a renegát-banda hamarosan réme lett a Delaware-indiánoknak éppen úgy, mint a fehér telepéseknek. A Delaware-törzs akkoriban nem szándékozott harcra kelni, de Girty minden áron rá akarta venni a törzset, hogy csatlakozzék Hamilton kormányzóhoz, az angol főparancsnokhoz s hogy célt érjen, szemérmetlenül azt hazudta az indiánoknak, hogy Washington tábornok elesett a csatában, a kongresszust szétkergették az angolok, akik minden vonalon győznek...

Girty majdnem minden indián törzsnek a nyelven beszélt és Hamilton arra használta föl, hogy sorba járatta vele a különböző rézbőrű törzseket, amelyekben lánggra lobbantotta a halálos gyűlöletet a betolakodott pioneerok ellen. Ez az aljas szerep nagyon tetszett neki, mert teljesen megfelelt az egyéniségének.

Csakhamar nagy hírre vergődött, számos indián-törzs hallgatott rá, mert nemcsak ösztönözte őket rablásokra, gyilkosságokra és gyujtogatásra, hanem személyes részvételével is támogatta őket portyázásaikban és a fehér telepések nemsokára réműlettel emlegették vadállati kegyetlenségét — hogy halálra kínozta a fehér foglyokat, akiket elevenen is megskalpolt — de legjobban rettegték tőle a nők, mert ezekre valósággal vadászott és jaj volt a szerencsétlennek, aki a kezeibe került!

Sok éven át Girty volt a határszéli pioneerok mumusa. Nevének pusztá említésére is megborzadt

minden farmer, a gyermekek fölsírtak rémületükben és a legbátrabb asszony is elsápadt az iszonyattól... És még ebben az emberi fenevadban is voltak neme-
sebb érzések, mintha időnként megmozdult volna benne a lelkiismeret. Kockára tette az életét, pél-
dául, hogy megmenthesse Kentont a borzalmas mág-
lya-haláltól és — ahogy később kiderült — az ő nya-
kába varrtak számos olyan aljas kegyetlenséget, amit
két bátyja követett el.

A Magvető harcosai az első hét napon át nem
igen törődtek a foglyukkal. Egyáltalában feléje se
néztek és Isaac Zane csak azt a vén asszonyt látta,
aki mindennap háromszor enni-inni hozott neki.
De a hetedik napon két rézbőrű jött érte és elvezette
az «Öt Törzs» hatalmas, tágas tanácstermébe. Ott
ült Magvető az emelvényen, mellette jobbról-balról
Nagy-Fa és Félváros, meg a többi jeles főnök. Közé-
pen egy öreg indián beszélt nagy hévvel s a főnökök
némán hallgatták, merev, szinte érzéketlen arccal,
mintha kőből faragták volna ki minden vonásukat.
Még csak arra se pillantottak, mikor Isaac belépett,
mintha észre se vették volna a jövetelét.

— Terólad tanácskoznak, Zane — súgta a fülébe
valaki s ahogy Isaac arra fordult, Girty állt előtte.
— Szeretném, ha elkészülnél a legrosszabra.

— Hát nincsen semmi remény? — kérdezte
Isaac.

— Félek, hogy nincs — felelte halkán a renegát.
— Engem nem is engednek fölszólalni a gyülekezet-
ben. Pedig megmondtam a Magvetőnek, hogy, ha
megölnek téged, nyakunkra jönnek a Huronok, de
a Magvető rám se hallgatott. Tegnap, a Delawareok
táborában láttam Crawford ezredest, amint máglyán
megégették. Szerettem volna megmenteni, mert a
Pitt-erődben jóbarátok voltunk, de a számat se mer-
tem kinyitni, annyira őrzöngtek a vörösök. Végig

kellett nézmem, hogyan kínozták halálra. Nagy-Pipás és Wingenund, akik szintén régi barátai voltak az ezredesnek, mellettem álltak és szótlanul nézték, amint a megveszett vörösök öt órán át sétáltatták Crawfordot a máglya izzó parázsán át, a cölöp körül.

Isaac borzongva rázkódott meg a renegát szavaira, de nem felelt. Kezdetlől fogva sejtette, hogy reménytelen az ügye és a szökésre sincs eshetőség ebben a nagy és népes táborban. Összeszorította hát a száját és elhatározta, hogy megmutatja a vörös ördögöknek: hogyan hal meg a bátor és elszánt pioneer.

Egyik főnök a másik után szólalt föl, majd Nagy-Fa állt ki középre és dörgő hangon szónokolt, de Isaac egy szót se értett a beszédjéből. Mikor elvégezte — ő volt az utolsó szónok — a Magvető odanyújtotta harci buzogányát Félvárosnak. A főnök lassan a terem túlsó végébe ment, megcsóválta feje fölött a buzogányt és teljes erejéből lesújtott vele a földre. Aztán átadta a buzogányt Nagy-Fának, aki követte a példát — s így járt a buzogány kézről-kézre, míg valamennyi főnök «leszavazott» a fogoly halálára.

Isaac valósággal megbabonázva nézte a furcsa szertartást. Már a Huronoknál is látta ezt a jeleneget a harci buzogánnyal és jól tudta, hogy harcot és halált jelent.

— Halványarc — szólalt meg most a Magvető, kifogástalan angol nyelven — te sok indiánt megöltél. Ha ismét fölkel a nap, meghalsz.

Az egyik harcos odalépett Isaachoz és feketére festette az arcát. Ez volt a bizonyosság arra, hogy holnap meg kell halnia. Mikor visszavezették a kunyhóba, ahol foglyul tartották, látta, hogy végig az egész táborban minden harcos a hadi táncot járja...

Száz és száz harcos, a kezükben kések, tomahawkok vagy buzogányok, körbe jártak, mint a

nyomtató lovak, a «halál-cölöp» körül, ritmust tartva a tompa dobpörgésre. Szorosan egymás mellett buk-dácsoltak, mélyen lehajtva a fejüket. Bizonyos időközökben nagyot dobbantottak a lábukkal, villámgyorsan megpördültek maguk körül, félelmetes szilajszággal fölűvöltöttek s aztán visszafelé folytatták körsétájukat. Mikor ezt háromszor ismételték, egyik harcosuk kilépett a körből, közelebb ment a cölöphöz és, szinte célzás nélkül, behajította kését vagy tomahawkját a cölöphe. Aztán hangos dicsekvéssel emlegette viselt dolgait, a háborúban tanúsított hősiességét és megskalpolt ellenségeinek számát. A többi harcosok tapsolva, szilaj helyesléssel üdvözölték és rázták fegyvereiket... Aztán megint elülről kezdődött a hadi tánc.

Ezen a délutánon számos indián harcos látogatta meg Isaacot a kunyhóban, fenyegetően rázva az öklét vagy késével hadonászva a fogoly orra előtt. Ráviczorogtak és hörögve szidták. Kaján arcukról lerítt a bosszúvágy és a káröröm, hogy holnap halálra kínozzhatják.

Mikor bealkonyodott, börtönőrei becsukták a wigwam ajtaját, hogy Isaac ne láthassa az egyre szilajabb rézbőrűek veszedelmes őrzöngését. A sötétség és a magány enyhet adó nyugalmat hozott reá. Lassanként elcsöndesedett a zürzavaros lárma s a csöndet csak időnként törte meg egy-egy részeg indián velőt hasító üvöltése, amitől Isaac riadtan ébredt föl szendergéséből — mintha rémes halálsikoltás emlékeztette volna a holnap borzalmaira...

Végre elnémult ez is, a kutyák is abba hagyták a csaholást és a csönd oly nyomasztó lett, hogy szinte érezni lehetett a súlyát. Isaac elgyötört agyában egyre ugyanazok a rémes szavak kóvályogtak: — Ez az utolsó éjszakája!... Hasztalan igyekezett másra gondolni, eleinte sehogyse sikerült. Csak lassan-lassan, amint kezdett elbágyadni, vonult el sze-

mei előtt a mult — a boldog gyermekkor, amikor még otthon volt anyjával és testvéreivel — mielőtt ide költöztek erre a vad, véres vidékre... Láta magát, amint legelni hajtja a teheneket a verőfényes domboldalon és fantasztikus félálmában, térdig fölgyúrt nadrággal, csobogott a patak sekély vizében, botjával kergetve a rémülten menekülő zöld kecskebékákat... Régi kis pajtások feledésbe merült arca mosolygott rá a wigwam sötét háttéréből — Andrew, az öccse — Silas — Jonathan — az ezredes — a vidáman kacagó Betty — a szelíd, mosolygó, derült arcú édesanya... És, amint szinte megbénulva hevert ott a halál árnyékában, csöndes vággyal gondolt arra, hogy nemsokára egyesülhet az édesanyjával, akit annyira szeretett!

Az arcok, az árnyékok, az emlékek lassanként elfakultak és beleolvadtak a wigwam sötétségébe. Aztán hirtelen vakító fényesség töltötte be a kunyhót és rávilágított az indián hercegnő gyönyörű arcára — a hűséges Myeerahra, aki oly nagyon szerette őt. A szépséges leány szemei csodás fénnel ragyogtak, tükrözve forró szerelmét és mosolygó ajka csupa remény, édes ígéret volt.

Durva rúgás ébresztette föl ebből a boldog álomból. Marcona rézbőrű harcos hajolt fölébe, megfogta a karját, talpra ráncigálta és kilökdöste a kunyhóból.

Már hajnalodott. A nap vérvörös korongja kezdett fölemelkedni a keleti dombsor mögül, rózsaszínűre festve a rojtos felhők szegélyét, melyek lomhán úsztak a folyó fölött. Noha meleg nyári nap volt, Isaac mégis didergett kissé, amint arcába csapott a hűvös hajnali szellő. Még egyszer hosszasan, sóvárogva nézett kelet felé, amerre szökni vágyott, aztán kemény elszántsággal hátat fordított reményeinek és várta, ami jön.

Bár még korán volt, az indiánok már fűgén sűrögtek-forogtak és harci üvöltésük zürzavarosan

kavargott a völgyben. Börtönőrei végig vezették foglyukat a falu széles fő-utcáján. Nyomukban tolongott a tábor csőcseléke: vén banyák és sivalkodó suhancok, akik dühösen dobálták a gyűlölt «Hosszú Kést».

A tábor népe gyorsan összegyűlt a hosszúkás nagy pázsitos téren, mely középen feküdt, a sátrak közt. Mihelyt a fogoly feltűnt a tér elején, a tömeg rögtön kétfelé vált és pár lábnyi távolságban egymással szemközt állt sorfalat. Isaacnak e két sorfal közt kellett végig szaladnia: — ez volt az indián vesszőfutás, a legkegyetlenebb próbatétel. A Magvető és néhány komolyabb, tekintélyes főnök kivételével, az egész falu apraja-nagyja ott állt a sorfalban. Öklömnyi tacsókók, akik jóformán csak totyogtak, versenyt sivalkodtak a fiatal leányokkal és vén banyákkal, akik nyársokat, botokat forgattak harcias taglejtésekkel — de ott voltak a fiatal legények is, késekkel és tomahawkokkal, meg az edzett, atlétaharcosok, akik husángokkal és dorongokkal várták a foglyot.

Mikor fölharsant a jeladás, a derékig meztelen Isaac neki iramodott, mint az üzött szarvas. Nagyon jól tudta a módját, hogyan kell megfutni ezt a sorfalat. Hatalmas ugrásokkal szökkent előre, kifeszítve két oldalt a könyökét, mert tudta, hogy a sorfal elején fenyegeti a legnagyobb veszedelem. Itt álltak egymás mellett a tapasztalt harcosok, a törzs férfigárdájának színe-java: itt kellett hát leggyorsabban rohannia. Szédítő sebességgel tört keresztül az első sorok közt, erősen lebukva, jobbra-balra cikázva, széllökődösve a sujtásra kész indiánokat — kit mellbe vágva, kit hasba rúgva — s az ütéseket, ha már ki nem kerülhette, a karjaival fogta föl, de közben egy pillanatra se lassította meg a futást, úgy hogy a rézbőrűek nem igen mérhettek rá komolyabb csapást. Mihelyt túl volt ezen a veszélyes szakaszon, a többi

már valósággal gyerekjáték volt, mert a leányok, asszonyok és gyermekek riadt sikoltozással menekültek hatalmas öklei elől.

Az öreg főnökök helyeslően dörmögtek. Isaacnak mindössze csak a homloka vérzett erősebben és alig néhány csepp vér festette halványpirosra verejtéktől gyöngyöző mellét. Igaz, hogy a vállai és karjai tele voltak karcolásokkal és kék-zöld foltokkal, de azért komolyabb sebesülés nélkül esett át a vesszőfutáson — és ez az eredmény szinte páratlan volt az «indián vesszőfutás» történetében...

Mikor ezután nedves szarvasbőr-szíjakkal oda kötötték a tér közepén álló cölöphöz, a suhancok, a leányok és gyermekek mind oda gyűltek köréje és pokoli zajt csaptak, a vén banyák pedig, mint láncaikról szabadult boszorkányok, sós vízbe áztatott, hegyes botokat szúrkáltak a testébe. A suhancok és fiatal harcosok késeiket és tomahawkjukat hajgálták rá, de vigyázva, hogy meg ne sértsék és a veszedelmes szerszámok hajszálnyira Isaac feje körül fúródtak a cölöpbe. A leányok pedig fűzfavirgáccsal paskolták — és minden ilyen ütés után piros sávok támadtak a fogoly fehér bőrén.

Isaac jól ismerte az indián-természetet. Az egyetlen mód, hogy tiszteletet ébresszen maga iránt ezekben a vadakban, az volt, ha színleli, hogy föl se veszi a kínszatást. Tudta, hogy ha csak egyetlen egyszer fölajdul is kegyelemért, ezzel csak azt éri el, hogy megnyujtják a kínszást és késleltetik a halálát, hogy tovább gyönyörködjenek a gyávaságában, megalázkodásában és gyötrelmeiben. Elhatározta hát, hogy egyetlen egy nyögés, panasz és jajszó nélkül fog meghalni. Elszántan várta a kegyetlen kínszást, színlelve, hogy mit se törődik vele, mert ez volt az egyetlen mód — ha ugyan volt rá mód egyáltalában — hogy kegyelemre, irgalomra bírja a rézbőrűeket. Vagy, ha bármivel annyira fölingerelhetné

őket, hogy dühükben azonnal megöljék — még talán ez lenne a legjobb, mert elkerülhetné a hosszú és válogatott kínzásokat, melyekkel halálra szokták gyötörni áldozataikat.

Az egyik fiatal harcos — bronzra méltó atlétalak — azzal szórakozott, hogy beretva-élesre fent tomahawkját előbb tíz, majd tizenöt és végül húsz lépésnyiről oly pontos szemmértékkel hajigálta a cölöpbe, hogy a gyilkos fegyver mindig alig egy ujjnyira Isaac fejétől fúródott a fába. De Isaac rá se hederített; szemhunyorítás nélkül nézett maga elé, mintha észre se venné a rézbőrűnek csodás ügyességét.

— Valjon azt hiszi az indián legényke, hogy ilyen gyerekjátékkal megijesztheti a fehér harcost? — kérdezte végre megvető gúnnyal. — Ahhoz korábban kell fölkelnie s előbb kemény csatákban kell sastollakat szereznie, mert a halványarc csak neveti ezeket a mesterkedéseket.

A rézbőrű, úgy látszik, értette a huron-nyelvet, mert dühösen fölördített a maró szavakon s a következő pillanatban ismét kiröpült kezéből a tomahawk — ezúttal azonban oly közel vágódott be a cölöpbe Isaac feje mellett, hogy leszelte egy csomó haját is!

Ez volt az, amiért Isaac imádkozott. Remélte, hogy valamelyik tomahawk majd csak «eltéved» és egyszerre végez vele... De a földühödött harcosnak nem maradt ideje újabb próbálkozásra, mert a társai lehurrogták és eltaszigálták a cölöp elől.

Egyre újabb és újabb harcosok fitogtatták ügyességüket a tomahawkok és kések hajigálásával, de Isaac valamennyit kigúnyolta. A rézbőrűek most már ki se húzták fegyvereiket a cölöpből, úgy hogy Isaac fejét lassanként oly sűrűn fogták körül a kések és tomahawkok, hogy már gombostűnek se maradt hely a gyilkos gyűrűben.

— A Fehér Sas únja már ezeket az éretlen fic-

kókat — szolt oda Isaac az egyik főnöknek, mély megvetéssel. — Mit vétett, hogy játékszerű engedik át ezeknek a suhancoknak? Hadd haljon meg főnök-höz illően, méltó halállal.

A leányok már régen abba hagytak minden erőlködést, hogy szintén kínozzák a foglyot, sőt már a kérgesebb szívű vén banyák is visszavonultak. A fogolynak büszke, szép arca, sudár, egyenes tartása, a mély megvetés, mellyel lenézte ellenségeit, fölényes közönye, mellyel föl se vette a sebeit és a testét borító karcolásokat, lassanként szánalmat ébresztett a nők szívében.

A harcosoknál mind ez éppen az ellenkező érzéseket váltotta ki. Mikor látták, hogy minden igyekezetük kárba vész, mert a halványarc meg se rezzen, akárhogy ijesztgetik, ordítózva fordultak Nagy-Fa főnökhöz. Ez intett nekik és parancs-szavára a harcosok abba hagyták a kés- és tomahawk-hajigálást. Néma csöndben formáltak széles kört a cölöphöz kötözött fogoly körül. A következő pillanatban az egyik harcos, nagy halom rőzsét cipelve, lépett a körbe.

Ennek láttára, bár acél-idegei voltak, Isaac mégis megborzadt. Arra el volt készülve, hogy át kell esnie a vesszőfutáson, hogy leszaggatják a körmeit, hogy meglövődözik sóval és homokkal, sőt elevenen megskalpolják — de, mivel ennek a törzsnek soha egyetlen egy harcosát se ölte meg: arra nem is gondolt, hogy elevenen fogják megégetni... Irgalmas Isten — ez mégis borzasztó volt!

Most már nyugodtak és csöndesek voltak az indiánok. Nemsokára úgyis fölharsan majd a haláldaluk és rákezdik a hadi-táncot. Most serényen hordták egyik nyaláb rőzsét a másik után és rakták halomba Isaac lábai körül. Az, aki a legelső nyaláb rőzsét hozta, letérdelt a földre és csiholni kezdett; szikrák pattantak ki a tűzközből, a tapló tüzet fogott és — vékony, sárgás-piros nyelv csapott ki a rőzsé-

ből, mely fölött kanyarogva szállt ég felé a kékes füstszalag.

Isaac összeszorította a fogait és buzgó áhítattal fohászzkodott Istenhez, hogy könyörüljön rajta és küldjön reá gyors halált...

E pillanatban Simon Girty tört át lélekszakadva a néma csöndben álló indiánok sűrű embergyűrűjén. Megengedték neki, hogy szólhasson a fajtájabeli fehér harcoshoz.

— Bátran viselled magadat, Zane — így kezdte. — Oly bátran és szépen, hogy más időkben és más körülmények közt ez megmentett volna. Ha van valami izenni valód és rám bízod, én megviszem a családotnak. — Hirtelen közelebb hajolt Isaac-hoz és halkán a fülébe súgta: — Mindent elkövettem érted, de úgy látszik, elkéstem vele.

— Értesítsd a bátyámat a Henry-erődben — felelte Isaac egyszerűen.

Most pattogni, ropogni kezdett a száraz rőzse és vékony, keskeny lángnyelv csapott föl, közvetlenül a fogoly lábai előtt, végignyalva a lábszárairól lelógó szarvasbőr-cafrangokat, melyek füstölögve fogtak tüzet... Ebben a válságos pillanatban, mikor az egész tömeg lélekzet nélkül, kimeresztett szemekkel nézte a cölöphöz kötözött foglyot — s amikor a halotti csöndet csak a halkán zümmögött haláldal bús melódiája törte meg — szilaj üvöltés hasított bele hirtelen a hajnali levegőbe. Oly váratlanul, oly megrázó erővel harsant föl ez a harci üvöltés a csaknem teljes, mozdulatlan nyugalomba, hogy pár pillanatra elnémult minden egyéb nesz, mintha a halál angyala suhogtatta volna meg szárnyait a vérszomjas gyülekezelt fölött.

Minden szem a lejtős dombtető felé fordult, amerről a harci kiáltás jött — s a következő pillanatban már hallatszott a lovak patáinak csattogása, amint örült sebességgel nyargaltak a sziklás talajon...

A tömeg bénultan állt a meglepetéstől. A harcosok, mint megkövesült szobrok, lélektelenül bámultak a domb felé, amelynek gerincére éppen ekkor ugratott föl az első lovas, hatalmas fekete pejlován, melynek nyaka büszke ívben hajlott meg az ugrásban kifejtett erőfeszítéstől és hosszú sörénye lobogott a szélben. Sas tollas harcos ült a nyeregben, fenyegetően csóválva puskáját a feje fölött és ismét fölharsant a szilaj harci üvöltés, mely az imént megbénította a Magvető harcosait.

A fogoly ismerte ezt a lovat és a rajta ülő harcost is; hallotta már a harci üvöltést máskor is — és reménykedve dobbant meg a szíve. De Magvető harcosai is megismerték a szilaj csatakiáltást: — a Huronok félelmetes csatakiáltása volt!

Most fölugratott a dombtetőre az első mellé a második lovas, aztán a harmadik és a negyedik — pár pillanat múlva pedig már százával nyüzsögtek a harcosok odafönt és fürgeteg módjára zúdultak lefelé a lejtőn, széles körben fogva körül a pázsitos teret. A hajnali szellő borzongatta a lovasok tarka tollas fejdíszét és fegyvereiken megcsillantak a fölkelő nap első sugarai.

A pejparipás harcos merészen belovagolt a pázsitos térre, a még mindig tétlenül, bénultan álló rézbőrűek közé. A Huronoknak fényesen sikerült meglepniük az ellenséget. Még a hajnali szürkület előtt puskalövésnyire közel lopóztak a dombhoz és, elrejtőzve az erdőszélen, megvárták a kedvező pillanatot, mikor az egész törzs odacsődült a máglya köré és ekkor rohanták meg a tábornot, még mielőtt a harcosok ráeszmélhettek volna, hogy mi történt. Egyetlen egy indián se kapott a fegyveréhez — tudták, hogy ugyis hiába! — csak a nők és gyermekek sivalkódtak rémületükben, de Nagy-Fa dörgő parancs-szavára mind elhallgattak és halotti csöndben várták, hogy mi lesz?...

Viharfelhő, a Wyandot-törzs harci főnöke, megsarkantyúzta pej ménjét és beugratott vele a máglya körül álló sűrű tömegbe, mely utat nyitott neki. Alig húsz lábnyira megállt a cölöphöz kötött fogollyal szemközt és most már utána özönlöttek félelmetesen kifestett vörös ördögei is. Több mint kétszáz harcos volt, csupa válogatott atléta, bátor és elszánt, hűséges mindhalálig. A felső testük derékig meztelen volt. Rézvörös mellükön széles, kármin-vörös sáv húzódott keresztben, az arcuk tele volt undok fekete-fehér figurákkal. Mindnyájuknak a haja tövig le volt borotválva, csak a skalp-csimbókot hagyták meg fejük búbján s ez a hajcsomó úgy meredezett föl-felé, mint a sündisznó tuskés taraja. Minden harcosnak volt puskája, tomahawkja és zászlós lándzsája. Fénylő tar-fejük, a tövénél átkötött skalp-csimbók, a borzalmas festék és a fegyverzet mind azt mutatta, hogy a Huronok «ráléptek a hadi ösvényre»...

A lovasok első sora mögött leugrott nyergéből egy karcsú alak és egyenesen a cölöphöz kötözött fogolyhoz rohant. Utána lobogó, hosszú haja elárulta, hogy nem harcos. Villámgyorsan a cölöpnél termett, szétrugdosta a már égő zsarátnokot, kezében megvillant az éles kés, a szíjak lehullottak a fogoly kezéről — és a Huron-lovasok első sora szétnyílt, hogy utat nyisson a fogolynak és nyomban bezáruljon mögötte. Megszabadítója most odafordult az elképedt indiánokhoz, akik álmélkodva bámultak Myeerahnak, a Wyandot hercegnőnek gyönyörű arcába.

— Hívjátok ide a főnököt! — parancsolta Myeerah.

A Seneca-főnök gigászi alakja lassan, méltóság-teljes tartással közeledett harcosainak sorfala közt a fiatal leányhoz. Minden mozdulatán meglátszott, hogy érzi hatalmának és tekintélyének a súlyát — hiszen őt indián-nemzetség vezérlő főnöke volt! Tudta magáról, hogy ő a legbölcsebb főnök, száz csatának

diadalmas hőse... Ki mer hát mégis betörni az otthonába? Ki mer szembeszállni valamennyi indián-törzsnek legnagyobb hatalmával?... Mikor odaért a leány elé, keresztbe fonta a karjait és várta, hogy megszólaljon.

— Myeerah követeli a Fehér Sast, — mondta a leány.

Magvető nem felelt rögtön. Még sohase látta Myeeraht, bár sokat hallott már a kedvességéről. Most szemtől szembe állt az indián hercegnővel, akinek szépségéről és furcsa szerelméről a halványarc iránt számos románc és dal járt szájról-szájra az indián wigwamokban.

A szép leány büszkén és a félelem árnyéka nélkül állt előtte. Rendetlen, poros és gyűrött ruhája, amit a hosszú és fárasztó lovaglás félig-meddig tönkre tett, nem rejthette el gyönyörű természetének klasszikus arányait. Dús haja hullámosan omlott le vállaira, sötét szemeiben komoly elszántság tüze égett, domború keble ritmikusan emelkedett minden lélekzet-vételre. Nagy főnöknek a leánya volt s ahogy ott állt, büszkén, egyenesen, szinte dölyfösen: a szilaj szerelem eleven meglestülésének látszott.

— A Huron squaw bátor — szólalt meg végre Magvető. — Milyen jögon jött ide, hogy megszábadítsa az én foglyomat?

— A foglyod fogadott gyermeke a Wyandot-törzsnek.

— Miért bujkált a halványarc, ravasz róka módjára, Magvető tábora körül? — hangzott a szigorú kérdés.

— Szökésben volt. Eltévedt útjában a folyóparti erőd felé.

— Magvető azért ejt foglyokat, hogy megölje, nem pedig hogy szabadon eressze őket.

— Ha nem ereszted szabadon jószántodból, Myeerah erőszakkal viszi el őt — felelte a leány, rámu-

tatva lovas harcosainak hosszú sorára. — És, ha baja történnék Tarhe leányának, lesznek akik majd bosszút állnak ezért.

Magvető ránézett Viharfelhőre. Nagyon jól tudta, mily bátor és szerencsés a csatában ez a főnök. Végigjártatta a szemeit a néma, elszánt és résen álló harcosok tömött sorain s aztán ismét rátekinített főnöküknek komor arcára. Viharfelhő a szobor mozdulatlanságával ült nyergében; magasra tartotta a fejét és tartásán meglátszott, hogy minden idege megfeszült, készen a rögtönös kirobbanásra... Nyilvánvaló volt, hogy nemcsak ő, hanem minden harcosa a tigris elszántságával és utolsó csepp véréig fog verekedni hercegnőjükért, aki szemefénye a büszke Wyandot-törzsnek.

Magvető látta, érezte mind ezt és éppen most, a nagy és kockázatos tervek előestéjén, nem merte fölálldozni egyetlen egy harcosát se, semmiféle ürügyért — legkevesbbé pedig ezért a hitvány halványarcért... De a büszke Seneca-főnök epéje mégis felforrt arra a gondolatra, hogy egyszerűen csak pusztá szóra szabadon bocsássa a foglyát.

— Hosszú Kés nem éri meg legutolsó kutyámnak az életét se — tört ki mély megvetéssel, haragtól remegő hangon. — Ha Magvető akarná, úgy kergethetné maga előtt a Huronokat, mint ahogy a forgószelel röpíti a száraz falevelet. Vigye hát Myerah a halványarcot, hurcolja haza a wigwamjába, hízlalja ott és csináljon belőle hitvány squaw-ot. Ha aztán megmarja, mint a gazban bujkáló kígyó: jusson eszébe Myerahnak a nagy főnök szava. Magvető elfordul a Huron-leánytól, aki megfélemezik törzsének és tulajdon vérének méltóságáról.

Mikor a nap delelőre ért, forró sugarai rátűztek a libasorban lovagló indián harcosokra s a hosszú

sor kanyarogva, mint óriáskígyó, siklott fölfelé a zegzugos hegyi ösvényen, mely az erdőn keresztül vezetett le a sík alföldre.

A Wyandot-indiánok voltak ezek és köztük lovagolt Isaac Zane is. Megszabadulva a borzalmas haláltól, mely fenyegette és ismét útban a Huronok táborába, ahonnan megszökött, fejet hajtott végre a sors előtt és nem viaskodott tovább Végzetével. Sőt lelke legmélyén véghetetlenül hálás volt a szinte csodával határos szabadulásért.

Tiszta vízű, gyors folyású patakhoz ért a csapat s a lovasok leszálltak nyergükből, míg a szomjas paripák mohón itták a hús vizet. Az egyik harcos megérintette Isaac vállát és némán mutatott az óriási jávorfa felé, melynek tövében, a hatalmas lombsátor hűvös árnyékában Viharfelhő mellett ült Myeerah, Isaac arra fordította lovát és lassan ügetve odalovagolt. Mikor a fához ért, Myeerah fölállt és, lova nyakára támaszkodva, Isaacra emelte szomorú szemét, melyekben áldozatos, nemes lemondás tükröződött.

— Fehér Sas — kezdte bevezetés nélkül, csaknem ridegen — ez a patak egyenesen a folyóparti erődhez vezet. Kövesd a folyását s mire a nap fölér annak a túlsó dombnak az ormára, otthon lehetsz, családod körében. Szabad vagy, menj Isten hírével.

Legyintett a kezével és félre fordította bánatos arcát.

Isaac beleszédült a nem várt meglepetésbe. Nem mert hinni a füleinek. Fürkészve vizsgálta Myeerah-t és látta, hogy a leány arca ugyan nyugodt, de a keble viharosan hullámszik és keze, mely a pony nyakán pihent, görcsösen markolja a kantárszárát.. Most Viharfelhőre s a közelükben álló főnökökre tekintett — de ezek mind oly nyugodtan és közömbösen néztek rá, mintha egyáltalában nem érdekelné őket a dolog.

— Myeerah — kérdezte Isaac halkan — mit jelent ez, kérlek?

— Magvető szavai mély sebet ejtettek Myeerah szívéen — felelte a leány nagy keserűséggel. — Mert igazat beszélt. A Fehér Sas nem szereti Myeeraht és Myeerah nem fogja tovább kalitkában tartani. A Fehér Sas szabad: repülhet, ahová akar!

— A Fehér Sasnak nem kell a szabadság — tört ki Isaac hevesen. — Én szeretlek téged, Myeerah. Megmentettél engem és én a tied vagyok. Ha eljössz velem haza, a családomhoz és a feleségem leszel, ahogy az én népem szokásai követelik, ismét visszajövök veled a Wyandot-táborba.

Myeerah tekintete megenyhült és szemeiben fölragyogott kimondhatatlan boldogságának lángja. Halk sikoltással borult Isaac nyakába — de már a következő pillanatban Viharfelhőhöz fordult és élénk taglejtésekkel, szenvedélyesen magyarázott neki valamit, nyugat felé mutogatva. A főnök föl pattant lovára, harsány hangon odakiáltott harcosainak és lenyargalt a dombról a patakhoz. Aztán belegázolt a sekély vízbe és a harcosok szólanul követték — még csak vissza se tekintve. Mikor az utolsó indián harcos is eltűnt a sűrű erdő lombfüggönye mögött, az egyedül maradt szerelmes pár némán keletnek fordította lovai fejét.

X. FEJEZET.

Kora-nyári délután volt és már közeledett az alkonyat. Zane ezredes kint üldögélt a ház előtt, kis társasággal. Időnként kivette szájából hosszú szárú indián-pipájának csutoráját és hatalmas füstfelhőket fujt a magasba. McColloch őrnagy és Boggs kapitány mellette ültek, Silas Zane félkényőkére támaszkodva hevert a fűben, az ezredes felesége a kü-

szőbön állt és Betty a legalsó lépcsőn ült, két kezével átfogva föl húzott térdeit. Mindnyájan nagyon komolyak voltak. Jonathan Zane éppen ma jött haza, háromheti csatangolás után és felelgetett a hozzá intézett kérdésekre.

— Ne kérdezzessenek össze-vissza — mondta éppen megtörülve verejtéktől gyöngyöző homlokát. Mélyen barázdált arcán meglátszott a kimerültség és a sok sanyarúság. Gubancos szakállán meglátszott, hogy hetek óta nem ért rá törődni vele.

— Hát ez történt — folytatta sóhajtva. — Crawford ezredesnek négyszáz és nyolcvan embere volt; Slover meg én voltunk a vezetők. Ez erős csapat volt, csupa kipróbált katona, köztük sok a Pitt-erőd meg a többi folyamparti erődök helyőrségéből. Mert Crawford egy csapásra akarta összetörni a Shawneeket. Mikor erőltetett menet után elérkeztünk a Sandusky-folyóhoz, egyetlen egy indiánt se láttunk. Pedig Crawford azt remélte, hogy meglepheti a Shawnee-tábort és észrevétlenül rajtuk üthet; de mikor elhagyatva, üresen találta a tábort, nem tudta, hogy mit tegyen.

— Slover meg én azt tanácsoltuk, hogy azonnal vonuljon vissza, de Crawford nem hallgatott ránk. Igyekeztem megérttetni vele, hogy a gnadenhutteni vérfürdő óta állandóan éles szemű indián hírhordók és kémek figyelik a végeket és a mostani expedíciónak hírért is megvitték már gyorslábú követek a különböző indián-törzseknek s ezek most úgy zsongnak-bongnak, mint a fölingerelt méhraj a megzavart kaptárban. Az elhagyott Shawnee-falu, szerintem, kiáltó példája volt annak, hogy a riadó már eljutott a Shawneek és Delawarok tanyáira, sőt úgy lehet, a jóval északabbra fekvő Wyandot-telepekre is.

— De Crawford ezredes makacskodott és elhatározta, hogy tovább folytatja az előre törést az indián-terület belsejébe. Másnap aztán már találkoztunk

is a rézbőrűekkel, akik egyenesen szembe jöttek velünk. A Delaware-főnökök: Nagy-Pipás és Wingenund egyesült csapatai voltak. Alig kezdődött el a harc — a vörösbőrűek máris erősítést kaptak: Shanshota, a Huron-főnök jött segítségükre négyszáz harccsal. Az ellenség ügyesen bujkált a fedezékek mögött; fák és sziklák mögül tüzelt, vízmosságokban és szakadékokban lapult meg, vagy a magas fűben, kígyó módra kuszva, közeledett felénk. Ezekkel csak igazi indián-vadászok vehették volna föl a harcot, ilyen puskása pedig, legfőlebb ha ötven lehetett Crawfordnak. Egész nap csak azért küzdöttünk, hogy megtarthassuk az állásunkat, noha már hatvan embert veszítettünk. Éjszakára hatalmas tüzeket gyújtottunk a tábor körül, hogy orvtámadással meg ne lephessenek bennünket az indiánok.

— Másnap reggel már kora hajnalban megkezdődött a harc. Láttam Simon Girtyt a fehér lován. Tüzelte, bujtogatta a rézbőrűeket, hogy támadjanak s az indiánok oly hevesen kezdtek lövöldözni, hogy kénytelenek voltunk visszavonulni. Délután megjött Slover, akit kémszemlére küldött ki az ezredes és jelentette, hogy lovas-csapat közeledik: alighanem azok a segéd-csapatok, amelyeket Crawford ezredes várt.

— A «segéd-csapatok» nemsokára oda is értek... csakhogy angol huszárok voltak: Butler eskadronja Detroitból! Két tűz közé kerültünk tehát és Crawford ezredes katonái úgy elvesztették erre a fejüket, hogy szinte bénultan álltak a helyükön. A rézbőrűek tüzelése egyre hevesebb lett s az embereink úgy hullottak, mint ősszel a falevelek. Akik még nem estek el, rémülten hányták el fegyvereiket és eszeveszetten menekültek... java-részük egyenesen a rézbőrűek karjaiba.

— Azt hiszem, hogy mindössze legfőlebb két tucat ember menekült meg a mészárlásból, csupa

kipróbált, végbeli katona. Én egy odvas fába bujtam be és csak másnap mertem kidugni az orromat, amikor már eltakarodtak a rézbőrűek. Köröskörül tele volt a mező megskalpolt halottakkal, de Crawford ezredest nem találtam meg az elesettek között. Az indiánok mindent összeszedtek, aminek csak értéke volt: fegyvereket, takarókat, ruhákat... még a halottakat is levetkőztették.

— A Wyandot-törzs észak-nyugat felé vonult, a Delawarok és Shawneek pedig keletre tartottak. Én az utóbbiak nyomába szegődtem, mert az én utam is keletre vezetett. Három nappal a csata után ott feküdtem hason, annak a dombnak a gerincén, mely észak felől szegélyezi Wingenund táborát. Innen láttam, hogy Crawford tábornokot cölöphöz kötözték és már meg is gyújtották körülötte a máglyát. Ötszáz yardnyira se voltam a tábortól és tisztán ki tudtam venni a két harci főnököt: Nagy-Pipást és Wingenundot és láttam Simon Girtyt is.

— Ez a két főnök és Girty valamikor barátai voltak Crawford ezredesnek — folytatta Jonathan indulattól fojtott hangon. — És most nyugodtan álltak ott, nézve, hogyan emésztik meg a lángok, lassú és borzalmas kínok között, szerencsétlen áldozatukat!... A vörösbőrű ördögök üvöltöztek, szilaj hadi táncot jártak a máglya körül, gyönyörködve az ezredes pokoli kínjaiban... Mikor végül az egyik harcos vad ordítással rárohant a még élő ezredesre és megskalpolta a lángoktól körülnyalt áldozatot, nem bírtam tovább nézni ezt a szörnyűséget és félőrülten menekültem... Mondhatom, sok rémséget láttam már életemben, de ehhez fogható még soha!

— Irtózatos! — fakadt ki Zane ezredes, féktelen haragra lobbanva. — Még elgondolni is gyalázat, hogy ez a Girty valamikor fehér ember volt!

— Kis hijja, hogy ott nem hagyta a fogát —

mondta Jonathan elkeseredve. — Le akartam löni... de csak a lovát tudtam kilőni alóla.

— Kár, hogy nem céloztál jobban! — piron-gatta Silas Zane.

— Itt jön Wetzel — szólalt meg McColloch őrnagy. — Valjon tud-e újat mondani erről a mészár-lásról?

A «Halál Szele» némán fogott kezét Jonathannal és a többiekkel. Mikor megkérdezték tőle, hogy mit tud Crawford ezredes expedíciójának tragikus sor-sáról, elmondta, hogy Slover kevéssel előbb tántor-gott be Hugh Bennett gerendaházába, halálosan ki-merülve és a ruhája rongyos foszlányokban lógott róla.

— Örülök, hogy Slover is ép bőrrel menekült. Ő is az első pillanattól fogva ellene volt a betörésnek. Ha Crawford ránk hallgat, még ma is élne és nem pusztult volna vele együtt több száz derék legény... Nem mondta neked Slover, hogy hány ember me-nekült meg a vérfürdőből?

— Azt mondta, hogy bizony nagyon kevés. A foglyokat is mind megölték a rézbőrűek még a csata-teren, csak Crawfordot és Knightot kimélték meg.

— Crawfordot cölöphöz kötözve égették el mág-lyán — mondta Jonathan: — ezt magam láttam. Hogy Knight doktorral mi történt, azt nem tudom. Lehet, hogy már előbb végeztek vele a Delaware-ok, mint én a táborukhoz értem.

— Azt mondd meg Wetzel — szólt közbe most Zane ezredes — hogy véleményed szerint minő kö-vetkezménye lesz Crawford halálának a végeken?

— Ugyanolyan véres esztendő, mint 1777 volt — felelte a vadász.

— Vagyis mindennap várhatjuk az indiánok tá-madását?

— Hát bizonyos, hogy a folyam partja véges-végig lángba borul — vélte Wetzel a homlokát rán-

colva. — Hamilton szövetkezett Girtyvel és ketten együtt majd csak kiföznek valami szörnyűséget. Fogadni mernék, hogy Girtynek kéme van a parti erődökben és éppen oly pontosan tudja minden védelmi eszközünket, mint saját magunk.

— Fehér kémre gondolsz, Lew?

— Minden esetre.

— Ez nagyon merész és komoly gyanu, Lewis csóválta fejét Zane ezredes elkomolyodva. — De, mivel te mondod, bizonyára van alapja is — folytatta fölkelve és kifelé indult az udvarba. — Jer velem, kérlek, beszéljünk erről négy szem közt.

— Nem tetszik nekem az egész állapot — mondta a vadász, amikor kívül voltak már a palánkon. — A gyanum alapja az, hogy vagy egy hónappal ezelőtt rajt értem azt a Miller-fiút, amint szaglászott a garendavár körül, ahol pedig semmi keresni valója se volt. Attól fogva állandóan szemmel tartom és, ha alapos a gyanum, akkor a fickó nagyon gonosz játékba fogott. Bizonyítékaim ugyan nincsenek, de a dolog mégse tetszik nekem.

— Ez komoly dolog, Lew — mondta Zane ezredes és elsötétedett az arca. — Most, hogy szóba hoztad, eszembe jut, hogy Jonathan mondta, hogy három héttel ezelőtt Kanawha közelében találkozott Millerrel. Ez akkor volt, mikor Crawford ezredes már úton volt a Shawnee-tábor felé. Crawford szeretne volna magával vinni Millert is, de Miller azzal vágta ki magát, hogy sietnie kell vissza az erődbe... És még most sincs itthon!

— Engem nem lep meg — vont a föl a vállát Wetzél. — De bízd rám a dolgot: én majd tisztába hozom. Te nem is igen járhatsz utána, mert tiszted ide köt az erődhöz; én ellenben nem vagyok katona és így jobban megfigyelhetem Millert. Én rám különben se gyanakszik és, ha szabad kezét adsz ne-

kem, nyugodt lehetsz, hogy kifürkészem: miben sántikál.

— Minden esetre szabad kezet adok, Lew és kérek, hogy jelents mindent, amit észre veszel. De vigyázz, hogy el ne áruld magadat. Mert lehet, hogy tévedsz, bár nekem se tetszik ez a fickó. Hol eltűnik, hogy megint visszajön, minden elfogadható ok nélkül és ezért nem bízom benne. De mégse tudom hinni, hogy... Mert, az Isten szerelmére: ugyan mi haszna lehetne abból, hogy elárul bennünket?

— Ezt én se tudom — ismerte be Wetzel is — de azért mégis a körmére nézek.

— Uram, segíts: hiszen ez Lew Wetzel! — csapta össze a kezeit Betty, mikor bátyja és az ezredes ismét visszajöttek. — És hol a puskája?... Mióta jár maga puska nélkül és ilyen pompás szarvasbőr-gunyában?

Wetzel megállt Bettyvel szemben és rámosolygott a maga szomorú mosolyával. Pompás példánya volt az őserdőben szabadon csatangoló vadásznak. Arcát még nem égette barnára a nyári nap heve és sűrű, fekete haja leomlott széles vállaira.

— Ma van a születés-napom, Betty — felelte a vadász mosolyogva. — De nem ezért öltöztem ám ünneplőbe...

— Hanem?... vágott a szavába Betty kíváncsian.

— Hanem azért — folytatta Wetzel, — hogy lássam: tetszem-e magának és mennyire?

— Hát nagyon! — incselkedett Betty tréfásan. — Ha valóban ez volt a célja, akkor megnyugtathatom, hogy elérte. Ki varrta ezt a szép ruhát? És hol szerezte a gyönyörű, finom cafrangokat és színes gyöngyöket?

— A cafrangokat és gyöngyöket egy indián faluban zsákmányoltam, a ruhát pedig magam varrtam.

— No, akkor legközelebb magával varratom a szoknyáimat — ugratta Betty a vadászt.

De Wetzel nem volt hajlandó a tréfára és búcsúzni kezdett.

— Most már vissza kell mennem — mondta.

— Nem, nem... ne menjen még! — kérte Betty. — Hiszen én velem még nem is beszélt...

— Ugyan mit mondhatnék én, együgyű indiánvadász, magának, a szép leánynak, ami szórakoztatná? — kérdezte Wetzel, amint kifelé mentek egymás mellett.

— Na, nem éppen szórakozásról van szó — mondta Betty, színlelt duzzogással. — Csak nem szeretem, ha mellőznek... legkívált ha maga nem akar észrevenni. — És, meghalkítva a hangját, hirtelen ezt kérdezte: — Valami baj van talán Mr Miller körül?... Meghallottam a nevét és láttam, hogy bátyám elkomorodik. Mit beszéltek róla, Lew?

— Oh, semmi különöset, Betty. Majd egyszer talán megmondom magának is. Most csak annyit mondhatok, hogy az ezredes nem szereti Millert, én pedig rossz embernek tartom. Reményilem, Betty, hogy maga... hogy ez a Miller nem érdekli magát?

— Nem, egy csöppet se, Lew.

— Akkor hát ne is álljon vele szóba többé... Most pedig jó éjszakát. Sietnem kell, hogy el ne késsek a vacsoráról.

— Megálljon, Lew!... Vagy utána szaladok.

— Ugyan mit érne vele, ha utánam futna is? — mosolygott a vadász. — Hiszen úgyse tudna utolérni! Adhatnék akár húsz lépés egérutat is addig a görbe tölgyfáig, amott a parton és mégis én lennék az első.

— Szó sincs róla! — tiltakozott Betty és rögtön összefogta a szoknyáját, futásra készen. — Rajta, tartom a kihívást.

— Ha-ha-ha! — nevetett az ezredes. — Lássuk

hát a versenyt. Ha te győzöl, Betty, olyan dolgot cselekedtél, ami még senkinek se sikerült.

— Gyere csak, Silas: mérj ki húsz lépést, de jó hosszúakat! — szólt hátra Betty, aki nagyon komolyan vette a kihívást.

— Akkorákat lépek, hogy negyven lépéssel fölér a húsz! — nevetett Silas és óriási lépésekkel indult el.

— Nézd csak, uram: mit néz Wetzel olyan merőn? — kérdezte mrs Zane az ezredestől.

A vadász ugyanis, neki készülődve a futásnak, szembe fordult a folyóval és mrs Zane észre vette, hogy hirtelen összerezzen, aztán kiegyenesedik és oly merően áll, mint a szobor. Mrs Zane szavaira a többiek is figyelmesek lettek és mind Wetzel felé fordultak.

— Oda nézzetek! — kiáltott föl a vadász, a folyó felé mutatva.

— Megint látsz valamit, Lew? — kérdezte az ezredes. — Nos, merre nézzek?... Ah, igazad van!... Valami sötét alak imbolyog ott a parton... És, az áldóját, esküdni mernék rá, hogy indián!

Jonathan berohant a házba s pár pillanat múlva három puskával jött vissza.

— Lovakat is látok, Lew — mondta. — Mit gondolsz, mit akarhatnak?... Ilyen vakmerőséget csak akkor kockáztat meg az indián, ha nagy erő áll a háta mögött.

— Ellenséges indián még akkor se — rázta a fejét Wetzel. — De lehet, hogy nem is rézbőrűek. Menjünk le a parthajlásig.

— Oh, menjünk, menjünk! — kiáltott föl Betty és sietett Wetzel után a kanyargó ösvényen.

Zane ezredes azonnal hozzájuk szegődött és csakhamar az egész társaság útban volt a folyampart felé. Mikor leértek a dombról, látták, hogy két ló éppen abban a pillanatban ereszkedik le a vízbe

a túlsó parton. A hatalmas fák lombsátorának sötét árnyéka egyszerre elnyelte a két lovat, úgy hogy az innenső partról nem lehetett látni őket. Zane ezredes és Jonathan föl és alá jártak a parton, izgatottan keresve olyan pontot, ahonnan mégis láthatnák, hogy mi történik a túlsó parton.

— Ott vannak, ni! — kiáltott föl Silas hirtelen. — És erre tartanak.

— Én is látom őket — szólalt meg Zane ezredes. — Most bukkannak elő a fák árnyékából. Mind a két lovon ül valaki. De ugyan kik lehetnek?...

— Isaac meg egy indián leány — jelentette ki Wetzels röviden.

Ez a meglepő állítás valósággal lázba hozta a kizárt társaságot. Össze-vissza kiabáltak valamennyien.

— Uram, ne hagyj el! — csapta össze kezét az ezredes. — Neked valóban csodásan éles a szemed és azt hiszem, hogy eltaláltad az igazat... Nézzétek: az elülső lovas integet a kezével!

— Oh, Bessie, Bessie! — ujjongott Betty és izgalmában Zane ezredes feleségének a nyakába borult — azt hiszem, hogy Lewnek igaza van... Nézd csak Tigris: a szegény kutya egészen megbolondult!

A kutyáról mindenki megfeledkezett. A derék Tigris Bettyvel együtt jött le a partra és közvetlenül a leány mellett állt. Először remegni kezdett, aztán keservesen vinnyogott, végül ujjongva, viharosan csaholt és belerohant a folyóba, mintha az érkezők elé akarna úszni.

— Hel-lo-o-o, Be-e-et-ty-i-i! — hallatszott a folyam közepéről az elnyujtott kiáltás.

Most már nem lehetett kételkedni. Mindnyájan ráismertek, hogy ez Isaac hangja.

Bár a nap már alábukott a dombsor mögé, azért még mindig elég világos volt és a társaságnak minden tagja megismerte Isaac Zanet, aki egyenesen ült a nyeregben és kezében tartotta annak a ponynak

kantárszárát, amelyik mellette úszott. A pony hátán karcsú, fiatal leány ült és egészen a ló nyakára borulva, mindkét kezével belekapaszzkodott a pony sörényébe.

Ekkor már Zane ezredes és Jonathan derékiig belegázoltak a sekély vízbe, várva a kedvező pillanatot, hogy megragadassák az úszó lovak zabláját. A parton kiabáló és ide-oda futkosó, izgatott kis csoport láttára sokan kitódultak az erődből is és néhányan leszaladtak a partra. Boggs kapitány és Alfred Clarke egyszerre érkeztek oda és a vén Sam lélekszakadva rohant le a szénapadlásról, hogy megnézze: mi történik a folyó partján. Valamennyien roppant izgatottak voltak és megkönnyebbülten lélekzettek föl, mikor Zane ezredesnek és Jonathannak sikerült végre partra vontatnia a két lovat.

— Ebenezer, Jack, Silas... itt vagyok épen és egészségesen! — kiáltotta Isaac vígan, leugorva a lováról. — Betty, édes kis hugom: hát meg se ölelsz?... Miért bámulsz reám úgy, mintha sírból följáró kísértet lennék?

Betty örömsikoltással borult bátyja nyakába és Isaac alig bírta kiszabadítani magát hugának ölelő karjaiból.

— Csupa víz leszel tőlem — pirongatta szelíden. — Hát örülsz, hogy megjöttem?... És én?... Soha életemben nem voltam ily boldog! De hoztam neked valakit, akit nagyon-nagyon kell szeretned. Ez Myeerah, a te kis testvéred, tudod? Tetőtől-talpig átázott, szegény. Vidd haza, öltöztess át és legyen rá gondod, kérlek, hogy megérezze, mily szeretettel fogadja be őt a család. És el kell felednetek mindent, ami a múltban történt, mert Myeerah mentett meg engem a máglyahaláltól.

Betty csak most fordult oda a karcsú indián leányhoz, aki még így is — csapzott hajával és tetőtől-talpig sárosan — kedves, aranyos teremtés

volt. Szép arca majdnem oly fehér volt, mint a Bettyé és sötét, bársonyos szemének ragyogását el-
fátyolozták kicsordulni készülő könnyei.

— A Fehér Sas szabad — szólalt meg az indián leány, muzsikás, mély torokhangján.

— Te hoztad haza nekünk — felelte Betty szeretettel. Jöjj velem — folytatta és kézen fogta a remegő leányt.

A telepések mind körülfogták Isaacot és, kézről kézre adva, ölelgették. Aztán megindult a kíváncsi, izgatott kérdések özöne. — Hát igazán szabad?... Kicsoda ez az indián leány?... Őt is megszöktette magával?... Készülődnek-e háborúra az indiánok?...

Mialatt fölgyalogoltak az ezredes házához, Isaac röviden elmondta, hogyan szökött meg a Wyandot-táborból — hogyan fogta el a Magvető bandája — és hogyan szabadította meg onnan Myeerah. Említette azt is, hogy a Magvető törzse lázasan készülődik a harcra és végül elmondta találkozását a renegát Simon Girtyvel, meg Crawford ezredesnek kínos tűzhalálát.

— Hát az hogy történt, hogy magaddal hoztad ezt az indián leányt is? — kérdezte Zane ezredes, mikor végre egyedül maradt Isaac-kal.

— Feleségül veszem Myeeraht és azért hoztam haza — felelte Isaac. — Ha megvolt az esküvő, ismét visszamegyek vele a Wyandotokhoz és mind addig ott maradok vele, míg megköthetjük a békét.

— Hm... és azt hiszed, hogy meglesz ez a béke? — tamáskodott az ezredes.

— Myeerah megígérte és én hiszem, hogy meg is tudja csinálni, kivált ha nőül vettem. Ha békét kötünk a Huronokkal, ez könnyen ráveheti a Shawneeket, hogy ők is békét kössenek velünk. Állandóan azon dolgozom majd, hogy ez a béke meglegyen és tartós maradjon; de, ha esetleg nem is érném el a célomat, akkor is az a kötelességem,

hogy Myeerah mellett maradjak. Ne feledd, hogy a legszörnyűbb haláltól mentett meg engem!

— Ha ez a házasság az indián leánnyal biztosítja annak a vén, marcona Tarhenek a barátságát, akkor többet érünk el vele, mint amennyit évekig tartó véres háborúk árán elérhetnénk — felelte az ezredes elgondolkozva. — De én mégis aggódom és nem szívesen eresztlek vissza az indiánok közé... Ki tudja, látunk-e még egyszer az életben?

— Oh, hogyne! Sőt nagyon gyakran — mosolygott Isaac. — Mert, ha nőül veszem Myeeraht, a Huronok már nem tekintenek fogolynak és szabadon járhatok-kelhetek, amerre tetszik.

— Nos, ha így van, akkor semmi baj! — sóhajtott megkönnyebbülve az ezredes. — De így van-e valóban?

— Oh, ha láttad volna, hogy Viharfelhő hogyan nyargalt be lovasaival a Magvető táborába, bizonyára te se kételkednél ebben! — lelkesedett Isaac. — Főlséges jelenet volt. A harcosok egy szempillantás alatt körülfogták a cölöpöt, amelyhez hozzá voltam kötözve. A rözse már égett s a halotti csöndbe hirtelen belehasított a vérfagyasztó harci üvöltés. A Viharfelhő csataordítása volt. Én rögtön ráismerem, mert már előbb is hallottam: s aki csak egyszer is hallotta, soha többé el nem feledheti. Még föl se ocsudhattam a meglepetésből, amikor Viharfelhő harcosai már körülfoglák az egész bandát. A meglepetés oly tökéletes volt, hogy ha Magvető harcosai ellenszegülnek, Viharfelhő lovasai valamennyit halálra gázolhatták volna... Bizonyos, hogy Magvető halála napjáig emlékezni fog erre a végzetes napra!

Betty szívében mindig föllángolt a gyűlölet, valahányszor az indián leány nevét hallotta, mert az ő rovására írta Isaac örökös fogságát. De most, hogy Isaac ismét hazajött, annyira örült és oly boldog volt, hogy nem bírt már gyűlölködni se. Aztán meg

szívébe lopózott az indián leánynak sápadt, szomorú arca is, melyen meglátszott a hosszú út sanyarúsága és az aggódó léleknek szomorú bánata. És Betty a női szív ösztönös gyöngédségével megérezte, hogy Myeerah nagy lelki válságban vergődik — félt, hogy imádott szerelmesének családja lenézi és megveti. Elárulták ezt remegő kezei, szemének félénk pillantásai.

Mivel Myeerah nemcsak értett, hanem beszélt is angolul, Betty egyre kíváncsibb érdeklődéssel és fokozódó szeretettel sürgött-forgott körülötte. Mialatt száraz és meleg ruhába öltöztette, folyton arról beszélt neki, hogy mily boldogok mindannyian, hogy Isaac épen és egészségben haza került. Kijelentette azt is, hogy az a hősiesség, amellyel Myeerah megmentette Isaac életét, eltörülte a multnak minden kínos emlékét és a család szeretettel fogadja otthonába Myeerah-t, aki mostantól fogva hozzájuk tartozik.

A fiatal indián leány szorongása lassanként elcsitult. Betty vigasztaló, barátságos szavaira s mire Betty ráadta a maga fehér ruháját és megfésülte az indián leány haját, melyet piros szalaggal kötött kontyba, Myeerah annyira elfelejtette már az aggodalmait, hogy szerény mosolygással nézte tulajdon piruló arcát az elébe tartott tükörben. És annyira bájos, megvesztegetően édes kis teremtés volt, hogy Betty hangosan tapsolt örömeiben.

— Oh, milyen drága vagy, édes kis testvérem! — kiáltott föl Betty. — Aki ebben a ruhában lát, bizony nem mondaná, hogy Wyandot hercegnő vagy.

— Myeerah édesanyja fehér asszony volt — felelte büszkén az indián leány.

— Hallottam a történetedet, Myeerah és mondhatom, hogy csodálatos. De el kell mondanod egész életedet, hogy hogyan éltek ti, indiánok, a falvaitokban. És az is oly csodálatos, hogy majdnem oly

tisztán beszélsz angolul, mint én magam. Ki tanított meg erre?

— Myeerah a Fehér Sastól tanulta meg az angol nyelvet. De tud beszélni francia nyelven is, a *Cou-reurs-des-bois* nyelvén.

— Akkor te többet tudsz, mint én, Myeerah — nevetett Betty. — Pedig nekem volt francia nyelv-tanárnőm is.

— Hello! — kiáltott föl Isaac letről. — Mit csináltok odafönt?

— Jer föl, majd meglátod! — kiáltott le Betty.

— Ez az én indián galambom? — állt meg Isaac a küszöbön, összecsapva a kezeit álmélkodásában. — Hát mondd, Betty, nem...

— Hogyne! — bólíntott Betty: — igazán gyönyörű!

— Jer, Myeerah — szólt most Isaac, gyöngéden megölelve és megcsókolva a leányt: — most leme-gyünk ebédelni. És ne félj, se ne törődj vele, ha megcsodálnak, kedvesem.

— Mindnyájan szeretünk téged — szólt Betty, megfogva Myeerah kezét, aki félenken fejtőzött ki Isaac karjaiból. — Jer velem, majd magam mellé ültetek és nem kell beszélgetned se, ha nem lesz hozzá kedved.

Myeerah most már megnyugodva ment le Betty-vel a földszintre, ahol Isaac, aki előre sietett, már a küszöbön várta őket.

A tágas termet fényesen kivilágították szurok-fenyő-fáklyákkal. Mrs Zane már éppen tálaltatott. A vén Sam és Annie idegesen lótottak-futottak a konyhából a terembe és vissza, Zane ezredes pedig most jött föl a pincéből, hatalmas, hordóforma edényben cipelve a harminc esztendőös óbort, amely még Virginia napsugaras hegyoldalain termett és az Ohio-folyam hozta el ide tutajon.

McColloch őrnagy, Boggs kapitány és Hugh Ben-

nett voltak a meghívott vendégek, sőt — nagy rábeszélésre — Wetzel is megjelent. Ott volt továbbá Bettynek két legjobb barátnője is: Lydia és Alice.

Amikor Isaac, büszkeségtől ragyogó arccal bevezette a két szép leányt a terembe, az öreg Sam álmélkodva kiáltott föl:

— Na hát, massa Zane, én már igazán nem tudom, hogy kettő közül melyik a másik!

Mert Betty és Myeerah valóban hasonlítottak egymáshoz. Karcsú természetük majdnem egyforma magas volt, mindkettőjüknek a szeme fekete, az arcuk szabályosan szép, az ajkuk finom metszésű — csak Bettynek az arca mindig rózsapiros volt, a Myeerahé pedig hol sápadt, hol ismét lángvörös.

— Barátaim — jelentette Isaac egyszerűen — ez itt Myeerah, Tarhenek, az Álló Sziklának leánya, aki holnap a feleségem lesz.

— Oh, miért nem mondtad ezt nekem is! — kiáltott föl Betty meglepetve. — Myeerah egy szót se szólt erről.

— Ebből is láthatod, mily nagyszerű leány Myeerah — jegyezte meg Isaac mosolyogva: — nő létére is tud hallgatni.

Ebben a pillanatban ismét nyílt az ajtó és Will Martin meg Alfred Clarke jelent meg a küszöbön. Őket külön és titokban hívta meg Zane ezredes, úgy hogy Betty nem is tudott róla.

— Most már mind együtt vagyunk, Bessie — fordult feleségéhez az ezredes — és talán asztalhoz is ülhetnénk... Nagy családi örömnapp ez nekünk, barátaim — magyarázta aztán vendégeinek — de nem a holnapi menyegzőre gondolok. Igazi lakodalmi ünnepséget majd csak akkor tartunk, ha Lydia vagy Betty sietnek utánozni Alicet, aki gyorsabb és ügyesebb volt náluk a... férj-fogásban. Ha nem azért örömnapp nekünk ez a mai este, mert Isaac végre ismét itthon van, mint szabad ember

és reméljük, hogy holnapi házassága békét szerez köztünk és a leghatalmasabb indián törzs között. Roppant fontos esemény ez mindnyájunknak, de legkivált a fiatalságnak. A Huronok barátsága minden esetre nagy hatással lesz a többi indián-törzsekre is. Talán még én is megérhetem azt az álmodat, hogy békében élhetünk az indiánokkal, amikor szabad lesz a föld, jól felszerelt farmerek gazdálkodnak mindenfele és végre megnyílik ez a nagyjövőjű, dicsőséges ország a nagyvilág előtt. Ennek a reménynek örüljünk most és legyünk vígan mindannyian: mulattassuk egymást kölcsönösen, hogy mindenkor boldogan emlékezhessünk vissza a mai napra...

Betty kínosan pirult el, mikor meglátta Alfredet és még jobban bántotta az ezredes célzása — a férjhez menésre. Még inkább növelte zavarát, hogy az asztalnál szembe került Alfreddel. Ez volt az első alkalom, hogy ily közletről látták egymást az emlékezetes vasárnap délelőtti jelenet óta és ez a közelség annyira fölforgatta Betty hangulatát, hogy szinte föl se merte emelni szemeit a tányérjáról, mert félt, hogy tekintete találkozik az Alfredével. De végre mégis rátekintett lopva — és megdöbbenve látta, hogy Alfred mosolygó arcán nyoma sincs annak a lelki letörtségnek, amelyről az ezredes beszélt neki. Sőt ellenkezőleg: Alfred nagyon is jó színben volt, pompás étvággyal evett-ivott és élénken beszélgetett, nevetgélve szórakozott, társalgott Lydiával.

Alfred viselkedése új, megnevezhetetlen érzést váltott ki Bettyből — a sértett hiúság érzését... Mert ki hallotta valaha, hogy a szerelmes férfi — aki maga írja a levelében, hogy az — ilyen vidáman és kedélyesen mulat... nem azzal a hölgygel, akit állítólag szeret, hanem egy másikkal? — Ugy látszik, hogy túlesett már szerelmi bánatán... De éppen, amikor némi keserűséggel állapította meg ezt, Alfred

mélyen belenézett Betty szemeibe. A fiatal leány rögtön lesütötte ugyan a szemeit — de mégis észrevette Alfred tekintetében a szemrehányást.

— Most hát jó ideig itthon maradsz, úgy-e, Isaac? — fordult Betty hirtelen a bátyjához, hogy palástolja a zavarát.

— Nem, Betty, csak egy-két napig maradok... De azért ne szomorodjál el, kedvesem, mert nem úgy megyek vissza, mint fogoly. Myeerah-val együtt gyakran haza fogunk látogatni. De most sietnem kell vissza, mert még idejében meg akarom akadályozni, hogy a Delaware-ok valami harci kalandba ugrassák be Tarhét.

— Azt hiszem, Isaac — szólt közbe Boggs kapitány — ez lesz a legokosabb dolog, amit tehetsz... És ha jól megnézem a menyasszonyodat, igazán csodálkozom, hogy miért csak ily későn szántad rá magadat a boldogságra.

— Ebben igaza van, kapitány — mosolygott Isaac. — De hát, ameddig fogoly voltam, mindig csak az járt az eszemben, hogy hogyan szabadulhatnék és nem is gondoltam a szerelemre.

— Más szóval: teljesen vak voltál! — szólalt meg most Alfred.

— Valóban az voltam, Alfred — bólintott Isaac. — És el tudom képzelni, hogy az én helyemben te sokkal hamarabb fölfedezted volna az én hercegnőm szépségét és erényeit. De azért, ha nincs nehezedre: megkérnélek szépen, hogy ne ostromold Myeeraht epedő és hódoló pillantásaiddal. Tudod, nincs hozzá szokva, szegény... Erről jut eszembe, hogy holnap eselleg zavarok is támadhatnak, mert... mert ti, fiatalok, bizonyára mind meg akarjátok majd csókolni Myeeraht.

— És hasonló zavarok támadhatnak Betty körül is — jegyezte meg az ezredes — mert ő lesz a nyoszolyó-leány.

— Gondold csak meg, cimbora — kacsintott Isaac, Alfredre — micsoda pompás lehetőség ez: hogy megcsókolhatjátok a határvidék két legszebb leányát... Egész életre való édes emlék.

— Azt hiszem, hogy ez rendes szokás? — kérdezte Alfred hidegen.

— Szokásnak szokás — mondta az ezredes — föltéve, hogy el bírod fogni a leányt.

Betty a haja tövéig elpirult, mikor Alfred közömbös kérdését meghallotta. — Hogy mer így beszélni?... Akarata ellenére is kénytelen volt rátekinteni Alfredre — s a fiatalembernek merően rászögezett kék szemeiben, mintha nyitott könyvben olvasna, látta föl villanni az emlékezés gyújtó szikráját... annak a bizonyos csóknak az édes emlékét. És Bettynek az arca ismét lángba borult, amint lehajtotta a fejét, a szíve pedig megtelt a szégyenkezés, a szerelem és a megbánás ellentétes érzéseivel.

— Nekem is kedves eshetőség lesz ez — szólalt meg most Wetzel, amire az általános érdeklődés rögtön feléje fordult.

— Lehetetlen dolgot beszélsz, Lew — csóválta a fejét Isaac. — Hiszen még fenyegetésekkel se lehetne rákényszeríteni téged arra, hogy megcsókolj akár a legszebb leányt is.

— Pedig hát ez a csókolózás nem is olyan nagy dolog! — nevetett az ezredes — és minden menyasszonynak át kell esni rajta.

— Persze, azt már elfeledted, hogy mennyire dúltál-fúltál, mikor engem csókolgattak a legények — jegyezte meg Mrs Zane finom gúnnyal.

— Na, kedvesem — legyintett az ezredes ingerkedve — ha dúltam-fúltam is, ahogy mondod, ez csak azért lehetett, mert nem voltam egészen józan és többször megcsókoltak, mint illet volna.

— Még egyet szeretnék tudni, Isaac — terelte

másra a beszédet Boggs kapitány: — honnan tudta meg Myeerah, hogy a Magvető foglyul ejtett téged? Hiszen nem követhette a nyomaidat, mikor megszöktél a táborból?

— Nem mondanád el, kérlek? — fordult Isaac az indián leányhoz.

— Kis madár dalolva hozta nekem a hírt — felelte Myeerah.

— Nem mondja meg — csóválta fejét Isaac: — még nekem se akarja elmondani. Ebből azt következtetem, hogy Simon Girty izente meg neki, hogy a Magvető foglya vagyok. Bizonyítja ezt az is, hogy az utolsó pillanatban, mikor az indiánok már oda-szíjjaztak a cölöphöz, Girty a közelemben furakodott és elkeseredve súgta a fülembe, hogy úgy látszik: már elkésett a megmentéssel.

— Igazad lehet, hogy Girty volt — helyeselt az ezredes is. — De azt hiszem, hogy szegény Crawford ezredes érdekében nem mert szót emelni.

Zane ezredes finom óborát úgy itták a vendégek, mint a vizet. Mert a határszélen az volt a szokás, hogy mihelyt kiürült valakinek a pohara, nyomban színültig töltötték megint. De Zane ezredes azért nagyon vigyázott, hogy senkise igyék többet a kelleténél.

— Barátaim — mondta fölállva — az idő már későre jár. Holnap, ha már megvolt az esküvő, lesz játék, mulatság és szórakozás elég: célbalövés, futóverseny és sok egyéb mérkőzés. Boggs kapitánnyal együtt díjakat is tűztünk ki és számítok a leányokra is, hogy tehetségük szerint hozzájárulnak a versenyek érdekességének fokozásához.

— Lesznek talán női versenyek is? — kérdezte Isaac. — Mert akkor szeretném látni, hogy Betty és Myeerah közül melyik a gyorsabb futó?

— Betty gyorsabban fut, mint akármilyen más leány, akár fehér, akár vörös — jelentette ki Wet-

zel. — Sőt akárhány fiatalembernek is adhatna egé-
rutat a futásban.

— Nos, holnap esetleg alkalma lehet rá, hogy
megmutassa: mit tud — vélte az ezredes. — Tudom,
hogy valamikor pompásan futott, de azt hiszem,
hogy mostanában inkább a könyveket bujja és...

— Oh, bátyám, hogy mondhatsz ilyet? — méltatlankodott Betty.

Az ezredes nevetve veregette meg hugocskája
édes arcát.

— Sebaj, Betty: csak tréfa volt! — mondta és,
a társasághoz fordulva fölemelte poharát: — Igyunk
a szép menyasszony és a boldog vőlegény egészsé-
gére!... Most te következél, Boggs kapitány.

— Azt mondom én is — szólt Boggs kapitány,
főlkapva poharát — hogy éljen a szép menyasszony
és a boldog vőlegény!

— Ne feledkezzünk meg a nyoszolyó-leányról
se! — szólt közbe Isaac. — Éljen ő is!

— Helyes — bólintott az ezredes. — Nos, Clarke,
most rajtad a sor: halljuk a szép szót!

Clarke fölállt és a fiatal jegyespár felé fordult:

— Szeretném, ha pár rövid szavam méltó lenne
az ünnepélyes alkalomhoz, de félek, hogy nincs
meg a rá való tehetségem. Hiszem, amit Zane ezre-
des mondott, hogy ez az indián hercegnő lesz az
első szem abban a láncban, mely egymáshoz fűzi
majd a fehér és a rézbőrű embereket az örök béke
és testvériség jegyében. Ne mondjuk hát, hogy Myee-
rah hercegnő Fehér Holló, hanem nevezzük Fehér
Galambnak, aki a béke olajágát hozza nekünk...
Uraim, álljunk föl mindannyian és igyunk áldomást
az új pár hosszú boldogságára és életére.

Mindnyájan kocintva éljeneztek és fenéki-
g kiitták poharukat. Most Clarke ismét színi-
g töltötte poharát, melyet magasra emelt és, merően Bettyre
nézve, ismét megszólalt:

— Uraim, köszöntsük föl a nyoszolyó-leányt... Miss Zane, az ön egészségére és boldogságára... Isten sokáig éltesse!

— Köszönöm — bólintott Betty halkan, lesütve a szemeit. — Jó éjszakát kívánok mindnyájuknak... Jer, Myeerah.

Mikor egyedül volt Bettyvel az emeleten, az indián leány boldogságtól ragyogó arccal fordult feléje:

— Az én nővérem nagyon boldoggá tett engem — suttogta halkan, lágy torokhangján. — Myeerah szíve tele van gyönyörűséggel.

— Hiszem, hogy boldog vagy — felelte Betty, gyöngéden megcsókolva Myeeraht: — mert tudom, hogy nagyon szereted Isaacot.

— Myeerah mindig szerette őt. És szeretni fogja a hugát is.

— És én is szeretlek téged — mondta Betty. — Szeretlek, mert megmentetted az életét. Ah, Myeerah: a ti szerelmetek csodás tündérmese!

— Szeretik az én nővéremet is — suttogta Myeerah. — Myeerah kiolvasta ezt a nagy vadász szemeiből. Mint a holdsugár szomorú fénye a víz tükrén: olyan volt a tekintete. A nagy vadász szerelmes az én nővérembe. És az a másik, akinek kék a szeme, mint az északi égbolt, az is szerelmes... az is szerelmes az én nővérembe.

— Csitt! — suttogta Betty megremegve és eltakarva az arcát. — Csitt, Myeerah, ne beszéljünk róla!

XI. FEJEZET.

Másnap délután verőfényes, meleg nap volt, a levegő megtelt balzsamos fenyő-illattal és a madarak vidáman énekeltek. Festői képe volt a sok ostromot látott, viharvert, komor erődnek és az alatta

lekvő, apró telepeknek. Mint fecskefészkek, lógtak a gerendaházak a domboldalon, mintha csak a vadszőlő- és borostyán-indák tartanák odakötte s a távolabb eső malom — félig már rom, mert az indiánok fölégették — olyan volt, mint a tündérmeséből kivágott kép: sok száz évesnek látszott óriási mozdulatlan kerekével.

A dombhát bársonyos pázsitján üdögélt indián menyasszonyával Isaac. Azért választotta ezt a helyet, mert innen lehetett legjobban végiglátni azt a nagy négyszöget, ahol majd lefolynak a versenyek és mérkőzések. Körülöttük verődtek össze a telep asszonyai, leányai és halkan beszélgetve dicsérték Myerah szépségét és kedvességét: majdnem fehér arcbőrét, apró kezeit, karcsú termetét és klaszikus vonásait. A kisebb leányok szájtátva bámultak rá és le nem vették róla a szemüket, a fiúk pedig kergetőzve, birkózva hemperegtek a fűben, nagyokat sikongatva örömeikben.

A telepnek apraja-nagyja mind összegyűlt az ünnepélyes alkalomra a zöld mezőn. Zane ezredes és Sam éppen a nagy céltáblát állították föl a négyszög közepén, mert a mulatság a mester-lövők mérkőzésével kezdődött. Boggs kapitány és McColloch őrnagy állapították meg a jelentkezők sorrendjét és Jonathan Zane, Will Martin, Alfred Clarke meg a többi fiatalok izgatottan vizsgálták puskáikat, melyeket nagy gonddal töltöttek golyóra. Betty azon a pompás pejmenen ült, melyet Zane ezredes tűzött ki jutalmul a legjobb lövőnek. A fiatal leánynak csapongó jókedve volt, mint az egész társaságnak — kivéve Wetzelt, aki hosszú puskájára támaszkodva kissé félre húzódott és nem igen törődött az előkészületekkel. Merengve nézte az erdőt vagy a folyó túlsó partját fürkészte.

— Nos, fiúk, azt hiszem, kezdődhetik a játék!
— kiáltott föl Zane ezredes vígan. — Minden ver-

senyző csak egyszer lő, kivéve, ha többen egyformán elsők. Vigyázzatok hát és jól célozzatok!

A verseny legelső száma a «szög-beverés» volt. A céltábla deszkájába lazán bevették a szöget, amelynek fejét kellett eltalálni a golyóval, hogy a szög egészen beleszaladjon a deszkába, mintha kalapáccsal ütöttek volna rá. Nagyon kevés embernek sikerült ez a «mesterlövés», amely sokkal nehezebb volt, mint a «gyertya eloltása». Ezt este szokták gyakorolni, úgy hogy meggyújtották a gyertyát, amelyet aztán egyetlen golyós-lövessel kellett eloltani, de úgy, hogy a golyó ne érintse a gyertyát. Ez se volt könnyű, de mégis gyakrabban sikerült, mert a gyertya lángját sokkal tisztábban lehetett látni, mint a szög fejét.

A verseny megkezdődött. Az első hat közül Jonathan Zane és Alfred Clarke volt a legjobb lövő. Mindkettőjük golyója a szög fejétől alig fél-hüvelyknyire csapódott be a céltáblába.

— Ez pompás lövés volt, Alfred — bólintott elismerően az ezredes. — Nagyot haladtál a legutolsó verseny óta.

A következő hat közül egyetlen egy se talált bele a legelső kis körbe, úgy hogy a versenynek Alfred és Jonathan közt kellett eldőlnie.

— Verd be a szöget, Alfred! — bízta Isaac harsányan. — Reményelem, legyőzöd a bátyámat. Nagyon örülnék neki, tudod, mert engem mindig megvert és ráadásul még ki is csúfolt!

De Alfrednek ez a második lövése rosszabb volt, mint az első s mivel Jonathan golyója most még közelebb került a szöghöz, ő nyerte meg az első díjat.

— Itt jön Miller — szólalt meg Silas Zane. — Hátha ő is megpróbálja a lövést és elveszi a díjat Jonathan orra elől?

Zane ezredes megfordult. Miller éppen köszönetet jobbra-balra. Puskáját keresztbe vetve tar-

totta a vállán és nyilvánvalóan most érhetett haza a cserkészésből.

— Nos, Miller — kérdezte az ezredes — akar-e versenyezni az első díjért, melyet eddig Jonathan nyert meg?

— Köszönöm, nem. Mivel későn jöttem, úgy sincs jogom a lövésre. Inkább talán a következő versenyekben próbálkozom.

Mihelyt Miller megérkezett, Wetzel észrevétlenül közelebb osont a csoporthoz és Tigris hűségese után cammogott. Senkise hallotta meg a hű kutyának halk fölmordulását, se Wetzel komoly hangját, amellyel hallgatást parancsolt Tigrisnek. A híres vadász rátámaszkodott Betty ponyjának nyakára és látszólag a lövésekre figyelt, titokban azonban egyre Millert fürkészte és éles szemmel leste minden mozdulatát.

— Most jön a második díj! — hirdette Zane ezredes hangos szóval és fölmutatta a gazdag himzéssel díszített szarvasbőr-táskát, amely Betty kézi munkája volt.

Jonathan, mivel megnyerte az első díjat, ebben a versenyben már nem vehetett részt. Így az első lövés joga most Alfredé volt. A fiatalember szívesen odaadta volna minden vagyonát, hogy megnyerhesse a gyönyörű vadásztáskát, mellyel az ezredes még egyre hadonászott. Kétszer is fölemelte s megint újra leeresztette a puskáját, annyira izgatott volt. Végre harmadszor, gondos célzás után, eldurrant a fegyver — de a golyó csak a második célkarikába fúródott be. Jó lövés volt, de Alfred tudta, hogy ezzel nem nyerheti meg a díjat.

— Kicsit ideges, igaz? — szólalt meg Miller és gúnyos mosolygás vonaglott az arcán.

Egymásután következtek a fiatal telepések, de valamennyien rosszul lőttek. Végre a kis Harry Bennet lépett sorompóba. A fiatal Harry már többször

nyert díjat s a pionirok általában a legjobb lövők egyikének tartották.

— Már csak kevesen jönnek utánad, Harry — biztatta az ezredes. — Jól célozz hát, hogy te nyerd meg a táskát.

— All right, ezredes — vigyorgott a fiú. — Tudom, hogy ez miss Bettynek a díja s ezért ugyancsak korán kell fölkelnie annak, aki jobban akar lőni nálam!

Sokáig célzott, de alig dördült el a puskája, a céltáblánál állók máris éljeneztek és hangosan tapsoltak. A golyó oly közel fúródott be a szöghöz, hogy a késpenge se igen fért be közéjük.

Most Miller jött sorra. Nagyon jó lövő volt s ezt tudta is. Ismerte a puskáját és bízott is benne. Alig célzott és szinte kapásból lőtt — aztán büszkén mosolyogva tekintett körül — elégedetten, hogy senki el nem viheti már ezt a sokaktól óhajtott díjat. Mert golyója «ragadt» a szöghöz.

De az öröme korai volt. Betty is látta a pompás lövést s az elégedett, gögös mosolyt Miller arcán. Megvárta, míg néhány telepes sikertelenül igyekezett túlszárnyalni Millert s látván, hogy egyik rosszabbul lő, mint a másik, hirtelen leugrott a lóról és oda-szaladt Wetzelhez, aki még mindig a pony nyakára támaszkodva figyelte a versenyt.

— Lew — suttogta halkán, rátéve kezét a vadász karjára — félek, hogy Miller nyeri meg az én díjamat. Golyója súrolta a szöveget s egészen bizonyos, hogy ezek a fiúk mind rosszabbul lőnek... csak maga győzheti le. És én nem akarom, hogy Millernek emléke legyen tőlem!

— Hát azt akarja, kis leány, hogy lőjjek a táskáért?

— Azt, Lew... szépen kérem, tegye meg és nyerje meg a táskát!

Tudott dolog volt, hogy Wetzel nem szereti pa-

zarolni a puskaport. Sohase vett részt a telepeseknek semmiféle versenyében — se futásban, se lövésben — pedig mindenki tudta, hogy ő leggyorsabb futó a végvidéken és minden lövése biztos, mint a halál... Mindenki meglepődött tehát, de örült is egyúttal, mikor Wetzel bejelentette Zane ezredesnek, hogy ő is szeretne versenyezni a díjért.

Miller még ekkor is gúnyosan és öntelten vigyorgott. — Wetzel vagy nem Wetzel — gondolta magában — legény legyen a talpán, aki különben lő nála!

Wetzel odasétált a korláthoz és hunyorított szemmel vizsgálta a céltáblát. Ekkora távolságból csak kicsiny, fekete pontnak látszott a szög feje. A vadász most előre hajtotta a fejét, hogy hosszú hajfürtjei előre lógtak, a szeme elé s így állt néhány pillanattig. Egyetlen haja szála se rezzenett meg s ebből meggyőződött, hogy semmiféle szellő nincs, tehát el se térítheti útjából a golyót. Most hátravetette dús haját és fölemelte puskáját. A fegyver hosszú csöve lassan, fokozatosan emelkedett fölfelé — lassan, mintha sohase akarna megállani — míg egyszerre csak megmerevedett... oly mozdulatlanul állt kinyújtott puskájával a vadász, mintha kőből faragták volna ki. Aztán kilobbant a csőből a vörös láng és a fehér füst, amit nyomban követett az éles dörrenés.

Legtöbben meghökkenve néztek össze a lövés után, azt vélve, hogy a vadász elhibázta a célt. Mert a szög ugyanúgy állt a helyén, mint a lövés előtt. Abban a kis körben, melynek közepén volt a szög, sehol se látszott a golyónak nyoma a fehér alapon... de akik közel voltak a célhoz, álmélkodva látták, hogy a szögnek még a feje is mélyen benyomult a fába.

— Csodálatos lövés! — kiáltott föl lelkesülten

Zane ezredes. — Lewis, legfőljebb ha egy-két ehhez hasonló mesterlövést láttam életemben!

Wetzel nem felelt. Szótlatlanul visszament előbbi helyére és kezdte újra tölteni a puskáját. Betty oda szaladt hozzá és ragyogó arccal nyujtotta feléje a vadásztáskát.

— Oh, Lew, — mondta halkán — ha merném, megcsókolnám magát. Jobban örülök, hogy maga nyerte meg a díjat, mint ha bárki más nyerte volna meg. Soha nem láttam ennél szebb, biztosabb lövést.

— Nekem pedig, reménylem, talizmánom lesz ez a táska a rézbőrűek ellen — mondta Wetzel és büszkén elmosolyodott.

A verseny következő számaiban a testi erő és ügyesség mérkőzött egymással. Kemény fából faragott legények voltak ezek a végvidéki fiúk és futásban, ugrásban, birkózásban, boxolásban túltettek a legizmosabb indiánokon is. Alfred csak a birkózásban győzött — itt is csak óriási erőfeszítés árán — s aztán kimerülten dőlt le pihenni a puha pázsitra. Hosszú idő óta ez volt egyik legboldogabb — vagy inkább: legnyugodtabb — napja. A délután során kétszer is szemtől-szembe állt Bettyvel s a tekintetük önkéntelenül összevillant — és Betty szemében olyasmit látott Alfred, amitől szorongó reménységgel rándult össze a szíve...

Amint ezen ábrándozva, szórakozva jártatta körül szemeit, rátévedt a tekintete Wetzelre, akinek viselkedése meglepte. A vadász egészen különvált a vidáman hancurozó fiatalok társaságától s egy kivágott fatörzs csonkjára támaszkodva merően figyelte a sziget nyugati sarkát. Most Alfred szeme is önkéntelenül abba az irányba tévedt, ahol magas sás és nád borította a mocsaras partot, sűrű bokrokkal megszakítva. És, ahogy ezt a tájat leste, egyszerre csak úgy rémlett neki, hogy árnyék módra surran el valami sötét alak egyik bokor mögül a másik

mögé... Világosan látta a sötét folt suhanását — oly világosan, hogy nem tévedhetett. Lassan, föltűnés nélkül fölkelte fektéből és átsétált a vadászhoz.

— Wetzel — mondta halkán — éppen most láttam elsuhanni a bokrok közt valami árnyékot a sziget nyugati sarkán. Nem vagyok bizonyos benne, hogy állat volt-e vagy indián...

— Indián volt — felelte Wetzel nyugodtan. — Menj vissza a helyedre és ne árulj el semmit. Ne szólj senkinek, de tartsd szemmel Millert.

Alfred szótfogadott, bár Wetzel szavai fölkavarták az érzéseit. Míg azon tünődött, hogy miféle meglepetés várhat rájuk, egyszerre csak meghallotta Bettynek méltatlankodó tiltakozását.

— Mondom, hogy átúsztatam ponymával a folyón — kiáltotta Betty. — Éppen ott, igen: a sziget felső csúcsánál és a víz még nagyobb volt akkor.

— Azt hiszem, hogy a víz nagyságát illetőleg téved — vélte Miller és gúnyoros modorában elmosolyodott. — A folyó alighanem leapadt, úgy hogy a ló átgázolhatott rajta. De a mostani vízállásnál, fogadni mernék, félig se bírná átúszni lova a folyót.

— Nos, rögtön megmutatom, hogy átússza — felelte Betty és dacos láng villant föl szemeiben. Fölhágott a kengyelbe s egy szempillantás alatt Madcap hátán termett.

— Ugyan, Betty, mire való ez az örült nyargalászás? — könyörgött Mrs Zane aggódva. — Mit törödsz vele, hogy hiszik-e vagy sem, hogy már átúsztad a folyót?... Kérlek, Ebenezer, ne engedd meg neki!

De az ezredes csak nevetett és meg se kísérelte, hogy visszatartsa Bettyt. Annyira szerette a hugát, hogy mindig örült, ha a leány hasonló vakmerőségekre vállalkozott. Büszke volt rá, hogy a féktelen «Zane-vér» kering Betty ereiben is.

Alfred azonban megérezte a veszedelmet és parancsoló hangon kiáltott rá Bettyre:

— Álljon meg, kérem!

— Betty, hová akar menni? — ugrott előre Wetzel és Madcap kantárja után kapott, hogy megállítsa a lovat.

De Betty gyorsabb volt nála. Úgyesen félre ug-ratta a ponyt és, kikerülve a vadászt, kihívóan gúnyos kacagással belevágta sarkát a pony vékonyába, mely hatalmas szökésekkel galoppozott lefelé a lejtős parton. És, mielőtt bárki is útját állhatta volna, már térdig gázolt a folyó vizében.

— Betty, álljon meg! — kiabált utána Wetzel.

A leány rá se hederített. Még néhány pillanat — a talaj elvész a pony lábai alól és már úsznia kell!...

— Álljon meg! Forduljon vissza, Betty, vagy kilövöm alóla a lovat! — kiáltott most Wetzel dörgő hangon és szavaiból kicsendült a halálos elszántság. Fenyegetésével egyidejűleg föl húzta puskája kaka-sát és lövésre emelte a fegyvert.

Betty megdöbbenve rántotta meg a pony kantár-ját és most már hátra nézett. Megérezte, hogy Wetzel nem tréfál és meglepődve állt meg, nem tudván, mire vélje ezt a fenyegetést.

— Mi lelt, az Istenért? — fordult az ezredes Wetzel felé és szorongó álmélkodással nézett a vadásznak komor, elfehéredett arcába.

— Ugyan, Lew — szólt Betty szemrehányóan, mialatt fölkapaszkodott lovával a partra — csak nem komolyan mondta, hogy kilövi alólam a ponyt?

Mindnyájan néma csöndben, szorongó kíváncsi-sággal várták a vadász válaszát, mintha megérez-ték volna, hogy végzetes, komoly események következnek. Zane ezredes és Jonathan megdöbbenve néz-ték Wetzelt, akinek az arca hirtelen szürke lett, a

szemében pedig furcsa tűz lobogott. Ajkait összeszorítva, a fogai közül kérdezte a vadász Bettytől:

— Hová akart menni a ponyvával?

— A sziget felső csúcsához, ahol sekély a víz — felelte Betty.

— Hát ezért löttem volna ki maga alól a lovat, ha meg nem áll — mondta Wetzel. — Mert éppen ott, a magas sás és nád között, meg a bokrok mögött ellenséges indiánok állnak lesben, hogy elfoghassák magát, mihelyt odaér.

Ezzel, mit se törődve a társaság álmélkodásával, Wetzel vállára vette a puskáját és elsietett.

— Oh, ezt talán nem komolyan mondta? — hökkent meg Betty.

— Mindenki menjen hátra — parancsolta az ezredes. — Senkise közeledjék a folyóhoz, míg Wetzel vissza nem jön.

Clarke az ezredes mellé szegődött és halkán mondta neki:

— Már jó ideje észre vettem, hogy Wetzel élesen figyel a szigetet s egy pillanatra se veszi le róla a szemét. Én is arra néztem hát és pár perccel előbb valami sötét árnyat láttam, amint egyik bokortól a másikhoz suhant. Rögtön odamentem Wetzelhez és megmondtam neki, mire ő azt felelte, hogy indiánok bujkálnak a szigeten.

— Ez átkozott eset! — csóválta a fejét Zane ezredes és a homlokát mély ráncok szántották keresztbe. — Wetzel gyanakszik, Miller váratlanul fölbukkan, beugratja Bettyt ebbe az ostoba fogadásba és kisül, hogy a szigeten indiánok vannak! Lehet, hogy véletlenül találkozása az egész, de minden esetre gyanus.

— Nem gondolja, Zane ezredes, hogy Wetzel esetleg téved? — kérdezte Miller, aki ebben a pillanatban csatlakozott hozzájuk. — Én ma reggel jöttem meg a túlsó partról és nyomát se láttam az in-

diánoknak. Valószínű, hogy Wetzel ok nélkül izgatta föl a társaságot.

— Abból, hogy ön ma reggel jött át a túlsó partról, még nem következik, hogy a szigeten nincsenek rézbőrűek — csattant föl az ezredes élesen.

— Talán csak nem merészli meghazudtolni Wetzelt?

— Én is láttam indiánt a szigeten! — szólt közbe Clarke és kihívóan nézett farkas-szemet Millerrel. — S ha azt állítaná, hogy nem láttam, akkor hazudik! Sőt azt hiszem, hogy ön mindnyájunknál többet tud arról, hogy hány indián van a szigeten. Megfigyeltem önt. Láttam, hogy nyugtalan és időről-időre fürkésző szemmel vizsgálja a túlsó partot. Talán megmagyarázhatná Zane ezredesnek, hogy miért akarta rábírní miss Zanet, hogy lovagoljon át a szigetre?

Hörgő fogcsikorgatással, mint a fölingerelt tigris, rohant rá Clarkere a másik. Arca elsötétedett a kaján gyűlölettől, amint kirántotta hosszú kését... A nők és gyermekek rémülten sikoltoztak — de Alfred hirtelen oldalt lépett s a trénirozott boxolónak hidegvérű fürgeségével előre lökte a jobb öklét. Az ütés halántékán érte Millert, aki megtántorodva elbukott s a kése kihullott kezéből.

Mind ez oly gyorsan történt, hogy a körülállók-nak se idejük, se alkalmuk nem volt a beavatkozásra. Némán és mozdulatlanul álltak mind, mialatt Miller zihálva és erőlködve talpra állt.

— Hol a késem?! — kiabált rekedten. — Ide a késemet!

A kés McCulloch őrnagy elé hullott le és az őrnagy rögtön rátette a lábát, hogy Miller meg ne lássa.

— Végezzünk ezzel a dologgal itt, rögtön — szólalt meg az ezredes szigorúan. — Ön nagyon erős gyanúsítást kockáztatott meg, Clarke. Van valami bizonyítéka, amivel alátámaszthatja?

— Azt hiszem, van — felelte Clarke. Egyenesen

állt, az arca sápadt, de nyugodt volt és hideg, kék szemeiben nagy elszántság tükröződött. — Ismertem ezt az embert már a Pitt-erődben is, ahol mindenki tudja róla, hogy hazug és iszákos fickó. Ha ott ilyen volt, itt se lehet más. Wetzel mondta is, hogy tartsam szemmel és figyeljem meg. Ezért hiszem és Wetzel is azt hiszi, hogy Miller tudta, hogy indiánok bujkálnak a szigeten.

— Mind ez hazugság, Zane ezredes — védekezett Miller rekedten. — Csak önt akarja rám úszítani. Gyűlöl engem, mert az ön huga...

— Becstelen gazember! — hördült föl Clarke és öklével Millerre sujtott. De Zane ezredes még idejében félre ütötte Clarke öklét.

— Adjanak a kezünkbe kést vagy akármily más fegyvert — lihegte Clarke.

— Ugy van, végezzünk azonnal! — helyeselte Miller is.

— Boggs kapitány, vigye Clarket a gerendaházba és tartsa ott, még hogyha rá kell is zárni az ajtót — parancsolta az ezredes. — Miller, önt nem ítélnék el bizonyítékok nélkül. Ha bizonyosan tudnám, hogy indiánok vannak a szigeten és ön tudott erről, akkor ön már halott ember volna. De, mivel kétségeim vannak e felől, huszonnégy órát adok önnek, hogy eltávozhasson az erődből.

A telepések lassan, vonakodva széledtek el. Mind hajlandók voltak elhinni Clarke állításait. Mert Millert, kivált a férfiak, nagyon nem szerették. Az utóbbi időben gyakran leitta magát és durva, hányaveti modorával elidegenítette magától azokat a barátait, akik eleinte kedvelték, amikor még nem igen melegedett meg a Henry-erődben. Clarket ellenben nagyon megszerették, nemcsak előzékeny, kedves modoráért és a szíves készségért, amellyel mindenkinek segített, aki rászorult és megkérte erre — de

szerették azért is, mert eljátszogatott a gyermekekkel és soha még csak szóváltása se volt senkivel.

— Jonathan, ez nagyon is hasonlít a Girty cselfogásaihoz. Szeretném tudni, mi van a csapda háta mögött — tűnődött az ezredes, amint öccseivel, Bettyvel és Myerahval bement a házba. — Hogy az ördög vinné el ezeket a rézbőrűeket! Még egyetlen egy zavartalan délutánunk se lehet miattuk. Minden esetre beszélnem kell Wetzellel. Clarkere pedig vigyázni kell, mert halálosan gyűlöli Millert és ha tengelyt akasztanak: az szörnyű marakodás lesz. Már egyszer összekaptak és félek, hogy még nem értük meg civódásuknak a végét.

— Magam is aggódok e miatt — jegyezte meg Silas — és sehogy se látom: hogyan lehetne meggátolni a katasztrófát. Mert ha Miller úgy megy el az erődből, hogy nem végzett Clarke-vel, bujkálni fog az erdőben és addig les rá, míg lelőheti.

— Ha Wetzel itt van, nem lesz rá módja — felelte az ezredes, aki most szemrehányóan fordult a hugához: — Látod, Betty, mi lett az eredménye a te... — De, mikor meglátta a leánynak sápadt, szomorú arcát, hirtelen elhallgatott.

— Ne búsulj, Bettykém: nem te vagy a hibás — vigasztalta Isaac, gyöngéden átölelve a remegő leány derekát. — Én szentül hiszem, hogy Clarkenek igaza volt, mikor azt mondta, hogy Miller tudta, hogy indiánok vannak a szigeten. Ugy látszik, ügyesen kiesztették a tervet, amellyel téged átcsalhatnak a szigetre s aztán elrabolnak. Alfredet pedig ne féltsd. Tud ő vigyázni magára. Már az előbb is bebizonyította, mikor oly pompásan elbánt Millerrel.

Másfélórával később Clarke már vacsora után volt és, az ablaknál ülve, pipázgatott. A haragja már lehiggadt némileg, de a gondolatai nem voltak rózsásak. Sajnálta, hogy lealacsonyodott ehhez a fickóhoz és összeverekedett vele, noha tudta, hogy

mily hitvány desperádó. De másrészt nem sajnálta azt az ökölcsapást — sőt örült neki — amellyel leütötte Millert. Csak az bántotta, hogy nem adtak a kezükbe kést vagy bármily más fegyvert, hogy mindjárt ott elintézhették volna ezt az élet-halálra szóló ellenségeskedést. Mert jól ismerte Millert; tudta, hogy a vakmerő és alattomos fickó nem egy fehér embert tett el már láb alól és attól tartott, hogy — miután ez becsületes mérkőzésben nem sikerült — meg fogja próbálni, hogy most már lesből és orozva végezzen vele.

Könnyedén vállat vont, mikor erre az eshetőségre gondolt. Ugy se sokra becsülte az életét. Nem volt családja, se otthona és nem is lesz sohase az egyik, se a másik — hiszen a leány, akit szeret, nem lehet az övé! És mi volt ő?... Kalandor, egyszerű zsoldos katona, akit szeszélyesen ide-oda dobál a Sors. Minek is szállna szembe vele? Nyugodtan megvárja, míg a Végzet utoléri...

Szomorú gondolataiból a lépcsőn fölfelé közelgő lépések halk nesze, majd a látogató kopogása az ajtón riasztotta föl.

— Tessék! — mondta, az ajtó felé fordulva.

Wetzel lépett be. Széket tett magának Clarke mellé és leült, keresztbe fektetve térdein a puskáját.

— Azért jöttem, hogy beszélgessek veled — mondta a vadász halkán.

— Én pedig szívesen hallgatlak és köszönöm, hogy feljöttél hozzám.

— Legelőször is örülök, hogy jól fejbe vágta azt a Millert — mondta a vadász: — nagyon is megérdemelte a gazember. Mert akasszanak föl, ha nem ő és Girty főzték ki ezt a tervet, hogy elrabolhassák Bettyt. De egyelőre semmit se bizonyíthatunk rá. Lehet, hogy tudott a rézbőrűekről, lehet, hogy nem. Én magam azt hiszem, hogy tudott. De azért, mert «hiszek» valamit: nem ölhetek meg egy fehér

embert... «Tudnom» kellene, amit csak «hiszek», hogy végezhessek vele. Csak arra akarlak figyelmeztetni, hogy légy résen, mert ennél gonoszabb ember nincs az egész végvidéken!

— Ezt én is jól tudom, pajtás — felelte Alfred. — Tudom, miféle gázságokat követett el már a Pitt-erődben is. De szeretném tudni, hogy mit tanácsolsz?

— Maradj itthon és ne menj ki a szobádból, míg a fickó végleg el nem távozott a vidékről.

— De hiszen ez gyávaság! — méltatlankodott Clarke.

— Nem gyávaság, csak óvatosság — javította ki Wetzel. — Mert ez a betyár lesből, orozva löne le téged valamelyik fatörzs mögül.

— Minden esetre nagyon köszönöm a szíves értesítést, de azért mégse maradok itthon — mondta, Alfred, magában csodálkozva, hogy miért sürgeti a vadász oly nyomatékosan a bujkálásra.

— Te szereted Bettyt, igaz?

A kérdést szokásos nyíltságával tette föl Wetzel és Alfred úgy meghökkent, hogy felelni se bírt rá. Haragudni nem haragudhatott érte — egyszerűen hallgatott tehát.

— Nem is kell, hogy felelj — legyintett Wetzel — hiszen úgyis tudom. Sőt azt is tudom, hogy Betty szintén szeret téged és éppen ezért figyelmeztetlek, hogy óvakodjál Millertől.

— Wetzel, az Istenért: hát megőrültél? — kacagott Alfred keserűen. — Betty nem is törődik velem.

— Nagy tévedés, édes fiam — rázta fejét a vadász. — Fátýol van a szemedben neked is, éppen úgy, mint Bettynek. Szeretitek egymást, de nem látjátok: és ezért vagytok boldogtalanok mind a ketten. Te nem ismered Bettyt, ő pedig félreismer téged.

— Az ég szerelmére, Wetzel, ha tudsz valamit:

mondd el, kérlek!... Hogy szeretem-e Bettyt? Nincsen rá elég szó, hogy elmondhatnám: mennyire szeretem. Egy órával ezelőtt, mikor Miller rám rohant, ujjongva fogadtam volna a gyilkos dőfést, csak hogy ott halhassak meg a lábai előtt, az ő védelmében... De a te szavaid új reményt gyujtanak bennem. Csak azt mondd meg, kérlek, hogy honnan tudod és... és mi a bizonyosságod reá?

A vadász előrehajolt és rátette a kezét Alfred vállára. Halvány arcát földerítette a tiszta mosolygás — a nagy lelkek lemondó, önfeláldozó mosolygása, amikor fölfedik legszentebb titkukat s egyúttal örökre lemondanak a boldogságról. Széles melle zihálva emelkedett, dörgő, mély hangja ellágyult és megremegett.

— Tudod, hogy nem tudok szépen beszélni és különben is oly nehéz elmondani, amit akarok. De higj nekem: Betty szeret téged. Én dajkáltam ezt a leányt, amikor még pólyás-baba volt. Játékszereket faragtam neki és együtt játszottam vele, amikor még kislány volt. Ismerem a természetét, a jellemét, a szeszélyeit. Ugy olvasok a szívében, mint az erdőben, mikor a nyomokat nézem. Egész életemben szerettem Bettyt, ezért tudom és merem állítani, hogy szeret téged. Érzem, hogy szeret. Az ő boldogsága az egyellen drága, kedves dolog, amiért még érdemes élnem... Most már tudod, miért vagyok a barátod...

Mielőtt Clarke felelhetett volna, a vadász szinte nesztelenül kiment a szobából és halkán becsukta az ajtót.

Betty hirtelen riadt föl álmából, de abban a szempillantásban teljesen ébren volt. A holdsugár fantasztikus fény-nyalábokban szűrődött be ablakán a jávorfa lombjai közt és az árnyékok furcsa táncot

jártak szobájának falain... Betty nyugodtan feküdt, nézegetve a falon táncoló bizarr fényeket és árnyékokat s közben hallgatózott. — Mi ébreszthette föl?... Az éjszaka csöndes volt; valahol messze hangos kakashoroglás jelezte, hogy közeledik a hajnal. Betty várta, hogy Tigris ugatni fog az ablaka alatt, vagy Sam kiabál, a lovak dobognak és horkolnak a szérún — szóval várta a reggeli sürgés-forgás zaját, ami rendszeren fölverte álmából — de semmit se hallott.

Egyszerre csak halk koppanás hallatszott a padlón, aztán pedig, mintha gurult volna rajta valami a szobában... Rövid szünet után ugyanez a nesz... Valaki apró kavicsokat dobált be a nyitott ablakon — ez csinálta a zajt. Betty kiszállt az ágyból, oda-szaladt az ablakhoz és, rákönyökölve a párkányra, kinézett az éjszakába. A hold már kezdett alábukni a dombok mögé, de még elég világos volt, hogy meg lehessen különböztetni a körvonalakat. A sötétséghez lapulva sötét alak kuporgott és most megmozdult.

— Ki az? — kérdezte Betty, inkább kíváncsian, mint megijedve.

— Ssz!... Én vagyok, Miller — hangzott a sutogó válasz.

Most egészen fölegyenesedett és odalépett Betty ablaka alá. A leány megismerte és látta, hogy puszkáját a kezében tartja, a hátán pedig tömött hátizsák lóg.

— Menjen innen vagy rögtön szólok a bátyáimnak. Nem akarom hallani, amit mond! — szólt hozzá Betty haragosan és indult vissza az ablaktól.

— Ssz, ne oly hangosan — suttogta Miller rekedten. — Okosabban tenné, ha meghallgatna. Én most átmegek a folyón és Girtyhez csatlakozom. Ő ide hozza az indiánokat és a brit csapatokat, hogy fölégesse a telepet. Ha maga velem jön, akkor meg-

mentem az ön testvéreinek és családjaiknak az életét. Nekem nagy befolyásom van Girtynél, mert sok mindenben a segítségére voltam. Ha nem jön velem, akkor elfogjuk magát és végig kell néznie, hogyan kínozzák halálra és skalpolják meg a barátait és valamennyi rokonát... Nos, feleljen gyorsan! Jön, vagy nem jön?

— Soha, áruló! Szörnyeteg! Inkább elevenen égessenek meg, mint hogy egyetlen lépést is tegyek magával! — tört ki Betty fölháborodva.

— Emlékezzék majd vissza, hogy visszautasította egy kétségbe esett ember ajánlatát! Ha élve menekül a vérfürdőből, térden állva kell majd kegyelmet könyörögnie tőlem. Ez a telep halálra van ítélve... Most csak menjen fehér-pofájú kedveséhez... Eddig már meghűlt benne a szerelmi láng... Ha-ha-ha! — kacagott csikorgó, rekedt röhögéssel és, átugorva a sövényen, futva tűnt el a hajnali szürkületben.

Betty elszörnyedve, félájultan roskadt le a padlóra. Egész testében remegett a rémes fenyegetéstől és a kaján gonoszságtól, mely kicsendült Miller szavaiból. — Hogyan is téveszthette meg ez a hitvány ember mindedig? Szövetségese Girtynek. Vad, kegyetlen, nyomorult áruló... És Betty most egyenként visszaidézte Millernek minden szavát.

... «Menjen fehér-pofájú kedveséhez... Eddig már meghűlt benne a szerelmi láng» — suttogta halkan. — Mit akart ezzel mondani?

Hirtelen ráeszmélt a valóságra. — Miller meggyilkolta Clarket!... Betty leroskadt az ágyra, mintha kést döftek volna az oldalába — de rögtön aztán talpra ugrott, mintha rúgóra jártak volna az idegei. Valósággal repült ki szobájából a folyosóra és dörömbölni kezdett az ezredes ajtaján.

— Bátyám, bátyám!... Kelj föl!... Siess, az Isten szerelmére! — kiabált lélekszakadva.

— Mi az, Betty, mi történt? — kérdezte az ezredes félig kinyitva az ajtót.

Ugyanakkor kinyílt Isaac szobájának az ajtaja is.

— Talán ég a ház, Betty, hogy így jajveszékelsz?

— Oh, Isaac! — tördelte Betty a kezeit — szörnyű szerencsétlenség történt.

— Akkor nincs idő a jajgatásra — mondta az ezredes nyugodtan. — Isaac, szaladj a puskákért. Te pedig, Betty, mondd el gyorsan, hogy mi történt.

— Arra ébredtem föl, hogy kavics koppant és gurult a padlón — beszélt Betty szakadozottan. — Rögtön az ablakhoz szaladtam. Miller állt az ablak alatt és azt mondta, hogy megy Girtyhez. Azt is mondta, hogy ha vele megyek, megmenthetem minden rokonom életét. Ha pedig nem megyek vele, akkor megölnék, kegyetlen kínzások közt, cölöp-höz kötözve, elevenen égetnek meg mindnyájunkat. Azt feleltem neki, hogy inkább százszor meghalok, mint hogy vele menjek. Erre Miller kijelentette, hogy az egész telep halálra van ítélve és hogy az én «fehér-pofájú» szeretőmben már meghűlt a szerelmi láng... Aztán gúnyosan fölkacagott, hogy még most is borzongok tőle, ha rágondolok és elrohant a folyam felé... Oh, egész bizonyosan meggyilkolta mr Clarket!

— Oh, a címeres gazember! — szitkozódott az ezredes, gyorsan magára kapkodva a ruháit. — De miért nem lőtted le, Betty, hiszen van puska a szobádban? Megfogadhattad volna Wetzel tanácsát, hogy ne állj szóba vele, hanem lödd agyon, miní a veszett kutyát!

— Neked nem kellett volna beleavatkoznod tegnap, mikor Clarke le akart számolni Millerrel — szólt az ezredeshez Isaac, csöndes szemrehányással. — Mert ez a zsviány bizonyosan a nyakunkra hozza

Girtyt, egész sereg üvöltöző rézbőrűvel. Most mit csinálunk?

— Legelőször is utána küldöm Wetzelt, aki, azt hiszem, nagyon hamar és rövidesen elbánik veled — vélte az ezredes.

— Oh, kérek... menj és nézd meg... mr Clarket...

— Megyek, Betty, rögtön megyek — nyugtatta meg Bettyt az ezredes. — De nem szabad elvesztened a bátorságodat. Lehet, hogy Miller csak hazudott, hogy megijesszen téged.

— Én is ott leszek mindjárt, csak megnyugtatom Myeeraht, aki szintén fölriadt álmából — mondta Isaac, szaladva vissza a szobájába.

Betty betántorgott az ezredes szobájába és félájultan borult mrs Zane nyakába.

— Oh, Bess! — nyögte fájdalmasan: — ha valóban megölte, én is utána halok. Mert én vagyok a hibás... az én bűnöm, ha meghalt!

— Ne vádold magadat esztelenül — csitította mrs Zane. — Hiszen Miller és mr Clarke már régóta ellenségek és azelőtt is civódtak egymással, amikor téged még nem is ismertek.

Pár pillanat múlva lélekszakadva rohant be Isaac. Betty halálsápadtan szorította keblére a kezét és remegve várta bátyja szavait.

— Alfred súlyosan megsebesült, de él — jelentette Isaac lihegve. — Most nem tudok többet mondani... Bess, jer gyorsan: hozz tűt, selyem-cérnát, tépést és mindent, ami a szúrt seb bekötéséhez szükséges.

Betty sápadt arcát halvány pirosság öntötte el, amint, visszafojtva kitörni készülő zokogását, visszasetett a szobájába.

Két órával később, mikor az öreg Annie éppen a reggelit tálalta be Bettynek és Myeerahnak, visszajött az ezredes is.

— Súlyos eset, kedves Betty — mondta fejcsóválva, de már nyugodtabban. — Mikor beléptem hozzá, Clarke a földön hevert, s az oldalába dőfött kés még benne volt a sebben. Reméljük, hogy kibírja és fölépül.

— Nem mehetnék be hozzá? — könyörgött Betty reszkető ajakkal.

— Egyelőre nem, mert félek, hogy nagyon fölzgatná a látogatásod.

— És... hogy történt a... az eset?

— Valószínűleg úgy, hogy Miller bemászott Clarke szobájába és orozva, álmában szúrta meg — felelte az ezredes. — Wetzelt már utána küldtem annak az orgyilkos gazembernek és arra is megkértem, hogy tudja meg: valóban van-e szövetség Girty és az indiánok közt. Sam éppen most jelentette, hogy Tigris odakötte találta a hátulsó hombár kapufélfájához. Ez magyarázza meg, hogyan férközhetett Miller nesztelenül a házhoz. Hiszen tudod, hogy Tigris sohase szerette ezt a gazembert. De Wetzelt megfizet neki kamatostól minden disznóságáért!

— Félek, hogy Miller eddig már túl van minden veszedelmen és még Wetzelt se érheti utól — sóhajtott Betty.

— Egyelőre talán nem éri utol — felelte az ezredes. — De ameddig Jonathan és Wetzelt élnek, egy ütet taplót se adnék Miller életéért... Halló, ki jön?... Talán Jack és az őrnagy, mert elküldtem értük.

Az ezredes az ajtóhoz sietett és kitárta. Wetzelt, McColloch őrnagy, Jonathan és Silas Zane jöttek be, valamennyien állig fegyverben, sőt Wetzelt hosszú útra fölkészülten.

— Arra akarlak kérni, őrnagy — kezdte az ezredes — hogy Jonathannal együtt éjjel-nappal tartásatok szemmel a folyót. Silas, te elmégy a Yellow patak torkolatáig kémszemlére. Azt hiszem, hogy

ostrom előtt állunk. Lehet, hogy már huszonnégy óra múlva kezdődik a tánc, de az is lehet, hogy csak tíz nap múlva. Én magam rögtön hozzáfogok, hogy előkészítsem az erődöt az ostromra. Lewis — fordult végül a vadászhoz — te már megkaptad az utasítást. Van valami terved vagy kívánságod?

— Magammal viszem a kutyát — felelte Wetzell. — Segítségemre lehet abban, hogy hamarosan megtaláljam Miller nyomát. Akkor pedig megtalálom Girtyt is, mert meg vagyok győződve, hogy ez a két gazember állandóan érintkezett egymással, amint-hogy az is bizonyos, hogy Girty a rézbőrűekkel cimborál... Már most, ha éjszaka találok hazajönni, háromszor fogom ismételni a füles-bagoly huhogását, hogy az őrnagy vagy Jonathan le ne durrantson, ha át akarom úszni a folyót.

— All right, Lewis — bólintott az ezredes — szívesen látunk és tárt karokkal várunk, bármikor jössz is.

— Betty, én most elmegyek — búcsúzott a vadász Bettytől — és szeretnék mondani valamit... Kísérjen el, kérem, az erdőszélig.

— Sajnálom, hogy elmegy, de Tigris, úgy látom, annál jobban örül — mondta Betty, a vadász mellett ballagva és az előre rohant kutyára mutatva.

— Csak arra akarom figyelmeztetni, Betty — szólt a vadász komolyan — hogy amennyire lehet, maradjon mindig a ház közelében, mert ez az átkozott Miller leselkedik magára és az indiánok kiásták a harci bárdot. Ne igen lovagolgasson mostanában és inkább maradjon itthon.

— Megfogadom, hogy nem leszek többé olyan könnyelmű, mint tegnap — sóhajtott Betty. — Kemény lecke volt, de használt... Oh, Lew, milyen hálás vagyok, hogy megmentett! Mikor jön vissza az erődbe?

— Talán soha, Betty.

— Oh nem... nem... ne mondja ezt! Azt hiszem, hogy ez a mostani indián-veszedelem is csak üres hűhó lesz, mint eddig mindig és maga nem-sokára hazajön, épen és egészségesen.

— Bár úgy lenne minden, ahogy mondja, Betty! De higyen nekem: az indián-veszedelem ezúttal nem üres szóbeszéd.

— Most azért megy, hogy kikémlelje, valjon komoly háborúra és ostromra készülődnek-e a rézbőrűek?

— Ugy van, ezért megyek. De ha utamban elém téved ez a Miller, átadom neki a maga üdvözlését, Betty, elhiheti! — és a puskájára ütött.

Betty összerázkódott a szavakba burkolt fenyegetésre. Már jó régen, Betty egyszer belekarcolta nevét a vadász puskájának agyába s a vadász ettől fogva «Betty»-nek hívta fegyverét. Erre célzott most, mikor ráütött a puskájára.

— Ha csak azért indulna útnak, hogy bosszút álljon értem, akkor nem is ereszteném el — rázta Betty a fejét. — Az a nyomorult úgylis előbb-utóbb megkapja a magáét.

— Nem valószínű, hogy megmenekül előlem — mondta a vadász meggyőződéssel. — De, még ha sikerülne is neki: itt marad Jonathan, hogy bosszút álljon mindkettőnkért. Ma reggel, mikor követtük Miller nyomát a folyóig, megálltunk az innenső parton és Jonathan átmutatott a túlsó partra: «Te vagy én?»... Amire azt feleltem, hogy én: és most ezért megyek.

— Mit gondol: meggyógyul mr Clarke? — kérdezte most Betty fojtott hangon és szorongva várta a választ.

— Reménylem, sőt hiszem is — bólintott a vadász. — A fiú kemény fából faragott legény és a szúrás nem halálos. Csak az a baj, hogy sok vért vesztett, míg az ezredes segítséget vitt neki. Ezért

is gyöngé. Ha meggyógyul, lesz valami mondani valója a maga számára.

— Nem értem, Lew: mi lesz az? — kérdezte Betty hirtelen.

— Tegnap későn este sokáig beszélgettünk és...

— Talán csak nem rólam beszéltek? — vágott közbe Betty szemrehányóan.

Már odaérték az erdőszélhez. Wetzel megállt és puskája agyát leeresztette a földre. Tigris farkcsóválva nézett föl rá.

— Pedig valóban magáról beszéltünk, Betty — mondta a vadász.

— Oh, Lewis! — dadogta Betty: — és... mit beszéltek... rólam? Maga, tudom, jó barátom és szeret engem... de ő igazán nem...

— Rosszul tudja, Betty — rázta fejét a vadász. — De én tudom, hogy mit gondol ő és megmondtam neki. Tudom, hogy mit gondol maga és azt is megmondtam neki. Tudom a magam dolgát is és azt is megmondtam neki.

— A... maga... dolgát? — suttogta Betty megdöbbenve. — A maga...

— Ugy van: a magam dolgát is — bólintott a vadász. — És éppen ez adott jogot nekem arra, hogy mindent megmondjak... mivel a maga boldogságáról van szó.

— A... maga... dolgát? — ismételte Betty halkán. És csak most jött rá, hogy soha nem ismerte igazán a híres vadászt. Félénken nézett föl rá és megdöbbenve látta, hogy végtelen szomorúság homályosítja el a vadász szemeit.

— Oh, nem... nem... nem, Lew!... Mondja, hogy nem igaz! — könyörgött Betty, zokogásba fulladó hangon, összetéve két kezét.

Ez az új bánat — annak megismerése, hogy Wetzel titokban szerette őt — olyan keserves teher volt, hogy leroskadt alatta. Eszébe jutott bátyjának, az

ezredesnek gyöngéd célzása, mrs Zane komoly figyelmeztetése és Watkins anyónak nyílt állítása — és most ő is ráébredt már, hogy Wetzel titokban, reménytelenül szerette őt. Hirtelen leesett szemeiről a hályog és világosan látott. Mind eszébe jutott a sok ezer apróság, amelyre ügyet se vetett eddig: az örökös figyelem és gondoskodás, amivel Wetzel elhalmozta, hogy folyton hűségesen mellette, a nyomában volt, mint az árnyék, vigyázott rá, a pártját fogta... és ahogy minden gyöngédségre visszaemlékezett, amit a híres vadász éveken át reá pazarolt: sajgó fájdalom hasított bele a szívébe... hogyan fizesse meg ezt a roppant tartozást, jóságban, hűségben és szeretetben? — Mit adhat ennek a férfinak, akinek még az életénél is többel tartozik?... Semmit!... Most már késő!... Pedig az ő szerelme megmenthette volna ezt a ritka értéket a társadalomnak, végét vethette volna véres, kalandos portyázásainak, az indiánokkal viselt kegyetlen hadakozásának és jólelkű, boldog emberré tehető volna!

— Ugy van, Betty. Eljött az ideje, hogy nyíltan megmondjam. Mindig szerettem magát — vallotta be a vadász alázatos gyöngédséggel.

Betty két kezébe rejtette az arcát és fölzokogott. Wetzel átölelte félkarjával a leányt, aki ösztönszerűen hozzásimult és a vadász vállára fektette barna fürtös fejcskáját... Így álltak, összesímulva, néhány pillanatig.

— Ne sírjon, kedvesem — vigasztalta a vadász gyöngéden. — Ne sajnáljon engem. Ez a szerelem volt az egyetlen jó dolog egész életemben. Nagy boldogság volt nekem, hogy szerettem magát. De ne törődjék velem tovább... Már látom magát és Alfredet boldog otthonukban, körülvéve mosolygó, ragyogó szemű gyermekektől. Lesz köztük egy... a legkedvesebb, kit rólam neveznek el és néha betévedek majd magukhoz, mesélni fogok neki, elmondom az

őserdő titkait, megtanítom, hogyan kell lőni... és megtanítom minden egyébre is, amit tudok.

— Oh, mily nyomorult... összetört vagyok! — nyögte zokogva Betty. — Hogy ennyire vak voltam éveken át és gyötörtem magát... oh, és ha rágon-dolok, hogy... hogy... de most már késő!

— Tudom, hogy késő, de talán jobb is így — vélte a vadász. — Aki szereti magát, tetőtől talpig derék fiú és van jó modora, műveltsége is, ami nekem nincsen. Nekem csak erőm, ügyességem és jó szemem van... ez majd a segítségükre jön, ha esetleg veszedelembe jutnak... De most már mennem kell. Maradjon itt és nézzen utánam, amíg lát.

— Csókoljon meg... búcsúzóra — suttogta Betty, fölemelve könnyes arcát.

A vadász lehajolt és homlokon csókolta a leányt. Aztán megfordult és gyors léptekkel indult nyugat felé a kanyargós erdei ösvényen. Mikor elérte a sűrű borostyán-bokrokat, amelyek mögé befordult az út, megállt és visszanézett... Meglátta a fehérbe öltözött, karcsú leányt, aki még mindig mozdulatlanul állt ott, ahol elváltak. A vadász búcsút intett a kezével — és eltűnt a sűrű bokrok mögött... Visszanézett a hú kutya is, fölemelte a fejét és szomorúan fölvonított. Aztán ő is eltűnt — utána nyargalt a vadásznak.

Vagy egy mérfölddel nyugatra a teleptől, Wetzel kijött az erdőből és levágott a meredek parton a folyóhoz. Itt akart átúszni a tulsó partra. Levelette szarvasbőr-ruháját, szépen kiterítette a földön, középre tette a táskáját és szépen begöngyölve rákötötte puskájára a kis csomagot. Puskáját a ravasz-nál fogva tartotta magasra s így gázolt bele a folyóba egészen addig, míg a víz a melléig ért. Akkor könnyedén a hátára fordult, puskájának agyát

a mellére támasztotta, úgy hogy a csöve egyenesen fölfelé állt és szabadon maradt jobb karjával evezve, gyorsan elérte a tulsó partot. Negyedóra mulva már teljesen szárazon és felfrissülve folytatta az útját nyugat felé. \

A hely, ahonnan most elindult, két mérfölddel lejobb volt, mint az a sziget, ahol tegnap az indiánok lesben álltak s ahol Miller ma hajnalban átkelt. Wetzel tudta, hogy Miller tisztában van azzal, hogy üldözni fogják s éppen ezért mindent el fog követni, hogy üldözőit tévútra vezesse, esetleg halálos csapdába csalja. Arról is meg volt győződve Wetzel, hogy az indiánok vártak Millerre, aki bizonyára már hozzájuk csatlakozott és valószínűleg a rézbőrűeket használja föl cselvetésre.

Ezért Wetzel úgy határozott, hogy Miller nyomait a folyótól messze nyugatra fogja fölkeresni. Ezzel ugyan kockáztatta azt, hogy nem fogja megtalálni az áruló nyomát, ha az véletlenül nem arra ment. De Wetzel, miután elhatározta magát, egy percig se késlekedett. Amily gyorsan csak bírt — ami annyit jelentett nála, hogy ahol csak lehetett, mindig futott — megindult északnyugat felé. Ha Miller valóban arra ment, amerre Wetzel gyanította, akkor körülbelül az Ohio-folyótól tíz mérföldnyire kellett ráakadnia a nyomaira.

De a vadász még másfél mérföldet se haladt az erdőben, mikor a kutya föltartotta az orrát és halkán morgott. Wetzel rögtön letért az első ösvényre és óvatosan suhant egyik fától a másikig, élesen szemmel tartva a kis füves tisztásokat. Néhány száz lépéssel odább Tigris megint fölmordult és izgatottan szimatolt a földön. Megtalálta a nyomot!

Wetzel letérdelt és gondosan megvizsgálta a mohát. Két mokasszin-nyomot talált. Két indián ment át erre ma reggel. Északnyugatnak tartottak, egyenesen Wingenund tábora felé. Wetzel azonnal követte

a két nyomot és egész nap ment utána, egy pillanatra se tévesztve el a fonalat. Napszállat előtt egy órával hirtelen éles puska-dörrenés verte föl az erdő csendjét — s a következő pillanatban gyönyörű őzbak törtetett keresztül a bozóton, Wetzeltől jobbra s mint a kilőtt nyíl, hirtelen átszökkenve a keskeny patakon, villámgyorsan eltűnt.

A vihar nem rég hatalmas faóriást döntött le itt és a derékban kettétört törzsnek lombkoronája éppen keresztbe feküdt a patakon. Wetzel óvatosan bebújt a sűrű, már hervadó lombsátorba és Tigris utána mászott. Még alkonyat előtt észrevette Wetzel, hogy a kristálytisza patak vize egyszerre zavaros lesz; ebből azt következtette, hogy valahol fölebb indiánok gázoltak bele a patakba. Valószínűleg szarvast lőttek és a pecsenyét vitték át a patakon. Itt kell tehát táborozniuk a közelben.

Órák múltak el. A szürkületből koromsötétség lett. Lassanként kigyultak a csillagok, majd feljött a hold sarlója is, gyér világosságot szűrve át a sűrű lombsátoron — de a vadász nem mozdult. Nyugodtan és türelmesen feküdt, nekivetve fejét a fatörzsnek. Éjfél tájban megsimogatta Tigris fejét és valamit súgott neki, mire a kutya megcsóválta a farkát és mozdulatlanul fekvé maradt. A vadász ellenben kibujt rejtekéből és óvatosan mászott fölfelé a patak mentén. Messze tőle, az erdő egyik kis tisztásán, pislogva parázslott a tábortűz és vörös fénye átsugárzott a bokrok sűrűjén.

Félóráig tartott, míg Wetzel vagy száz lábnyira mászott a tűzhöz. Ekkor, megbujva az egyik sűrű bokor mögött, négykézlábra állt és a lombok között leselkedve figyelte a tisztást. Két indián feküdt a tűz körül és, jól beburkolózva takaróikba, mélyen aludtak. Wetzel letette puskáját a földre, elővette tomahawkját és, hasra fekvé, fárasztó munkával dolgozta magát előre a tűz felé.

A magas páfrányok jobbra-balra hajladoztak, amint a vadász keresztül bujt köztük, de egyetlen lomb se zörgött, egyetlen száraz galy se reccsent meg alatta. Az éjszakai szellő csöndesen suttogott a fenyvesben, vörös sziporkákat röppentett ki a tábor-tűz zsarátnokából, simogatva suhant el az alvó rézbőrűek fölött is — de nem figyelmeztette őket, hogy sokkal veszedelmesebb szél — a Halál Szele — közeledik feléjük!

Negyedóra múlt el. Lassan, de végzetszerű biztonsággal egyre közelebb és közelebb kúszott Wetzel az indiánokhoz. — Szinte hihetetlen, hogy mily csodás türelemmel és önuralommal csúszott feléjük araszról araszra a félelmetes hírű vadász! — Mások talán puskával lötték volna le az egyiket és tomahawkkal támadtak volna rá az álmából fölriadt másokra. De Wetzel sajnálta a golyót és puskaport a rézbőrűektől. Miért is vesztegetné rájuk a drága lőszert, mikor a tomahawk éppen úgy végez velük?...

Mint a kígyó, nesztelenül kúszott áldozatai felé. Előre nyújtott kezével óvatosan megtapogatta a mohát, amelyre támaszkodni akart, hogy nincs-e alatta száraz galy, melynek reccsenése elárulhatná s amikor rátenyerelt, erre a félkarjára támaszkodva húzta előre a testét... Végre ott volt a két alvó indián háta mögött és ekkor talpra állt — föléjük hajolva mint az utolsó ítélet végrehajtója... A tomahawk megvillant — villámgyorsan villant meg kétszer egymásután az izzó zsarátnok fényében — aztán két tompa reccsenés hallatszott, az indiánok teste görcsösen megvonaglott és nyögés nélkül szállt el belőlük a lélek. Nyugodtan aludtak tovább — de ebből az álomból nem volt ébredés!

Ellentétben rendes szokásával, Wetzel nem skalpolta meg áldozatait. Csodálkozva látta, hogy a két rézbőrű Shawnee-indián, holott ő azt hitte, hogy Delaware-ok, mert úgy tudta, hogy Miller vörös cin-

kosai ehhez a törzshöz tartoznak. Abból, hogy a Shawneek ily közel csatangolnak az erődhez, csak még jobban megbizonyosodott arról, hogy az elleneséges indián törzsek mind közös akcióra szövetkeztek az erőd ellen és, egyesült erejükben bizakodva, már nem is félnek az erőd közelében mutatkozni. Most már az se lepte volna meg, ha zsúfolva találja az erdőt indiánokkal.

Ismét visszamászott rejtekébe s az éjszaka hátralevő részét a kidőlt fa lombjai közt töltötte a lábainál kuporgó kutyával. Másnap kora reggel új nyomra akadt: hat indián és egy fehér ember tartott nyugat felé. Wetzel egész nap és féléjszakán át követte a nyomokat, mielőtt megpihent. Másnap déltájban megpillantotta azt a sziklatetőt, ahonnan Jonathan Zane végignézte Crawford ezredes borzalmas máglyahalálát. Wetzel most nagy vargabetűt csinált és az ellenkező oldalról közelítette meg a táborot.

A Delaware-tanyát övező dombosor egyik magaslatáról beláthatott a völgybe, ahol hangya-módra sűrögtek-forogtak a rézbőrűek. Oly szorgalmasan dolgoztak, mint a hódok; némelyek a fegyvereiket tisztogatták, mások rémes színekkel mázolták be az arcukat és testüket, sokan pedig szilajon kurjongatva járták a hadi táncot. Az indián-ponyokra terhelték és csatolták föl a szükséges élelmi- és hadiszereket, melyeket nagy halomba hordtak össze a piactéren. Szóval lázas sietséggel készülődtek, napnyugta után pedig késő éjjelig táncoltak és harci dalokat énekeltek.

Hajnalhasadáskor Wetzel már ismét talpon volt és tovább figyelte a táborot. Kevéssel napkelte után fülhasogató üvöltés harsant föl, annak jeléül, hogy valami fontos esemény történik. És valóban történt is, mert egetverő diadalordítás közben lovagolt be a táborba Simon Girty, száz Shawnee-harcos élén,

akiket a detroiti angol helyőrség kétszáz lovas katonája követett.

Wetzel lelke mélyéig megrendült, mikor meglátta az angol huszárok vörös formaruháját és a nap verőfényében csillogó fegyvereiket. A Nagy-Pipás és Wingenund harcosaival együtt ez a kis hadsereg több, mint hatszáz főre rúgott. A tehetetlen düh rázta Wetzelnek minden tagját, amint végig nézte a brit csapatok katonás bevonulását és a Shawnee-harcosok büszke tartását... Miller hát mégis igazat mondott: a Henry-erőd pusztulásra volt ítélve!

— Tigris — mondta Wetzel fojtott hangon, meg-símogatva a kutya fejét — azok közt a zshiványok közt van egy, aki soha többé nem iszik az Ohio vizéből.

Gyorsan lekasztotta nyakából a kis vadásztáskát — Betty kézimunkáját, melyet Isaac lakodalmán nyert a céllövésben — kivett belőle egy golyót s a lágy ólomba «W» betűt karcolt kése hegyével. Ekkor félig behasított a golyót, a hasítékba behúzta puskaporos szarujának a szíját és fogai-val összeharapta fönt a golyót, hogy a szíjat összefogja, aztán a golyót a szíjnál fogva szorosan rákötötte Tigris nyakára.

— Most pedig hazamégy, Tigris — mondta a kutyának és kelet felé lendítette a karját. — Haza, Tigris.

Az okos állat tökéletesen megértette kötelességét. Hogy izenetet kell vinnie haza. Tiszta, barna szemei ragyogtak, ahogy fölneézett a vadászra, mintha mondaná: — «Jól elvégzem, amit rám bízál»... Megcsóválta a farkát, megnyalta a vadász kezét s egyetlen szökéssel eltűnt az erdő sűrűjében. Wetzel megkönnyebbülten sóhajtott föl. Tudta, hogy nincs hatalom — csak a halál — amely meg bírná állítani a kutyát, amely sokkal biztosabban eljut az erődbe, mint ő maga.

Vészes fény villant föl szemeiben, amint most megint Wingenund tábora felé fordult. El volt szánva, hogy nem megy el innen addig, míg golyót nem küld a szívébe valakinek, aki szintén itt kell, hogy legyen a táborban. Éles szemmel vizsgálódott, keresve a helyet, ahol lehető közel férközhetik a táborhoz és végre megtalálta a rejtekre alkalmas les-helyet. Másfélórai nehéz, nyaktörő csúszás-mászás után lejutott a mocsaras folyampartra, ahol most kígyó-módra siklott előre a fekete sárban, fölriasztva a sütkérező békák és teknős-békák százait. Kövér, zöld gyikok szájtátva bámultak rá, majd villámgyorsan surrantak be a sűrű nád- és sáserdőbe, a fekete mokasszin-kígyók sziszegve öltögették feléje fulánkjukat, de ijedten menekültek a vadász tomahawkja elől. Két szárcsa nagy szárnycsattogással röppent föl s ez nagyon bosszantotta Wetzelt, mert jól tudta, hogy efféle csekélységek néha figyelmessé teszik és kémszemlére izgatják a gyanakvó és óvatos indiánokat.

Szerencsére a rézbőrűek sokkal jobban benne voltak az előkészületek lázában és a nagy örömben, mint hogy bármi egyébbel is törődtek volna és Wetzelt végre szerencsésen kivergődött a mocsárból. Itt kezdődtek az indiánok szántóföldjei. A rozs már érőfélben volt és kalászaí félől magasságra nőttek. Ennek a rozsföldnek túlsó végén volt az a sűrű borostyán-bokor, ahová Wetzelt igyekezett. Ez most már gyerekjáték volt és Wetzelt rövid negyedóra múlva célhoz is ért.

Negyedóráig pihent, mert jól tudta, hogy nem-sokára minden erejére, ügyességére és gyorsaságára szüksége lesz, mert menekülnie kell. A pihenés alatt körülnézett, hogy mennyire van rejtekhelyétől az erdő... Mindössze csak harminc-negyven lépés... Akkor nincs veszedelem. Ha egyszer eljutott a fák sötét árnyékába, utána lódulhat az egész banda —

bottal üthetik már a nyomát! Megvizsgálta puskáját, friss port öntött a serpenyőbe, megigazította a kovát s aztán nyugodtan fölállt.

Egyetlen szempillantással felölelte az egész tábor — hiszen úgy szólván bent volt a faluban: az első sátor alig volt húsz lépésnyire tőle s kövel is meghajgálhatta volna az utcákon nyüzsgő rézbőrűeket. Az indián harcosok zöme a tábor közepén tanyázott. A brit csapatok távolabb voltak. Ezek is, azok is vigyázz-állásban voltak, fegyvereikre támaszkodva. Wetzel egyszerre csak megrezsent és a szíve hevesebben dobogott. Alig százötven lépésnyire tőle négy férfi állt, komoly beszélgetésbe merülve, a nagy jávorfa alatt. Az egyik indián volt és Wetzel azonnal megismerte a büszke, komor arcot, az egyenes tartású, délceg harcost, akinek lobogó, harci fejdíszét nem viselhette más, csak a Delaware-ok vitéz főnöke — Wingenund. Melléte, tábori formaruhában, arany vállrojtokkal állt az angol ezredes és a renegát Simon Girty meg az áruló Miller volt a másik kettő.

Wetzel letérdelt. A veríték kövér csöppekben gyöngyözött a homlokán. Egész testében remegett — de nem a réműlettől, hanem az izgalomtól, hogy hogyan végezhetne egyszerre mind a négyvel?...

Mert Girty, ez a fehér vadember, nem volt-e réme a szegény telepeseeknek, többszörös rablógyilkos és gyujtogató?... És Wingenund, a kegyetlen rézbőrű, nem korbácsolta-e meg őt és nem kínoztá-e halálra, máglyán megégetve Crawford ezredest?

Pokoli öröm tüze gyulladt föl a vadász szívében. Gyöngéd szeretettel símogatta végig hosszú puskáját: négy alávaló, bitang fickó került elébe puskavégre!... Soha életében nem volt még ily boldog és büszke abban a tudatban, hogy ekkora távolságról, mint ez a négy férfi áll tőle, tetszés szerint ki tudná löni a mókusnak akármelyik szemét!... De csak pilla-

natig örült ennek: tudta, hogy sietnie kell, mert a kedvező alkalmat elmulasztania nem szabad.

Ismét fölállt tehát és kémlelve nézett a csoport felé a borostyán-bokor ágai közt. Ebben a pillanatban egészen feléje fordult Miller s a vadász megremegett a gyűlöletes, sötét arc láttára... Így vonaglik meg a tigris, mielőtt zsákmányára ugrik. Előbbi szilaj örömében, hogy puskavégre kaphatja a kegyetlen indián-főnököt, megfélelkezett az árulóról, akinek nyomait harmadfél napon át követte. Megfélelkezett Millerről... de most az eszébe jutott.

Csak egyetlen golyója volt — illetve csak egyszer lőhetett — s ezzel Bettynek tartozott. Megcsikorgatta a fogait. Az átkozott Delaware-főnök tehát megmenekül — épp úgy nem kell félnie a haláltól, mint ha száz mérföldnyire lenne Wetzel puskájától. Ez a fényes alkalom, amelyre oly hosszú idő óta várt már a híres vadász — ime: elmúlik és ki tudja... visszatér-e még egyszer?... Wetzel nagy kísértésbe jutott s az ellentétes bosszúvágy lelki harcában ingadozott.

Az arca halálsápadt volt, amikor végre lövésre emelte puskáját. Sötét szeme, melyben a bosszúvágy lángja lobogott végigsiklott a hosszú puska acélcsővéén. A kis légy, a cső végén, először a brit ezredes mellét takarta el — aztán átsiklott Girtyre — onnan vonakodva mozdult el jobbra és kereste Wingenund szívét... Pár pillanattal mozdulatlanul rámeredt és végül megpihent a Miller sötét arcán.

— Bettyért — suttogta fogai között a vadász, mikor elrántotta a ravaszt.

A puska éles dörrenése köröskörül fölverte a visszhangot. Mikor a lövésre halotti csönd támadt, Miller még beszélt és éppen fölemelte jobb kezét — de a karja hirtelen lehanyatlott... Ő maga még állva maradt egy pillanattig, de feje lassan a mellére kókkadt s a teste megpingott. Aztán megpördült

maga körül s mint a kivágott fa, egész hosszában hanyatt vágódott. Mindkét karját szétvetette és meg se mozdult többé. Már előbb halott volt, mint a földre zuhant.

Halotti csönd követte a tragikus pillanatot. Wingenund, a kegyetlen és vakmerő rézbőrű — aki azonban sohase volt áruló — némán mutatott a kis, kerek lyukra Miller homlokán és ünnepélyes méltósággal bólintott. Mintha mondaná: — «Megbüntették, akiket elárult»... A meghökkent vörös harcosok álmélkodva álltak körül a halottat. Aztán vagy fél-tucat indián szilaj üvöltéssel rohant be a rozsföldre, egyenesen a borostyán-bokor felé, ahonnan eldőrdült a gyilkos lövés. De csak a mokasszin-nyomokat találták meg a homokban és csak a szürkés-fehér füstgomolyagot látták, mely lassan oszladozott a nyári szellőben...

XII. FEJEZET.

Alfred Clarke élet-halál közt lebegett. Miller késdőfése ugyan nem sértett meg fontosabb szerveket, de a sebesült rengeteg sok vért vesztett, mire Zane ezredes felesége bekötözhette a sebet. Fiatalsága és erős szervezete mégis átsegítette a válságon, bár azért egyre lázas volt és a nagy gyöngeségtől mozdulni se bírt.

Mrs Zane minden reggel maga mosta ki és kötözte be Alfred sebet. Ilyenkor mindig vele ment Betty is és az ajtó előtt, a folyosón várta meg sógor-nőjét. A fiatal leányt nagyon megviselte az önvád és a sok álmatlan éjszaka; az arca sápadt volt, a szeme beesett és oda lett örökös jókedve, hangos vidámsága.

— Betty, nem váltanád föl a betegszobában mrs Martint egy-két órára? — kérdezte mrs Zane, ami-

kor egyik reggelen kijött Clarke ágya mellől. — Mind a ketten nagyon fáradtak vagyunk és Nell Metzar átizent, hogy ma nem ér rá idejönni. Mivel mr Clarke még mindig lázas, nem kell félned attól, hogy megismer; különben is mélyen alszik.

Betty szótlánul bólíntott, de hevesen dobogott a szíve, mikor halkán kopogtatott a betegszoba ajtaján.

— Hogy az Isten áldjon meg, kedves Betty! — fogadta hálálkodva az öreg asszony, aki ajtót nyitott neki. — Nyugodtan bejöhetsz, alszik a beteg. Ez az első nyugodt, csöndes álma. Eddig még mindig eszméletlen volt, vagy össze-vissza fecsegett mindent lázas álmában.

— És mit kell tennem, mrs Martin — kérdezte Betty aggódva.

— Semmit, csak vigyáznod kell rá — bízatta mrs Martin. — Ha szükséged lenne rám, csak küldj értem valakit, rögtön jövök. Hajtsd el róla a legyeket ezzel a lombos ággal és néha-néha borogasd a homlokát. Ha fölélbred és föl akar ülni, ne engedd. Nyomd vissza bátran, hisz oly gyöngé, szegény, hogy a kis ujjaddal is visszanyomhatod. Ha pedig lázálmában félrebeszél, próbáld megnyugtatni szelíd szavakkal... De már megyek is, kedvesem.

Betty egyedül maradt a beteggel a kis szobában. Bár odaült az ágy mellé, eleinte rá se merte emelni a szemeit Alfredre. Csak lassanként emberelte meg magát s ahogy lopva a betegre pillantott, látta, hogy Alfred csukott szemekkel a hátán fekszik és állig be van takarva nehéz paplannal, noha forró nyári nap volt. A világosság egyenesen a beteg arcára esett az ablakon át. — Mily halásápadt!... Az életnek nyoma se volt az arcán. Sovány arca mintha fehér márványból lett volna kifaragva, mélyen fekvő szemei alatt sötét karikák, ajkai körül

mély barázdák... eleven megtestesülése a szenvedésnek!

Van úgy néha, hogy a nőben minden más érzésnek és ösztönnek fölébe kerekedik az anyáskodás. Bettynek is úgy tetszett most, hogy ez a hatalmas férfi — gyámoltalan gyermek, aki most azért fekszik ift halálra váltan, mert az ő rajta esett sérelmet akarta megtorolni. Végtelen gyöngédség, eddig ismeretlen, fájó részvét öntötte el a fiatal leány szívét, amelyből hirtelen kihalt minden keserűség, a multnak minden rossz emléke s helyette fölsarjadt az engesztelődés, az édes megbocsátás reménykedő boldogsága. Mint a hamu alatt lappangó izzó parázs föllobban az első szélrohamra, épp úgy lángolt föl eddig titkolt és elfojtott szerelme is, mihelyt remegő kezével végigsímította a beteg forró homlokát.

Elmult egy óra, Betty most már nem félt egyedül maradni a beteggel és hónapok óta nem volt oly boldog és nyugodt, mint most. Alfred még mindig aludt — oly csöndesen és mélyen, mint az elfáradt gyermek. Betty kíváncsian nézett szét a kis szobában. A durva téglából rakott kandalló fölött függött a beteg kardja, puskája és pisztolya meg két arckép. Leginkább ezek érdekelték Bettyt. Az egyik szép arcú, szelíd nő volt — első tekintetre látszott, hogy Alfred anyja — és Betty ellágyulva, sokáig nézte, megismerve rajta az ágyban fekvő beteg vonásait. A másik kép gyönyörű barna leány arcképe volt, akinek ragyogó, mosolygós szeme szinte kihívóan nézett vissza Bettyre.

— Valjon a huga ez, vagy... más valaki?

A féltékenység belenyilallott Betty szívébe és nagyon bosszankodott, amikor rajtakapta magát, hogy saját arcával hasonlítgatja össze a falon függő kép vonásait. Durcásan fordult el a képtől és tovább nézelődött a szobában. De nem sok látni valót talált. Az ajtóba vert szögön lógott Alfred széles

karimájú kalapja, körül tüzdelve sastollakkal, a sarokban állt a magas-szárú lovagló csizma, meg a nyereg, az asztalon pedig tűz-szerszám, indián-pipák, dohány-zacskók és sarkantyúk heverték.

Egyszerre csak úgy rémlett neki, hogy valaki erősen nézi... Megrezenve fordult meg és félénken a betegre nézett — de még jobban megijedt, mikor meglátta, hogy az acélkék szemek merően rajta függenek. Meg kellett kapaszkodnia a széken, hogy ne szédüljön róla — de mindjárt aztán eszébe jutott, amit mrs Martin mondott, hogy Alfred még mindig lázas és ez megnyugtatta kissé... Hátha nem ismeri meg a beteg, hogy ki ül az ágya mellett?

— Te vagy itt, anyám? — kérdezte a beteg gyöngé, sultogó hangon.

— Igen, én vagyok — felelte Betty szelíden.

— Azt hittem, hogy beteg vagy.

— Csak voltam, de most jobban vagyok és te vagy beteg.

— Nagyon fáj a fejem.

— Mindjárt teszek rá borogatást.

— Mióta vagyok megint itthon?

Betty nem felelt. Megújította a beteg homlokán a hideg borogatást s ekkor Alfred megfogta a fiatal leány kezét s még mindig tünődve nézte a fiatal leányt.

— Anyám — mondta halkán — valahogy azt hittem, hogy te már meghaltál. Most már tudom, hogy csak álmodtam ezt a szörnyűséget és nagyon boldog vagyok, hogy fölébredtem. De mondd csak: ma se jött levél?

Betty némán rázta a fejét, mert szólni nem bírt. Megérezte, hogy Alfred a multban él most és egyre várja — epedve várja — levelére azt a választ, amit Betty oly szívesen és boldogan megírt volna, ha a vén Sam el nem sikkasztja Alfred bocsánatkérő levelét.

— Nem jött levél — sóhajtott Alfred — pedig már oly régóta várom!

— Holnap bizonyosan megjön — suttogta Betty biztatóan.

— Mindig csak ezt mondd, anyám! — békétlenkedett a beteg és ingerülten hánytavetette fejét a vánkoson. — Miért nem ír? Nem vártam volna tőle ekkora szívtelenséget. Hiszen nincs nála gyöngédebb, kedvesebb, hűségesebb teremtés a föld kerekégén! Ha jobban leszek, anyám, végére járok, akármi történik is, hogy szeret-e az a leány.

— Oh én tudom, hogy szeret — suttogta Betty gyöngéden. — Egészen bizonyos, hogy szeret.

— Nagyon jó vagy anyám, hogy mindig ezt mondd — sóhajtott Alfred révedezve. — Egyszer majd elhozom ide és ő lesz a királynő ebben az öreg, családi fészekben. Akkor majd jobb fiad leszek, mint eddig voltam és nem fogok megint elcsavarogni a világban. Tudom, hogy sok bánatot és szívfájdalmat okoztam már neked, édes jó anyám, de ez már elmúlt és ezentúl másként lesz minden. A tékozló fiú hazajött. Csókolj meg, anyám!...

Betty szemeit előntötték a könnyek, amint lenézett a betegnek sovány, sápadt arcára. Szinte öntudatlanul símogatta meg Alfred dús, szőke haját, amely csapzottan borult a beteg homlokára. A részvét és gyöngédség legyőzött benne minden más érzést, minden mellékgondolatot s a beteg utolsó szavaira lehajlott fölője és gyöngéden megcsókolta az ajkát...

— Ki vagy te! — kiáltott föl a beteg rekedten. — Te nem vagy az anyám. Az én anyám meghalt.

Hirtelen fölült az ágyban és lázban égő, riadt szemekkel meredt Bettyre. A fiatal leány is megriadt. Elejtette a lombos ágat, mellyel a beteget legyezte és hirtelen fölállt. — Mit is cselekedett? — Átvillant agyán a szörnyű gondolat: — hátha nem is lázas a beteg és csak színlelte a félrebeszélést,

hogy törbe csalja őt?... Oh, bár elbujhatna valahová, vagy bár nyílna meg a föld és nyelné el őt a szegényével együtt!

Lépések dobogtak a lépcsőn. Valaki sietve jött fölfelé. Betty az ajtóhoz szaladt és kitárta. Nagy megkönnyebbülésére Mrs. Martin jött vissza.

— Most már haza mehetsz, kedvesem — mosolygott Bettyre Mrs. Martin. — Ma éjjelre már szerezttem virrasztókat. És ezekre se lesz már szükség sokáig. Mert lassanként egyre jobban lesz a fiú... Ugyan jól viselte-e magát? Nem beszélt arról a kedves leányról... tudod: arról a bizonyosról, akit mind a ketten jól ismerünk?... Nos, miért pirulsz el, édes kis leányom? Nyugodt lehetsz: megőrzöm a titkodat. És sohase mondom meg «neki», hogy te itt voltál a betegágyánál... ha csak te magad el nem árulod neki!...

Közben Zane ezredes az éjt is nappallá téve lázasan készülődött. A telepések, számítva az indiánok támadására, megerősítették menedéküket és mindent elkövettek, hogy bevehetetlenné tegyék a gerendavárat. Mindent, ami értékes és megmozdítható volt, becipeltek a magas cölöp-palánkon belül, a lovakat és marhákat pedig szintén az erődbe terelték. Egyúttal rengeteg takarmányt, szénát és gabonát is halmoztak föl a raktárookban, részint a maguk, részint a barmaik ellátására.

A mostanihoz hasonló izgalmakat még sohse élt át a végvidék lakossága. A Pitt-erődből, Short Creek-ről és a szomszédos telepekről érkező futárok mind azt jelentették, hogy végig az Ohio partjain minden város és telep készül a háborúra. A függetlenségi harc kitörése óta még nem volt ekkora zürzavar és ijedelem a pionirok vidékén. Mert, ha tengelyt akasz-

tottak is a rézbőrűekkel a határvidéknek azon leg-
szélső pontján, ahol a Henry-erőd is állt, eddig
még nem kellett számolni a rendes brit sorkatonaság
támadásával.

Általában a nyugati végvidéken aránylag béke
volt, bár néha-néha betörték a telepekre a réz-
bőrűek, egy-két gerendaházat fölgyújtottak, néhány
telepes-családot kiírtottak és kiraboltak. Most azon-
ban tele volt a levegő rémhirekkel: — Washington
véres ülközetben tönkre verték a brit csapatok —
az angolok szoros szövetséget kötöttek az ellenséges
nyugati indián-törzsekkel — Girty angol csapatokat
kapott, amelyeknek ő lett a parancsnoka... Ilyen
és még sokkal ijesztőbb hírek keltek szárnyra és
szálltak farmról farmra, végig az Ohio mentén.

Crawford ezredes szörnyű halála mélységesen
megrázta és megdöbbenetette az egész országot. A
végvidéken fogaikat csikorgatták a telepések és, ha
ketten-hárman összejöttek, rögtön szóba került köz-
tük a véres bosszú. Crawford nagyon kiváló, nép-
szerű és bátor katona volt, aki több diadalmas csa-
tában bebizonyította, hogy kitűnő hadvezér is, úgy
hogy a legutolsó véres kudarcát és hirtelen, tragikus
végét valósággal nemzeti szerencsétlenségnek tar-
tották. Maga Washington is nagyon sajnálta, mert
nemcsak bátor katonát, hanem hűséges barátot is
vesztett benne.

Zane ezredes meg volt győződve arról, hogy az
angolok és indiánok egyaránt fenik fogukat a Henry-
erődre. A legutolsó futár, aki a Pitt-erődből érkezett,
azt a hírt hozta, hogy Miller egyike volt annak
a tíz királypárti renegátnak, akik 1778-ban szöktek
meg a Pitt-erődből Girtyvel, McKeevel és Elliottal.
Most már tehát bizonyos volt, hogy Miller az angol-
ok, illetőleg Girty megbízásából kémkedett és, mi-
után tudta a Henry-erőd beosztását, segítségforrá-
sait, gyöngé oldalait, védelmi eszközeit és helyőrsé-

gének a létszámát is, Zane ezredesnek ugyancsak jól föl kellett készülnie, hogy kibírja és visszaverhesse a várható ostromot.

Jonathan Zane és McColloch őrnagy éjjel-nappal fölváltva őrködtek a folyam partjain. Wetzel úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Sokan azt mondták, hogy nem is jön vissza soha. De az ezredes nem hitte ezt. Jobban ismerte Wetzelt és meg volt győződve, hogy egyszer csak betoppan a híres vadász — ahogyan ezt már többször megtette tíz év alatt — és pontos értesüléseket hoz a rézbőrűek szándékairól. De a napok multak — és Wetzel nem jött. De, mivel az indiánok se mutatkoztak, lassanként eloszlott a telepések félelme is és azt kezdték hinni, hogy csak rémlátás volt a sok aggasztó híresztelés.

Míg az előkészületek folytak, Alfred Clarke lassan lábadozott és nem sokára talpra is állt. Mikor először fölkelt az ágyból és odaülhetett az ablakhoz, mondhatatlan boldogsággal telt meg a szíve. Ismét látta a sötéten zöldelő erdőt, a széles folyam kanyargó tükkrét, hallotta a madarak vidám énekét és a hársfa-virágok illatában röpködő méhek halk zümmögését. — Oh, mily édes volt az élet... Most, hogy a halál küszöbéről ismét visszatért a pezsgő, lüktető életbe, szánakozó mosolygással gondolt vissza azokra a sötét napokra, amikor elkeseredésében kívánta, hívta a halált!... Ime, ahogy a sír szélére lökte végzete, rögtön ráébredt arra, hogy mily kincs és boldogság az élet — kivált ha igaz, amit Wetzel mondott neki azon az estén. Mert ha valóban nem hiába szeretett: akkor nincs a világon boldogabb ember nála. Mint a messziről hangzó, szinte elhaló édes zene: olyan volt a visszaemlékezés Wetzel szavaira, hogy — Betty szereti őt!...

Az első nap délutánján, amikor Alfred fölkelt az ágyból, Isaac Zane és Myeerah meglátogatták.

— Ki se mondhatom, Alfred, mennyire örülök, hogy talpon vagy megint! — köszöntötte Isaac, melegen szorongatva Clarke kezét. — Fene erős legény vagy, pajtás, hogy kigázoltál abból a rémes készsúrásból!

Myeerah is mosolyogva nyujtotta oda kis kezét Alfrednek és törzsének virágos nyelvén üdvözölte:

— Myeerah boldog, de nemcsak önmagáért, hanem másokért is... A halványarc erős, mint a nyugati szél, amely nem hal meg soha.

— Ma este haza megyünk Myeerah népéhez — mondta Isaac — és most búcsúzni jöttünk tőled. Lefelé megyünk a folyó partján vagy tizenöt mérföldnyire és csak aztán kelünk át rajta, hogy kikerüljünk a portyázó indián-bandákat.

— És Myeerah megszerette-e már a mi telepes életünket?

— Meg bizony, még pedig nagyon! — dicsekedett Isaac. — Annyira megszerették egymást Bettyvel, hogy sülve-főve együtt vannak és Betty már úgy, ahogy meg is tanulta a wyandot-nyelvet. Pompás multság, hallani, mikor ezen a nyelven beszél Myeerah-val!

— Ezt magam is szeretném hallani — mosolygott Alfred. — De mondd csak, Isaac: nem túlságosan kockázatos dolog, hogy ilyen zavaros időkben indulsz látogatóba a Wyandotokhoz?

— Hát azt bizony nem tudom — vonogatta Isaac a vállait. — De mégis azt hiszem, hogy okosabb lesz, ha előbb megyek vissza Tarhe táborába, mint a többi indiánokkal kitör a harc. Szeretnék előbb ott lenni, mint Girty vagy valamelyik ügynöke fölbujtja őket ellenünk.

— Nos, ha valóban menned kell: vezéreljen a jó Isten és jöjj vissza mennél hamarább!

— Azt hiszem, nem sokáig leszünk oda. És, öreg cimbora — tette hozzá Isaac gyöngéd célzás-

sal — reméljük, hogy akkorra már te is teljesen
rendben leszel az egészségeddel és... minden egyéb-
bel is!...

A háts lovak és a két teherhordó ló már ké-
szben várták a fiatal párt az erőd előtt.

— A régi ösvényen megyünk a hickory-ligetig
— magyarázta Isaac az ezredesnek. — Onnan egye-
nesen levágunk a folyóhoz s ha egyszer az Ohio
túlsó partján leszünk, két nap alatt eljutunk a
Wyandot-táborba.

— Reményilem, hogy nem ér baj benneteket —
mondta az ezredes.

— Attól se igen félek, hogy indiánokkal talál-
kozhatunk, mert itt az őrző-angyalom — mosolygott
Isaac, a ponyhoz vezetve Myeeraht.

— Isten veled, Myeerah — búcsúzott Betty, sok-
szor megcsókolva az indián-leányt. — Ne feledd,
hogy Isaac nemcsak a tied, hanem a mienk is!

— Fehér testvérem nem ismeri Myeeraht. A Fe-
hér Sas vissza fog jönni.

— Ne sírj hát, Betty hugom — vigasztalta Isaac
a könnyező leányt. — Meglásd, hamarosan visszajö-
vünk... még idejében, hogy itt legyünk, amikor te
is pártába kötöd a fejedet... Isten velünk! Rajta!

A lovak ügetve indultak az erdő felé. A kanya-
rulatnál Isaac és Myeerah még egyszer megfordul-
tak és addig integettek az erőd felé, míg el nem
tűntek a fák sűrűjében.

— Az ilyen válás mindig szomorú és leverő —
sóhajtott az ezredes, a távozók után nézve. — De
most különösen az, mert jobb szerettem volna, ha
Isaac velünk marad, míg elmúlnak ezek a zavaros
napok... Hahó!... Mi az ördög?... Az áldóját,
megjött a Tigris!

A derék kutya lihegve, sántítva baktatott föl-
felé a folyamparti domboldalon. Amikor meglátta
az ezredest, szűkölve, vinnyogva kúszott a lábaihoz

és lefeküdt a fűbe. Csurom-víz volt, szegény, a bundája meglépvé, tele tuskével, bógánccsal, szép nyakörve, amit Betty hímszett és varrt szarvasbőrből, tele volt vérrel.

— Silas, Jonathan, jertek ide! — kiabált az ezredes. — Megjött a Tigris, de Wetzel nélkül és meglövődötték szegény párát... Ugyan mit jelenthet ez?

— Indiánok — vélte Jonathan, akivel együtt jött ki a házból Silas és Betty, sőt Mrs Zane is.

— Jó messziről jöhetett szegény — mondta Silas. — Nézzétek a lábait: csupa seb. És közel járhatott Wingenund táborhoz, mert csak arra felé van ilyen vörös agyag, ami beleragadt Tigris szőrébe.

— Mi baj van szegény Tigrissel? — kérdezte Betty ijedten.

— Azt hiszem, hogy vége van — sajnálkozott Silas. — Keresztül lőtte valami gazember.

— Oh, nem, nem! — sikoltott föl Betty és leterdelt a hú kutya mellé, gyöngéden átölelve a nyakát. — Kedves, öreg Tigrisem... De mi ez?... Ki kötötte a nyakába? Nézzétek csak: szíj van a nyakában! — És huzogatni kezdte a szíjat, melyen csakhamar megtalálta a vadásztól rákötött golyót. — Izenet Wetzeltől!

— Vágd le gyorsan, Jack! — szólt az ezredes Jonathannak. Kezébe vette és figyelmesen megnézte a golyót.

— Mi ez? — kérdezte meghökkenve: — «W» betű van belekarcolva az ólomba... Bizonyára «Wetzel»...

— Nem az, hanem «War»... azaz «háború» — rázta a fejét Jonathan. — Figyelmeztetés Wetzeltől, hogy vigyázzunk és készüljünk, mert az indiánok meg fognak támadni bennünket. És Wetzel azért bízta a kutyára az izenetet, mert úgy vélte, hogy

a kutya biztosabban eljuthat ide, mint ő maga. És lám, még szegény Tigris is utólérte a végzet.

Most ismét a kutya felé fordultak mindannyian. A derék állat feje kisiklott Betty kezeiből, a teste görcsösen megvonaglott. Erőlködve akart talpra állni, de megint visszaruskadt, pár hüvelyknyivel közelebb csúszott Bettyhez, ráemelte szomorú szemeit, melyekből valósággal átszellemült hűség és ragaszkodás sugárzott — aztán lecsukódtak a szemei és vége volt.

— Ne sírjad, Betty — szólt az ezredes mély megindulással. — A szegény állat már túl van mindenben. De sohase feledjük el, mert hűséges volt mindhalálig. Jonathan, mondd el az őrnagynak Wetzel izenetét és menjetek vissza mindketten a folyóhoz, mert most kettőzött figyelemmel kell őrködnötök éjjel-nappal. Te meg, Silas, hívd át hozzám Boggs kapitányt...

Az nap este nyomott hangulatban ült vacsorához az ezredes családja. Mrs Zane arcára aggasztó nyugtalanság ült ki, Betty sápadt és szótlan volt, még az ezredes is komoran nézett maga elé — nem csoda hát, hogy a gyerekek se mertek csacsogni, hanem riadtan bujtak közelebb az anyjukhoz.

Vacsora után Boggs kapitány átjött és sokáig tanácskozott az ezredessel. Holnapig nem igen kellett aggódniuk, mert az indiánok napnyugta után nem igen szoktak támadni. — De mi lesz holnap?...

— Holnap reggel első dolgod legyen, hogy átlovagolsz Short Creekebe és erősítést kérsz — mondta az ezredes Boggs kapitánynak. — Az őrnagyot is elküldöm hasonló utasítással, de máshova. Lehet, hogy még ma éjjel híreket kapok Wetzeltől s akkor már nem üthetnek rajtunk meglepetésszerűen a rézbőrűek. Wetzelre számíthatunk, nem először törtenik...

— Mi volt ez? — kiáltott föl Betty, aki a nyitott ablak mellett ült.

— Sz-szt! — suttogta az ezredes, föltartva az ujját. — Csönd!...

Az éjszaka oly néma volt, hogy a mély csöndben szinte egymás szívének a dobogását is hallani vélték. Aztán letről, a folyampart bokraiból, fölhangzott a bagoly huhogása... Elhalóan, de mégis tisztán hullámozott feléjük a szomorú, gyászos hang, amelytől sajogva rándult össze a szívük. És pár pillanat múlva, most már élesebben, megint hallották a huhogást — amely az innenső partról szólt — válaszul az elsőre.

— Tudtam — mondta az ezredes megkönnyebbülve. — Wetzel jött meg. Az ő jeladása volt az első és Jonathan felelt neki...

A percek óráknak tetszettek és az ezredes, a kapitány, mrs Zane és Betty némán, szorongó szívvel várakoztak... hogy mire: maguk se tudták. Hosszú, kínos várakozás volt ez, míg végre fülükbe csapódott a mokasszinok jól ismert, könnyed dobbanása — aztán magas, széles vállú alak vált ki hirtelen az erdei ösvény sötét háttéréből... Még néhány perc, a lépcsőn fölrohant valaki — és a híres vadász megállt a küszöbön.

— Wetzell! — kiáltott az ezredes és a kapitány, egyszerre fölugorva.

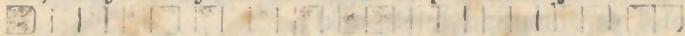
Csakugyan a «Halál Szele» volt — de milyen állapotban! Szarvasbőr-ruhája csupa rongy, tele sárral, bőrig nedvesen, hogy ahová lépett, apró tócsákba gyűlt lábai nyomán a lecsurgó piszkos víz. Az arca halálsápadt volt — csak a jobb oldala volt csupa vér, mert halántékáról a surolt sebből még egyre szivárgott a vér. Félelmetes volt a szeme... mint lobogó fáklyafény, sugárzott ki belőle az izzó gyűlölet.

— Zane ezredes — mondta rekedten — már

néhány napja itt cserkésztem az erőd körül, de nem bírtam bejutni, mert lépten-nyomon utamat állták a Shawneek, akik hajtóvadászatot is rendeztek rám. Jelentem, hogy Girty négyszáz indiánnal és kétszáz angol sorkatonával útban van a Henry-erőd felé.

— Irgalmas Isten! — kiáltott föl az ezredes, mert még ezt a vas-idegzetű embert is megrázta a szörnyű hír.

A templom tiszta, csengő harangja élesen kondult bele a néma éjszakába. Csak egyszer kongatott, de zúgó hangját minden oldalról visszaverték az erdős halmok — s akik riadtan fölfigyeltek rá, reszketve várták: nem harsan-e föl utána a szilaj csata-kiáltás, melynek nyomában halál és pusztulás jár?!

XIII. FEJEZET.

Másnap reggel — Zane ezredes, Jonathan, a néger Sam és Martin Wetzels kivételével — valamennyi telepes átköltözött az erődbe. Az ezredes ugyanis úgy határozott, hogy — ha az erőd ostromára kerül a sor — az ő gerendaháza afféle előretolt védőmű lesz, mely megtöri a roham erejét. Az indiánok már két ízben is fölgyújtották előző támadásaik alkalmával, amikor senkise volt a házban; éppen ezért határozta el az ezredes, hogy most védeni fogja és nem engedi elpusztítani, amivel egyúttal megkönnyíti az erőd védelmét is.

Kora reggel jókora csónak kötött ki a parton. A Pitt-erődből jött és Louisvillebe igyekezett ágyúgolyókkal, de Sullivan kapitány három evezősével védelmet kért. Boggs kapitány és McColloch őrnagy távollétében — akiket erősítésért küldött — Zane ezredes az öccsét, Silast tette meg a Henry-erőd ideiglenes parancsnokának. Sullivan jelentette Silas-

nak, hogy a rézbőrűek lövöldöztek a csónakjára és ezért kér védelmet az erőtől, illetőleg ezért menekül ide. Egyúttal följajnlta a maga és emberei szolgálatát a védelemnek, amit Silas megköszönt és örömmel el is fogadott.

A gerendaház kicsiny védőrsége mindössze se volt több negyvenkét főnél, beleszámítva azokat a nőket és serdülő ifjakat is, akik tudtak bánni a puskával. Ami előkészület még szükséges volt a védelemre, azt gyorsan elvégezték s aztán várták az indiánok megjelenését. Keveset beszéltek. A gyermekeket olyan védett helyre vitték, ahol még az elévedt golyók se tehettek kárt bennük. Csöndesen és ijedten bujtak össze, szegények, mint az ázott verebek. Sápadt arcú, de elszánt asszonyok sűrögtek-forogtak a gerendaházban mindenütt; némelyek nagy csöbrökben hordták a vizet, mások élelmi szereket cipeltek füles kosarakban, ismét mások buzgón csinálták a tépést — a komor férfiak pedig egyre kifelé leselkedtek a lövő-réseken — és mind szorongva lesték: mikor harsan föl a rémes csatakiáltás?...

Nem kellett sokáig várniuk. Még nem volt dél, mikor a folyampart erdős oldaláról belehasított a rémes üvöltés a néma csöndbe és mindjárt rá vagy száz indián jelent meg a túlsó parton. Most hirtelen megélnékült a folyó medre, melyben nagyon alacsony volt a vízállás. A lovas harcosok megsarkantyúzták paripáikat és beugrattak a vízbe, míg a gyalogosok gyorsan tutajokat ácsoltak s ezekre rakták föl fegyvereiket és podgyászukat; aztán úszva lökdösték vagy húzták előre a tutajt, míg a többiek a podgyászos lovak kantárjába kapaszkodva vágtak neki a folyónak — szilajon üvöltözve valamennyien, mintha a pokol fenekéről elszabadult ördögök lettek volna.

Az angol katonák a legnagyobb rendben keltek át a folyón, közvetlenül az indiánok mögött s egy

óra múlva már az egész ostromló csapat ide át volt, az innenső parton — alig háromszáz yardnyira az erődötől. Nem siettek a támadással. Legkivált az indiánokon látszott, hogy alaposan ki akarják élvezni a vihart megelőző szélcsöndnek minden örömét. Ideoda csatangoltak az erőd előtti síkon, vagy csoportokba verődve vizsgálták az erődöt, szinte fitogtatva undok színekkel bemázolt testüket és félelmetes hadifölszerelésüket. Valamennyien ujjongtak a közeli pusztítás és gyilkolás lázában — sastollaik és fejdíszük büszkén lobogtak a hűvös szellőben s időnként szilajon harsant föl a Shawneek borzalmas harci kiáltása. A brit katonák mind oldalt húzódtak meg, jó messzire az erőd puskáinak lőtávolatától. Vörös köpönyegük s a verőfényben csillogó szuronyuk új és ismeretlen valami volt a gerendaház legtöbb lakójának.

— Halló, az erőd! — zúgott a dörgő kiáltás az erőd felé.

Parancsoló, kemény hang volt és harsogva tört elő a fekete ménlovon ülő katona bivaly-tüdejéből.

— Nos, mit akarsz, Girty? — kiáltott vissza Silas Zane.

— Föltétlen megadást követelünk — bömbölte Girty.

— Azt ugyan várhatod! — gúnyolódott Silas.

— Jó lesz megfontolni a dolgot — fenyegetőzött Girty. — Láthatjátok, mennyi emberünk van. Ha akarjuk, egy óra alatt miénk az erőd.

— Azt már igazán szeretnénk látni! — kiabáltak ki többen a lőrések mögül.

Eltelt egy óra. A katonák és a rézbőrűek ott ácsorogtak az erőd előtt a tisztáson, vagy föl s alá sétáltak a parton. Időnként rémesen fölordított egyegy indián csoport s az üvöltésre végigszaladt a hidedg a telep asszonyainak hátán... Mikor az óra letelt, három lovas kivált a tarka tömegből és előre

ugratott. Az egyik szarvasbőr-ruhát viselt, a másodikon az angol tiszték formaruhája feszült, a harmadik pedig indián főnök volt, akinek felső teste — igazi atléta-test! — övig meztelen volt.

— Nos, megadjátok magatokat? — hangzott a renegát Girty kemény, kihívó hangja.

— Soha! — kiáltott vissza Sullivan. — Takarodjatok vissza asszonyaitokhoz.

— Æn Pratt kapitány vagyok — szólalt meg most az angol. — Ha megadjátok magatokat, György király védelme alá fogadlak benneteket.

— Menj a pokolba György királlyal együtt! — ordított vissza Hugh Bennett. — Szaladj vissza Hamiltonhoz és mondd meg neki, hogy akkor se adjuk meg magunkat, ha nyakunkra jön az egész brit hadsereg!

— Ha nem adjátok meg magatokat, megtámadjuk és fölégetjük az erődöt — fenyegetőzött Girty. — Minden férfit fölkoncolunk, az asszonyokat pedig prédára vetjük az indiánoknak.

— Egyetlen férfi, nő vagy gyermek se kerül elevenen a kezetekbe! — csikorgatta a fogait Silas. — Jól emlékszünk Crawford ezredesre, te alávaló, fehér áruló és nem adjuk meg magunkat, hogy lemészároljatok bennünket. Jer hát és foglald el az erődöt, vörös-kabátos bitangjaiddal és vörösbőrű ördögeiddel. Készen vagyunk és várunk.

— Elfogtuk és megöltük azt a futárt, akit segítségért küldtetek ki az erődből. Le kell hát számolnotok azzal a reménnyel, hogy fölmentő csapatok jöhessenek a segítségtekre. Sorsotok meg van pecsételve.

— Miféle futárról beszélsz? — kérdezte Sullivan.

— Fialat vagy öreg ember volt?

— Fialat, bátor fickó... védelmezte is magát — felelte a renegát.

— Na látod, hogy hazudsz! — csapott le rá

Sullivan gúnyosan. — A mi futárunk öreg, ősz ember volt.

Amint az angol tiszt és a renegát megfordultak, valószínűleg, hogy tanácskozzanak az indián-főnökkel, kicsiny, szürke füst-gomolyag röppent ki a gerendaház egyik lövő-résén, amit nyomon követett az éles puskadörrenés. Az indián-főnök vadul a melléhez kapott mindkét kezével, aztán előrebukott lova nyakára s miután hiába igyekezett nyeregben maradni, lassan lecsúszott a földre. Erőlködve ült föl kétszer-háromszor is, de mindannyiszor visszaesett s végre, hanyatt terülve, mozdulatlanul elnyúlt... Kétszáz yardnyi távolság nem jelentett mentességet Wetzel golyója ellen és Vörös-Róka, a Shawnee-indiánok legkiválóbb hadi főnöke, holtan feküdt a gyepen, mint a vadász bosszújának áldozata.

Az angol tiszt és a renegát — akiket épp úgy elérhetett volna Wetzel golyója, mint az indián-főnököt — rögtön elnyargaltak a veszedelmes zónából, ott hagyva Vörös-Rókát, ahol kiadta lelkét, míg a lova, nagyot horkantva ijedtében, szilaj galoppban nyargalt be az erdőbe. Wetzel diadalordítása, mely rögtön fölharsant a lövés után, valósággal örjögésbe hozta az indiánokat, akik most, mint a láncaikról elszabadult démonok, megvadulva ordítottak és lövöldözve rohanták meg az erődöt.

A sűrű puskaporfüstben, mely pár pillanat alatt felhőbe burkolta a jelenetet, a rézbőrűek csakhamar körülfogták az erődöt. Egyik nagyobb csoportjuk rettentő erővel zúdult neki az erőd kapujának. Örjögő dühvel dőngették tomahawkjukkal és hatalmas gerendákkal, melyeket faltörő-kosznak használtak. De a hatalmas kapu szilárdan dacolt a támadással és a lövő-réseken át megindult tüzelés rövidesen visszakergette az ostromlókat az erdőbe vagy a sziklák mögé. Innen aztán, mint biztos fedezékből, ők is visszalövöldöztek az erődre.

Most az angol katonák indultak rohamra az erőd palánkja ellen és gúnyosan kacagva mutogatták egymásnak a gerendaház tetejére szerelt kis ágyút. Azt hitték, hogy szemfényvesztés ez is, mint ahogy 1777-ben is fából faragott, el sem süthető ágyúval riasztották az ostromlókat a pionirok. Maró gúnynyal, durva kiszólásokkal biztatták a telepeseket, hogy rajta: — durrantsanak közéjük az ágyúval!... Sullivan, aki a Pitt-erődből hozta az ágyút, meghagyta tévedésükben az angolokat és némán türte a gyalázkodást. Megvárta, míg közelebb jönnek s amikor a vörös-kabátosok tömött oszlopban rugaszkodtak neki a kapunak, közibük kartácsolt a kis «bulldog»-gal, mely véres utcát vágott az angolok soraiban.

— Vissza!... Vissza! — ordított Pratt kapitány torka szakadtából. — Ez az ágyú nem fából van, a kutyafáját!

A meghiusult roham után visszavonultak a kifulladt ostromlók, hogy lélekezethez jussanak. Közben az indiánok ráakadtak Sullivan csónakjára, amelyben még jó csomó ágyúgolyó maradt, mert már nem volt idejük, hogy a gerendaházba szállítsák. A rézbőrűek fölujjongtak örömükben és lázas sietséggel cipelték föl a partra az ágyúgolyókat. Ostoba fejjel elhatározták, hogy — ágyút csinálnak hozzá.

Gyorsan kivágtak egy fiatal tölgyfát, melynek 2—3 láb lehetett az átmérője, hosszában ketté hasították a törzset, tomahawkkal kivájták a belsejét, aztán láncokkal és vaskapcsokkal — amiket Reihart kovácsműhelyében találtak — erősen összepántolták a hengert, amely most már «ágyúcső» volt nekik. Egy-kettőre föl vontatták a gerendaházhoz legközelebb eső dombtetőre, ott ráfektették két gerendára, rengeteg követ halmoztak rá, hogy lerögzítsék és

végül megtöltötték jókora adag puskaporral, melyre két ágyugolyót fojtottak le kóccal és rongyokkal.

A brit katonák, noha nagyon kíváncsian nézték a rézbőrűek kísérletezését, óvatosan kellő távolságra húzódtak tőlük, míg az indiánok, mint a hangyák sűrögtek-forogtak az «ágyú» körül. Az egyik odanyomta a lobogó fáklyát a gyújtó-lyukhoz — a puska- por vörös lángja kilobbant és mindjárt követte a fül- siketítő durranás. Az egész dombot megrázta a rob- banás ereje — s mikor a szürke füstfelhőt szétfujta a szél: az ágyú körül tucatjával heverték a vérükben vonagló, össze-vissza tépett rézbőrűek. Az ágyúnak és a reá rakott nagy halom kőnek nyoma se volt. A láncok és vaskapocsok nem bírták együtt tartani az ágyúcsövet és, szerteszakadozva, mint gyilkos kar- tács-darabok, csaptak szét az ágyú körül hemzsegő indiánok közt.

Ez a véres kudarc lehűtötte kissé az indiánok őrzőngő dühét, akik most rendes hadviselési mód- jukhoz tértek vissza. Lehasaltak a magas fűbe, el- rejtőztek a vastag fatörzsek mögé, sőt fölmásztak a lombos fákra is. Egyetlen egy indián se volt lát- ható, de a golyók záporként paskolták a gerenda- házat. Minden bokorból, fatörzs és szikla mögül meg a fák tetejéről apró, szürke füstgomolyagok puffog- tak a gerendaház felé és a golyók, mint gyilkos darazsak zsongva-bongva röpdöstek a levegőben.

A brit sorkatonák, miután még egyszer meg- próbálták áttörni az erőd palánkját — ami ezúttal se sikerült — sietve visszavonultak, mert piros ka- bátjuk kitűnő célpont volt a telepéseknek. Pratt kapitány is megsebesült a vállán; rémséges testi fájdalmát fokozta a kínos meglepetés, hogy a tele- pesek oly bátran védik magukat, holott azt hitte, hogy a helyőrség és az erőd könnyű préda lesz a király katonáinak. Eddig már elvesztette legénységé- nek harmadrészét, a többiek pedig vonakodtak vakon

rohanni a halálba. Mivel nem gyakorolták őket arra, hogy láthatatlan ellenséggel harcoljanak, zúgolódva vonultak vissza a folyamparti dombsor mögé, ahol Pratt kapitány tanácskozásra ült össze Girtyvel.

Bent a gerendaházban lázas volt a tevékenység, amely azonban nem fajult fejetlenséggé. A védők elszánt nyugalommal és fegyelmezett hidegvérrel végezték dolgukat. Mindegyik lövő-rés mellett — mintha csak díszszemlén gyakorlatozott volna — ott térdelt a kirendelt őr és hiúz-szemekkel lesett kifelé a keskeny nyíláson, türelmesen várva, hogy puskavégre kaphassa az ellenséget. Egyik se lövöldözött vaktában, céltalanul, mint az indiánok; de, amikor eldőrdült a puskája, egészen bizonyos, hogy fűbe is harapott, akit célba vett. Mindegyik férfi mellett ott állt a «csatlósa» is — sápadt arcú nő — aki némán, összeszorított fogakkal vette át a lövéstől átmelegedett fegyvert, melynek csövét bemártotta az oda készített csöbör vízbe s aztán, szárazra törülve, ismét visszaadta a védőnek.

Silas Zane mindjárt az első támadásnál megsebesült. Valami eltévedt, visszapattanó golyó érte a fejét és fájdalmas, mély horzsolást ejtett rajta. Éppen most kötözte be Mrs Zane, akinek ügyes, gyakorlott ujjai már kezdtek elfáradni a sok sebkötözésben, mert a telepések közül is többen megsebesültek.

A heves küzdelem zűrzavaros zajában, a rézbőrűek szilaj üvöltözése, a telepések elfojtott káromkodása, a gerendaház tetején dörgő ágyú, a puskaropogás és a golyók süvöltözése nem csüggesztette el, nem törte le az ezredes hőslelkű asszonyát. Nem rémült meg, nem állt félre egy pillanatig se és a pokoli lármában, a fojtó puskapor-füstben, a sebesült, sőt már ájult és halott pionirok láttára se hagyta abba áldásos munkásságát. Mindig idejében ott termett, ahol éppen szükség volt reá — hol

a sebesülteket ápolta és kötözte, hol golyót önteni segített Bettynek és Lydiának — bátorítva a férfiakat és példájával buzdítva kitartásra és hősiességre azokat a nőket, akik már-már kétségbe estek, mert most álltak először szemtől szemben a határvidék halálos veszedelmeivel.

Sullivan, aki eddig a gerendaház tetején volt az ágyú mellett, lesiklott a létra fokain, amelyeket szinte nem is érintett a lába. Meztelen karján végig csurgott a vér és lecsöpögött az ujjairól.

— Martint lelőtték — jelentette rekedten Silasnak. — Ugyanaz a golyó ölte meg, amely majdnem elvitte mind az öt ujjamat — folytatta, fölmutatva vérző kezét. — Valamelyik betyár vörös magas fára mászhatott és onnan lövöldöz ránk. Küldj föl a tetőre valakit, hogy intézze el azt a dögöt.

— Lelőtték Martint? — csapta össze Silas a kezeit. — Irgalmas Isten, mi lesz a feleségével?... Mondd, meg is halt?

— Még nem. Bennett mindjárt lehozza... De szeretném, ha bekötöznének a kezemet, hogy ott maradhassak az ágyú mellett.

Wetzel egyik lövő-réstől a másikhoz ment és időnként fölharsant rettentő csatakiáltása, mely túldörgött minden egyéb lármát. Mintha tudta volna, hogy testét nem fogja a golyó, gondtalanul, mosolyogva járt-kelt mindenfelé. Most Silas megállította és elmondta neki, amit Sullivantól hallott. A híres vadász rögtön fölszaladt a létrán a háztetőre, de nemsokára ismét lejött és a gerendaház nyugati sarkára szaladt. Ott letérdelt az egyik lövő-rés előtt és kidugta rajta hosszú puskáját.

Silas és Sullivan megálltak a vadász háta mögött, követve szemükkel a puska csövének irányát. Nem messze az erőd nyugati szélétől, magas, lombos nyárfa állt a dombtetőn: ennek a koronáját vette célba a vadász. Nemsokára fehér füstfelhő lobbant

el a fa lombsátorában és ebben a pillanatban eldördült Wetzel puskája... A lombok ide-oda hajladoztak, mintha szél rázná őket, a galyak, ágak recsegték-ropogtak, aztán nagy, sötét tömeg zuhant le a magasból, egyenesen a domb gerincére, ahonnan legurult a túlsó oldalon — s ugyanakkor velőt rázó üvöltéssel hasított bele a levegőbe a «Halál Szelé»-nek diadalordfítása.

— Uram, segíts! — kapkodott Sullivan levegőért, kétszer is keresztet vetve magára. — Ez az ember megőrült! — mondta, rámutatva Wetzelnek őrzöngő dühtől vonagló arcára.

— Ne bántsd, testvér! — csitította Silas. — Mindig így szokta. Nincs ennek semmi baja; csak örül, hogy kevesebb lett az ellenség.

Most Hugh Bennett óriási alakja jelent meg a tetőre vezető csapóajtó nyílásában, amint lefelé igyekezett a létrán. Egyik karjában hozta, szorosan magához ölelve, a fiatal Will Martin élettelen testét. Mikor leért, gyöngéden lefektette a földre és oda intette mrs Zanet.

A szegény fiú még élt, de látszott rajta, hogy már a végét járja. Az arca hamuszürke volt, a szemei megtört, üveges fénnel csillogtak. Alice, a felesége, térdre roskadt melléje és gyöngéden föl emelte a haldokló fejét. Kimondhatatlan, kínzó szorongás tükröződött az arcán, amint könnyes szemeit mrs Zanere emelte. Néma könyörgés, aggódó, bátoratlan reménykedés, hogy mentse meg, aki legdrágább neki a világon!...

Mrs Zane reménytelen szomorúsággal fogott munkához — de itt már az ő ügyessége sem segíthetett. Alfred Clarke, aki már megkapta az utasítást, hogy foglalja el Martin helyét a gerendaház tetején, megállt néhány pillanatra és mélységes részvétellel nézte a drámai jelenetet. Mikor meglátta a kis kerek lyukat Martin meztelen mellén, amely-

ből vékony erecskében folydogált a vér, hirtelen megborzongott és tovább ment. Betty is fölnézett és félre fordult... elfehéredett ajkai némán mozogtak, amint imádkozott. Földi hatalom itt már nem segíthetett.

Alicet egyedül hagyták haldokló férjével. A fiatal asszony gyöngéd szeretettel ölébe fektette férjének fejét és szelíden csókolgatta a sápadt, hidegülő ajkakat, a régi, kedves, lágy szavakat sűgdosva a már süket fülekbe. A haldokló még megismerte hűséges hitvesét, mert erőlködve igyekezett átölelni a nyakát. Átszellemült mosolygás szépítette meg Martin arcát egy pillanatra — s ekkor meglibben-tette fölötte sötét szárnyait a Halál angyala... Vadul forgó, tágra nyílt szemekkel, tántorogva kelt föl mellőle Alice és két kezébe fogta lüktető halántékait.

— Isten!... Isten! — jajdult föl kétségbe esve.
— Miért hagysz itt engem egyedül?!

Főnt a magasban meghallotta könyörgését a Mindenható. Pár pillanatig szünetelt odakint a puskaropogás. Aztán egyetlen egy durranás törte meg a pillanatnyi csöndet s az eltévedt golyó sűvöltve röpült be az egyik lövő-résen. Tompa csattanás hallatszott, amint az ólom belefuródott a lágy, eleven testbe — és Alice hangtalanul roskadt rá halott férjének mellére... Így találta meg Silas Zane, amint még haldokolva is átölelte imádozott urának holttestét.

Silas fehér lepedőt terített rájuk és nehéz szívvel ment föl a gerendaház tetejére.

• • •

Az ostromlókat minden szándékukban meggátolta a heves és jól célzott tüzelés Zane ezredes gerendaházából. Se az erődöt nem támadhatták meg, se a gerendaházhoz nem közeledhettek, mert alig hogy kibujtak a biztos fedezékből, már fűtültek

fejük körül a golyók. Mivel a gerendaház magaslaton állt, a védők nagy előnyben voltak s mivel minden telepésnek négy puskája volt, nem kellett vesződniük az új töltéssel sem, amit az asszonyok végeztek el. Így bármely pillanatban gyilkos sortüzet zúdíthattak támadóikra, akik ebből azt következtették, hogy a védők sokkal többen vannak, mint ők gondolták.

Napszállat felé csökkent az ostromlók tüzelése s az indiánok visszahúzódtak a parti dombsor mögé. Röviddel azután elaludtak a tábortüzek is és sötét, néma volt minden köröskörül. Két óra telt el a legteljesebb nyugalomban. Szerencsére kissé szétfosladoztak a felhők, melyek eleinte elfödtek a holdat s az éjszaka elég világos volt, hogy az örök meglátassák, ha valami történik vagy készül az erőd körül.

Zane ezredes éppen tanácskozáásra hívta össze az embereit, mert attól tartott, hogy a rézbőrűek valami pokoli ravaszságra készülnek.

— Hozz ide minden harapnivalót, ami a kezed ügyébe kerül, Sam — utasította Zane ezredes az öreg négert — aztán menj föl a tetőre. Jól nyisd ki a szemedet s azonnal jelents minden gyanus dolgot nekem vagy Jonathannak. És szedd a lábaidat, hallod!

Jonathan Zane egész délután lövöldözött és két puskát is tönkre tett a heves, szakadatlan tüzelésben. Kitűnően lőttek a többi telepések is, de kétségtelen, hogy Jonathan biztos kezének volt oroszlán-része abban, hogy a rézbőrűek meg se közelíthették a gerendaházat. Most legkedvesebb, nagy kaliberű puskájával lövöldözött, amely nagyon messzire hordott és biztos volt a lövése, de erős kéz és szilárd fogás kellett hozzá, mert oly erősen rúgott, hogy a tapasztalatlan vadásznak könnyen eltörhette a vállpercét. Az indiánok éles füle hamar megjegyezte a gyilkos fegyver mély dörgését és messzire elkerülték a

lövő-rés környékét, amelyet a «bivaly-ölő» puska védelmezett.

De most, hogy sötétség borult a völgyre, az indiánok kerültek előnybe. Zane ezredes aggódalmasan nézett öccsének puskapor-füsttől fekete arcába. Noha bátor és elszánt katona volt, mégis aggódott a felesége és gyermekei sorsáért.

— Mit gondolsz — kérdezte halkán — kibírja az erőd az ostromot?

— Nem tudom — csóválta Jonathan a fejét. — Imént láttam, hogy a vörösök közt van Tűzláng, a a gyilkos Shawnee-főnök is. Ennél kegyetlenebb, furfangosabb ördög egy sincs az indiánok közt. Girty jól válogatta össze a bandáját.

— Az erőd már átesett néhány heves ostromon — reménykedett az ezredes. — Azt hiszem, hogy az indiánok őrjöngése már lehiggadt. Kezdetben olyan szilajsággal rohantak meg bennünket, mintha készakarva akartak volna biztos halálba rohanni és a tisztás tele van holttesteikkel.

— Mégis, ha huszonnégy óra alatt nem jön segítség, egyetlen egy ember se menekül meg élve. Még Wetzel se tudna keresztül törni az indiánok vonalán. De ha még egy napig ellent tudunk állani nekik, akkor a rézbőrűek elcsüggednek, kifáradnak és szerte szélednek. Ha pedig elmegy a kedvük, akkor Girty már nem bírja együtt tartani őket. Az angol csapatok nem számítanak. Ők nem értenek az ilyen verekedéshez. Lőni se igen tudnak és eddig igazán nem sok kárt tettek bennünk.

Az ezredes némán hallgatta végig Jonathan szavait és elgondolkozva ment be a nagy terembe. Semmivel se árulta el belső, lelki vívódását, mikor kiadta utasításait:

— Minden ember visszamegy a helyére és mindenki úgy viselje magát, hogy egyetlen pillanatra

se feledkezzenek meg az asszonyokról és gyermekekről, akiknek sorsa tőlünk függ!

Jó darabig — ami századoknak tetszett az őrt álló telepeseknek — egyetlen hang vagy mozdulat se árulta el, hogy mit művel az ellenség. Lassanként megint felhők gyülekeztek a hold körül és már csak halvány világosság derengett a völgy fölött. Az idő telt — a felhők egyre sűrűsödtek s végre teljesen eltakarták a holdat és a csillagokat. De az indiánok táborra még mindig néma volt.

— Mi volt ez? — rezzent meg hirtelen az ezredes és fölfigyelt.

— Sam fűttyentett. Jó lesz talán, ha fölme gyünk — vélte Jonathan.

Fölmentek a második emeletre s onnan, a lét-rán, a tetőre. Igazi egyiptomi sötétség fogadta őket. úgy hogy a négert is alig látták meg.

— Mi baj van, Sam? — kérdezte Jonathan súgva, amint hason odakúszott a négerhez.

— Nézz csak oda, massa Zane — suttogta reked-ten a szerencsen és lefelé mutatott a gerendaház előtt elterülő tisztásra.

Közben Zane ezredes is odakúszott és, lelapulva a tetőre, mind a hárman kimeresztették a szemüket.

— Látsz valamit, Jack? — kérdezte halkán az ezredes.

— Nem én — súgta vissza Jonathan. — De várjunk pár pillanatig... Ugy látom, a hold kezd kibujni a felhők mögül.

Húvös szellő kerekedett az erdő felől, a felhők foszladozva úszkáltak a hold előtt és helyel-közzel ezüstös fény áradt le a völgyre.

— Most, massa Zane... oda nézz! — súgta a néger izgatottan.

— Nem látok semmit — rázta fejét az ezredes. — Hát te, Jack?

— Még... én se vagyok bizonyos — habozott

Jonathan. — Ugy rémlik, mintha mozogni látnék valamit... de lehet, hogy csak fatörzs.

Ebben a pillanatban kicsiny fénypont villant föl a tisztás túlsó felén — mintha szent-jános-bogár röpödött volna az erdőszélen — és Jonathan fogcsikorgatva káromkodta el magát.

— A mennydörgős isten-nyila csapna beléjük!... Megint gyujtogatni akarnak! Átkozott gazemberek... Mindjárt gondoltam, hogy rosszat jelent ez a nagy csöndesség. A tisztás tele van indiánokkal és mind égő nyílvevesszőket dugdos a háta mögé... De most az egyszer torkukra forrasztjuk ezt a csejt!

— Én már látom őket, massa Zane! — rémüldözött a néger.

— Sz-sz-szt!... Hallgassatok! — intette őket csöndre az ezredes.

Fölhúzott puskákkal vártak lesben mind a hárman. Most, mintha a földből pattant volna ki, föl-villant a második szikra is, de már jóval közelebb a gerendaházhoz. Alig tűnt el — máris eldőrdült a néger puskája, melynek dörrenésére eget verő harci üvöltés volt a visszhang — és a kiáltás mintha az ablakok alól hangzott volna!

Több sötét alak rohant keresztül-kasul a tisztáson és oly váratlanul tűntek föl, mintha a föld vette volna ki őket. Aztán hallani lehetett az indián ijjak húrjának sajátos pengését — és szikrázó tűzkigyók hasítottak bele a koromsötét éjszakába, egyre magasabb ívben, mint apró üstökösök... De pályájukat rövidre szabta az ijász s az égő nyilak a gerendaház előtt hullottak a fűbe, ahol sisteregve füstölögtek tovább. Jonathan «bivaly-ölője» eldőrdült, mire az egyik nyargaló alak szétesapott két karjával a levegőben és egész hosszában elvágódott a földön. Megint fölharsant a vad csatakiáltás az erőd körül — de egyetlen egy indián se lőtt vissza.

Ellenben egymásután süvöltöttek át a levegőn

tüzes végű nyilak a gerendaházra, de egyik se fogott tüzet, bár néhány befúródott a palánkba is. Nagy szerencse volt, hogy Zane ezredes még jóval a támadás előtt lekaszáltatta a fűvet és minden bokrot, giz-gaszt kiírtatott köröskörül, úgy hogy az indiánok nem kúszhattak közel a gerendaházhoz és nyílaik nem érhatték el a tetőt. Így aztán, mikor a gerendaház fölgyujtása ezzel az első kísérettel nem sikerült, a rézbőrűek visszahúzódtak, hogy új tervet főzzenek ki.

— Nézzétek! — kiáltott föl Jonathan hirtelen. — Amott!...

Lent az erdőszélen, talán ötszáz yardnyira az erőtől, sötétpiros tűzpont világított. Eleinte mozdatlan volt, de aztán ide-oda ugrált, lángolt, mint mikor a kézi-lámpást lóbálja valaki.

— Mi az ördög lehet? — dörmögte Zane ezredes izgatott meglepetésében. — Nézd csak, Jack: a fény egyre nagyobb lesz.

A fényes pont — akár parázs volt, akár más — valóban egyre nőtt. Az ezredes azt vélte, hogy valami fáklya-féle, amit lovagló ember tart a kezében. Csak az volt a különös, hogy nem lehetett hallani a vágató ló dobogását, pedig a sziklás úton nem járhatott nesztelenül a ló.

— De micsoda hát, ha nem lovas?...

Szinte megigézve az új és rejtélyes jelenségtől, amelytől semmi jót se várhattak, mindnyájan azzal a megadó türelemmel lesték a kifejlődést, amely hozzáedzette idegeiket a mindennapos veszedelemhez. Csak annyit tudtak, hogy megint a rézbőrűeknek valami ördögi cseléről lehet szó és rövidesen ki fog bujni a szeg a zsákból.

A tüzes pont most cikk-cakkosan röpdösött jobbra-balra és bámulatos sebességgel közeledett az erdő felé. Még egy pillanatnyi, lélekzetet elfojtó izgalom — aztán észrevették az indián harcos rohanó

alakját a tűzpont mögött. A gazfickó hirtelen sebeséggel rohant az erőd felé s amikor alig volt hetven yardnyira a gerendaháztól, villámgyorsan kilötte a nyilát... Mint tüzes kígyó, sísteregve röppent magasra a nyílvevő, fölszállt a gerendaház fölé s elérve röptének legmagasabb pontját: tompa koppánással zuhant rá a gerendaház mellett álló pajta tetejére, tüzes hegyével lefelé... Fölocsúdva első megdöbbenésükből, a telepések sortüzet adtak a vakmerő indiánra, de egyetlen golyó se érte az elszánt fickót, aki széleseben nyargalt vissza a sötét erdőbe.

Az ehhez hasonló bátor hadicselek mindig rajongó lelkesedést váltottak ki a rézbőrűek szívéből. Ilyen vakmerőségek tették ismertté és nagygyá a harcost, úgy hogy ezért a dicsőségért bármelyik indián szívesen kockáztatta az életét, akár többször is. Az egetverő diadalordítás, mely az imént sikerült hadicsel láttára kitört száz és száz torokból, az egész törzs elismerése volt a vakmerő harcosnak.

Az esti szellő már fölszította a sziporkázó nyílvevő paraszát, melyből apró lángnyelvek kígyóztak fölfelé, úgy hogy a háznak kiszáradt teteje csakhamar tüzet fogott és lobogva kezdett égni.

— Ez az átkozott rézbőrű megismétli a gyujtogatást! — csikorgatta a fogait Jonathan dühösen.

Valóban úgy is volt. Mint az imént, most is föltűnt a kis izzó, vörös pont, amely rohamosan közeledve egyre nagyobbodott. Kétségtelen, hogy az előbbi indián, fölbátorodva első sikerén és megittasodva a dicsőség mámorától, mely oly sokszor végzetes katasztrófába sodorta a rézbőrűeket, újra megpróbálta, hogy most más helyen gyujtsa föl a gerendaházat.

Zane ezredes és a kis őrség minden emberének a szeme szinte megbabonázva függött a kis fényponton, mely zeg-zugosan ugrálva jobbra-balra, állandóan közeledett. A már lobogva égő pajta teteje

megvilágította a tisztást az erőd előtt, úgy hogy jól lehetett látni az indián alakját, amint a sötétből rohanva nyargalt be a világosabb körbe. Oly gyorsan szaladt, mintha szárnyai lettek volna — és most egész alakját megvilágította a tűz.

Mily pompás, vas idegzete volt ennek a vörösbőrű ördögnek s mily halálmegvetéssel rohant célja felé!... Lenyügözve, bénultan álltak ott a telepések és még akkor se mozdultak meg, mikor a tüzesvégű nyíl pengve, csengve-bongva röppent el az ijrről és remegve állt meg, tüzes végével most már a gerendaház tetejébe fúródva!

Majdnem ugyanebben a pillanatban lövés dördült el — csak egyetlen egy lövés — és a vakmerő rézbőrű, egyet fordulva a sarkán, arcra bukott a porban, amivel egyidejűleg ismét fölharsant az a rémes diadalordítás, amelyből mindenki megtudta, hogy a «Halál Szele» ismét megölt egy indiánt.

— Wetzelt jelentkezik — bölintott Jonathan — de a rézbőrű ördög terve azért sikerült. — Nézzétek azt az átkozott tüzes nyilat! Ha magától el nem alszik, porig leég a gerendaház.

Jól lehetett látni a nyilat, amely, hegyével a tetőbe fúródva, kissé megdőlve állt odafönt. A hegye hol vörösen izzott, hol elhalaványodott és mármár úgy látszott, hogy végképpen elalszik — de a következő pillanatban sziporkázva lobbant lángra. És a telepések lenyügözve nézték a pislogó tüzet, amely mintha az ördög szeme lett volna, egyre jobban izzott és pusztulással fenyegette a gerendaházat.

— Hej, Silas! — ordított Zane ezredes, ahogy a torkán kifért — ég a háztető!

Odakint féktelen, szilaj zürzavar tombolt a rézbőrűek között. Most már egészen jól lehetett látni őket a lobogva égő pajta tűzének fényénél. Mivel a nyár nagyon száraz volt, a vékony fenyődeszká-

ból ácsolt zszindely-tető úgy égett, mintha petróleummal öntötték volna le és nemsokára lángba borult maga a pajta is, bevilágítva tűzének fényével az egész tisztást a gerendaház előtt.

Hátborzongató, félelmes látvány volt. A sűrű, fekete füstoszlopokból ki-kilobbantak a sárgás lángnyelvek, melyek bíborvörösre festették a szétterjedő füstfelhőket. Köröskörül ijesztő vörös fényben izzott minden — a fák fantasztikus alakot öltöttek — a folyam medrében mintha véres hullámok zajlottak volna — a tisztáson őrzöngő csoportokban ugráltak, üvöltöztek, lőtottak-futottak a megvadult indiánok és rikító szinekkel befestett testükkel pokolbeli rémeknek látszottak. Huszan-harmincan, mint kislányok a majálison, egymás kezét fogva táncolták körül egy kivágott fatörzs csomkját, mások birkóztak, bakot ugráltak vagy cigánykereket jártak, föl-föl-ujjongva örömlükben.

Az angol katonák nem vettek részt ebben a szilaj tombolásban. Félre vonulva, rosszul titkolt undorral nézték a pokolbeli jelenetet. mintha szégyelnék magukat, hogy statisztálniok kell a gyilkos és embertelen harcmódozhoz, melynek célja fehér fajrokonai lemeszárllása volt.

— Miért nem kartácsolnak közölük az erődböl?
— kiáltott föl az ezredes türelmetlenül. — Miért nem csinálnak valamit?

— Talán baj történt az ágyúval — vélte Jonathan — vagy kifogytak a municióból.

— Szemölünk láttára ég le a gerendaház... Oda nézz! A vörös véredek már a palánkot is fölgyújtották... Az embereink rocskákban hordják a vizet, hogy eloltsák a tüzet.

— Látok valakit a gerendaház tetején! — kiáltott föl most Jonathan izgatottan. — Ott mozog... a tető keleti végében... most a kémény mögé lapult... Igen, ember... esküszöm, hogy ember és egyenesen

a sístergő nyíl felé tart. A rézbőrűek még nem veték észre. Még mindig az árnyékban van... de mindjárt ki kell lépnie a világosságra és akkor meglátják... Micsoda bátorság, hogy ki meri hívni száz meg száz indián dühét!... Ez biztos halál, ha észre veszik!

— Pedig már meglátták! — hördült föl megborzadva az ezredes.

Egetverő üvöltéssel rohantak előre az indiánok és tizen, huszan, ötvenen vették célba egyszerre a gerendaház tetején kuporgó alakot. Legtöbbjük biztos fedezékbe húzódott a fatörzsek vagy sziklák mögé, de voltak sokan, akik mit sem törődtek a lövő-résekből feléjük zúdított golyókkal és féktelen dühükben nem ügyeltek saját életükre, ha ennek kockázatásával megölhetik azt a vakmerő fickót, aki meg akarja akadályozni pokoli tervüket, hogy porrá égessék a gerendaházat.

A tetőn bujkáló alak, mikor látta, hogy föl fedezték, már nem habozott és nem vesztegetett el egy másodpercet se. Villámgyorsan fölugrott és lélekszakadva szaladt a tető túlsó széle felé, ahol a zszindelyekbe fúródott nyílvesző már lobogva égett. Hajmeresztő volt a vakmerősége és ügyessége, amint — tele vödör vízzel — megcsúszás nélkül rohant a lejtős tetőn, ügyet se vetve a szakadatlan fegyverropogásra és a feje körül fűtyülő golyózáporra...

Csak egy pillanatig tartott az egész. Kirántotta a nyilat és átdobta a palánkon, a tisztásra és végig öntötte vízzel a parázsló zszindely-tetőt. Pompás céltábla volt, amint sötét alakja, egész magasságában kiegyenesedve, élesen vált el a lobogva égő pajta világos háttéréből. A rézbőrűek puskái szakadatlanul ropogtak, a golyók, mint jégeső, verdesték a gerendaház tetejét, de úgy látszik, egyetlen egy se ért célt, mert a bátor fiú hirtelen megfordult s épp

oly gyorsan, mint ahogy jött, eltűnt a kémény mögött.

— Clarke volt! — kiáltott föl az ezredes. — Csak neki van ilyen világos-szöke haja... Hát nem nagyszerű fiú ez?

— Ma éjszakára minden esetre megmentette a gerendaházat — felelte Jonathan. — Nézd csak: az indiánok már visszatakarodnak az egész vonalon... Nem bírják állani a mi tüzelésünk erejét... Hurráh!... Nézd, nézd, hogyan szaladnak!... Na, ez a dolog nem is sikerülhetett volna jobban. Hadd égjen le a pajta! A fénye legalább bevillágítja a tisztást, úgy hogy az indiánok nem üthetnek rajtunk orozva... És nem sokára itt lesz a hajnal!

XIV. FEJEZET.

A nap vörösen kelt föl. Bíboros fényével végig öntötte a keleti halmokat, sugarai csókolgatták a fák csúcsait, lesiklottak a zöldelő völgyekbe, elúzva az éjszaka sötétségét és végig táncoltak a széles folyó rohanó habjain. De nem hoztak sok örömet, se megkönnyebbülést az álmatlanul virrasztó és már-már teljesen kimerült telepeseknek.

Ha már a munkában edzett férfiak is kimerültek — milyen kálváriát járhattak a hőslelkű asszonyok, akik együtt voltak velük minden megpróbáltatásban? Ott álltak a férfiak mellett és majdnem negyvennyolc órán át nemcsak töltötték a puskákat, hanem tüzelni is segítettek a férfiaknak; szakadatlanul és pihenés nélkül dolgoztak a puskapor-füsttől nehéz levegőjű szobákban, ahol szomorú sorban, lepedőkkel leterítve aludták örök álmukat az indián-golyók áldozatai — de azért egyetlen egynek se jutott eszébe, hogy egyezkedni kellene az ellenséggel. Mert a halál — a rögtönös, gyors halál — százsorta

könnyebb és kedvesebb lett volna itt az erődben, mint az élet... a rézbőrűek hatalmában.

Napkeltekor Silas Zane, meg se mosakodva, feketén a puskapor-füsttől, mint a szerecsen, végig járta a gerendaház minden szobáját és apróbb bástyáit. Az egyikben, melynek lövő-rései a folyóra és az erdőre nyíltak, öt telepes esett el. Itt volt talán a leghevesebb harc, mert ez a bástya volt az összekötő kapocs az erőd és a gerendaház között s ha az indiánok ide betörhetnek, szabad az útjuk az erődbe és a gerendaházba is.

Négy ember térdelt a lövőrészek előtt — négy marcona alak, de elszánt arcukon meglátszott, hogy már lelki erejüknek legvégső megfeszítése tartja fenn őket csupán. Négyen voltak élve — az ötödik, csendesen, elnyúlva, holtan feküdt a sarokban.

— Smith is meghalt. Ez már tizenöt — számolta Silas sóhajtván. — Tizenöt lemegy a negyvenkettőből: maradunk huszonheten. És mégis ki kell tartanunk... Fiúk, ne kockáztassátok hiába a fejeteiket. Legyetek óvatosak!... Mi van a déli bástyában?

— Minden rendben — felelte az egyik telepes. — Egész éjjel lövöldöztek és alighanem melegük lehetett. De már jó ideje, hogy elhallgattak.

— Ott van velük a fiatal Bennett — mondta Silas — Ha szükségük van valamire, átküldhetik a fiút. Nektek mindjárt küldök reggelit és vizet.

— Az bizony jó lesz — bólintottak a telepések. — De puskaporunk sincs, pedig alighanem meleg nap virrad ránk nemsokára. A vörösök nem hiába hallgattak egész éjjel. Szélcsönd után mindjárt itt lesz a vihar.

Silas megígérte, hogy gondja lesz rá és tovább ment a szűk folyosón, mely a bástyától a gerendaház nagy terméhez vezetett. Mikor a sarkon befordult, a lépcsők alján találkozott a fiatal Bennettel, aki tántorogva vánszorgott fölfelé az emeletre.

— Halló, Harry!... Hát te mit keresel itt? — kiáltott föl Silas és karjaiba kapva a fiút, bevitte a terembe.

Csak odabent, a világosságon látta, hogy a fiú csupa vér és alig áll a lábán. Vérzett a karja, csurgott a vér a melléből is, a halántékán pedig nagy csomó aludt vér feketedett. Sáppadt arcán már ott szürkéllett a halál bélyege, de lázasan égő szemeiben azért a dacos elszántság tüze villogott.

— Gyorsan! — lihegte a fiú. — Küldj embereket a déli palánkhoz. A vörösek ott akarnak betörni, ahol a forrásvíz jön be a palánk alatt.

— Hol van Metzar és a többiek?

— Mind meghaltak. Egymás után estek el ma éjjel. Csak magam maradtam, de nem hagytam abba a lövöldözést. De aztán belém löttek a kutyák... Itt is, ott is... Mikor láttam, hogy már úgyis végem van, eljöttem jelenteni, hogy a vörösök be akarnak törni... Gerendákkal estek neki a palánknak.

— Wetzel... Bennett... Clarke! — kiabált Silas, padra fektetve a sebesült fiút.

Az atléta termetű vadász az első hívásra rohant s rögtön utána jött Clarke és Bennett is.

— Wetzel, szaladj a déli palánkhoz — mondta neki Silas. — Az indiánok rést akarnak törni a palánkon.

Wetzel szó nélkül vállára vetette puskáját, fölkapott egy fejszét és rohant a helyére. Közben többen is beszaladtak a terembe.

— Sullivan — rendelkezett Silas — te itt maradsz és véded a termet... Bessie — fordult aztán Mrs Zanehez — próbálj segíteni ezen szegény fiún!... Bennett, Clarke, gyerünk... siessünk Wetzel után.

Mrs Zane letérdelt a lihegő Harry mellé. Legelőször halántékáról mosta le az aludt vért. A seb nem volt veszélyes, mert a golyó ellapult a koponyacsonton, amelyről visszapattant. De a fiú mellén,

közel a nyakhoz tátongó seb halálos volt. A golyó keresztül ment a szegény fiú testén és szívének minden lüktetésére habos vérhullám bugyborékkolt a mély sebből. Mrs Zane szemei könnybe lábbadtak, amint reszkető kézzel kimosta és gondosan bekötözte a szörnyű sebet.

— Ne vesztesse rám az idejét — könyörgött a fiú halkán. — Tudom, hogy végem van... Nem küldené ide Bettyt egy pillanatra?

Néhány perc múlva bejött Betty. Halálsápadt arcán, beesett szemeiben ijesztő borzalom tükröződött. Negyvennyolc óra óta, akármerre nézett, mindenütt csak a halált látta. És most ez a fiú... a kedves, játékos, hűséges Harry — szintén a halál küszöbéről szól hozzá.

— Oh, Harry!... Harry!... szegény, kedves Harry! — jajdult föl Betty, a kezeit tördelve.

— Én már elmegyek, Betty — mosolygott a fiú szomorúan. — És csak azt akartam mondani, hogy... hogy — lihegte kínosan — hogy imádkozzék értem és... és Isten vele.

Betty odatérdelt a fiú mellé és összekulcsolta két kezét.

— Nem akartam ott hagyni a helyemet — suttogta Harry — és vártam, vártam, hogy majd csak jön valaki... de nem jött senki és az indiánok döngeltek a palánkot. Egész csomót lelöttem, Betty... magaért löttem le őket és valahányszor céloztam, mindig magára gondoltam...

A fiatal gyerek szemei elrévedeztek a semmibe, fáradt keze lapogatózva kereste a Bettyét és gyöngéden rákapcsolódott, mikor megtalálta. Aztán lecsukódtak a szemei és Betty azt hitte, hogy már meghalt. De nem... a fiú még zihált, újra iölnyitotta szemeit, amelyekben most már nyoma se volt a szenvedésnek, hanem derült ragyogás áradt ki belőle.

— Betty, én nagyon szeretem magát... és most meghalok... de boldog vagyok, mert magáért harcoltam és... és azt súgja valami, hogy maga szerencsésen megszabadul... Megszabadul és boldog lesz... Isten velem!

Még egyet sóhajtott és elszállt belőle a bátor, hűséges lélek.

Az öreg Hugh Bennett végigsímította halott gyermeke homlokát és rohant Silas és Clarke után. Még utólérte őket, amint éppen befordultak a keskeny sikátorba, melynek végében húzódott a veszélyeztetett déli palánk. Körülbelül ötven lépésnyire lehetek Wetzeltől, aki már a helyén volt és hallották a nehéz farönk tompa zuhanását, amellyel, mint faltörő kossal, döngették a palánkot az indiánok. A palánk recsegett-ropogott, a majdnem lábnyi vastagságú tölgyfa-deszkákból röpdöstek a szilánkok — aztán nagy recsenéssel tört be az első palánk, elég tágas nyílást hagyva, hogy az első indián átbujhasson alatta.

Silas, Clarke és Bennett lélekszakadva siettek Wetzel segítségére, aki oldalt állt a tört réstől, ma gasra emelve a fejszét. Ebben a pillanatban lövés dördült el kívülről — valamelyik indián lőtt be a lövő-résen és Bennett egész hosszában végig vágódott a földön... Silas és Alfred megdöbbenve álltak meg egy pillanatra és lábuk szinte a földbe gyökerezett, mikor Wetzelre néztek. Az első indián bedugta fejét a tört résen és vergődve igyekezett átbujni rajta — de Wetzel kezében megvillant a fejsze, aztán lesujtott és az irtózatos csapástól úgy tört össze az indián koponyája, mint a tojáshéj... A rézbőrű nyögés nélkül, holtan roskadt össze.

Most becsúszott a második indián. Hatalmas, atléta-termetű harcos volt és, meglátva Wetzel kezében a fejszét, igyekezett oldalt siklani a veszedelmes fegyver előtt. Wetzel el is hibázta a fejét, de a

vállát még elérte és a fejsze mélyen bevágódott az indián húsába, csontjába, úgy hogy a vadász alig bírta kihúzni a mély sebből. Az indián velőt rázóan fölsikoltott szörnyű kínjában s ez a halálsikoltás rémes bugyborékolásba fulladt, amint a vér patakokban ömlött a rézbőrű torkából.

Közben fölpattant még egy palánk s most egyszerre két indián furakodott át a réseken. A fejsze ismét megvillant — élével sujtott le a palánk alatt befelé mászó indiánra s ugyanazzal a lendülettel, de már a fokával, csapta szét a másik indián fejét, aki már talpra állt és éppen Wetzelnre akarta sütni a puskáját... És így ment ez percekig. A fejsze úgy forgott jobbra-balra, mint a cséphadaró — egyik indián a másik után rogyott le holtan a réseken belül — és minden halálos ütés után fölharsant a «Halál Szelé»-nek szívverést elállító diadalordítása, melyre kívülről a vörös horda vad bosszú-üvöltéssel felelt.

Silas és Alfred megdermedve nézték a véres, borzalmas mészárlást. Wetzeln már akkor ledobta magáról a vadász-ingét, mikor a teremből kirohant a déli palánk védelmére és most derékig mezitelenül állt ott — két lábát szétvetve, mint két oszlopot — és irtózatos erővel forgatta feje körül a fejszét, melynek minden suhintása egy-egy indián halálát jelentette. Ünnepnapja volt ma a vadásznak: — a megtorlás diadalmas ünnepe, amikor végre vértengerben elégülhetett ki örök gyűlölete és bosszúvágya kiírtott családjáért, szüleiéért és testvéreiért, akiknek vérért kegyetlen kínzások közt ontották ki a rézbőrű barbárok.

De Wetzeln se bírhatta soká ezt az emberfölötti küzdelmet. Itt tenni kellett valamit. Kivülről egyre nagyobb tömegek ostromolták a palánkon tört rést és félni lehetett, hogy oly sűrűn bujnak be a palánk alatt az indiánok, hogy Wetzelt is legázolhatják.

Silas tanakodva nézett szét és tekintete ráesett az alig ötven lépésnyire fölhalmozott tölgyfa-gerendákra, amelyeket Zane ezredes hordatott össze, hogy új pajtát ácsoljanak belőle. Intett Clarkenek és, elmondva, hogyan gondolja eltömni velük a rést, egyenként hordták oda a nehéz gerendákat, kettes sorban rakva egyiket a másik fölé. Majdnem félöl szélességű falat emeltek a meglazult palánk-deszkák mögé a hatalmas gerendákból s amíg ők ezen dolgoztak — eltorlaszolja a palánkon ütött réseket is — Wetzel puskával tartotta féken a kívül tomboló indiánokat, akiket a gerendaháznak néhány másik lövő-réséből is oldalozó tűz alá fogtak a telepések. Így aztán, az erősen megtizedelt rézbőrűek lassanként abba hagyták a sikertelen ostromot és visszavonultak.

Mialatt Wetzel lemosta magáról a vért, Clarke és Silas odasiettek, ahol Hugh Bennett elesett, mikor Wetzelhez indultak. Azt hitték, hogy halva találják és végtelenül megörültek, mikor látták, hogy az óriás-termetű telepes a forrás mellett ül és a sebért mosogatja.

— Semmi az egész — legyintett mosolyogva. — Csak vállamat érte a golyó és nem is a lövéstől estem el, hanem megbottlottam. Már éppen indulni akartam, hogy segítsék nektek. Ugyan miért is nem eresztettétek be ezeket a vörös férgeket, hogy idebent vertük volna agyon valamennyit? Wetzel meg én tiportuk volna őket, nektek pedig csak az lett volna a dolgotok, hogy eltakarítsátok láb alól az agyonvert vörösöket, hogy mi szabadon dolgozhassunk tovább.

Most visszajött hozzájuk Wetzel is és mind a négyen siettek vissza a gerendaházba. A tüzelés már elnémult odakint, a folyamparton ellenben nagy volt a nyüzsgés. A nagy teremben Sullivan jött velük szemben; nyilvánvalóan kereste őket.

— Azt hiszem, hogy a vörösök és az angolok döntő rohamra készülnek — mondta aggodalmaskodva.

— Miből gondolod? — kérdezte Silas.

— Minden kalapácsot összeszedtek a kovácsműhelyben, az én csónakomban pedig megtalálták az ott felejtett láda szöveget és most létrákat kovácsolnak. Ha valamennyien egyszerre rohanják meg a gerendaházat és az erődöt, akkor létrák segítségével öt perc alatt száz rézbőrű is átmászhat a palánkon. Ezt minden áron meg kell gátolnunk és csak egy módunk van rá: munkába kell állítanunk az ágyút. A kartácstüzet nem állja az indián. Puskaport kérek tehát.

— Clarke, menj át Boggs kapitány szobájába és hozz ide két hordó puskaport — mondta Silas.

Alfred rögtön átszaladt, míg Silas és a többiek fölmentek az emeletre.

— Ugy látszik, hogy most már csak dél felől lövöldöznek és ott is lankad a tüzelés — vélte Silas.

— Ezt jól mondod — bólintott Sullivan. — A folyó felőli fronton nyugalom van, mert valami új gazságon törik fejüket a rézbőrűek.

— De hol marad Clarke — türelmetlenkedett Silas, kifelé nézelődve a nagy terem küszöbéről. — Tudhatná, hogy nincs veszteni való időnk s az egyik hordó puskaport szét kell osztanom a fiúk között.

Csaknem ebben a pillanatban rohant föl Clarke. Fújt és lihegett a gyors futástól s az arca sápadt volt.

— Seholse találom a puskaport — jelentette zihálva. — Átkutattam minden zugot, sarkot Boggs kapitány szobájában, de nyoma sincs a puskaportnak sehol!

Mély megdöbbenéssel hallgatott mindenki. Csak összenéztek és még jobban megdöbbenek a mindnyájuk szemében tükröződő aggodalomtól. Végre Silas kitört:

— Nem találod?... Bizonyára nem is nagyon kerested! Boggs kapitány maga mondta nekem, hogy három hordó puskapor van a szobájában. Majd magam nézek utána és fogadok, hogy megtalálom.

Alfred nem felelt és elszorult szívvel ült le. Nagyon jól tudta, hogy a puskapor nincs ott. Ő maga is látta, amikor még Miller is az erődben volt, hogy a három kis hordó ott állt az egyik sarokban — de ez a sarok most üres volt: a puskaporos hordók eltűntek.

Ahogy, a nem várt csapáson tűnődve, révedező szemmel nézett körül a szobában, meglátta, amit öntudatlanul keresett. A kandalló előtt fölgyürt ruha-ujjakkal térdelt Betty és kézi fujtatóval élesztette a tüzet. Sápadt arcáról lerítt a kimerültség, a haja kuszáltan omlott le vállaira, de látszott rajta, hogy mindenre el van szánva és semmi nem zökkentheti ki a nyugalmából. Mellette Lydia térdelt és éppen oda tartotta a golyó-öntő mintát Bettynek, aki most letette a fujtatót s az izzó parázs fölött lógó kis katlanból beleöntötte a formába a megolvadt ólmot... Közel negyven óra hosszáig dolgozott így ez a két leány, szinte megszakítás, álmom és evés nélkül — de azért egyiknek se jutott eszébe, hogy otthagya a helyét.

Silas Zane magából kikelve rohant be most a terembe. Földült arcától mindenki megrettent és a legrosszabbat várta.

— Mit csináljunk, Sullivan, az Isten szerelmére? — kiáltott föl és rémesen csikorgott a hangja. A puskapor eltűnt!

— Eltűnt? — kiabáltak össze-vissza. — Hogyan?... Hová lett?

— A jó Isten tudja! — hördült föl Silas. — A helyük, ahol álltak a kis hordók, még megvan... De a hordók már nincsenek ott.

— Talán Boggs kapitány máshová rakatta őket?

— reménykedett Sullivan, de bizonytalan hangjából kiértett, hogy ő maga se hiszi, amit mond. — Menjünk, nézzük meg.

— Hiába minden! — legyintett Silas. — Ha nincsenek helyükön a hordók, akkor eltűntek.

— Miller lopta el — szólt közbe most Wetzel csöndesen.

— Mit változtat ez a dolgon! — fakadt ki Silas dühöngve. — Akár az a gazember, akár más... Az a végzetes, hogy eltűntek.

Csönd lett és nem is volt szükség szavakra. Egymás arcából és szeméből olvasták ki, hogy mi következik. A szörnyű Végzet, mely annyi gerendavárat elpusztított, most lecsap rájuk is... Végük van!... És egyetlen férfi se magával törődött, hanem csak az ártatlan gyermekkel, a derék fiatal leányokkal és a hősslelkű asszonyokkal.

A férfi sokféleképpen halhat meg. Imponál a lelki ereje és hősiessége, ha farkas-szemét nézve, nyugodtan várja a halált. De megdicsőül, ha hátát a falnak vetve, vérző sebekkel, tört fegyver a kezében, küzd az utolsó lehelletig. Még ellenségei is tisztelettel hajolnak meg előtte, mert bosszút áll rajtuk a halálával.

De mit tehet a nő — harcok idején?... Ott állhat a férfiak mellett, segítheti, bátoríthatja, lelkesítheti őket — de ha a játék elveszett: csak a halál... vagy még annál is rosszabb sors várhat rájuk. Kevés nőben van akkora erkölcsi bátorság, hogy végezzen önmagával... «A zsákmány a győzteseké» — és minden háborúban a nő a legértékesebb zsákmány.

Nem csoda, ha ebben a végzetes pillanatban Silas Zaneben és társaiban is megrokkant a lélek. Mert alig néhány lövésre volt puskaaporuk, az ágyút pedig meg se tölthették. Hogyan remélhették volna hát, hogy visszaverhetik a vörös ördögök támadását? Ők maguk, a férfiak, talán utat vághattak volna

tomahawkjukkal az indiánok sorain át — de magukkal vihették volna-e a nőket és gyermekeket is?

— Wetzel, mi van még hátra?... Tanácsolj valamit — szólalt meg Silas rekedten. — Puska por nélkül nem tarthatjuk a gerendaházat... Jobb lenne legyilkolni az asszonyokat, mint hogy Girty kezébe kerüljenek!

— Valakit el kell küldeni puska porért — mondta Wetzel.

— Azt hiszed, hogy lehet? — kapott a szón Silas és úgy kapaszkodott bele ebbe a reménybe, mint a vízbe fuló a szalmaszálba. — A bátyám kabinjában sok puska por van. De kit küldjünk érte?... Ki vállalkozik a halálos kalandra?

Némán lépett ki három férfi s a többiek is önkénytelenül megmozdultak.

— Rostává lőnék őket a rézbőrűek, mielőtt tíz lépésnyire futhatnának a kaputól — rázta a fejét Wetzel. — Mehetnék én magam is, de nem érne semmit. Gyermekeket kell küldeni, aki oly gyorsan fut, mint a villám.

— Aki gyerek van, mind gyöngé és nem bírja el a hordót! — jajdult föl Silas. — Talán Harry Bennett mehetne... Hogy van a fiú, Betty?

— Már meghalt! — felelt Betty helyett mrs Zane.

Wetzel legyintett a kezével és félre fordult. Mély csönd — a kétségbeesés némasága — ülte meg a lelkeket, mert mindenki tudta, hogy mit jelent ez a reménytelen gesztus. Az asszonyok kezükbe rejtették az arcukat és néhányan halkán sírdogáltak.

— *En elmegyek puska porért!*

A Betty hangja volt és a zengő hang élesen, keményen rezgett a néma csöndben. A letört asszonyok megrebbenve ütötték föl a fejüket és új remény sarjadt szívükben az érces szóra. A férfiak

álmélkodva néztek össze. Clarke szinte sóbálvánnyá meredt. Wetzel gyorsan Bettyhez sietett.

— Lehetetlen! — kiáltotta föl Sullivan.

Silas Zane is a fejét rázta, mintha képtelenségnek tartaná a gondolatot.

— Hadd menjek, bátyám, hadd menjek! — könnyörgött Betty, gyöngéden símogatva Silas meztelen karját. — Tudom, hogy nehéz, szinte lehetetlen vállalkozás, de hátha mégis sikerül?... Meg kell kísérelni... és, ha már meg kell halni: szívesebben halok meg ezen az úton, mint hogy itt várjam meg a halált.

— Silas — szólalt meg most Wetzel — ez nem rossz gondolat. Betty olyan gyorsan szalad, mint a szarvas. És, mivel leány: lehet, hogy nem is lönek rá és futni hagyják.

Silas némán tűnődve állt a terem közepén, karjait összefonva a mellén. Ahogy rátekintett hugára, nehéz könnycseppek szántottak végig az arcán és ráhullottak Betty kezére, amely még mindig símogatva pihent az ő karján. És, ahogy nézte a fiatal leányt, meghökkenve látta, hogy arcán nyoma se volt a csüggedésnek és fáradtságnak, a szemei elszánt tűzzel ragyogtak és kedves arcát megszépítette a remény, önfeláldozás és hősiesség bátorításának verőfénye.

— Bátyám, hadd menjek! — könnyörgött lány hangon. — Tudod, hogy mily gyorsan futok... Oh, és most repülni fogok, meglátod! Minden pillanat drága. Ki tudja, nincs-e már közel Boggs kapitány a fölmentő csapattal? Férfit nem küldhetsz oda, mert valamennyire szükséged van. Hadd menjek hát én. kérlek!

— A Mindenható áldása és kegyelme kísérjen, Betty! — sóhajtott föl Silas rekedten. — Menj hát és az Ég vezesse minden lépésedet.

— Nem! Nem!... Ne engedd oda! — kiáltott föl Clarke és odaugrott Silas elé. Minden tagja reme-

gett szörnyű izgalmában s a szemei oly vadul forogtak, mintha megőrült volna.

— Nem fog elmenni! — kiáltott föl szilajon.

— Micsoda jupon szólalsz föl itt? — támadt rá Silas sötéten. — Ki hatalmazott föl, hogy beleavatkozzál a dolgainkba?

— Semmi jogom sincs a beavatkozásra — tiltakozott Clarke kétségbeesetten — csak szeretem... szeretem és inkább én megyek helyette!

— Félre az útból! — kiáltott rá Wetzel és hatalmas öklével visszanyomta Alfredet. — Ha valóban szereted, akkor nem kívánhatod, hogy ölbe tett kezekkel várjon itt, míg rátörnek a vörös ördögök — folytatta és karját a folyópart felé lendítette. — Ha szerencsésen visszajön, megmenti az erődöt. Ha elesik az úton, legalább elkerüli a szerencsétlenséget, hogy Girty kezére kerüljön.

Betty belenézett először a vadász, aztán Alfred szemébe. Mindkettőjüket megértette. A vadász azért küldte a halálos kockázatba, mert jól tudta, hogy ezerszer jobb ez, mintha élve kerülne a kegyetlen rézbőrűek kezébe. Alfred lelke pedig összeroppant arra a gondolatra, hogy tétlenül nézze: hogyan rohan halálba, akit az életénél is jobban szeret.

— Tudom, hogy mindketten az életük árán is megmentenének engem, ha ez lehetséges lenne — szólt most Betty komolyan. — De csak annyit tehetnek értem, hogy kérik Istent: engedje meg, hogy addig bírjam erővel, míg visszaérek a kapuhoz... Silas, készen vagyok.

A halálsápadt férfiak kis csapatja lekísérte Bettyt a kapuhoz. Silas visszahúzta a vastag vasrudat és, mialatt kitérte a kapu egyik szárnyát, Wetzel még pár rövid utasítást adott Bettynek.

— Oda felé ne fusson nagyon gyorsan. Tartogassa az erejét akkorra, ha majd visszafelé jön, úgy szaladjon, ahogy a lélekzete engedi... és fusson

még akkor is ha megsebesült... Most pedig Isten velem!

Csikorogva tárult ki a kapu fél szárnya és Betty kiszaladt rajta. Nem nézett se jobbra, se balra, csak futott egyenesen, egyenletes gyorsasággal. Már megtette a fél utat a gerendaház és az erőd között, amikor az erdőszel felől gúnyos kiáltások özöne zúdult rá.

— Squaw!... Fehércseléd!... Squaw!... Fehércseléd! — üvöltöztek a rézbőrűek, mély megvetéssel és kacagtak, füttyültek hozzá.

Egyetlen egy lövés se dördült el — csak a durva, gúnyos röhögés, a megvető üvöltözés terjedt és harsogott az erdőszeltől a folyampartig, mert száz meg száz indián látta a futó leánykát, amint sebesen kaptatott föl az erődbe vezető lejtős úton.

Betty megfogadta Wetzelt tanácsait. Könnyedén szaladt, nem erőltette meg magát és oly nyugodt volt, mintha mérföldekre nem lett volna ellenséges indián a határban.

Zane ezredes látta az erődből, hogy kitarul a gerendaház kapuja és Betty feléjük szalad. Mikor a leány fölért a dombtetőre, hirtelen fölpattant az erőd kapuja és Betty egyenesen az ezredes karjaiba röpült.

— Betty, mi történt, az Isten szerelmére?! — kérdezte az ezredes, lelke mélyéig megrendülve.

— Nincs puskaporunk. Önts át abroszba egy hordó puskaport... Gyorsan... nincs egy percnyi veszteni való időm — mondta Betty, közben ledobva felső szoknyáját, hogy ez se akadályozza a futásban.

Jonathan már Betty első szavaira rohant a raktárba és hozta a puskaport. Baltával beverte a hordó fenekét s a drága por, mint fekete patak, ömlött a kiterített abroszba. Osszefogta az abrosz négy sarkát, csomóba kötötte és ráakasztotta a batyút Betty hátra.

— Derék leány vagy! — mondta az ezredes,

megcsókolva hugát. — Isten megsegít: tudom, hogy nem ér baj... Menj hát és szaladj, ahogy a lábaid bírnak... Isten nevében!

Mint a kilőtt nyíl, mikor elpattan a húrról, úgy röpült ki Betty a nyitott kapun. Most gyorsabban szaladt — és könnyebben is, mert lefelé vitt az útja — de alig ért száz lépésnyire, amikor dühös ordítás figyelmeztette, hogy az éles szemű rézbőrűek meglátták hátán a batyút és rácszméltek, hogy a bátor leány rászedte őket...

És most hajmeresztő pillanatok következtek. Ropogni kezdtek a puskák — először arról a dombról, mely legközelebb volt az erődhöz, majd tovább terjedt a tüzelés, félkörben lefelé, ahogy az erdő szegélyezte a halmokat. Mint a megzavart méhek, zsongva-bongva fűtyörészték a gyilkos golyók Betty körül, föl vágva a földet, kavicsot, előtte, mögötte és körülötte — barázdákat szántva a letaposott pázsiton.

Már túl volt az út negyedrészen és most ért a lejtőnek arra a pontjára, ahonnan egyre meredekebben vitt lefelé az útja. Itt már oly könnyen és sebesen szaladt, mintha szárnyai nőttek volna — s ahogy repült: karcsú alakja oly bizonytalan célpont volt, hogy csakis első rendű puskás találhatta volna el... de az indiánok sohase voltak jó céllövők és ez volt Betty szerencséje.

A vad, dühös üvöltözés betöltött eget és földet, de a rézbőrűek szilaj ordítását túlharsogta Wetzel dörgő hangja, amitől Betty lábai valósággal szárnyakat kaptak... Már túl volt útjának felén — s ekkor égő, sajgó fájdalom hasított bele a karjába, de Betty föl se vette. Behúnyta a szemeit és úgy nyargalt tovább — a golyók sövöltözve zúgtak-zizegtek a feje körül — jégesőként kopogtak a gerendaház palánkján — de egyetlen egy se találta el a karcsú, barna

leányt, aki, mintha lábai nem is érnék a földet, repülni látszott a gerendaház felé...

Még csak az utolsó negyedrészt van hátra!... Mintha megrántanák a haját — kontyából kirepült egy csomó, ahogy a golyó elvágta a fonatot — s a fekete fürtök, mint pillangók röpdöstek a levegőben. Betty látta, hogy a kapu föltárul — a küszöbön ott áll a vadász és mellette Silas... oh, még csak néhány yard van hátra.

— Rajta! Rajta! Rajta!... A szemeire mintha vörös köd szállna — tántorogva rohant előre — eltéveszti a kaput — nekirohan a palánknak — összeroskad... de ekkor már erős karok ragadják meg — a kapu nagy robajjal becsapódik... ezt még hallotta Betty — aztán elhagyta az eszmélete.

Silas Zane hármásával ugrálta át a lépcsőket, amint szaladt föl a tetőre a drága kinccsel. Hangos hurrá üdvözölte odafönt — mire lent, az emeleti teremben, Alfred Clarke fölrezzent abból a mélységes kábulatból, amely testét-lelkét lenyügözte, mikor Betty kiszaladt a gerendaházból. — Miért sírnak és ujjonganak a lányok és asszonyok körülötte? És kicsoda ez a halászápadt leány?... Ah, tudja: az a leány ez, akit ő imád... aki a halálba rohant, hogy megmentse őket. És most itt fekszik — holtan.

Titáni fájdalomában görcsösen rándult össze Alfred szíve... Azt hitte, nem éli túl a szörnyű pillanatot. Aztán valami csodás dolog történt. A halászápadt arcot lassanként halvány rózsaszín öntötte el — a szemhéjai megremegtek — aztán fölnyíltak és ragyogó, fényes sugár röpönt a sötét szemekből Alfred felé.

A fiatalember még mindig nem mert hinni a szemeinek... Ez a sápadt-rózsás arc és a ragyogó szemek mind csak káprázat: az ő szerelmese halott és csak az emléke kísérti már ezzel a látomással. De most megcsendült az édes hang is:

— Oh, hogy éget itt ez a karcolás!

A gömbölyű, formás kar bársonyát hosszú, véres sebhely csúfította el. És újra megszólalt az előbbi, édes hang: most már szeretve, boldogan... Erre már végképpen fölocsúdott Clarke: egyszerre visszatért szívébe az élet és a remény. Egyetlen ugrással ott termett a rábízott lövőrés előtt... Első a kötelesség!

— Mily csoda-teremtés! — dörmögte a fogai közt, amint kidugta puskája csövét a lövőrésen.

Eppen ideje volt már. Az indiánok, ráeszmélve, hogy a fiatal leány túljárt az eszükön s ők elvesztették a kedvező alkalmat a gerendaház elfoglalására, dühös rohammal akarták jóvá tenni a hibát. Egyszerre támadtak minden oldalról és a reményükben csalódott vadak energiája szinte megtízszereződött.

De a gerendaház védői készen várták őket. Bettynek váratlan, nem remélt sikerében Isten ujját látták és vak fanatizmussal védték magukat. A puskák ropogtak — aztán beledördült a harci zajba az ágyú — a vörös ördögök elejtették a létrákat és rendetlen futásban menekültek. Most fordítottak egyet a kis «bulldog»-on és a kartács megint új csoportban vágott véres utcát.

Az indián sohase bírt megállni az ágyútűz, a kartács előtt. A tömött sorok meginogtak, fölbomlottak és eszeveszetten szaladtak fedezékek mögé. A telepések pedig — akiket heroizmusig föllelkesített a gyöngye leány páratlan vakmerősége és szerencsés vállalkozása — valósággal önmagukat múlták fölül a hidegvérű védekezésben. Gondosan céloztak — nem pazarolták az oly nehezen szerzett puskaport — és minden lövésük talált.

A rézbőrűek úgy hullottak, mint őszi viharban az almák a fáról. Még vissza-visszalöttek ugyan, de a tüzelésük egyre gyérült. Lépésről lépésre húzód-

tak beljebb az erdőbe. Girty nem volt látható sehol. Tűzláng, a Shawnee-főnök, holtan hevert az úton, csaknem ugyanazon a helyen, ahol két nappal előbb főnök-társa, Vörös Róka harapott a fűbe.

Mire leszállt az est, a halálra fáradt és kiéhezett ostromlók kimerülve néztek éjjeli szállás és eleség után. A hold fényesen ragyogott, mintha megbánta volna, hogy tegnap éjszakai bujdosásával alkalmat adott az ostromlóknak az orvtámadásra. És az éjszaka csöndben és nyugalomban telt el.

Másnap reggel, kevéssel napkelte után, a rézbőrűek, csüggedten a sikertelenségtől, tanácskozássra gyűltek. Lőtávolságon kívül, de azért elég jól láthatóan, nagy csoportokba verődve tanácskoztak — valószínűleg azon, hogy ne hagyják-e abba az ostromot — mikor az egyik harcos, akit őrnek állítottak ki meglepetések ellen, hosszan elnyújtott «who-o-op!» kiáltással a főnök csoportjához rohant.

Hirtelen nagy kavarodás támadt a vörösök közt. Mintha jeladás lett volna a visszavonulásra, az indiánok és a brit csapatok rövid negyed óra alatt föl-szedték sátorfájukat és, ott hagyva temetetlen halottaikat, lázas gyorsasággal keltek át a folyón.

Rövid idő múlva vágatató lovas-csapat kanyarodott az erőd felé a dombvidékről vezető széles útról és az erőd helyőrsége ujjongó lelkesedéssel üdvözölte a hetven főnyi fölmentő pionirt, akiknek élén Boggs kapitány, Swearengen és Williamson lovagolt. A fölmentő csapat talán még jobban örült, mint az ostromlott telepések, mert Boggs kapitány attól félt, hogy csak üszkös, füstölő romokat talál már az erőd helyén. Sajnos, ha állt is az erőd, a felére olvadt helyőrség mélységesen gyászolta elesett bajtársait és fájdalmukat csak az enyhítette, hogy diadalmasan visszaverték az angol sorkatonák és a rézbőrű harcosok egyesült támadását.

XV. FEJEZET.

Ismét béke és nyugalom uralkodott a Henry-erődben. Még el se múltak a gyönyörű, őszi napok, mire a telepések már minden kárt kijavítottak, amit az indiánok pusztításai okoztak, úgy hogy bőven jutott idő még a szántás-vetésre is. Ilyen mozgalmas és dolgos napjai még soha se voltak a telepnek. Sok volt az idegen arc is, ezek mind az erőd fölmentése óta jöttek ide.

A virginai és a Pitt-erődbeli telepések, meg azok is, akik még távolabbra laktak kelet felé, mind tudták már, hogy a Henry-erőd visszaverte a legerősebb egyesült angol és indián csapatot, amelyet a kormányzó, Hamilton tábornok, valaha össze tudott toborozni. És erre a hírré a folyampart minden részéről szállingóztak a telepések Zane ezredes tanyájára. Új gerendaházak épültek a szelíd hajlású domboldalokon, a kalapács vígan dörgött az üllőn, suhogó fejszecsapásoktól visszhangzott az erdő s a hatalmas jegenye- és fenyő-szálfák recsegve-ropogva dőltek ki egymás után.

Zane ezredes most már gyakrabban üldögélt kedves karosszékében a ház küszöbén. Ezen az estén nehéz napi munka után jött haza a mezőről és pizgatva pihent, várva, míg ebédre hívják.

Isaac és Myeerah csak pár napja érkeztek meg és Myeerah kedves meglepetést hozott: békeszerződést, amit Tarhe s a többi Wyandot-főnökök is aláírtak. A hajdan oly makacs és engesztelhetetlen Huron-főnök most már békében akart élni a halványarcokkal. Zane ezredes és valamennyi testvére mind aláírták a békeszerződést, Betty pedig — igaz, hogy nehezen és hosszú rábeszélés után — rávette Wetzelt, hogy ássa el a harci bárdot a Huronokkal együtt. Így Myeerah szerelme — éppen úgy, mint

sok más asszonyé is — több eredményt ért el, mint az esztendőki tartó harc és vérontás.

Zane ezredes arcáról most már sohase tűnt el a derült mosolygás és valahányszor megpillantotta a mindenféle holmival megrakott, lassan aláereszkedő tutajokat a folyam széles hátán, vagy amikor végigjártatta szemeit az egyre gyarapodó telep lázas tevékenységén, igazolt büszkeség és elégedettség dagasztotta a keblét. A jóslat, amit tizenkét évvel ezelőtt mondott, ime: beteljesült és minden álma valóra vált. A vadregényes, gyönyörű dombtető, ahonnan először tekintett végig a völgyön — s ahol félévig remete-módra, egyedül lakott, nyírfa-háncsból összetákolt sátorában — virágzó teleppé fejlődött azóta: s ahol akkor ő volt az első és egyetlen fehér ember — úgy remélte, megéri, hogy nemsokára népes várossá dagad. Arra nem gondolt, hogy a több ezer acre föld, mely az első foglalás jogán az övé volt, valamikor dúsgazdaggá teszi, mert ő csak farmer volt — szívvel-lélekkel telepes pionir — aki küzdeni és győzni akart minden akadályon. Ez volt az élete és ebben lelte minden boldogságát.

— Apa, mikor leszek már olyan erős, hogy vadászhatok a medvékre, bölényekre és indiánokra? — kérdezte Noah, abba hagyva a játékot és fölkapaszkodva az ezredes térdeire.

— Ejnye, fiam — csóválta fejét az ezredes — hát nem volt itt elég indián a multkor, hogy még többet akarsz?

— De én egyetlen egyet se láttam — okoskodott a fiú. — Csak azt hallottam, hogy lövöldöznek és üvöltenek. Az öreg Sammy félt is, de én nem félttem. Ki is akartam kukucskálni a keskeny lyukakon, de nem engedték meg, hanem bezártak bennünket oda-fönt a sötét szobába.

— Ha ez a gyerek olyan lesz, mikor felnő, mint Jonathan és Wetzel, engem sírba visz a bánat! —

kesergett az ezredes neje, aki szintén hallotta a Noah szavait.

— Ne búsulj, Bessie — vigasztalta az ezredes. — Mire Noah megnő, már irmagjuk se lesz az indiánoknak.

Most gyors lódobogás hallatszott s ahogy az ezredes föltekintett, Clarket látta lefelé nyargalni pompás telivér paripáján. Az ezredes fölkelte és odasétált a fiatalemberhez, aki az útszéli cölöphöz kötötte meg a lovát.

— Jó estét Alfred — köszöntette Clarket. — Lovagolni voltál?

— Igenis, ezredes. Kicsit megjártattam Rogert.

— Pompás állat. Soha be nem telnék a nézésével. Nincs nála szebb ló, végig az egész folyamparton... De hogy van az, hogy az ostrom óta oly ritkán jársz erre mifelénk? Persze, sok a dolgod, tudom. Fészket raksz és igazad is van. Ezt várjuk különben minden fiatalembertől. Hanem azért néha átnézhetnél hozzánk is.

— Jönnék én szívesen, ezredes — felelte Alfred vontatva. — De jól tudja, hogyan vagyok... igen, tudja: hogyan vagyok Bettyvel. Szeretem a leányt... és... és... a többit ugyis tudja.

— Ugy van, Alfred, tudom. És értem is, hogy miért nem jössz. De te is tudhatod, hogy szeretlek és azt hiszem, most van itt az ideje, hogy küllőt verjek a szerencséd kerekébe. Ha Betty is szeret téged... és azt hiszem, ebben nem csalódom... akkor én a te pártodon vagyok és a leány a tied is lesz.

— Csakhogy én koldus vagyok — szabódott Alfred. — Nincsen semmim. Amim volt, az örökségemet, mind otthon hagytam.

— Azzal ne törődjél, fiam — legyintett az ezredes. — Nekünk nem kell a vagyon. Sokszor megmondtam már, hogy itt a határszélen csak becsületes

szívre, erős kezekre és munkaszeretetre van szükség. Ez pedig mind megvan nálad és éppen elég nekem meg az enyéimnek. Mert föld, az van bőven: akár egy regiment legény számára is. Én olcsón szereztem a magamét. Nézz oda: azt az egész szigetet megvettem a Magvetőtől. Hát, ha kell: neked adom az egész szigetet, vagy akármelyik más darab földemet is a part mentén. És eljön az idő, amikor majd téged állítlak az egész telep élére. És évekig eltart, amíg utat vágsz az erdön keresztül Maysvilleig... oh, sok munkád akad itt még, meglátod!

— Hogyan köszönjem meg ezt a jószágot, ezredes? — kérdezte Clarke, mélyen meghatva. — Mindent elkövetek, hogy megérdemeljem a bizalmát és barátságát... kérem, mondja meg kedves hugának, hogy holnap reggel átjövök és... és négy szem közt szeretnék beszélni vele.

— Jól van, Alfred, meglesz. Most hát jó éjszakát.

Az ezredes furcsán mosolyogva ballagott be a házba. Mindig szerette a jó tréfát s ezt a mostanit, amit tervezgetett, el nem mulasztotta volna semmiért.

— Ugy látszik, lassanként minden rendbe jön — mondogatta magában. — Most majd megtréfáljuk a «hercegisasszonyt».

Ahogy bement a nagyterembe, megtelt a szíve boldogsággal és érezte, hogy semmit — semmit nem kíván már a sorsától. A gyerekek zajosan játszottak valami tépett rongy-babával, amely — persze, csak az ő fantáziájukban — szegény Tigris helyettesítette. A felesége altató dalt dudolgatva ringatta a legifjabb Zane bölcsőjét. Annie már teríteni kezdett a vacsorához. Isaac végignyúlt ugyanazon az ágyon, ahol valamikor élet-halál közt lebegve nyögött és most csupa öröm és boldogság volt az arca. Betty fölolvastott valamit Myeerahnak, aki tágra nyílt szemekkel, elragadtatva figyelt...

— Nos, Betty, mit gondolsz? — kérdezte az ezredes, hirtelen odaloppanva a két leány elé.

— Hogy mit gondolok? — ütődött meg Betty. — Hát azt gondolom, hogy nem illett volna ilyen... ilyen váratlanul félbeszakítanod az én...

— De pedig kellett — mosolygott az ezredes. — Mert fontos hírt, ujságot, izenetet hoztam neked.

— Izenetet... nekem? Ugyan kitől?

— Nos, találd ki.

Betty sorra végig ment az ismerősein, barátain — de az ezredes egyre csak a fejét rázta.

— Oh, hát bánom is én! — szólt végre Betty dacosan, de az arca veszedelmesen pirosodni kezdett.

— Nos, ha nem bánod, akkor én se mondok többet — vonogatta vállait az ezredes.

Ebben a pillanatban jött be Annie a levessel és a beszélgetés félbe szakadt. De vacsora után, mikor az ezredes, rendes szokása szerint, kiült pipázni a verandára, Betty utána ment, leült melléje és fejét odatámasztotta a bátyja vállához. Az ezredes, mintha észre se vette volna ezt, csöndesen pipázott tovább. Egyszerre csak idegesen ide-oda mozgott vállán a bodros fejecske.

— Mi volt az izenet, bátyám? — kérdezte Betty suttogva.

— Izenet?... Miféle izenet? — csodálkozott az ezredes. — Nem értek... Miféle izenetről beszélsz?

— Ugyan ne mókázzál, kérlek, hanem mondd meg! — idegeskedett Betty és olyan szomorú érzés csendült ki a szavaiból, hogy az ezredes őszintén megsajnálta.

— Nos, megmondom hát, hogy bizonyos fiatalember megkérdezett, nem vehetné-e le vállaimról a felelősséget, hogy vigyázzak bizonyos kisasszonykára...

— Oh?!...

— Várj csak, kérlek... Azt feleltem, hogy nagyon örülnék.

— Bátyám, ez nem volt szép tőled.

— Aztán megkért, mondanám meg ennek a kisasszonykának, hogy holnap reggel átjön és nyélbe űti vele a dolgot.

— Oh, az utálatos! — fakadt ki Betty. — Ezt merte mondani?

— Na, hogy őszinte legyek, hát nem egészen ezt mondta. Sőt egyáltalában semmit se mondott, csak annyit, hogy: «Szeretem!»... De annál jobban tüzeltek a szemei.

Betty kiáltani akart valamit, de torkán akadt a szó. Hirtelen fölugrott és fölszaladt a szobájába. A szíve hevesen zakatolt. — Mit tegyen?... Érezte, hogy ha szemtől-szembe fog állni Clarke-vel, minden ereje cserbe hagyja. Oh, hogy is lehet ily gyöngé?... Tudta, hogy ez már a vég. Tovább már nem állthatja, nem ejtheti tévedésbe Clarket. Érezte, hogy megmozdul a szívében valami érzés, amely mindennél hatalmasabb, legyőz minden akadályt — az édes fájdalom, az ujjongó és mégis sajgó gyönyörűség: — a nő boldogsága, aki szeret és tudja, hogy visszonszeretik!...

* * *

— Bess, mondd csak: mit gondolsz? — kérdezte Zane ezredes a feleségétől, aki a konyhában sürgött-forgott. — Clarke éppen most jött át hozzánk és Bettyt kereste. En lehívtam a leányt, aki le is jött, frissen és kedvesen, mint a liliomok májusi reggelen és így fogadta: «Ej-ej, mr Clarke, már meg se ismerem, annyira idegen itt nálunk. Igazán örülök, hogy látom és tudom, hogy mindnyájan együtt örülnek velünk, hogy ily pompásan fölgyógyult betegségéből»... Hát így csevegett vele, oly közömbösen,

mintha csöppet se érdekelné a fiú. Pedig te is tudod, hónapokig kesergett és fájt a szíve, mert Clarke féle se nézett. Hogy tud hát mégis ily szívtelen lenni hozzá?... Oh, ti asszonyok gonoszabbak vagytok az ördögnél!

— Talán azt vártad, hogy Betty mindjárt a nyakába boruljon? — méltatlankodott Mrs Zane sértődve.

— No, nem egészen — csóválta fejét az ezredes. — De engedj meg: ez a hideg, sértő udvariasság mégis csak sok egy kissé! Szegény Alfreden meglátszott, hogy egész éjjel nem aludt. Ideges volt és halálra gyötörte az a leány. De mikor Betty fölment a szobájába, balhát dugtam Alfrédnek a fülébe. És, ha szót fogad, akkor minden rendbe jön.

— Ugyan? — fortyant föl Mrs Zane. — És mire méltóztattál fölbujtani azt a fiút?

— Oh, csekélységre igazán. Csak annyit mondtam neki, hogy ne veszítse el a fejét, mert a makrancos leányok gyakran azért mondanak «nem»-et, hogy erőszakkal kényszerítsék őket «igen»-re. És hogyha nagyon akaratoskodik, úgy bánjon vele, mint a ficánkoló csikóval, amelyet nyereg alá akar törni... Fogja és szorítsa keményen. Ezt tanácsoltam.

— Zane ezredes úr, ha nem csal az emlékezetem, ön oly alázatosan könyörgött nekem, hogy akár melyik koldus elszégyelte volna magát az ön helyében, hallja! — fakadt ki Mrs Zane.

— Hogy én könyörögtem?... Soha! — tiltakozott az ezredes.

— Reményilem, hogy Alfred nem kap kosarat — tért át Mrs Zane más témára. — Én is szeretem ezt a fiatalembert, de félek, hogy Betty pusztán szélsőségből is visszautasítja, mert... mert Alfred még azt se kérdezte meg tőle, hogy hány szobát építsen és hogyan rendezze be a házat.

— Ettől ugyan nem félek — vonogatta vállait az izredes... Majd meglátod, hogy Betty úgy megszelidül, mint a kezes bárány...

Betty és Alfred lassan sétáltak lefelé a folyópartra az ismert, kanyargós úton. Csípős októberi idő volt és érezni lehetett, hogy közeledik a fagy. Messziről, a hullámos dombvidék valamelyik völgyéből, a vadászskürt hangjának mélabus foszlányait hozta feléjük a szellő. A sziget mocsaras partjairól nagy csomó vadlúd kerekedett föl és hangos gáogással, ékalakban röpült dél felé. Köröskörül még teljes őszi pompájában díszlett az erdő — a zöldnek, sárgának, bíborvörösnek tarkán egymásba vegyülő színeiben.

— Látom, hogy sántít, mr Clarke — mondta Betty. — Még mindig nem épült föl teljesen?

— Oh, már nincsen semmi bajom — felelte Alfred. — Csak még ez a lábam érzékeny kicsit. Nagyon megégettem, mikor az égő háztetőt eloltottam.

— Sok baj érte önt legutóbb... A bátyám mondta, hogy egy éven belül háromszor is súlyosan megsebesült.

— Négyszer, miss Zane.

— Jonathantól tudom az esetet a fejszével... aztán Miller szúrta meg és végül a háztetőn kapott égési sebek. Ez összesen három, nem?

— De igen, csak hogy ez a három együttvéve se volt olyan súlyos, mint a negyedik, amelyről nem beszél...

— Menjünk innen gyorsan — siklott át Betty más tárgyra. — Itt volt az a nagy összetűzés Millerrel.

— Mivel Miller egyenesen Girtyhez ment innen és nem jött vissza a renegáttal, hogy megostromolja az erődöt, azt kell hinnünk, hogy időközben elpusz-

tult. Egész bizonyosan, persze, nem tudhatjuk, de bizonyos dologból mégis ezt következtetem. Se Wetzel, se Jonathan nem beszélnek róla; pedig egyikük se ülne itthon nyugodtan, ha Miller még élne. Kétségtelen tehát, hogy kettőjük közül az egyik végzett vele.

— Azt hiszem, hogy igaza van — vélte Betty. — Én csak annyit tudok, hogy Jack és Wetzel nyomozták Millert, illetőleg mind a ketten utána mentek más és más irányban s aztán külön-külön jöttek haza. Azóta egyik se beszél róla s ez a legbizonyosabb jele annak, hogy Miller halott. Megérdemelte a sorsát, mert áruló és gonosz ember volt.

— Valóban gonosz ember volt és majdnem minden terve sikerült... Gondolja meg csak: Tigrist megkötözte, ami szinte csodával határos, nesztelenül fölmászott szobámba az ablakon át és leszúrt, ellopta a puskaport Boggs kapitány szobájából...

— Na, ezért nem haragszom rá — vágott közbe Betty: — ez adott rá alkalmat, hogy versenyt futhattam a halállal.

— Ennél nagyobb hőstettet még sohase vitt véghez nő — mondta Alfred halkán, őszinte csodálattal.

— Oh, csak gyorsan szaladtam: ennyi az egész.

— Mit nem adtam volna, hogy lássam! — kiáltott föl Clarke. — De félájultan hevertem a lócán és azt kívántam, bár meghalnék! Annyi erőm se volt, hogy oda bírtam volna vánszorogni a lövőréshez. Oh, mily szörnyű percek voltak azok!... Még napokig azután se tudtam aludni: minduntalan fölriadtam álmomból, mintha a rézbőrűek vad üvöltözését és a gyilkos sortűzeket hallottam volna... És álmaimban egyre láttam önt, halálsápadtan, amint ájultan behozták a terembe és én azt hittem, hogy meghalt!

— De szerencsére nem haltam meg — nevetett Betty. — És jobb, ha nem is gondolunk rá. A bátyám

azt mondja, hogy ami elmúlt, azt el kell feledni, kivált ha rossz... Felejsünk el hát mindent, ne törődjünk a multtal, mikor előttünk van a jövő!

Lassan sétáltak tovább és egyikük se szólt. Clarke egyre az ezredes tanácsát forgatta a fejében, de sehogy se látta az útját és módját — hogyan fogjon hozzá. Mert könnyű volt azt mondani, hogy legyen kemény és erőszakos — de hol vegye ehhez a bátorságot, mikor nyilvánváló volt, hogy Betty résen áll és szemeinek parancsoló, rideg tekintete minden közeledésnek és kísérletnek elejét vette?!...

Igy értek oda ahhoz az öreg szikomor-fához, amelynek tövében Alfred ülve találta Bettyt, mikor kificamodott a lába... Egyszerre a szívére szállt a drága epizódnak minden édes emléke — hogy hogyan kapta ölje és vitte haza a szenvedő leányt, aki most (talán ő is visszaemlékezett?) idegesen tépdeste a sárga őszirózsákat.

— Ugy-e, milyen szépek? — kérdezte, hogy mondjon valamit.

— Nagyon! — felelte Alfred, de nem a virágokra nézett, hanem Betty szemeibe.

— De hiszen maga... rá se néz a... a virágokra! — szólalt meg Betty és lesütötte szemeit Alfred égő tekintete előtt.

— Nem, igaza van — felelte Clarke és hirtelen hozzátette: — Egy évvel ezelőtt is itt voltunk, ugyan-ezen a napon.

— Igazán? — kérdezte Betty, színlelt csodálkozással. — Lássa, már nem is igen emlékszem, bár úgy rémlik, hogy...

— Tudja-e, hogy miért kértem, hogy ide jöjünk?

— Bizonyára azért, hogy kísétáljuk magunkat, igaz?

— Zane ezredes hát nem szólt önnek semmit?

— kérdezte Clarke s mivel nem kapott választ, hozzátette: — Olvasta a leveletem?

— Micsoda levelet?

— Azt, amit Samnek még a múlt év őszén kellett volna átadnia önnek... de akkor elsikkasztotta. Olvasta, kérem?

— Olvastam — felelte Betty halkan, szinte suttogva.

— És Zane ezredes nem mondta, hogy beszélni öhajtottam önnel ma reggel?

— De mondta és meg is haragudtam érte — felelte Betty, dacosan fölütve a fejét. Az arcán piros rózsák gyúltak ki. — Igen, megharagudtam, mert úgy látszik, ön azt gondolta, hogy... hogy én... szóval nem tetszett nekem a dolog.

— Kár volt megharagudnia ezért — tiltakozott Clarke. — Mert én sohase gondoltam... igen, megmondom nyíltan: sohase gondoltam, hogy ön szeret engem. Még legmerészebb álmaimban se mertem ezt reményleni. Pedig az ezredes és Wetzl is célzott arra, hogy...

— Egyiknek se volt joga vagy oka, hogy ezt higgyék! — vágott közbe Betty szenvedélyesen és szétdobálta kezeiből a virágokat. — Képtelenség volt tőlük: föltenni, hogy én szeretem önt. Sohase adtam rá okot, hogy ezt gondolják, mert... mert én... én igazán... nem is szeretem.

— Akkor nincs mit mondanom tovább — felelte Alfred s a hangja nyugodt, sőt hideg volt. — Sajnálom, hogy felbosszantottam önt. Érzem, hogy ostoba voltam, de ígérem, hogy soha többé nem leszek terhére... Forduljunk vissza, ideje, hogy haza menjünk.

Rá se nézett Bettyre, hanem mindjárt indult is visszafelé. De alig tett tíz-tizenöt lépést, mikor a leány utána kiáltott:

— Mr Clarke, jöjjön vissza!

Alfred megfordult s mikor odaért Betty elé, nem akart hinni tulajdon szemének. A büszke, dacos teremtés helyett alázatos teremtés állt előtte. Betty lehajtotta a fejét, két kis kezét pedig rászorította a keblére.

— Parancsol? — kérdezte Alfred rövid szünet után.

— Miért... miért siet oly nagyon, mr Clarke? — kérdezte Betty.

— Mert megtudtam, amit tudni akartam. S ez után, azt hiszem, nem lehet önnek kellemes a társaságom. Haza megyek tehát. Jön velem ön is?

— Én... én nem egészen... nem úgy gondoltam, amit mondtam — dadogta Betty suttogva.

— Hát hogy gondolta és mit akart mondani? — kérdezte Clarke keményen.

— Magam se tudom... De ne beszéljen oly... szigorúan.

— Bocsássa meg a nyerseségemet. De kívánhatja-e, hogy nyugodt és udvarias legyek, mikor lobogva ég szívemben a szenvedély? Jól tudja, hogy szeretem. Nem szabad hát tovább játszania... nem szabad dacolnia, se ellenkeznie.

— De mikor nekem ez a természetem... A véremben van!

— Nézzen rám — kérte Alfred, megfogva Betty kezeit. — Hadd nézzek nyíltan a szemébe. Azt hiszem, hogy maga is szeret egy kissé, különben nem hívott volna vissza. Még egyszer mondom: szeretem magát... Feleljen, kérem: megérti ezt?

— Meg... és azt gondolom, hogy nagyon... végtelenül kell szeretnie engem, hogy jóvátegye és elefedtesse mind azt, amit szenvedtem maga miatt.

— Betty... nézzen rám!

A leány lassan fölemelte fejét és fölvetette le-sütött szeméit. És ezek a nyílt, őszinte szemek nem

tudtak hazudni: Alfred úgy olvasott bennük, mint a nyitott könyvben. Örömkialtással ölelte meg Bettyt, aki el akarta rejteni az arcát, de Alfred erős kézzel fogta meg az állát és fölfelé fordította a leány arcát. Aztán lassan föléje hajolt...

Betty látta, tudta, hogy mit akar Alfred. Lehúnyta a szemeit és halkán, szégyenkezve suttogta:

— Alfred... ne... kérem... nem illik... oh, Alfred... o-o-oh!

Ez a csók végképp megtörte, lefegyverezte Bettyt. Halkán fölsikoltott, aztán odahajtott a bodros, fekete fejét Alfred széles mellére — s az imént még oly büszke, dacos teremtés szerelmesen borult Alfred karjaiba.

— Meri-e még most is mondani, Betty, hogy nem szeret? — kérdezte Alfred halkán és gyöngéden símogatta Betty haját.

A fiatal leány lassan fölemelte két karját, átölelte Alfred nyakát és, fölemelve könnytől ázott arcát, remegő ajakkal suttogta:

— Szeretem magát, Alfred... egész szívemmel-lelkemmel szeretem. De mind e mostani pillanatig nem tudtam ezt!

Az órák oly gyorsan repültek, mintha percek lettek volna s a szerelmes pár csak akkor riadt föl a valóságra, amikor ebédre szólt a gong a gerendaházban. Lassan indultak fölfelé a lejtőn — egymás kezét fogva — s fölérve a dombtetőre, önkénytelenül megfordultak és visszanéztek. Bizonyosak akartak lenni, hogy nem álmodnak-e?... A hatalmas folyam harsogó morajlása mintha szerelmük himnuszát zúgta volna — a vén szikomorfalombjai édes titkokat suttogtak az esti szélben — nem messzire tőlük szorgalmasan kopogott a harkály.

— Mielőtt elbúcsúzunk ettől a kedves, öreg fától — meg akarok vallani magának valamit... valamit, ami nyomja a lelkiismeretemet.

— Előre is föloldozom — felelte Alfred mosolyogva. — De azért szívesen meghallgatom.

— Amikor sebesülten, lázas önkívületben fekvőt, az egyik napon Bessie engem küldött oda, hogy vigyázzak magára. Órák hosszúig ápoltam akkor és... oh, ne gondoljon rólam semmi rosszat... én akkor... megcsókoltam magát.

— Drága angyalom! — kiáltott föl Alfred, el-lágyulva boldogságában...

Amikor végre hazaértek, Zane ezredes a ház küszöbén fogadta őket.

— Ugyan hol csavarogtatok így sokáig? — kérdezte, jól színlelt fölháborodással. — Wetzel itt volt, de már el is ment, megúnta a várakozást. Azt mondta, hogy majd előkerít benneteket... Ah, már látom... Amott, a borostyán-bokor mellett.

Ahogy arra néztek, a vadász öles alakja éppen kibukkant a bokrok közül. Egy pillanatra megállt, rátámaszkodott hosszú puskájára, aztán intett nekik a kezével és — sarkon fordulva, eltűnt a rengetegben...

Betty megértette és fűlsóhajtott. A vadász örökre elbúcsúzott tőle!

— Szegény Wetzel — mondta Alfred — még most se bír egy helyben maradni... Pedig most már békesség van az egész vonalon.

— Hallo, mi is itt vagyunk!

A szerelmes pár megfordult: Isaac mosolygott rájuk és mögötte, férjének vállára fektetve a fejét, Myeerah szemei ragyogtak feléjük.

— Szerencsés fickó vagy, Alfred! — szólt Isaac, megveregetve pajtása vállát. — Tudod-e, hogy Myeerahnak és nekem köszönheted a boldogságodat? Mert hogyha nem adok alkalmat neked, hogy kihalásszál

a folyóból, amikor már majdnem belefultam, Betty aligha állt volna szóba veled!... Nos, Betty, miért nem pirulsz el már?... Tudod, hogy akkor vagy legszebb, mikor lángba borúl az arcod?!

— Bessie, megjöttek a gyerekek! — kiáltott be a házba feleségének az ezredes. — Végre megszéldült a «makrancos hölgy»!... No, csak ne mentegőzzél, Alfred. Gyerünk ebédelni!

Az ezredes betessékelte a fiatal párt a házba s míg azok lassan mentek föl az emeletre, elégedetten mosolyogva verte ki a pipáját.

BEFEJEZÉS.

Betty ott élt tovább is, ahol nagyszerű hőstettét végrehajtotta. Boldog hitves és anya volt. Mikor már nagyanya lett és kis unokái mászkáltak körülötte, sokszor elmesélte, hogyan szedte rá az indiánokat, mikor puskaport hozott az erődből a gerendaházba.

Zane ezredes valamennyi rézbőrű törzsnek a barátja lett. Sok éven át ő volt a cserekereskedés vezetője a fehérek és vörösek közt s mindig előzékenyen, becsülettel töltötte be ezt a tisztét mindkét félle szemben. S a kormányok — a gyarmati kormány éppen úgy, mint a nemzeti — több ízben is kitüntetésekkel jutalmazták szolgálatait.

A legnevezetesebb szolgálatot azonban 1796 táján tette az államnak. Washington elnök ugyanis, utat akarván nyitni a Henry-erődtől Maysvilleig, Kentucky államban, ezt a nehéz és fontos munkát — ismerve az érdemeit — Zane ezredesre bízta. És Jonathan meg Tomepomehala, az indián vezető, valóban emberfőlötti munkát végeztek, mikor «kiégették» az országutat az őserdőn át, a két végpont között. Ez a híres út, melyet sokáig «Zane útjának» hívtak, megnyitotta a nagyratörő pionirnak a gyönyörű

Ohio-völgyet. A kongresszus, jutalmul ezért a nagy szolgálatért, privilégiumot adott az ezredesnek, hogy a föltárt terület három pontján katonai telepeket állíthasson föl egy-egy négyzet-mérföldnyi területen s ezt a földet, mint nemzeti ajándékot, adományozta neki az állam. Négy várost — Wheelinget, Zanesvillet, Ferryt és Bridgeportot — alapított Zane ezredes ezen területen. 1811-ben halt meg.

Isaac Zane tízezer acre területet kapott a kormánytól a Mad-river partvidékén. Ennek a földnek a közepén telepedett le és ott élt haláláig a Wyandot-törzsszel együtt. De volt ezen a területen fehér telep is: Zanesfield, amely fokozatosan terjedt és fejlődött, ma pedig már virágzó város.

Jonathan Zane is telepes lett, miután kihirdették a teljes békét az indiánokkal. Meg is nősült és tekintélyes polgár lett belőle. De sohase szűnt meg szeretni a vadont. Időnként leakasztotta öreg puskáját a falról és eltűnt két-három napra. És mindig boldogan, szinte megifjodva tért haza ezekről a magányos cserkész-kirándulásokról.

Csak Wetzel nem kapcsolódott be a civilizáció áldásos munkájába: de ő vadász volt és nem pionir. A békét, amit Betty Zane rábeszélésére kötött meg a Huronokkal, tiszteletben is tartotta, de a Delawarokkal sohase békült ki és tovább folytatta ellenük bosszuló hadjáratát.

Ahogy az évek multak, egyre csöndesebb, mogorvább és szótlanabb lett. Időről-időre ellátogatott a Henry-erődbe s ilyenkor órákig eljátszogatott Betty gyermekeivel. De nem volt nyugta a telepen és látogatásai egyre gyérebbek és rövidebbek lettek. Híven ahhoz a meggyőződéséhez, hogy az ő számára nem termett asszony a földön, sohase nősült meg. Az úttalan őserdő volt az otthona: itt találta meg hivatását és életének célját — a késhegyre menő harcot minden rézbőrűvel.

Csodálatos, hogy vállait verő, hosszú haja sohase díszítette egyetlen indián wigwamnak a falait se — és egyetlen vörös harcos se mutathatott rá diadalmas büszkeséggel, hogy: — «a Halál Szele nem süvölt már végig hegyen-völgyön, hirdelve az indián harcosok pusztulását»... Tudjuk, hogy Wingenund, a büszke főnök, még egyszer puskacsőve elé került s ő maga is újra foglya lett halálos ellenségének — de ez megint más történet, amelyet talán szintén megírunk valamikor.

A szép Wheeling város ma ott áll az Ohio partján — azon a helyen, ahol valamikor elsápadtak a fehérek a vörösbőrűek szilaj csata-ordításától. Minden megváltozott itt, csak a széles folyó maradt a régi — s éppen úgy rohannak tajtékos habjai a tenger felé, mint száz évvel ezelőtt... Indiánok és pionirok harcai — wigwamok, gerendaházak és kőből épült városok — mit érdeklik a folyam-óriást? Évezredekkel korábban, mint az első ember megjelent partjain, épp oly méltóságteljesen hömpölygött magas partjai között, ahogy évezredekkel később is ugyanaz marad, amikor már az ember és minden alkotása már régen porrá vált.

McColloch sziklája — az őrnagy vakmerő halálugrásának tanuja — még mindig ott áll meredek falaival és dacol az idő és évszakok minden viszontagságával. Megvan még Wetzel barlangja is — még ma is ez a neve — a sziklának folyamra néző falában és nyílását még ma is eltakarják a vadszőlőindák és a rózsabokrok. Itt ólálkodott a gyáva indián, a vad-pulyka sikongatásával csalva közel a hiszékeny pionirokat, akiket aztán orozva legyilkolt. Szombaton délutánoként a város gyermekei járnak oda és — «indián-harcosokat» játszanak benne.

Nemrég e könyvnek szerzője is eltöltött a barlangban egy csöndes délutánt, hallgatva a csörgedező víz muzsikáját, elábrándozva azokról, akik száz-

hús esztendővel ezelőtt ugyanennek a folyónak partjain éltek és szerettek, harcoltak és elestek... Eltűnt a város, nagyszerű épületeivel, sugárútjaival, hídjaival, lüktető, pezsgő életével — és megjelent a régi kép a Henry-erőd korából, amikor a gyári kémények és a zakatoló propellerek füstje nem fertőzte meg a levegőt s az ég derült volt, a környező dombvidéket pedig az őserdő lombátora koszorúzta...

Semmi se hiányzott ebből a tündéri álomból: Betty Zane ott nyargalászott virgonc pony-lován — pionirok szántottak-vetettek a mezőn — alattomos indiánok settenkedtek az erdő bokrai közt — Wetzel és Jonathan őrt állva lesték a folyam túlsó partját — szarvasok és őzek együtt legelészték a tehenekkel a szelíd lejtőkön — és ott állt a dombtetőn a komor, fenyegető, ódon Henry-erőd... és minden úgy volt, mint azokban a nehéz időkben, amikor acélossá edződtek a szívek és jellemek a Sors izzó kohójában.

S mikor a szerző ráébredt az élet valóságára — hogy az álma már régen a múlté — elszomorodott arra a gondolatra, hogy a pionirok munkájának már vége és a hőslélekű, hőséges hitvesek is elvégezték munkájukat. De a gyönyörű tartomány — melyet az ő nagy önfeláldozásuk szerzett meg nekünk — az ő dicsőségük örökös emléke lesz!

Szomorú az is, hogy senkise gyászolja a szegény indiánt. Már csaknem elfeledtük — az alakja elmosódott — a dalai elnémultak — a harcos nem énekel szerelmes dalokat sötétbőrű kedvesének — ő is elvégezte a munkáját — nem hivalkodik már mindent legyőző karjainak erejével — nem dicsekszik, hogy gyorsabban szalad, mint a süvöltő északi szél — szívét nem dobogtatja meg a szarvas-bögés... mert örök álmát alussza már a tölgyek árnyékában, a páfrányok, a zöldelő mohaszőnyeg alatt s a nagy folyam zúg csatadalt harcos álmaihoz!

(Vége.)

20007

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár